Războiul s-a sfârșit, dar secretele ei
sunt pe cale să iasă la iveală.
CELE
TREI
VIEȚI
ALE
LUI
Alix St. Pierre
NEMIRA
FICTION
NATASHA LESTER

NATASHA LESTER

CELE TREI VIEȚI ALE LUI *Alix St. Pierre*

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU
Siluetă copertă: © Mark Owen / Trevillion Images
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactare: Claudia UNGUREANU
Tehnoredactor print: Antonela IVAN
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Corectură: Bianca VASILESCU

ISBN 978-606-43-2103-9

Natasha Lester
THE THREE LIVES OF ALIX ST PIERRE
Copyright © Natasha Lester 2022
The moral right of the author has been asserted

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română
NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii NEMIRA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Lui Kevan Lyon

Îți mulțumesc că m-ai învățat să fiu mândră,
că ai fost un agent literar de vis și că ai iubit
această carte
chiar din primul moment al existenței ei.

PROLOG

PARIS, 1937

Întotdeauna am fost atrasă de lucrurile pe care le pot face,
de un fel de clarviziune irlandeză pe care o poți ghici într-un artist...
Carmel Snow, *Harper's Bazaar*

— Eu nu vin cu tine, i-a spus Lillie lui Alix în ziua în care ar fi trebuit să părăsească școala lor din Elveția ca să plece la Paris, pentru a porni cu adevărat în aventura numită viață.

Alix a râs.

— Adică ți-e prea lene să-ți faci bagajul și vrei să ți-l fac eu?

A scos valiza lui Lillie de sub patul aflat în camera pe care o împărțeau în Le Manoir.

Dar Lillie a clătinat din cap.

— Înainte să plecăm din L.A., i-am promis mamei că voi veni acasă după un an. Mi-a scris să-mi aducă aminte.

— Dar m-ai lăsat să cred că...

Alix s-a oprit și s-a lăsat să cadă pe pat.

Lillie stătea întinsă pe spate și se uita fix în tavan. În mână – strânsă atât de tare încât

începuse să se boțească – ținea o fotografie cu ea, cu Alix și prietenul lor, Bobby, făcută la un târg din L.A., cu o săptămână înainte ca fetele să plece în Elveția. Strângerea îndrăgitei fotografii îi arăta lui Alix că Lillie suferea mai mult decât ea în clipa aceea.

Alix s-a așezat în genunchi pe podea ca să își poată mângâia prietena pe păr.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

Cuvintele ei au făcut-o pe Lillie să plângă – nu să plângă, să hohotească.

— Și mie îmi pare rău.

— O să fie bine, a spus Alix încet, înghițindu-și toate celelalte cuvinte.

M-ai lăsat un an întreg să cred că vei veni la Paris, când știai că nu vei veni. Pentru că își dădea seama din lacrimile lui Lillie că planurile pe care și le făcuseră, de a închiria o cameră într-un *pension,* de a-și face iubiți francezi și de-a se întoarce acasă în zori, după o noapte petrecută în Montmartre, trecând pe lângă turnul Eiffel, fuseseră o dorință de care Lillie se convinsese singură că e realizabilă, că o vrajă ar putea s-o împartă în două, trimițând o parte la mama ei și la Peter Brooks – bărbatul cu care mama ei voia să se căsătorească – și cealaltă parte la Paris, cu Alix.

Pentru prima dată, Alix se bucura că de la ea nu s-a așteptat nimeni la nimic, că singurul drum pe care a trebuit să-l urmeze a fost cel ales de ea. Afecțiunea, mângâierea mamei și mândria tatălui erau pierderile ei, dar pierderile lui Lillie – capacitatea de a avea

încredere în ea și de a alege – erau la fel de importante și de dureroase.

A spus doar atât:

— O să-mi lipsești așa de mult!

Ceea ce era adevărat. O văzuse pe Lillie în fiecare zi din viața ei, de când avea treisprezece ani. Dar când Alix pleca la Paris și Lillie se ducea acasă, în L.A., cine știe când aveau să se mai vadă?

— Ia asta.

Lillie i-a îndesat în mână fotografia boțită în care zâmbeau ei trei.

— Eu mai am una acasă. Și Bobby are una. Întotdeauna am vrut să-ți dau și ție una pentru că...

S-a oprit, iar Alix și-a dat seama ce nu a vrut Lillie să spună cu voce tare: *Pentru că tu nu ți-ai permis s-o cumperi.*

— Cei trei muschetari, a spus Alix, încercând să o facă să zâmbească.

— Nu.

Lillie a fost categorică.

— Într-o gașcă oamenii se mai pot schimba. Noi trei nu ne vom schimba niciodată. Suntem...

S-a gândit o clipă.

— Cele trei vârfuri ale unui triunghi. Fără unul dintre ele, triunghiul nu există.

Lucru care a făcut-o pe Alix să se ridice și să se arunce pe pat, unde totul s-a dezintegrat într-o îmbrățișare îmbibată de lacrimi.

Pe urmă, Lillie s-a retras și i-a zâmbit.

— Tu ești ca un personaj secundar dintr-un film, a spus ea, ceea ce nu suna neapărat flatant.

Până când a adăugat:

— Toată lumea crede că vedeta este cea care trebuie urmărită, care trebuie să fie iubită. Dar câteodată personajul secundar captează atenția. Și toată lumea se întreabă cum de nu l-a observat până atunci. Asta ești tu, i-a spus ea cu fermitate lui Alix, care nu credea deloc în profeția ei. Tu ești cea care merită să fie urmărită!

Doar o prietenă adevărată ar spune așa ceva, în timp ce ea renunță la propriile visuri, privind-o pe cea pe care-o numise întotdeauna *sora ei* cum își ia valiza și se duce să și le împlinească.

— Te iubesc, a spus Alix, începând din nou să plângă.

— Până când nu vor mai exista triunghiuri, a spus Lillie cu un zâmbet care le-a făcut pe amândouă să se smiorcăie într-o manieră deloc specifică unui pension.

Două zile mai târziu, Alix St. Pierre stătea chiar în mijlocul Podului Alexandru al III-lea, între două nimfe senine care se pregăteau să plonjeze cu un abandon desăvârșit în apă. Deasupra capului ei, globurile felinarelor Art Nouveau străluceau ca niște luni pline care poleiau zorii. Împodobind podul, la stânga și la dreapta ei, erau heruvimi și cai înaripați, lei și cochilii de scoici – tot ce era spiritual, sălbatic,

impulsiv și imposibil. Dar totul era chiar acolo, în fața ei, deci *nu* era imposibil – nu acum.

Zâmbind, s-a aplecat în față precum nimfele, întinzându-și cât mai mult partea de sus a trupului înspre Sena. A desfăcut mâinile larg, îmbrățișând Parisul, cu o încântare mult prea mare pentru a putea fi reținută. Și a început să râdă.

Cum avea să-și mai stăpânească vreodată râsul, acum că era la Paris?

Când zorii s-au făcut dimineață, și-a îndreptat spatele, a deschis poșeta și a scos de acolo lista de nume pe care i-o trimiseseră din L.A. părinții lui Lillie și a aruncat-o în cel mai apropiat coș de gunoi. Poate că nimic în afara liceului n-o recomanda pentru a intra în societate, așa cum se oferise familia lui Lillie să o facă prin intermediul acelei liste, dar ea nu putea – și nu voia – să trăiască mereu din generozitatea familiei van der Meer. În plus, persoanele de pe listă erau din „înalta societate“, oameni care produc puțin, dar cheltuie mult, iar ea ar fi fost întotdeauna o străină în cercurile acelea. Aici, la Paris – în țara în care s-au născut părinții ei –, avea să găsească lumea de care aparținea.

A pornit hotărâtă în sus, spre Printemps, și a stat zece minute să se uite cu gura căscată la fațada impozantă: cele patru anotimpuri sculptate măreț pe un zid, deasupra capetelor clienților care intrau și ieșeau cu brațele accesorizate de toartele sacoșelor. Cum puteau

să fie atât de indiferenți față de arta de pretutindeni? De frumusețea din jur? De Paris!

Alix era gata s-o apuce de gulerul elegant pe femeia care trecea pe lângă ea și să exclame: „Privește!“ Dar s-a stăpânit și a jurat ca niciodată să nu ajungă să fie așa de indiferentă în fața frumuseții – sau atât de bătrână, încât să uite de splendoarea care există în jur.

Înăuntru, a cumpărat cel mai mare shaker pentru cocktailuri pe care l-a găsit. De la un magazin alimentar a luat gin, vermut și măsline, a pornit înapoi și s-a așezat pe o bancă în Jardin des Champs-Élysées – dacă mergea în fiecare zi așa de mult, în curând avea să se orienteze fără să mai aibă nevoie de exemplarul ei fascinant din ghidul *So, You're Going to Paris!*

A turnat gin și vermut în shaker, a pus șase măsline și s-a uitat la ceas. Douăsprezece și jumătate. Timp suficient să se dea iar cu ruj, să verifice dacă părul îi stă așa cum trebuie să stea când ești la Paris – stilat și impecabil –, și-a îndreptat basca drăguță care, după cum a fost încântată să constate, era în mare vogă aici, spre deosebire de State, unde pălăriile cu boruri, anoste și grele, se pretindeau a fi *à la mode*. În final, a adoptat postura despre care mama lui Lillie spunea insistent că e cel mai important lucru pe care trebuie să-l învețe o fată: să-ți imaginezi că ai în ceafă un creion extraordinar de lung, cu care ai vrea să desenezi pe tavan. Această postură trebuia să îi tragă bărbia în față, să îi ridice pieptul – dar

fără să îl împingă în față cu îndrăzneală – și să-i subțieze cumva talia. Singura parte din sfatul dat de mama lui Lillie pe care a ignorat-o a fost cea cu privirea rușinoasă în pământ; Alix a ridicat-o spre cer.

Shakerul cu martini a acompaniat-o până pe Rue Jean Goujon nr. 18, la studioul *Harper's Bazaar*, unde a așteptat pe hol, cu ochii fixați pe liftul cu gratii de fier. La scurt timp după ora unu, din el a ieșit o femeie cu păr și ochelari albaștri, cu genul acela de siluetă dobândită – la fel ca mama lui Lillie – prin lipsa mâncării sau printr-o dietă lichidă atent studiată. Era Carmel Snow, editoarea de la *Harper's Bazaar*, care venise pentru colecțiile de la Paris – și pentru maestra dietelor lichide, sau cel puțin așa auzise Alix.

— *Bonjour*, a spus Alix cu un zâmbet larg.

Zâmbetul era cel mai bun atu al ei, potrivit lui Lillie, care o spusese ca pe un compliment, dar și potrivit mamei lui Lillie, care o spusese astfel încât Alix începuse să se gândească la defectele celorlalte trăsături ale ei.

A ridicat shakerul.

— Am auzit că preferați un triplu martini la prânz. Așa că v-am adus unul, în speranța că, în schimbul unei după-amieze care să merite un martini, veți arunca o privire pe portofoliul meu.

Carmel a râs, un râs zgomotos și efervescent.

Alix a luat asta ca pe o încurajare și a scos din sacoșă un pahar de martini foarte scump.

— Să torn?

— Ai face bine, a spus Carmel, iar vocalele înmuiau accentul ei irlandez, umplându-i cuvintele de căldură.

— Dar în birou.

Ajunse acolo, Carmel s-a uitat peste prețioasele ilustrații realizate de Alix, după care le-a băgat în coșul de maculatură.

— Destinul tău este PR-ul, a spus ea. Desenezi de parcă rochiile ar trebui să te împiedice, nu să te miști cu ele. Lasă ilustrația deocamdată.

Alix a încercat să nu clipească, dar alcoolul încă nu-i dăduse suficient curaj, avea doar optsprezece ani de viață pe pământ și visul de-a lucra la Paris în domeniul modei, iar din acest motiv îi era imposibil să nu tresară.

Carmel nu și-a dezlipit privirea de la ea și i-a dat lui Alix posibilitatea de a-și ascunde tristețea. A observat-o, după care a arătat spre shaker.

— Știi să captezi atenția cuiva și să-i oferi ce dorește. Ceea ce înseamnă că *Service de la Presse* e chemarea ta. Cea mai bună metodă de-a învăța în relațiile cu publicul este să scrii – să înțelegi cum funcționează presa, înainte să încerci s-o cucerești. Începi în seara asta cu serile de joi de la *Marie Louise* – unde vei întâlni *le tout-Paris* – și pe urmă mâine, mai oficial, aici la *Harper's Bazaar,* ca redactor de modă junior.

Alix nu s-a putut stăpâni să nu aclame ca o majoretă.

Carmel a ridicat paharul.

— Mi-aș dori să pregătească și să servească la Ritz genul tău de însuflețire. Mi-ar prinde mai bine decât un martini triplu – iar efectele ar putea dura mai mult.

Și pe urmă, Alix râdea împreună cu Carmel Snow în biroul ei din Paris, o situație uluitoare care o făcea să creadă, pentru prima dată în viață, că nu avea importanță că era o orfană care și-a croit cum a putut drumul prin viață de la treisprezece ani, o fată care s-a bazat în ultimii cinci ani pe sentimentul de vinovăție pe care îl aveau părinții lui Lillie și pe generozitatea lor, o fată care își cheltuise ultimul bănuț pentru a ajunge la Paris. O mai făcea să creadă că Parisul era locul în care avea să fie, în sfârșit, acea Alix St. Pierre care trebuia să fie, acea Alix pe care a trebuit să o reprime în vila discretă și ultraelegantă a lui Lillie. *Acea* Alix putea fi descătușată, în sfârșit.

PARTEA ÎNTÂI

PARIS, DECEMBRIE 1946 – IANUARIE 1947

Aceasta este ora zero pentru mine.
Trec zece minute.
Depinde de mine să dau semnalul de deschidere a ușilor.
Spectacolul e gata să înceapă.
Christian Dior

CAPITOLUL 1

Singurul lucru care o făcea pe Alix să creadă că se află în fața unei case de modă era faptul că scările și cutiile cu vopsea erau cărate de parizieni stilați. S-a aplecat ca să evite o scândură cărată pe lângă ea și s-a întrebat – pentru a suta oară de când rupsese contractul și se îmbarcase pe un vapor în Manhattan, pe baza unei simple telegrame de la Suzanne Luling – dacă făcuse bine. Salonul era într-o stare totală de *déshabillé,* cu nicio rochie sau vreun manechin la vedere, iar teama care o copleșea pe Alix era că această nouă casă de modă o să se dărâme, probabil, de la prima prezentare.

Trebuia să se întoarcă și s-o ia la fugă. Însă un candelabru își făcea loc în forță prin spatele ei, blocându-i ieșirea. Era prinsă în capcană.

— Alix!

Pe scară cobora Suzanne Luling, cu degetul întins autoritar spre omul care ducea candelabrul, direcționându-l în față. Pe urmă, a ajuns jos și a plasat câte un sărut precis, dar afectuos, pe fiecare dintre obrajii lui Alix.

— A trecut atât de mult timp!

— Da, a spus cu căldură Alix, după care a adăugat: Când erai așa de preocupată să mă convingi să lucrez pentru această nouă casă de modă, ai uitat să menționezi că nici casa nu e îmbrăcată încă.

— *Monsieur* Dior a dorit să fie totul nou, i-a explicat Suzanne, înconjurându-i umerii cu un gest expresiv, care o făcea pe Alix să vadă mai degrabă grațioasa curbură a scărilor, decât absența covorului.

— Inclusiv casa. Cred că e cel mai bun început, nu-i așa? Să nu aduci cu tine nimic vechi.

Să nu aduci cu tine nimic vechi. Alix și-a făcut de lucru, scoțându-și pălăria, ca să-și stăpânească frisonul provocat mai mult ca sigur de ceva vechi, de trecutul de care își tot imagina că se descotorosise, doar ca să descopere, în astfel de momente, că e încă acolo – o rochie cu fermoarul înțepenit, pe care n-o va putea da jos niciodată.

Judecând după aerul nefiresc de serios pe care îl avea Suzanne, Alix era convinsă că și ea se gândește la ultima oară când se văzuseră, într-o noapte ciudată din aprilie 1945, petrecută în somptuosul apartament pe care Suzanne îl avea pe Quai Malaquais. Fusese un popas în drumul lui Alix din Elveția spre New York, iar Alix vorbise foarte puțin, însă știa că tremurul incontrolabil al mâinilor ei spusese multe.

— Îmi prezinți casa? a întrebat ea acum, dorindu-și să se concentreze numai asupra

noului și a prezentului.

— *Bien sûr, chérie.*

Suzanne a luat-o de braț și au urcat împreună scările. Cea mai în vârstă purta tipica ei uniformă alcătuită din fustă și sacou negre care, combinate cu silueta ei impunătoare, jucau rolul unei armuri care respingea toate scândurile și bidinelele. Alix, care se săturase de costume în perioada raționalizărilor din război, purta o pereche de pantaloni de tweed crem cu verde, largi și cu talie înaltă, și o bluză roșie de mătase. Singura avertizare că avea să-l cunoască pe cel care dădea numele casei de modă a fost o șoaptă de la Suzanne:

— O să am grijă ca *le patron* să te ierte pentru pantaloni.

Pe urmă, Suzanne s-a făcut nevăzută, iar Alix s-a trezit în fața unui bărbat așezat în capul scărilor, cu niște fâșii de hârtie în jurul lui.

Le patron – *Monsieur* Christian Dior, noul ei angajator. Prima impresie a fost de rotunjimi înduioșătoare. Capul îi era sferic precum Domul Invalizilor, iar gura lui era un cerc de concentrare. Avea un halat alb peste banalii pantaloni, cămașă și cravată. Nimic nu-l recomanda drept o persoană care înțelege inima și mintea femeilor așa de bine, încât să le poată transfigura în rochiile lui. Dar Dior lucrase cu Lucien Lelong, care prezida Chambre Syndicale de la Haute Couture, iar rochia lui, Café Anglais, făcută înainte de

război pentru Piquet, stârnise printre cele mai mari discuții în acel sezon. Avea talent. Și, în mod evident, nu-l deranja să lucreze oriunde găsea un loc, având în vedere unde se afla acum.

— Vă place priveliștea de aici? l-a întrebat ea, arătând spre balustrada curbată din fier forjat, care cobora până în haosul construcțiilor de la parter.

Monsieur Dior a aruncat o privire consternată spre pantalonii ei. Alix nu a tresărit și nici nu și-a cerut iertare; era obișnuită de-acum cu prejudecățile bărbaților și învățase să le suporte – sau cel puțin să pară că le suportă.

— Îmi place că e spațios, a spus în cele din urmă Dior. În studio nu e loc destul pentru gândurile mele. Ceea ce vei vedea cu ochii dumitale în curând.

—Tot scara va fi și biroul meu, sau e pe undeva vreun dulap în care aș putea să mă bag? a întrebat ea riscând o glumă, cu gândul că un bărbat care lucrează pe o scară ar putea fi diferit de toți ceilalți șefi pe care îi avusese – în afară de Carmel Snow.

Răspunsul dat de *le patron* a fost un șuvoi de cuvinte care a făcut-o pe Alix să se întrebe, uluită, dacă nu cumva era chiar timid.

— Vei avea nevoie de acest simț al umorului în săptămânile care vor urma, a spus el. Mai ales când vei afla că o prezicătoare m-a convins să înființez Maison Christian Dior. *J'ai la frousse* – voiam să mă retrag.

A făcut o pauză.

— Presupun că acum, când știi că apelez la prezicătoare, te vei întoarce la New York.

Lucra pentru un om care nu doar că nu avea nevoie de un birou pe măsura orgoliului său, mai apela și la prezicătoare. A zâmbit și s-a așezat lângă el.

— Probabil că prezicătoarea v-a spus ceva încurajator, altfel n-ați fi fost aici. Deci cred că voi rămâne. Doar ca să văd cât de precise sunt prezicătoarele.

Colțurile gurii lui Dior s-au ridicat într-un mic zâmbet.

— În ciuda pantalonilor tăi, te plac, așa cum mi-a spus *madame* Luling că se va întâmpla. Dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că am programat prima prezentare a Casei Christian Dior pe 12 februarie?

Răspunsul lui Alix a fost lipsit de menajamente.

— Redactorii de modă din America pleacă întotdeauna înainte de această dată – știți că prezentările sunt programate să se încheie cu o săptămână înainte. Și dacă vreți să fiți ceva mai mult decât un maestru croitor cu câteva cliente fidele, veți avea nevoie de presa americană.

— Dacă e așa, a spus *le patron* cu un aer gânditor, atunci va trebui să-i convingi pe redactorii americani să mai rămână pentru prezentarea mea.

Ceea ce ar fi fost o misiune mult mai dificilă decât aceea de a-i convinge pe editorii americani să nu mai bea șampanie niciodată.

Până în momentul acela, toți își rezervaseră bilete pentru călătoria spre Paris pentru sfârșitul lui ianuarie, iar asta însemna că urmau să plece din Franța înainte de 12 februarie. Alix ar fi trebuit să-i convingă să le ceară redactorilor-șefi să le plătească alte zile de cazare, plus penalizarea anulării biletelor pentru cursele transatlantice – și totul de dragul unui nou-venit arogant, complet dezinteresat de neplăcerile pe care le provoca prezentarea lui, programată atât de târziu în acel sezon.

Numai că Dior nu era nici nou-venit, și nici neglijent, s-a gândit ea. L-a studiat cu aceeași atenție cu care o studia și el.

— Ai ales intenționat o dată așa târzie, a tras ea concluzia. Dacă prezinți odată cu ceilalți, riști să te pierzi în mulțime sau să fii trecut cu vederea de redactorii obosiți. Dacă faci prezentarea mai târziu, pe de-o parte, s-ar putea spune că merită să mai stai pentru așa ceva, dar, pe de altă parte, s-ar putea spune că ești un ignorant sau un egoist. Treaba mea e să-i fac pe toți să creadă în prima variantă. Și dacă nu pot... Ei, atunci eu voi fi cea ignorantă, iar tu vei fi designerul care a fost împiedicat să-și arate talentele de directoarea serviciului de presă. Noroc că îmi plac provocările!

— Suzanne spunea că îți plac.

— Suzanne trebuie să-mi facă cinste, a mormăit Alix.

Dar o astfel de provocare – să se dea pe lângă fiecare dintre redactorii americani de modă,

ca să-i convingă să mai rezerve o săptămână în Paris pentru a vedea prima prezentare făcută de Dior – avea să-i consume tot timpul și toată energia, nu avea să-i mai rămână nicio oră pentru reflecții. Iar asta era exact ce voia, era motivul pentru care venise în Paris – să o ia de la început, exact ca Maison Christian Dior. Lucrul acesta îi făcea să se asemene.

Așa că a dat din cap – de parcă ar fi avut posibilitatea să facă altfel, dat fiind că în poșetă mai avea doar câțiva franci, și își folosise toate economiile pentru a-și cumpăra biletul de vapor la clasa a treia, cu care venise aici.

— Azi, instalează-te, și mâine dimineață, la zece, ne întâlnim aici și îți prezint studioul, a spus Dior.

Poate era pentru că niciodată nu mai avusese un șef care să stea lângă ea pe o scară, dar Alix nu și-a putut stăpâni o glumiță la plecare – genul de glumă pe care ar fi făcut-o cu aproape zece ani în urmă, când era o tânără exuberantă de optsprezece ani.

— O să am grijă să port din nou pantalonii, pentru că mi se pare că fusta și treptele nu sunt o combinație tocmai elegantă.

Cu cel de-al șaselea ei simț, care o făcea să știe totul, Suzanne a apărut din nou ca să o conducă, având în ochi o sclipire care îi arăta lui Alix că a tras cu urechea. Au urcat alte scări și, când au ajuns sus, zgomotele specifice unei case de modă au început să ajungă la urechile lui Alix: foșnetul mătăsii desfășurate pe masa

de lucru, scrâșnetul foarfecii în pânză, clinchetul boldurilor scăpate pe jos.

— Atelierele sunt la mansardă, a spus Suzanne.

Alix a privit sulurile de materiale care umpleau palierul, înclinate spre mansardă, de parcă ar fi fost disperate să li se permită intrarea. Zgomotele pe care le auzea veneau de acolo și, în doar câteva secunde, a trecut pe lângă baloturile dezamăgite de tafta și s-a trezit într-o cameră atât de plină de energie, încât vedea parcă idei dansând prin aer.

Croitoresele – *les petites mains* – stăteau așezate la rând pe niște scăunele, în fața unor pupitre de școală, de sub al căror capac scoteau un degetar, un *découd-vite* sau o pernuță de ace. Lucrau cot la cot, cu capetele aplecate asupra acelor, manevrând cu delicatețe materialul care intra în mâinile lor plat și lipsit de viață și ieșea transformat într-o mânecă, într-o eșarfă sau un volan pentru fustă.

— Camera asta este pentru *flou,* a spus Suzanne. Rochii de seară de mătase, șifon și lână fină. În timp ce asta – a intrat pe o ușă – este pentru *tailleur,* materiale mai groase pentru costume și ținute de zi.

Alix a întors capul de la roșul intens al unui cupon de mătase lucioasă întins pe o masă de croit, spre silueta vălurită a unei rochii pe jumătate terminate, care stătea teatral într-o parte, așteptându-și parcă rândul. O colecție fantomatică de modele neîncheiate stătea în

așteptare, gata să primească suflul vieții; într-adevăr, exista o *étincelle* de magie în fiecare colț. Mâna uluită a lui Alix s-a întins să le atingă pe toate: mătasea lucioasă, schițele, rochiile – și propriul ei zâmbet impresionat.

Spre miezul nopții, spațiul minuscul al holului în care locuia acum Alix – și care odinioară fusese, cu siguranță, un dressing – semăna ceva mai mult cu un birou. Jumătatea lui Suzanne era elegantă, ordonată și devenită mai mică, întrucât proprietara, deși avea un asistent, mai avea vreo zece cutii în care se găseau numerele de telefon ale stiliștilor parizieni, două telefoane, un rând de haine cu care să se schimbe la finalul zilei, o sticlă de brandy și câteva pahărele de cristal. În contrast, partea lui Alix nu găzduia decât un birou, două fotolii, un raft de cărți și nici măcar vreun *objet* decorativ. Munca din ziua aceea fusese satisfăcătoare datorită faptului că reușise să facă ordine.

În ciuda orei târzii, mai erau lucruri de făcut – dar nu la *maison*. Alix și Suzanne au pornit pe Champs-Élysée, au traversat mult prea tăcuta Place de la Concorde, unde criza de automobile de după război se observa cel mai bine, după care au luat-o spre nord, către splendoarea neștirbită a hotelului Ritz, care supraviețuise războiului ca un adevărat diplomat, după ce mulțumise ambele tabere.

Pe Aleea Tentațiilor, Alix a ignorat vitrinele de sticlă pline cu lucruri scumpe, pe care nu și

le putea permite, și a zâmbit când au ajuns la Little Bar, care era discret și, în funcție de dispoziția fiecăruia, liniștit sau exuberant. În seara aceasta, Alix voia exuberanța: doar un toast festiv în cinstea venirii ei la Paris – a treia șansă de a face lucrurile cum trebuie.

— Fac cinste, i-a spus Alix lui Suzanne, cu toate că lucrul acesta avea să-i împuțineze și mai mult rezerva de franci. Ca să-ți mulțumesc că mi-ai găsit slujba.

— Atunci eu caut un loc, a spus Suzanne, arătând spre o măsuță la care stăteau înghesuiți editorii și jurnaliștii parizieni.

Alix trebuia să-i convingă să scrie despre Casa Christian Dior.

— Cel mai bine începi să lucrezi pe la unu dimineața, cu un pahar în mână.

Alix a râs.

— Poate că da.

După ce Suzanne s-a îndepărtat și n-a mai putut s-o audă, s-a întors spre Frank, barmanul american.

El i-a zâmbit.

— *Bonsoir, mademoiselle!* Nu ați mai fost de mult.

— Da.

— Ca de obicei?

— Da, și un coniac pentru Suzanne.

L-a privit cum scoate ginul, siropul de zahăr și lămâia, cum agită de câteva ori shakerul și cum pune amestecul într-o *coupe* pe care a completat-o cu șampanie.

— *Voilà,* a spus el. Un *soixante-quinze.*

— Ai o memorie excelentă, Frank, i-a spus ea zâmbind.

— Funcționează destul de bine pentru lucrurile care trebuie memorate, dar nu la fel de bine pentru celelalte. Mai ales pentru lucrurile de pe vremea războiului. Și băutura e din partea casei. Întotdeauna va fi.

Răspunsul lui era tot ce-i trebuia. Iar asta însemna că era pregătită să facă din nou cunoștință cu *le tout-Paris*.

S-a strecurat lângă Suzanne, care întotdeauna avusese talentul nu doar de-a cunoaște pe toată lumea, dar și de-a ști povestea personală a fiecăruia. I-a făcut lui Alix un rezumat util și precis.

Pe mulți Alix îi știa deja – Michel de Brunhoff, de la *Vogue,* ilustratorul de modă Christian Bérard – dar erau câteva fețe noi printre britanici și americani, două persoane care făceau tot ce puteau pentru a avea relații internaționale, dacă brațul pe care bărbatul îl ținea atârnat pe umărul femeii și chicotelile acesteia însemnau ceva.

— Aia e Becky Gordon, i-a spus Suzanne. Englezoaică. Atât de nouă, că scârțâie. Lucrează la *The Times* – este fina nu știu căruia dintre patronii ziarului. Și cel care pare că e gata s-o înghită pe Becky pe post de digestiv de seară este Anthony March, cel de-al treilea fiu cheltuitor al lui Montgomery March – baronul american al ziarelor. Acum că frații lui mai mari sunt îngropați pe undeva prin Franța, Anthony a fost nevoit să mai renunțe la

distracție și să lucreze cu adevărat. Este editor la *New York Journal*, ediția internațională, și un tip depravat și libidinos, după cum vezi.

Alix a strâmbat din nas, uitându-se cum Becky pornește după Anthony spre lift.

— E prea...

S-a gândit la cuvântul potrivit care să descrie înfățișarea lui frumoasă, dar căutată.

— Artificial, s-a decis ea. Ca și cum are impresia că urmează să fie fotografiat.

În cealaltă parte a sălii, Becky și-a dus mâna la păr, după care și-a tras ușor poalele sacoului.

— Se gândește că-l va dezamăgi, a presupus Alix.

— Pe un bărbat ca ăsta, probabil.

Alix ar fi vrut s-o apuce pe Becky de braț și s-o avertizeze în șoaptă, pentru că, demult, și ea fusese la fel de nou-nouță. Dar nu era nicio șansă ca Becky să o asculte pe ea, o necunoscută. Așa că și-a luat rămas-bun de la Suzanne și a lăsat în urmă atât băutura neterminată, cât și imaginea fetei nouă-nouțe care avea multe de învățat.

Afară a văzut un bărbat care stătea rezemat de zid și fuma de parcă ar fi avut nevoie atât de mușcătura aerului nocturn de decembrie, cât și de mângâierea dată de un Gauloise fumat în liniște. Era Anthony March, care nu avea cum să fi terminat așa de repede cu Becky. Poate că Becky fusese mai isteață decât i se păruse și urcase în camera ei.

Asta i-a readus zâmbetul pe buze lui Alix, și în scurt timp a fost în camera ei din micuța pensiune de pe Rue du Cirque, unde s-a așezat pe pat. Începuse din nou – călătorise o zi și o noapte cu vaporul până în Europa, băuse doar o gură de șampanie și avea să doarmă patru ore, ceea ce descoperise că e suficient.

A doua zi și-a ales cu grijă hainele pentru întâlnirea cu Christian Dior. Nu pantaloni, în ciuda a ceea ce spusese. Și-a pus, în schimb, un costum Schiaparelli vechi de câțiva ani, cumpărat de la Carmel Snow, care obișnuia să-și vândă hainele de firmă abia purtate „fetelor" ei de la *Harper's Bazaar*, la un preț pe care abia și-l permisese. Costumul era negru și avea, după cum se purta, volan și umeri vătuiți, dar și o centură roșie *trompe l'oeil* care să-l scoată în evidență. Schiaparelli îl concepuse asortat cu mănuși și pălărie de culoare roșie, dar Alix știa că ar fi *de trop*. A optat pentru negru la ambele și și-a încrucișat degetele la spate ca o fetiță.

Atunci când a văzut-o, fruntea lui *le patron* s-a încruntat și mai mult decât în ziua precedentă.

— Unul dintre primele lucruri pe care le vom avea de făcut va fi să-ți croim un costum, ca să nu trebuiască să apelezi la rivalii mei.

Pe urmă i-a zâmbit în felul lui reținut.

Alix a zâmbit. Exact asta sperase, și zâmbetul lui i-a arătat că el bănuia. Asta însemna că nu va mai putea folosi din nou trucul acela. Dar o

fată care primește salariul minim într-un oraș ca Parisul – unde inflația era mai mare decât turnul Eiffel – trebuia să se folosească de toate avantajele de care dispunea.

Dior a condus-o prin încăperi ale casei pe care nu le văzuse cu o zi înainte: prin camera în care se schimbau manechinele, prin cele șase mici cabine de probă pentru cliente, *les femmes* – care erau domeniul lui Suzanne în calitate de directoare de vânzări –, și în atelierul care concura direct cu biroul lui Alix pentru cel mai mic spațiu din clădire.

— După cum ai văzut ieri, atelierele sunt mici. Casa e mică, a spus Dior, poftind-o înăuntru. De ce? Pentru că vreau să respect cele mai bune tradiții ale modei la cele mai înalte standarde. Iar ca ajutor le am pe „cele trei mame".

La ordinele lui au intrat trei femei.

— Ea este *madame* Raymonde, a spus *le patron*, arătând-o pe cea mai severă din grup, o femeie care venise cu Dior de la Lucien Lelong.

Se comporta ca o persoană care vorbește puțin, dar care întotdeauna avea dreptate.

— Eu nu cos, a explicat *monsieur* Dior. Dar trebuie să creez modele care pot fi cumva realizate. *Madame* Raymonde, a zâmbit el, este Vocea Rațiunii. Ea face ca ceea ce îmi imaginez eu să fie posibil.

A trecut la următoarea femeie, *madame* Bricard, din ai cărei plămâni părea să iasă nu aer, ci seducție. Cu turbanul ei cu imprimeu de leopard și o eșarfă cu același model, legată la

încheietura mâinii, și nu la gât, ea era motivul pentru care se inventase cuvântul *flamboaiant*.

— *Madame* Bricard nu trăiește decât pentru eleganță. Ea este inspirația mea.

Deci muza. Părea că bărbații nu pot exista fără ele – de ce să fi fost Dior altfel?

Ultima femeie era *madame* Carré, directoarea casei de modă. I-a înmânat lui *le patron* o schiță, iar acesta i-a dat-o lui Alix.

Primul lucru pe care l-a observat a fost linia umerilor, care cădea ușor, fără cusături, arcuindu-se lin peste corp. Asta a făcut-o să-și dea seama că toate sacourile purtate de femei – dintre care multe erau refăcute din sacouri bărbătești, din cauza raționalizării materialelor – le făceau, în ultimii ani, să pară pătrățoase și colțuroase. Dar femeile nu erau așa. Partea de sus a rochiei din schiță nu schimba forma corpului feminin; o revela.

— Aproape simt cum se mișcă, a spus ea, trecându-și degetele peste curbura superbă a rochiei schițate în creion, și care avea forma cupei din care băuse la Ritz.

Madame Bricard, evident neconvinsă încă de calificările ei, a întrebat-o cu răceală:

— Unde te-ai îmbrăca cu ea?

— Unde m-aș îmbrăca cu ea? Când mă duc la Ritz, să beau ceva, la serviciu, când mă duc să iau cina la La Méditerranée sau chiar la o plimbare prin Jardin du Luxembourg. Nu că aș fi prea plimbăreață, a completat ea.

— Oriunde vrei să fii elegant, a conchis Bricard. Adică peste tot.

Acum a luat cuvântul *madame* Carré.

— Vezi cum curge fusta, ca o...

— O cupă, și-a rostit Alix gândul de mai devreme.

Madame Carré a râs.

— Exact ca o cupă. Când am văzut schița prima oară, m-am gândit că nu se poate face asta. A trebuit să reînvățăm vechile tehnici de croitorie pe care ni le-a luat timpul. Am folosit toată lățimea cuponului de mătase, de la un capăt la celălalt, dar înfășurând-o pe manechin orizontal. Curbura cupei este creată astfel încât, sub talie, sunt pliați treisprezece metri și jumătate de material.

Alix a făcut ochii mari când și-a dat seama că ceea ce crezuse ea că ar fi un sistem complicat de jupoane, care să dea fustei superba plinătate, nu era deloc așa – datorită căptușelii ascunse căpăta rochia acea formă extraordinară. Alix râvnea la rochia aceea așa cum nu râvnise niciodată în viața ei la ceva.

— Suzanne spune că e rochia ei. Mi s-a spus că și croitoresele îi spun așa, a zis *le patron*. M-am hotărât să o numesc Chérie. Am auzit-o ieri pe Suzanne când îți spunea *chérie*. Asta înseamnă că e rochia ta. Dar, a adăugat el acum cu gravitate, nu înainte de 12 februarie.

Îi era imposibil să nu zâmbească la fel cum o făcuse cu o zi înainte, în atelier. Dior a făcut un semn spre fața ei.

— De-asta fac ceea ce fac, a spus el. Sper să aduc fericire femeilor.

Năvala rapidă a lacrimilor din ochii ei a fost extrem de neașteptată. Alix nu știa că încă mai poate să plângă sau că tocmai un creator de modă ar putea fi cel care s-o facă să plângă. Dar ce bărbat din lumea asta voia să aducă fericire femeilor? Bărbații voiau multe lucruri de la femei, Alix aflase asta în Elveția, în timpul războiului, iar cei mai mulți dintre ei își propuneau să fure fericirea femeilor, nu să le dăruiască bucurie. De-asta acum era gata-gata să plângă pentru o rochie.

În seara aceea nu s-a dus la Ritz. S-a întors la pensiunea ei, a luat o foaie de hârtie și un stilou și a început să scrie.

Lui Lillie, de la Paris

Am atât de multe gânduri care îmi zboară prin minte, precum fustele în bătaia vântului. Dacă eram acasă, ne-am fi dus să luăm cina și, până la desert, mi s-ar fi clarificat totul. Scrisorile astea vor trebui să fie un substitut.

Sunt la Dior de doar două zile, dar deja îmi dau seama ce diferență este față de toate celelalte slujbe pe care le-am avut în Manhattan, după război. A fost slujba de la Ministerul de Război, unde trebuia să fac afișe prin care să conving femeile să își cedeze slujbele bărbaților întorși acasă – femeile puteau să-și găsească un soț și să fie perfect mulțumite prăjind friptura pentru cină, așa spuneau. Nu ți-am spus niciodată că din cauza asta am renunțat – îți doreai așa de mult să te căsătorești cu Pete, încât mi-a fost teamă că vei crede că nu îți

susțin alegerea. De fapt, nu am renunțat. I-am spus șefului meu că singurul pe care aveam de gând să-l prăjesc e el, iar el m-a concediat. Carmel Snow mi-a oferit un post după aceea, dar mi-am dat seama că ar fi prea tentantă apropierea de Martini. Nici asta nu ți-am spus.

Așa că m-am angajat la Glamour, unde am descoperit că negocierile cu bărbații, din timpul celor doi ani și jumătate de război, m-au făcut să par înfiptă – ambițioasă și încăpățânată, sunt termenii pe care i-au folosit. De-asta m-am aruncat din nou în lumea bărbaților; mi s-a părut că e singurul loc potrivit pentru mine. Și mi-am folosit talentul de încăpățânată în fiecare zi la Goldman and Sachs, o lume în care femeile erau menite să fie ori secretare, ori soții – și am plecat fiindcă șeful meu a venit în birou, târziu în noapte, cu o sticlă de coniac în mână și cu propunerea de a face ceva împreună. La momentul acela, obosisem atât de tare să apelez la toate tertipurile pentru a evita astfel de scene, încât i-am spus că am în geantă un pistol și că pot să țintesc mai drept decât dungulițele de pe costumul lui, și că singurul lucru pe care poate să-l facă cu coniacul lui este să îl toarne peste contractul meu și să-i dea foc. Acum, când scriu, mai că mi se pare comic, dar atunci nu a fost amuzant. Alt lucru pe care nu ți l-am spus.

Aici, la Dior, nu se va întâmpla nimic de genul acesta. Mă vor, Lillie. Nu ai idee ce înseamnă asta. Și am în sfârșit un obiectiv care nu se rezumă decât la uitare și supraviețuire. Dior e un geniu. Nu am văzut niciodată un designer ca el, cu un creion care surprinde divinul. Așteaptă doar să-i vezi modelele.

Suzanne e convinsă că va lăsa în urmă o dâră de foc. Iar eu am să mă arunc în focul acela.

Cu drag și bisous,
Alix

Așternerea pe hârtie a acelor gânduri i-a adus aminte de noaptea din urmă cu aproape două săptămâni, când, la ora trei dimineața, se hotărâse să fugă la Paris. Se și vedea cum fugise de șeful ei și se întorsese în apartament, unde găsise un ziar care titra că procesul marilor criminali de război de la Nürnberg s-a încheiat, în sfârșit, și că peste două săptămâni se vor pronunța sentințele.

Și își dăduse seama că, în doar două săptămâni, avea să se facă dreptate și că sentimentul ei de vinovăție se va diminua sau poate chiar va dispărea. Dar o încorseta și mai mult, de parcă i-ar fi spus că nici măcar dreptatea nu o va elibera – lucru pe care nu-l luase în calcul până atunci.

Așa că s-a dus să se întâlnească la Colony Club cu Carmel Snow și a încercat să bea cot la cot cu ea. Dar probabil că suferința lui Carmel avea o rezistență mai mare la Martini decât a lui Alix, și noaptea se încheiase când Carmel o prinsese de mână cu degete moi și o prezentase cuiva drept „protejata mea". Iar Alix înțelesese prin amețeala aburilor de gin cât de ușor putea ajunge exact ca ea. Suficient de amorțită, încât să nu-și simtă durerea din

inimă. O clipă fusese foarte ispitită să lase să se întâmple asta.

Iar acesta era cel mai rău lucru dintre toate.

Se întoarse împleticindu-se în apartamentul ei, recitise telegrama lui Suzanne și își dăduse seama că din salariul ei meschin mai avea fix banii necesari unui bilet de vapor. A doua zi era în port.

Dar nu putea să-i spună asta lui Lillie, nu voia să retrăiască acel moment al tentației de a deveni insensibilă – nu voia ca ea să se rușineze de Alix, așa cum se rușinase ea însăși.

CAPITOLUL 2

Venise dimineața și era timpul ca Alix să se apuce de treabă. Dar mai întâi trebuia să se dezmorțească. Cărbunii erau tot raționalizați, iar mica sobă cu petrol din pensiunea ei nu era capabilă să genereze căldură, așa cum n-ar fi putut s-o facă un nonagenar dezbrăcat, culcat în pat. Un drum rapid până la Ritz avea s-o încălzească și poate s-o inspire să conceapă o frază sau două pentru un comunicat de presă care să-i convingă pe redactorii de modă să nu rateze prezentarea Casei Christian Dior.

Dar pe măsură ce mergea, simțea că entuziasmul începea să se lase precum hainele obosite pe care le purtau parizienii din jurul ei. În loc de parada de mâneci elegante, gulere șic și nasturii seducători care înfrumusețau bulevardele la sfârșitul anilor '30, Alix nu vedea decât fuste jerpelite și ochii femeilor îmbătrânite de război, cu rănile încă deschise.

Alix știa mai bine decât oricine că multe dintre ele fuseseră brave eroine în timpul ocupației germane. Poate că femeia care trecea grăbită pe lângă ea acum găzduise un adăpost pentru piloții parașutați, poate ascunsese un copil evreu sau făcuse pe curierul pentru luptătorii din Rezistență. Ce avea femeia aceea

acum că războiul se terminase? Degete degerate. Un coș pe jumătate gol la braț, neîncărcat de mâncarea încă rațională.

Femeia aceea, ca multe alte pariziene, merita mult mai mult decât să fie prinsă în capcana acestui ciudat crepuscul – o perioadă în care culoarea, bucuria și încrederea erau amintiri, posesiuni ale unui alt sine, ale unei alte ere. Dior putea să schimbe toate astea – dar numai dacă Alix își făcea treaba.

Așa că s-a așezat la o masă din grădina de iarnă de la Ritz și s-a prefăcut că nu observă că Estelle Charpentier, redactorul de modă de la *Le Monde*, a întârziat mai bine de douăzeci de minute la întâlnire.

Din fericire, Alix învățase câte ceva despre joc în timpul războiului. După ce au încheiat cu amabilitățile, a aruncat zarurile.

— Nu știu cum o să fac să-l schimb, i-a spus Estelle cu prefăcută stupoare, uitându-se încruntată la graficul cu locurile rezervate pentru prezentarea lui Dior. Sunt așa puține locuri rămase! Le-au luat americanii pe toate.

A ridicat neputincioasă din umeri, acompaniindu-și minciuna. Nu, era o strategie. Scopul ei era să stârnească un val de rumoare referitoare la interesul special pe care îl manifestau americanii pentru prezentare, cu speranța că toată lumea va crede zvonurile despre competitori și, în felul acesta, își vor amâna biletele pentru transatlantic.

Estelle a chemat chelnerul și a comandat cafea, fără să aștepte să i-o ofere Alix.

— Dar americanii întotdeauna pleacă până atunci. În plus, Pierre Balmain a deschis o *maison*. Balenciaga umple golul lăsat de Chanel. De ce ne mai trebuie o Maison Christian Dior?

Alix a refuzat să îi valideze cuvintele cu un răspuns și s-a prefăcut că verifică din nou graficul, dându-i voie lui Estelle să tragă cu ochiul la numele care, chipurile, ar fi fost desemnate să primească un loc pe scară. Estelle a făcut ochii mari când a văzut pe graficul născocit de Alix că nici măcar vedetele jurnalismului de modă nu primiseră vreun loc în marele salon. Pe urmă, Alix i-a dat voie să se lumineze la față când a descoperit un loc pe rândul al treilea din sala principală, în care s-ar mai fi putut înghesui un scaun.

— Dar să nu spui nimănui, i-a spus Alix conspirativ. Dacă află că ție ți-am dat un scaun, în timp ce lor le-am oferit un loc pe scară...

Estelle a ridicat doar din umeri, în stilul acela enervant al francezilor, după care a plecat, iar Alix și-a dat seama că va avea mult de lucru înainte ca Estelle și probabil ceilalți redactori de modă să fie convinși că Maison Christian Dior corespunde standardelor lor. Și încă mai mult de lucru ca graficul ei cu locuri să fie altceva decât o fantezie.

Gândurile i-au fost întrerupte de o voce copilăroasă care spunea în limba engleză:

— Sunt aici!

Becky Gordon, jurnalistă engleză de la *The Times*, venise cu douăzeci de minute mai

devreme. Lui Alix i s-a mai ridicat un pic moralul.

— Mă bucur așa de mult să te cunosc, a continuat Becky voioasă. Credeam că s-ar putea să nu știi cine sunt. Nu lucrez de mult timp la *The Times*, știi?

Uitase să-și scoată haina și a trebuit să se ridice din nou să și-o dea jos, uitându-se stânjenită prin încăpere după cineva care ar fi putut să-i ia impermeabilul Burberry îmbibat de apă, înainte să facă baltă pe jos.

— Mi-era teamă că s-ar putea să nici nu primesc bilet pentru prezentare, a adăugat ea, când un chelner a agățat disprețuitor cu un deget haina jignitoare și a dus-o de acolo.

Alix își dădea seama că, dacă i-ar fi oferit lui Becky un locșor în capul scărilor, de unde n-ar vedea mai nimic, aceasta ar fi fost gata să plângă de recunoștință. Așadar:

— Acesta este locul tău, i-a spus Alix, arătându-i unul dintre cele mai bune locuri, cu inima puțin strânsă.

— Pentru mine? a exclamat Becky surprinsă.

Alix a zâmbit și inima i s-a strâns din nou.

— Da.

Au început să discute despre venirea lui Becky la Paris – în urmă cu doar două săptămâni.

— Nașul meu deține *The Times*.

Becky s-a oprit și Alix și-a dat seama că mintea ei caută diverse variante pentru a explica mai departe cele spuse. S-a decis.

— Mă ajută.

Probabil că și Becky avea o poveste înduioșătoare. Se pare că războiul zdruncinase soarta tuturor.

— Cum așa? a întrebat-o Alix.

— Păi...

S-a jucat fâstâcită cu ceașca de cafea și și-a dat părul după urechi.

— Familia mea s-a trezit cu un nume aristocratic, un conac dărăpănat, fără servitori și o grămadă de datorii. De fapt, ca mulți din Anglia. Nu suntem ceva ieșit din comun în perioada asta, s-a grăbit ea să adauge.

Și așa, vorbind puțin și doar ascultând, Alix i-a aflat slăbiciunea lui Becky.

A simțit în corp un cutremur pe care și l-a ascuns întinzând mâna după cafea. Oare va mai fi vreodată capabilă să aibă o discuție normală? Oare va uita vreodată că fusese antrenată în timpul războiului să provoace oamenii să-i spună lucruri de care ar putea profita?

Ba da. *Va putea.* Întrebări banale și răspunsuri obișnuite – asta trecea drept conversație normală. Așa că a întrebat-o pe Becky:

— Îți place Parisul?

— Foarte mult, a spus Becky entuziasmată. Deși...

Zâmbetul i s-a șters.

— Oamenii din Paris sunt diferiți de cei din Anglia. Mai sofisticați, cred.

— Bărbații? a întrebat-o Alix, sperând că optimismul lui Becky nu fusese distrus de

scena la care asistase ea la Ritz, care îl avusese ca protagonist pe Anthony March.

Tăcerea ei i-a spus lui Alix tot ce voia să știe și a intervenit imediat, pentru că aici avea o șansă să împiedice pe cineva să-și croiască fără voie un viitor catastrofal.

— Să-mi spui dacă vrei să-mi văd de treaba mea, a spus Alix, dar e în regulă să te înșeli în legătură cu o persoană. O dată. Nu transforma asta într-un tipar. Învață din greșeală și data următoare fii mai înțeleaptă.

Becky s-a uitat fix la ea și Alix a văzut în ochii ei atât uluiala provocată de francheța ei, cât și o licărire care până atunci nu existase.

— E un sfat bun, a spus Becky.

După care a adăugat, ca și cum deja ar fi învățat ceva:

— Iar acum îți sunt de două ori datoare. O dată pentru loc, și o dată pentru sfat. Dă-mi voie să vorbesc cu editorul meu de la ziar despre un interviu cu *monsieur* Dior.

Avea rochie de mătase, s-a gândit Alix zâmbind când se îndrepta spre serviciu, câteva zile mai târziu, îmbrăcată cu costumul nou pe care i-l făcuse una dintre croitorese. Și avusese succes cu Becky. Asta însemna că această săptămână nu putea fi altfel decât *magnifique*.

Dar atmosfera din mărețul salon încă neterminat era mai degrabă malefică decât magnifică. Dior intervieva manechinele care să-i prezinte ținutele. Fete îmbrăcate modest erau înșirate pe lângă schelele muncitorilor,

șușotind și uitându-se la o femeie care știa cum să se îmbrace pentru a-și pune în evidență fiecare curbură a corpului. Ochii ei erau cu câteva decenii mai în vârstă decât fața, dar postura ei provocatoare era cea care stârnea clevetirile; durerea ei abia ascunsă nu fusese sesizată de nimeni.

— *Une pute,* a spus o fată destul de tare, după care a început să râdă cu prietenele ei.

Alix nu abandonase obiceiul de a citi ziarele în fiecare dimineață, așteptând și acum noutăți de la Nürnberg, și văzuse o știre despre o lege nouă, care închisese o parte din bordelurile orașului. Probabil că o parte din doamnele nopții, acum șomere, văzuseră anunțul lui *monsieur* Dior și sperau să capete o slujbă care să le permită să-și țină hainele pe ele – erau multe femei îmbrăcate provocator ascunse prin colțurile camerei.

— Poți să pleci, i-a spus Alix fetei răutăcioase care chicotea. *Au revoir,* a adăugat ea ferm, când fata a părut să creadă că glumește. Iar tu poți să vii cu mine, i-a spus ea femeii cu ochi îndurerați, după ce a plecat prima. Te rog.

Femeia s-a uitat atent la Alix, după care a urmat-o.

— N-ai mai lucrat ca manechin până acum, nu-i așa? a întrebat-o Alix când au ajuns în biroul ei.

Femeia și-a îndreptat umerii ca o cobră pregătită să atace.

— Am făcut în viața mea paradă în fața mai multor oameni decât toate celelalte fete.

Alix a zâmbit. Altă femeie care nu-și pierduse cu totul încrederea. Ceea ce însemna că Alix trebuia să o ajute.

— Pentru a primi slujba, trebuie să nu mai mergi ca și cum ești gata să te dezbraci într-un budoar, să mergi, mai degrabă, ca și cum nu vrei să dai jos nimic de pe tine. Așa.

Alix, care văzuse sute de prezentări de modă în cei aproape trei ani petrecuți la *Harper's Bazaar*, i-a arătat mersul degajat și sigur al manechinului.

— Te legeni prea mult, i-a explicat ea. Nu-i nevoie. Poți să stai complet nemișcată și toată lumea se va uita la tine. Eu sunt Alix, apropo.

Femeia a zâmbit pentru prima oară.

— Fortunée. Și da, e numele meu real. Una dintre puținele fete de pe stradă care nu a trebuit să-și schimbe un nume anost, gen Juliane, într-un *nom de chambre* exotic.

Alix a râs.

— Atunci sper ca azi să-ți poarte noroc.

Spre cinstea lui, Dior a examinat personal toate femeile strânse la parter și a ales șase manechine – printre care și Fortunée.

Scrisoarea „pentru Lillie de la Paris" a compus-o când și-a încheiat ziua la Micul Bar, unde a băut doar un French 75. *Am ajutat pe cineva azi. Și săptămâna trecută. Și m-am simțit așa de bine!*

Alix și-a mutat întâlnirile cu editorii de sex masculin din Paris la Micul Bar, știind că alcoolul îi va motiva, chiar dacă ea și Dior nu

vor putea. În ciuda legii care interzicea parizienelor să poarte pantaloni în public, ea purta pantaloni; Frank nu ar fi dat-o niciodată afară, și voia ca întâlnirile să fie memorabile. Și-a asortat pantalonii cu bluza ei roșie, fără să respecte cutuma care spunea că roșcatele nu trebuie să se îmbrace în roșu. În plus, părul ei avea mai degrabă o culoare nedefinită, cu nuanțe de roșu, caramel și auriu care făcuseră să fie considerată în toate felurile, de la roșcată, la blondă, până la brunetă. În ziua aceea îl avea ușor ondulat și lung până la mijlocul spatelui, deloc la modă.

Primul domn, Henri Paquet, de la *Jardin des Mondes*, era teribil de amuzant și, în 1937, îi făcuse cunoștință lui Alix cu șampania lui Hemingway în același bar, lucru care o făcuse să renunțe pentru o vreme atât la literatura americană, cât și la absint. Era îmbrăcat în stilul anilor '20, a fost ea încântată să descopere, dar când a observat că ea nu a băut decât un pahar, în timp ce el a băut toată sticla, parcă nu a fost prea bucuros.

— Încearcă să nu stai lângă Carmel când vine la prezentare, *ma chérie,* i-a spus el, ridicându-se să plece. Altfel o să observe că acum ești foarte atentă la cât bei. Unii ar putea să creadă că e o slăbiciune care poate fi exploatată.

A comandat o cafea și încă nu digerase bine sfatul lui, când Anthony March a venit la întâlnire mai devreme.

— Alix St. Pierre, a spus ea, întinzându-i mâna. Ce pot să vă ofer de băut?

— Alix St. Pierre, a repetat el. Numele tău pare să sugereze că tu însăți ai fi o băutură.

Flirta cu ea la o întâlnire de afaceri. Nu e de mirare că Becky avea inima frântă.

— Sunt prea acră, a spus ea cu răceală. Cafea?

— Ți-e teamă că alcoolul mă va face și mai nesuferit?

Tonul lui nu era atât autocritic, cât seducător.

A trebuit să facă mari eforturi să păstreze un zâmbet profesional.

— Puteți fi cât de nesuferit vreți. Dumneavoastră veți suporta consecințele. Dar eu nu fac decât trei oferte. Îmi spuneți ce doriți sau începem.

— Eu credeam că prințesele de la PR trebuie să fie respectuoase. N-ar trebui să mă periezi, ca să spun ceva frumos despre...

A ridicat din umeri.

— Cine-o fi.

Nu te încăpățâna, și-a amintit ea, dar buzele ei au spus:

— Prințesele sunt ghilotinate prea des în Franța. Iar peria este pentru haine. Deci, vă pricepeți la modă?

El a râs pe neașteptate la gluma ei, s-a așezat și ea s-a gândit că a renunțat la rolul depravatului – într-adevăr, părea dintr-o dată mult mai tânăr, ca și cum n-ar fi fost decât cu un an, doi mai mare decât ea. L-a văzut în

sfârșit pe bărbatul frumos, care o entuziasma pe Suzanne, și nu pe afemeiatul exagerat de plictisit și de bogat. Dar apoi el a spus:

— Păi, știu să arunc pe mine o haină și să o...

Alix se abținea din răsputeri să nu-și dea ochii peste cap. Înainte ca el să apuce să spună „să o dau jos", l-a întrerupt.

— Moda înseamnă mai mult decât capacitatea de a cheltui o avere colosală pe costume croite superb, care ar face pe oricine să arate bine. De ce nu vă mulțumiți să cheltuiți banii, să purtați costumele și să lăsați munca pentru noi, ceilalți, care o facem cu plăcere?

— Fiindcă atunci aș fi un clișeu.

— Da, a spus ea, ridicându-se. Abia atunci ați fi un clișeu. Sunați-mă când sunteți pregătit să avem o întâlnire profesională, fără pălăvrăgeală de pușteni.

— Întâlnirile profesionale au loc în baruri? a ripostat el.

Touché. Într-adevăr apelase la clișee, aranjând întâlnirile cu bărbații într-un bar. Un alt obicei de care nu scăpase – dar nu era în Elveția și nu spiona naziști. Chiar avea un birou în care putea să facă afaceri oneste.

Era atât de dezamăgită de ea pentru că fusese gata să apeleze iar la unul dintre vechile trucuri. Dar pe urmă iritarea a lăsat locul unui râs înfundat, la gândul că amândoi vor să-și facă jocul, dar niciunuia nu-i convine că și celălalt face la fel.

Râsul s-a revărsat din ea și a văzut pe fața lui uimire.

— Ai dreptate, a spus ea, continuând să râdă. Doar prințesele din PR și benjaminii răsfățați se întâlnesc în baruri. Iar noi nu suntem nici una, nici alta, așa că ar trebui să o luăm de la capăt cu o întâlnire în biroul meu.

— Voi fi plecat până la sfârșitul săptămânii viitoare, a spus el încet.

Iar săptămâna cealaltă era Crăciunul.

— Atunci luni, după Revelion. La ora zece?

El a dat din cap. Însă chiar când ea se pregătea să plece, a spus, privind-o în ochi:

— L-am cunoscut pe logodnicul tău, Bobby.

Ciocnirea bruscă a vieții ei trecute cu prezentul a fost un șoc pentru care toată instruirea din lume nu ar fi putut să o pregătească. Tresărirea ei a fost vizibilă, dar oricine ar tresări când i s-ar aminti așa de neașteptat de logodnicul acum mort.

Bobby: iubitul ei din vremea în care inima ei era curată.

— Ei, a spus ea pe un ton pe care învățase să-l folosească în timpul războiului. Putem vorbi despre el la următoarea noastră întâlnire.

Fiecare mușchi din corpul ei era concentrat să păstreze un mers degajat și o expresie neutră a feței când a ieșit din bar. Cumva, Anthony March, unul dintre cei mai aroganți bărbați pe care-i întâlnise – și pe care nu avea cum să-l evite, pentru că prin meseria ei trebuia să se poarte frumos cu el –, îl

cunoscuse pe Bobby. *Mergi înainte,* și-a spus ea când pașii începuseră să-i șovăie. *Și continuă să zâmbești.*

Poate că Anthony îl cunoștea pe Bobby dinainte de război. Amândoi proveneau din familii cu mult prea mulți bani. Iar Alix St. Pierre era un nume ca un opal negru – rar și memorabil. Dacă Bobby l-ar fi pomenit vreodată, era logic ca Anthony să și-l amintească.

Dar stomacul ei – pe care și-l antrenase să fie un simț mai puternic decât mirosul – s-a strâns când și-a amintit maniera în care Anthony pomenise numele lui Bobby, aruncându-l în discuție ca pe o grenadă, cu scopul de a lovi. Faptul că îl cunoscuse pe fostul ei logodnic nu era deloc o trăncăneală.

În același moment, stomacul ei a simțit ceva și mai înspăimântător. Un ziar de la chioșcul din colț titra pe prima pagină: „CELEBRUL GENERAL SS WOLFF SCAPĂ NEPEDEPSIT.“ Probabil că ochii îi jucau una dintre cele mai macabre feste. Wolff era cel mai sumbru dintre celebrii generali SS.

S-a apropiat, dar cuvintele refuzau cu încăpățânare să se schimbe.

În clipa aceea nu mai conta nimic, doar să cumpere ziarul. Odată ce a pus mâna pe el, a avut suficientă prezență de spirit cât să se retragă pe o stradă mai liniștită, unde informația a fost gata să o doboare.

Karl Wolff, general SS și *Obergruppeführer*, comandant pe toată zona de nord a Italiei în

timpul războiului, omul de mâna căruia muriseră atât de mulți oameni, fusese eliberat la sfârșitul procesului de la Nürnberg. Era de neconceput.

Era un criminal.

— *Non*, a șoptit ea, dând înnebunită din cap, protestând inutil.

Dacă omului care a fost la comandă în nordul Italiei i s-a dat voie să fie liber, atunci ce s-a întâmplat cu cei care lucraseră pentru el? Nici ei nu fuseseră prinși și închiși pe viață? Oare toate acele fărădelegi uriașe pe care le făcuseră nu sunt nici acum răzbunate?

Ziarul i-a confirmat temerile:

E greu să îți imaginezi cum s-ar simți partizanii italieni care și-au pierdut viața în urma ordinului lui Karl Wolff, cu atât mai mult cu cât, în ultima săptămână a proceselor, a fost dezvăluit faptul că aghiotanții lui anonimi au dispărut imediat după capitularea Italiei și nu au mai fost găsiți. Comandanții naziști din Italia, departe de a suferi așa cum au suferit cei uciși, trăiesc acum în libertate.

Aghiotanții lui anonimi. Asta însemna că omul care o distrusese pe Alix, umbra despre care credea că la proces va fi adusă la lumină și nimicită, în sfârșit, încă mai bântuia pe undeva, nepedepsit.

Dreptatea pe care se bazase din aprilie 1945 nu se făcuse.

Iar dacă el era liber, atunci Alix, care era singura persoană capabilă să-l identifice, era într-un pericol la fel de mare ca în timpul războiului.

CAPITOLUL 3

Alix a dat fuga la un oficiu poștal, intrând chiar înainte de închidere, a răscolit în geantă, căutându-și agenda cu adrese, a găsit formularul necesar și i-a scris cu mâna tremurătoare o telegramă lui Mary Bancroft, cu care lucrase în Elveția: L-AU PRINS STOP ȘTII CĂ DULLES NU ÎMI VA SPUNE STOP.

Allen Dulles fusese șeful lui Alix în Elveția. Și al lui Mary – cu toate că nu era acesta cuvântul potrivit pentru a descrie relația pe care o aveau Mary și Allen. Dulles în mod sigur nu mai voia să-i vorbească, după ce Alix pur și simplu fugise din Berna, abandonându-și slujba și poate chiar țara natală în aprilie 1945. Dar ar putea sta de vorbă cu Mary, dacă Mary reușea să-și folosească tertipurile – și avea destule – ca să-i pună în așa fel întrebarea, încât el să nu-și dea seama că Alix este cea care vrea să afle răspunsul.

Șansele erau slabe, de parcă ar fi încercat să tragă cu pușca în lună – dar nu merita și ea măcar un grăunte de praf de lună?

Fiecare zi care trecea fără răspuns i se părea că răspunsul la întrebare este un *nu* ferm. Cea mai bună metodă de distragere a atenției era,

ca de obicei, munca. Așa că în ziua prezentării modelelor, Alix stătea în atelier lângă cele trei mame, *madame* Bricard stând în dreapta lui Dior. *Le patron* avea în mână o baghetă, de parcă se pregătea să dirijeze: să îmbine o soprană de mătase cu un contralto de tafta într-o melodie care avea să se stingă cu ultimele note blânde ale șifonului.

— *Monsieur, une modele,* a anunțat o voce feminină de afară.

A intrat un manechin îmbrăcat în material alburiu. Fără culoare. Fără variații de material. Doar cea mai simplă și mai banală muselină, astfel încât nimic să nu distragă atenția de la croială. Aceste modele erau primele concretizări ale schițelor lui Dior – *petites gravures* – și ele fluturau fantomatic pe manechine, straniu de frumoase prin albeața lor pură.

— *Parfait!* a fost verdictul pentru primul model de probă, căruia i s-a permis refacerea din organza.

Cel de-al doilea a fost prelucrat de *madame* Bricard, scurtat, modificat la gât, finisat delicat la mâneci, după care a primit permisiunea de a se întoarce în sala de lucru, acum mai degrabă înger decât fantomă, cu poalele fluturând.

Următorul – o rochie de zi, cu fusta strâmtă și cu umerii rotunjiți, așa cum Alix se obișnuise să vadă la *le patron* – a fost declarat de *madame* Bricard drept oroare. Degetul ei înspăimântat l-a alungat din cameră.

Iar Alix a văzut că modelele de probă erau adevărate umbre care dezvăluiau doar contururi și promisiuni, siluete pe care urmau să se construiască rochia, după care modelele erau tăiate și uitate. Doar Alix se uita după ele cum pleacă, dorindu-și să le ia și să le salveze de plutonul de execuție.

A simțit că se uită cineva la ea și și-a dat seama că Dior remarcase tristețea care constituia umbra lui Alix.

— Sunt ca niște zei, a încercat ea să explice, decid viața unei rochii care ar fi putut exista.

— Nu-ți plac zeii? a chestionat-o Dior.

— Cine ar putea să admire zeii, după război? Sunt la fel de cruzi ca oamenii.

Afirmația lui Alix a plutit în aer precum zloata de a doua zi, care a murdărit zăpada de un alb pur. Și-a revenit rapid.

— Nu toți oamenii. Dar acum cred mai mult în prezicători decât în zei.

A forțat un zâmbet care să-i însoțească gluma.

Dar *le patron* îi cerceta ochii și nu s-a lăsat distras de cuvintele ei. *De-asta sunt așa multe femei în jurul lui,* s-a gândit ea. Ceea ce părea a fi timiditate era probabil un soi de compasiune profundă. De obicei bărbații voiau să riposteze imediat – glumă și răspuns –, dar Dior vorbea sufletului. Cum ar fi putut el să-și dea seama că sufletul ei o ținuse trează toată noaptea, punându-i întrebări ale căror răspunsuri erau mult prea înfricoșătoare pentru a le înfrunta singură, într-o cameră întunecată?

— Prezicătorii sunt pentru cei care vor să meargă doar înainte, a spus el în final. Zeii sunt pentru cei care privesc în urmă la ce au făcut și cred în penitență ca formă de mântuire. Nu știu către cine ar trebui să se - îndrepte cei prinși la mijloc.

Și-a privit încruntat mâinile, ca și cum ar fi fost dezamăgit că nu știe, de dragul ei. Pe urmă a spus, parcă lovit de inspirație:

— Poate asta a fost linia care m-a ghidat spre această colecție. Am văzut prea mulți oameni prinși la mijloc și m-am gândit la asta.

A făcut semn cu mâna spre modelul de probă din fața lui.

Alix l-a studiat, apoi l-a studiat și pe cel de alături, și a început să vadă „linia" despre care Dior vorbea adesea, un concept pe care ea nu-l înțelesese în întregime, nu era nici aspect, nici formă, nici contur, nici curbură, nici profil, nici model și nici tematică. Era o siluetă unificatoare, similară la fiecare model și totuși transformată într-o altă rochie, într-un alt costum, un alt spectacol. Și era silueta unei femei. Curbura pieptului și a șoldului. Arcuirea interioară a taliei. Rochii care arătau cine este, cu adevărat, o femeie, tot ceea ce ascunsese de când războiul o obligase să-și mascheze adevărata identitate și adevărata formă: tot ce uitase să dezvăluie de când se încheiase războiul.

Dar acum Christian Dior spunea prin rochiile lui – *Trăiți!*

Hotărâtă, Alix a părăsit camera. Virginia Pope, redactorul de modă de la *The New York Times,* încă plănuia să se întoarcă în Manhattan înainte de prezentarea lui Dior, ca mulți alții. Era treaba lui Alix să se asigure că nu fac asta; că înțeleg mesajul lui Dior și îl transmit la rândul lor cititoarelor.

Avea nevoie de inspirație, iar casa de modă era prea plină de strălucire ca să mai lase loc altor idei. Așa că a ieșit afară și a mers fără nicio direcție, până când i-a atras atenția un cinematograf – un loc întunecat în care putea să stea singură cu gândurile ei. A intrat și s-a trezit că îl privește pe Cary Grant recrutând-o pe Ingrid Bergman pentru a spiona un grup de naziști care fugiseră în Brazilia pentru a-și continua afacerile murdare și după război.

Fir-ar. Trebuia să fie mai atentă la ce film urmează să ruleze. Nu avea cum să găsească inspirație la Bergman, care credea că își poate ajuta țara folosindu-se de trucurile ei feminine pentru a descoperi secretele naziștilor. Și-a aprins o țigară și și-a spus că e o simplă poveste. Nimic real. În primul rând, Bergman vorbea prea mult. Un spion adevărat nu ar fi - niciodată atât de indiscret.

În clipa în care i-a venit acest gând, Alix a avut propria ei inspirație. S-a văzut pe sine – nu în Elveția sau în nordul Italiei – ci în grădina de iarnă de la Ritz, făcând promisiuni, spunând minciuni și vorbind prea mult. Dar dacă nu ar mai fi făcut așa? Dacă ar lua cele câteva abilități adevărate pe care le deprinsese

în Elveția și le-ar aplica în PR, să ia ceva util din perioada aceea și să nu mai creadă că a fost totul o pierdere îngrozitoare?

În fața ei, pe ecran, Ingrid Bergman era luată în brațe de Cary Grant. Toate femeile din cinematograf au leșinat.

Iar frisonul unei idei perfecte, geniale, a făcut-o pe Alix să sară din scaun și să iasă repede afară.

O discuție scurtă cu Suzanne i-a confirmat că Rita Hayworth vine la Paris pentru premiera filmului ei, *Gilda,* în care joacă rolul seducătoarei, al sirenei la care visează orice femeie. Iar premiera filmului avea loc cu puțin înainte de prezentarea lui Dior.

— Rita Hayworth, l-a anunțat Alix pe *monsieur* Dior a doua zi, acostându-l în capul scărilor.

— E o actriță foarte bună? a întrebat *le patron*, derutat.

— E un vis devenit realitate, a continuat Alix. În brațele unui bărbat precum Cary Grant, îmbrăcată într-o rochie superbă.

— Îmbrăcată într-o rochie superbă, a repetat încet Dior, ca și cum era pe cale să-i urmărească firul gândurilor, altminteri foarte încurcat.

— Trebuie să-i faci o rochie. I-o trimitem și sperăm că o va purta la premiera din Paris. Și până atunci nu mă mai întâlnesc cu ziariștii. Nu mă mai rog să-mi promită că vor scrie

despre prezentare. Nu voi face decât să trimit bilete de intrare la prezentare.

Dior s-a uitat la ea cu o privire din care îi era greu să înțeleagă dacă este scandalizat de propunerea ei de a nu mai lucra până în februarie sau dacă ar vrea să continue.

— Noi doi știm oameni care vorbesc. Ceea ce înseamnă că eu nu trebuie să o fac, a spus ea repede, și cuvintele se rostogoleau precum un sul de mătase care se desfășoară din ce în ce mai repede. Serviciul de presă de la fiecare casă de modă vorbește nonstop despre colecțiile lor viitoare. Dacă și noi facem asta, suntem doar un zgomot de fundal. Imaginează-ți cum ar fi să tăcem.

A făcut o pauză, de efect. Iar schimbarea bruscă a dat naștere unui soi de tăcere de catifea moale, în care ai vrea să-ți afunzi mâinile.

După câteva momente, a început iar să vorbească.

— Dacă nu spunem nimic, atunci prietenii noștri – Carmel Snow, Michel de la *Vogue* și Christian Bérard – nu se vor putea abține. Când își vor da seama că ei știu mai multe despre Maison Christian Dior decât știu ceilalți redactori de modă, li se va părea irezistibilă ocazia de a se lăuda cu ce știu. De acum înainte facem doar un lucru spectaculos – îi trimitem Ritei o rochie, lucru care o să-i facă pe toți să vorbească și mai mult despre noi. Nu vreau să aud niște șoapte despre prezentare. Vreau un vacarm , un vacarm la care noi nu

vom contribui cu niciun sunet, pentru că nu va fi nevoie.

— Ți-ai fixat obiectivul în stele, a observat Dior.

— Tu nu?

— *Oui.* Dar pe ușă e scris numele meu.

— Nu trebuie să ai numele scris pe ușă ca să vrei să faci treabă bună.

Sunase cam dur și dezvăluise cam multe despre ea. Dior a privit-o în tăcere o vreme, iar ea a rămas complet nemișcată, așa cum învățase să facă, suportându-i privirea.

El s-a aplecat în față, cu o mină serioasă.

— Îți mulțumesc că ți-ai fixat obiectivul în stele. Hai să ne uităm pe schițe și să alegem un model pentru *mademoiselle* Hayworth.

Când i-au spus planul lor, *madame* Bricard a declarat:

— Nu poate purta decât modelul Soirée pentru o astfel de *soirée*.

Le patron a dat din cap aprobator. Și Alix la fel.

Pentru că modelul Soirée era o rochie cu un corsaj drept, cu decolteu adânc, menit ca rotunjimile Ritei să se reverse din el, și o fustă cu două volane, în care trupul ei va părea o tulpină împodobită cu două rozete perfecte din mătase bleumarin plisată. Rita, îmbrăcată în rochia Soirée, avea să fie de neuitat.

Dacă Alix o va putea convinge s-o poarte.

Arma ei secretă era Carmel Snow. I-a trimis o telegramă lui Carmel, care de curând publicase un interviu foarte flatant cu Rita.

Asta însemna că știe cum poate lua legătura cu Rita, iar Rita avea o atitudine favorabilă față de Carmel.

În telegramă, Alix a rugat-o să îi trimită Ritei un bilet în care să spună că, dacă va purta rochia la premiera filmului, va câștiga cu siguranță mai multă publicitate pentru ea și filmul ei decât prin o mie de interviuri. Și că Dior o va îmbrăca pentru fiecare premieră de atunci înainte. În schimb, Alix i-a promis lui Carmel drepturi de publicare exclusive pentru o ilustrație cu rochia în *Harper's Bazaar*, și că o va duce la Ritz, când va veni la Paris, de unde îi va cumpăra cel mai scump martini pe care îl poate face Frank.

Lui Carmel îi plăceau la nebunie noutățile. Așa că Alix punea totul la bătaie, în speranța că îi va plăcea ideea de asociere a vedetelor de cinema cu casele de modă – mai ales dacă ea era cea care intermediază prima punere în practică a conceptului.

După doar câteva zile, participarea lui Carmel era garantată printr-o telegramă entuziastă, în stilul ei personal. Alix a sărbătorit asta și Crăciunul cu un singur pahar de coniac, băut în biroul ei cu Suzanne, și cu multe râsete și amintiri din anii antebelici, când Suzanne lucra în advertising, iar Alix lucra la *Harper's Bazaar*, și de multe ori erau ultimele care părăseau clubul de noapte, la cinci dimineața.

Abia anul următor a venit în sfârșit la poștă o telegramă pentru Alix.

M-A ÎNTREBAT DACĂ TU VREI SĂ ȘTII, scria în răspunsul lui Mary. PE URMĂ A ZIS: SPUNE-I LUI ALIX SĂ SE DUCĂ NAIBII. PRESUPUN CĂ AI ÎNȚELES SUBTEXTUL.

Alix și-ar fi dorit ca Dulles să fie acolo în clipa aceea, ca să îi spună ea lui să se ducă naibii. Dar știa la fel de bine ca Mary că Allen Dulles petrecuse atât de mult timp făcând afaceri cu diavolul, încât iadul nu-l speria deloc.

Era gata să nu mai citească și restul mesajului lui Mary, și poate așa ar fi fost mai bine, pentru că spunea: LASĂ TOTUL ÎN URMĂ, ALIX. CE A FOST, A FOST. INDIFERENT CE FACI ACUM, TOȚI CEI CARE AU MURIT ÎN ANII ACEIA DE RĂZBOI VOR RĂMÂNE MORȚI. NU MAI POȚI SALVA PE NIMENI ACUM.

În afară de mine, și-a spus Alix aproape rugător. Aceasta a fost singura persoană pe care a vrut s-o salveze venind la Paris. Iar acum persoana aceea era din nou în pericol – poate mai mult decât până atunci. Pentru că subtextul răspunsului lui Dulles era: *Nu. Nu l-au prins.*

Revenită la pensiunea ei micuță, articolul de ziar de la care pornise totul tremura în mâna ei.

Fă-l bucăți, s-a încurajat ea.

Dar asta ar fi însemnat că era lașă.

L-a citit din nou – poate că luna trecută, în agitația ei, nu înțelesese bine. Dar nu. Era

absolut limpede că Wolff și complicii lui nu au fost pedepsiți. Pe urmă, la sfârșitul articolului, a văzut numele jurnalistului: *Anthony March*.

Anthony March îl cunoscuse pe logodnicul ei, Bobby. Bobby lucrase pentru un serviciu de spionaj american în Italia, în timpul războiului. Acum Anthony scria în ziarul lui despre perioada războiului din Italia.

Dumnezeule, avea nevoie de ceva de băut. Mâna ei s-a întins după geantă. Era convinsă că va găsi pe cineva la Ritz. Poate Carmel venise în oraș de Revelion. Carmel, care se baza pe gin și pe vermut ca să treacă peste fiecare zi, tonice care făceau ca lumea să pară că e făcută din șifon, chiar și atunci când era mai grea decât plumbul și mai ascuțită decât acele. Numai că tonicele acelea nu modificau doar lumea; te modificau și pe tine. Alix trebuia doar să-și amintească de ea în Manhattan, cu două luni în urmă, ca să-și dea seama de adevărul dur și trist.

Așa că nu a părăsit pensiunea în căutarea binecuvântării unui French 75. În schimb, a luat stiloul.

Pentru Lillie,
De la Paris

Credeam că uitarea înseamnă să nu-ți mai amintești. La fel ca tine, nu vreau să-mi amintesc. Amintirea seamănă cu deșirarea lentă a inimii mele, precum o panglică lungă și jerpelită. Dar dacă

uitarea înseamnă de fapt găsirea unui om pe care cred că nimeni nu l-a putut găsi?

Stiloul a zăngănit pe birou și ea și-a sprijinit capul în palmă. Ce se întâmplase cu întrebările banale? Cu *Ce mai faci?* și *Spune-mi, ce s-a mai întâmplat?*

Toate acele lucruri se sfârșiseră în aprilie 1945, când un informator nazist o transformase pe Alix într-o criminală.

Alix fusese supervizoarea lui. Nu-i văzuse niciodată fața, dar vorbise cu el – era singura persoană care lucra pentru Aliați care vorbise cu el. Și se bazase pe informația dată de el pentru a organiza o misiune secretă în Italia, care a avut ca rezultat moartea a nouă oameni, opt dintre ei fiind cei mai buni agenți secreți din America. Unul dintre aceștia fusese logodnicul ei, Bobby.

Iar informatorul nazist, despre care aproape tot ce știa era sunetul vocii și faptul că lucrase pentru Karl Wolff, cel mai probabil scăpase. Și dacă scăpase, probabil locuia la Paris. Menționase că acolo se va duce după război, și la vremea aceea ea își spusese: *Nu, n-o să te duci. Pentru că nu veți învinge* niciodată.

Însă Alix se înșelase atât de tare.

O străfulgerare de păr blond. Bobby, când o scotea la masă în oraș, după ce fusese nevoită să părăsească *Harper's Bazaar* și să plece din Paris în America, în 1939, după izbucnirea războiului. „Nu cunoști pe nimeni în New York", îi spusese Bobby. Și luase masa cu ea în

fiecare seară timp de o săptămână, ca să știe măcar șapte restaurante din Manhattan care au mâncare bună. „Mâncare pe care nu mi-o permit", îi spusese ea strengărește, iar el a ridicat din umeri zâmbind – Bobby nu putea să înțeleagă cum e să nu ai destui bani ca să mănânci în fiecare seară la Rainbow Room.

Dar Bobby nu avea s-o mai scoată vreodată în oraș. Ea nu se va mai uita niciodată printr-o cameră, căutând părul lui blond-auriu, nu va mai mânca niciodată în acele șapte restaurante și întotdeauna va păli când va vedea friptură *au poulvre*, pentru că asta îi plăcea lui Bobby să comande. Nimic din toate astea nu se va mai întâmpla din cauza unui informator nazist perfid – și din cauza lui Alix. Misiunea aceea nu s-ar fi desfășurat niciodată dacă nu era Alix și informația ei așa-zis neîndoielnică.

Consecința: viața a nouă tineri se sfârșise. Tinerii aceia aveau să-i apară în noaptea aceea în vis, s-o condamne pentru că nu a existat nicio pedeapsă.

Dar era găsirea cuiva – a unui nazist care avea pe conștiință mai mulți morți decât cei nouă – rezolvarea coșmarurilor și a sentimentului permanent că e hăituită de fantome? Și-a amintit sunetul vocii nazistului și s-a cutremurat. După aproape doi ani, încă o făcea să simtă o groază pură și absolută.

Alix s-a trezit a doua zi năucă din cauza urii de sine, regretând că nu e mahmură – atunci i-

ar fi trecut până la prânz. Dar tratamentul era același: o tușă meticuloasă de ruj, o cană de cafea fără zahăr și aer curat. Numai că a simțit cum efectul cafelei se evaporă rapid când a ajuns la *maison* și a văzut, dintr-un teanc de telegrame, că cel puțin șase dintre cei mai importanți redactori de modă din Manhattan nu se hotărâseră încă să rămână la Paris pentru prezentarea lui Dior.

Suzanne i-a aruncat o privire și a exclamat:

— *Chérie! Mon Dieu.* Ai sărbătorit prea mult de Revelion? Dă-mi voie să-ți pun asta în cafea.

A ridicat o sticlă de coniac pe care o ținea în birou.

— Nu.

Cuvântul fusese rostit fără șovăire și, Dumnezeule, s-a simțit foarte bine că s-a încăpățânat în legătură cu asta. Coniacul nu avea decât să-i alimenteze coșmarurile, iar ea avea nevoie de o minte limpede dacă voia să găsească o modalitate prin care să-și îndeplinească dorința neclintită de dreptate pe care o avusese din aprilie 1945, acum când era clar că autoritățile eșuaseră. Ca să nu mai vorbim de modalitatea prin care să se asigure că nu va ajunge să fie directoarea serviciului de presă, care nu a reușit să facă în așa fel încât talentul lui Dior să fie descoperit.

Suzanne a pus la loc sticla în sertar, s-a uitat la Alix câteva secunde și a întrebat-o:

— Cum merg întâlnirile cu redactorii? Întâlnirea cu *monsieur* March, de exemplu... a avut succes?

Amintirea asta a fost suficientă pentru a-i mai îmbunătăți moralul.

— Nu. E ca un roman de Hemingway – de o masculinitate agresivă și nu merită efortul.

Suzanne a râs, și-a proptit un cot pe birou și a luat o țigară.

— Acum semeni mai mult cu acea Alix St. Pierre pe care o știu eu. Cu acea *petite orpheline* pe care am cunoscut-o și de care mă minunez de aproape zece ani. Câte fete care-și pierd părinții la doar treisprezece ani au curajul să facă tot ce își pun în cap, cum ai făcut tu întotdeauna? După cum ai văzut, *le patron* are talentul necesar pentru a ajunge cel mai cunoscut creator de modă – unul care să-i facă pe oameni să uite chiar și de Chanel sau Schiaparelli. Dar fără mine și fără tine nu va fi nimic. De-asta te-am rugat să te întorci la Paris.

Fără mine și fără tine nu va fi nimic. Oare asta nu era valabil pentru atât de multe lucruri, cu sau fără război? Că până și un bărbat care lucrează pe scări e sprijinit de femei într-un proiect pentru care doar el va fi cunoscut. Dar nu însemna și că Alix avea talentul de a lucra din umbră, de a rezolva lucrurile fără ca nimeni să știe că ea le face?

Pâlpâirea din sufletul ei s-a mai aprins puțin. Îi era frică de nazistul care o trădase mai mult decât oricine – iar frica aceea îi răpise noaptea trecută tot curajul și toată rațiunea. Dar dacă ar lucra din nou din umbră? Dacă ar putea face cumva cercetări ascunse pentru a le oferi celor nouă morți dreptatea care le-a fost

răpită? Informatorul ei nu știa că ea e în Paris sau că îl caută, iar lucrul acesta i-a mai atenuat puțin frica.

Alix s-a uitat la Suzanne, care în clipa aceea era prezicătoarea ei personală, pigulind posibilități din disperare. Iar Suzanne a spus:

— Mă gândesc că poate ar trebui să fii sinceră cu tine în legătură cu motivul pentru care ai venit la Paris, după ce mi-ai spus că nu te vei mai întoarce niciodată.

Sub privirea ca de bufniță a lui Suzanne, au părăsit-o toate, în afară de sinceritate. Cuvintele se zbăteau să iasă.

— Am crezut că vin ca să mă regăsesc. Dar poate am venit să găsesc pe altcineva. Numai că...

A șovăit și și-a coborât privirea spre birou.

— Sunt speriată.

— Niciodată să nu-ți refuzi ceva pentru că ești speriată, a spus Suzanne cu blândețe. Să refuzi doar dacă nu e bine.

Înțelegerea era o chestiune liniștită și dureroasă. Durea la fel cum dureau vinovăția și rușinea. Trecutul nu era o serie de evenimente care se întâmplaseră la un moment dat, era substanța din oasele ei. Găsirea nazistului care făcuse din ea ucigașa a nouă oameni era un lucru bun – era singurul lucru care trebuia făcut. *Trăiți!* Acesta era mesajul pe care îl văzuse în rochiile lui Dior. Cât de mult își dorea să trăiască din nou cu adevărat.

Alix a ridicat un pahar imaginar, simțind că se trezește ceva bun în ea, pentru prima oară de când fusese martoră la victoriile care începeau să apară în Italia, știind că avusese și ea o contribuție.

— În sănătatea noastră! A femeilor invizibile din spatele bărbaților.

În seara aceea, Alix a stat la biroul ei și s-a gândit cum naiba să facă o femeie lipsită de resurse, care își cheltuise ultimii bani pe un bilet de vapor, să găsească un om care scăpase de vânătorii de naziști, de poliție și de armată.

Adu-ți aminte de instructaj, și-a spus ea. Spionajul însemna să tragi cu minuțiozitate de fiecare fir din țesătură, până când îl găsești pe singurul dintr-un milion care o destramă pe toată. Era o coincidență teribilă că Anthony March îl pomenise pe Bobby în aceeași zi în care publicase un articol despre cei care scăpaseră de condamnare pentru ceea ce făcuseră în Italia. Războiul o învățase pe Alix să nu creadă în coincidențe. Din fericire, Anthony March venea luni să se întâlnească cu ea. Era momentul să tragă puțin de firele lui.

CAPITOLUL 4

Anthony March a apărut la ușa biroului ei exact la timp, spunând:

— Știu că tu nu întrebi decât de trei ori, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu nepoliticos și să cer o cafea, în loc să aștept să mi-o oferi tu.

Ea a râs fără să vrea.

— Mă întorc imediat.

A luat două cafele de la bar și a revenit, doar ca să-l audă spunând:

— Nu îți dau și ție pe cineva să-ți facă o cafea?

Și, uite așa, era din nou mitocan. Poate credea că o enervează, sau că aroganța aceea e atrăgătoare și o să sară să se înscrie pe lista lui deja lungă de cuceriri. Ceea ce nu pricepea Anthony era că ea era expertă în relațiile cu cei ostili. Iar asta însemna că ar putea fi chiar distractiv.

— Dacă aș fi avut pe cineva care să-mi facă o cafea, n-ar fi știut să pună în a ta sare în loc de zahăr, a spus ea cu drăgălășenie. Să-ți vorbesc despre Maison Christian Dior? Nu-mi imaginez că ai pregătit vreo întrebare.

— Ba da, a spus el cu ochii la cafea, de parcă s-ar fi gândit să o bea oricum, doar ca s-o înfrunte, dar și îndoindu-se că ea a făcut într-

adevăr asta. Hai să începem cu întrebarea dacă această casă de modă există doar ca Boussac să vândă mai multe materiale. Se zvonește că ar fi băgat șaizeci de milioane în Maison Christian Dior.

După disprețul profund cu care rostise ultimele trei cuvinte, ai fi zis că numiseră casa după un vagabond.

— Unii vorbesc și despre un miliard, dar eu nu sunt așa de credul când vine vorba de bârfele prințeselor din PR.

A luat cafeaua, a băut și s-a strâmbat când a simțit că în loc de sare, Alix pusese vreo șase lingurițe de zahăr. Nu făcuse asta din răutate, ci pentru a avea o scuză să plece din cameră să-i reumple cana, dacă era nevoie – când încerci să descoși pe cineva, e bine să ai o ieșire de urgență.

A răspuns cu răceală, ignorându-i grimasa.

— Când vei veni la prezentare și vei vedea ceva care te va fascina chiar și pe tine, o să-ți dai seama că e o casă de modă de primă clasă, nu un pretext pentru creșterea vânzărilor de stofe.

Avea dreptate să întrebe, deși toți ceilalți abordaseră subiectul mai discret. Pierre Boussac era sponsorul financiar al lui Dior și era și cel mai mare producător de materiale din țară. Era posibil ca Maison Christian Dior să fie concepută ca modalitate de etalare a materialelor lui Boussac. Dar ceea ce văzuse Alix în ultima lună o făcea să fie sigură că nu era deloc vorba de așa ceva.

— Ceva care mă va fascina până și pe mine, a repetat el. Crezi că nu sunt ușor de fascinat?

Ea a sorbit din cafea, sperând să-și înghită cuvintele, însă ele au țâșnit oricum, pe un ton dulceag, care să distragă atenția de la lipsa ei de *politesse*.

— Am bănuiala că ești atât de obișnuit ca toată lumea să încerce să te fascineze, încât crezi că ai devenit imun. În plus, sunt convinsă că tu crezi că moda feminină e o frivolitate și o pierdere de timp într-un oraș în care gloanțele de acum doi ani sunt încă înfipte în clădiri, iar Comisia Aliată de Control nu e hotărâtă nici la ce oră e miezul nopții.

El a apreciat gluma cu un hohot scurt, dar pe urmă a continuat cu o viteză amețitoare, întrebând-o:

— De cât timp lucrezi în PR?

— De când am plecat din Paris, în '39.

L-a lăsat să pună întrebări; lucrurile pe care voia el să le știe ar fi putut să-i confirme dacă doar juca la cacealma sau trebuia într-adevăr pus la punct.

— Și în timpul războiului?

Și-a aprins o țigară și a suflat fumul zgomotos, enervant, cu pleoapele pe jumătate închise, de parcă abia s-a trezit și are de gând să se întoarcă în pat sau la altă treabă ușuratică, imediat ce întrevederea ia sfârșit.

Alix s-a întrebat doar o clipă ce a lăsat să se vadă despre ea prin felul în care a respirat și s-a decis să nu fumeze în prezența lui.

— Am lucrat la guvern, a spus ea sec. M-am ocupat de campania de recrutare a femeilor în câmpul muncii.

Era parțial adevărat. Dar cât timp a lucrat la Ministerul de Război, ea, datorită cunoștințelor ei lingvistice – părinții ei emigraseră din Alsacia franceză în America, și astfel o învățaseră atât franceză, cât și germană înainte de a muri –, printr-o misterioasă rețea de șușoteli, atrăsese atenția oficialilor din guvern. După o serie încurcată de interviuri ciudate și după un instructaj și mai curios – de ce trebuia să învețe să recunoască vocile pentru slujba asta era doar una dintre întrebările pe care le pusese –, fusese trimisă în Elveția de Biroul Serviciilor Secrete, o organizație a spionilor și a șefilor lor, despre care nu trebuia să știe nimeni. Dar Alix știa, pentru că fusese parte din ea de la sfârșitul anului 1942 până în 1945, când se ocupase de niște lucruri despre care i se interzisese să vorbească.

Era clar că niciunul dintre ei nu era interesat să vorbească despre Dior.

— Dar tu? a întrebat ea. Ce ai făcut înainte să preiei conducerea ziarului?

— Am fost în serviciu militar în Europa, ca majoritatea bărbaților. Așa l-am cunoscut pe Bobby Du Pont.

Era în continuare posibil ca Anthony să fi fost un soldat obișnuit, poate în Italia, și să-l fi întâlnit pe Bobby în vreun bar, când erau în permisie. Sau – Antony făcuse și el parte din

BSS[1], la fel ca Bobby și Alix. *Am fost în serviciu militar în Europa* era genul de răspuns vag pe care l-ar da un fost agent BSS. Și felul acesta de a gândi a ajutat-o să reziste nevoii de a clipi în momentul în care el a pronunțat cu nonșalanță, pentru a doua oară, numele lui Bobby. Ca și cum acesta ar fi meritat doar o ridicare din umeri și un „A, da?“ în treacăt, în ciuda faptului că valora mult mai mult decât bărbatul care stătea în fața ei. Însă dacă nu clipea, strălucirea bruscă din ochi ar fi putut să i se prelingă pe obraji.

Hotărârea ei s-a destrămat. A luat o țigară și a lăsat fumul să-i încețoșeze fața.

Asta i-a oferit lui o ocazie.

— Dar între '43 și '45, să zicem? a insistat el, fixând-o cu privirea. Am vorbit cu niște amici din Manhattan care o știau pe Alix St. Pierre drept minunea de la PR care i-a salvat pielea lui Bergdorf Goodman în 1940 și l-a scutit pe Goldman Sachs de un *faux pas* jenant după război. Însă n-am găsit pe nimeni care să știe ce ai făcut în acei doi ani de război. Asta m-a făcut să-mi pun întrebarea: „Poate că ea vrea ca nimeni să nu știe?“

Singurul motiv pentru care putea fi atât de interesat de ce făcuse ea în perioada 1943-1945 era că știa deja că lucrase pentru BSS și încerca să-i dea masca jos, ca să vadă ce ascunde dedesubt.

— Mă consideri suficient de seducătoare, încât să-ți pierzi timpul cu telegrame

transatlantice despre mine? Ciudat, având în vedere că nu eu sunt tema acestei întâlniri.

Vocea ei avea dulceața cafelei lui Anthony.

— Nu. Ai vrut să mă încânți cu bilete în primul rând la cel mai irelevant eveniment din Europa, astfel încât să trântesc un articol în care să spun că femeile ar trebui să se îmbrace de la Dior, a fost replica lui.

Era uimitor cât de drept își ținea el spatele, dată fiind greutatea șrapnelului pe care-l avea pe umeri. Toți cărau câte un șrapnel în vremurile acelea – sau cel puțin toți cei care fuseseră în Europa între 1943 și 1945. Alix avea unul înfipt adânc în inimă. Dar chiar dacă Anthony ar fi avut și el un șrapnel înfipt în corp, ea nu avea de gând să stea cuminte, zâmbind profesionist, în timp ce el își bătea joc de Dior, de modă și de tot sexul feminin. Erau în punctul acela, pe care-l cunoștea prea bine, când reprimarea cuvintelor însemna reprimarea integrității, iar ea dădea pe-afară – și așa ajungea să fie amenințată, înjurată sau concediată.

Nu-ți pierde slujba din cauza lui Anthony March, o implora rațiunea. *Nu fi încă o femeie care-i permite să fie nemernic fără să pățească nimic,* o implora latura războinică din mintea ei. A câștigat.

— Nu aveam de gând să te flatez, a spus ea și s-a ridicat cu umerii drepți, fermă. Și nici nu aveam de gând să-ți ofer un loc în primul rând. Eventual, ți-aș fi putut găsi un loc afară, pe trepte, de unde ai fi putut să te gândești cum

va fi când *the New York Times* va avea un articol de două pagini despre Maison Christian Dior, iar tu nu vei avea nimic. La evenimentul lui Dior nu vor fi gloanțe, te asigur. Dar oamenii nu deschid ziarul doar ca să citească despre toate lucrurile grave care se întâmplă. Caută și o rază de lumină care să-i ajute să treacă peste acele lucruri – luminița de la capătul tunelului. Tu vinzi speranțe la fel de mult ca mine, și nu ți-ai mai vinde ziarul dacă toate articolele tale ar fi despre tunuri.

S-a îndreptat spre ușă.

— Am o altă întâlnire.

Se aștepta ca el să plece imediat și să-i spună lui Dior că trebuie să-i tragă agentei de presă o săpuneală bună. Dar el s-a pregătit de plecare enervant de încet, și-a netezit cravata și s-a ridicat, dominând-o cu înălțimea lui de peste 1,90 m. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin – nu un costum uzat și jerpelit, care să fi supraviețuit raționalizărilor de război, ci unul nou și perfect croit. Cămașa era de un alb impecabil, la fel ca batista de la buzunar, iar cravata avea niște modele geometrice cu diamante colorate în auriu palid și ocru, care contrastau superb cu bleumarinul costumului. Poate că nu era interesat de modă – de moda feminină –, dar era foarte bine îmbrăcat.

Iar asta însemna că nu putea să reziste fără să-i spună:

— Ce anume ai încercat să uiți când ți-ai luat costumul ăsta?

Ochii lui au scăpărat de furie.

— Câtă pierdere de timp va fi aici, la Paris.

A ieșit din cameră cu pași mari.

Alix s-a apropiat imediat de fereastra minusculă care dădea spre o mică porțiune de stradă. După câteva momente, a văzut un bărbat înalt și brunet care atunci când a ajuns pe Rue François Ier, s-a întors și a scos o țigară, și-a aprins bricheta și a privit încruntat spre *maison*, scrutând fiecare fereastră în parte, de parcă ar fi vrut să memoreze planul interior al clădirii și să-l transfere la exterior, ca să-și dea seama de la care fereastră îl privește Alix St. Pierre.

Ea nu s-a retras. Nu credea că o poate vedea, dar, dacă ar fi văzut-o, voia ca el să-și dea seama că știe să monitorizeze ieșirile cuiva și că e suficient de inteligentă ca să înțeleagă ce ascunde Anthony March. Nu s-a dus să-i raporteze lui Dior că fusese nepoliticoasă. Asta era o ușurare, dar și un indiciu.

Nu era nazist, și nici omul pe care-l căuta – nu vocea lui o auzise în Elveția. Dar în mod sigur era un nod în ghemul care ducea spre tot ce se întâmplase în timpul războiului.

Nu-i trebuia nimic altceva după întâlnirea aceea, în afară de aer curat. Și-a luat geanta, dar înainte să iasă din casă a sunat telefonul. O voce răgușită și cunoscută de pe marele ecran a spus:

— Îmi place rochia.

Era imposibil să fie Rita Hayworth la telefon în clipa aceea, însă fie era ea, fie cineva care-i

dubla vocea. Așa că Alix a mizat pe prima variantă și a spus:

— M-am gândit că-ți va plăcea. Și vei veni la prezentarea lui *monsieur* Dior, nu? Ți-am pregătit un loc în primul rând, ca de data asta să-ți alegi singură cadourile, în loc să le alegem noi pentru tine.

Rita a spus:

— Cred că voi veni.

Iar Alix era gata să țipe de bucurie.

Nu a fost ușor să-și ascundă încântarea în următorul minut de conversație. Picioarele ei dansau, dar abia după ce a pus receptorul jos și-a permis să spună un „*Mon Dieu*“ din toată inima, după care a zâmbit larg, la fel ca atunci, în 1937, în prima ei zi la Paris.

Funcționase! Rita spusese că va purta modelul Soirée la premiera noului ei film. Să-i spună lui Dior? Dacă Rita se răzgândea și îmbrăca altceva? *Le patron* ar fi fost foarte dezamăgit, mai ales când mai era atât de puțin până la prezentare. Nu, era mai bine să păstreze deocamdată secretul, până mai aproape de premieră, când planurile Ritei vor fi bătute în cuie.

Dar nu putea sta nici acolo, pentru că cineva i-ar fi observat fără doar și poate zâmbetul caraghios de larg și ar fi crezut că e beată. A ieșit repede să ia o gură de aer – era atât de frig afară, încât putea să renunțe cu totul la cercei, fiindcă acum îi atârnau țurțuri la urechi. Și-a afundat mâinile în buzunarele hainei de nurcă pe care i-o dăduse Mary în

Elveția și a continuat să meargă repede, fără să lase gerul să-i șteargă zâmbetul.

Pe Champs-Élisée, trotuarele erau pline de americani cu brațele pline de sacoșe marca Chanel. Coco încă mai oferea parfumuri soldaților americani din Paris, însărcinați cu menținerea păcii, iar aceștia le trimiteau iubitelor lor de acasă – o sticlă de aur lichid în schimbul unui devotament pe care, probabil, cei mai mulți dintre ei nu-l practicau. Dar parfumul era o monedă de schimb pe care o preferau mulți, la fel cum se folosiseră în timpul războiului din Italia cutiile de conserve din rațiile armatei americane. Întotdeauna fusese ceva cu care puteai face un troc. Țigări. Corpuri. Secrete.

Secrete. Alix s-a oprit. Era expertă în traficul de secrete. Iar în clipa aceea știa un secret mult prea frumos pentru a-l păstra sub pălăria ei micuță – și foarte șic. Dacă jurnaliștii americani aflau acum de Rita Hayworth și de Soirée? Cu siguranță asta i-ar convinge să vină la prezentarea lui Dior.

A pornit din nou, mai repede, îndreptându-se spre hotelul Stribe, care era de multă vreme populat de presa americană. S-a oprit în fața lui, și-a aprins o țigară și s-a întrebat câți oameni va trebui să convingă.

Patru, după cum s-a dovedit. Nu era rău, dată fiind situația.

Din hotel a apărut doamna Perkins, de la *Women's Wear Daily*, care întotdeauna venea mai devreme la Paris și pe care Alix n-o

întâlnise niciodată – pentru că înainte se ocupase de reviste de lux, nu de cele comerciale. În clipa în care a văzut-o, i-a strecurat portarului câțiva franci ca să dispară zece minute, timp în care doamna Perkins încerca să prindă o cursă într-un oraș în care taxiurile erau la fel de greu de găsit precum cărbunii.

— Săptămâna trecută, când am venit, a spus Alix accentuându-și tonul muzical specific american și ascunzând inflexiunile franțuzești, am descoperit că un taxi e la fel de greu de găsit ca un bărbat ca lumea. Am început să merg atât de des pe jos până la Ritz, ca să prind unul, încât portarul de acolo crede că stau în hotel, doar că nu-și dă seama cum de întotdeauna plec, și niciodată nu mă întorc.

Doamna Perkins a râs.

— Acolo te duci acum?

— Da, a spus Alix.

Pe drum, doamna Perkins a întrebat-o ce face în Paris. Alix sporovăia de parcă ar fi fost la început de carieră, povestind cum abia s-a angajat ca agent de presă la o nouă casă de modă și cât era de grozav că în dimineața aceea sunase telefonul și la celălalt capăt al firului fusese chiar Rita Hayworth! Iar Rita urma să poarte un model Christian Dior la premiera noului ei film, chiar așa era, dar – vai de mine! Ăsta era un secret care n-ar fi trebuit dezvăluit!

Alix își luase o față de ființă inocentă, care nu ar fi fost în stare să identifice un redactor

de modă nici dacă ar fi fost în birourile de la Vogue. Evident, doamna Perkins avea să descopere în februarie cine era, însă spera ca până atunci magia lui Dior să fi cuprins toată lumea.

— Nici nu mă gândesc să spun cuiva, a răspuns doamna Perkins cu un zâmbet care trăda faptul că nu poți avea încredere în ea, lucru la care Alix spera deja. Cu puțin noroc, doamna Perkins va publica în cel mai mare jurnal de modă din America știrea că Rita Hayworth va purta la următoarea ei premieră o ținută creată de noul creator de modă Christian Dior.

Abia când a ajuns la pensiune, aproape de miezul nopții, bucuria aceea a început să pălească și s-a trezit copleșită de o stare asemănătoare cu meditația – sau poate era teamă. Orele târzii erau singurele momente care îi aparțineau doar ei și de aceea le putea folosi pentru ancheta ei. Dar cum găsești un nazist care a reușit să scape de toți?

Nimeni nu cunoștea numele umbrelor care lucrau în spatele unor oameni precum Karl Wolff, la fel cum nimeni nu știuse cine era Karl Wolff, atunci când fusese în umbra lui Himmler. Întotdeauna existau oameni care erau specialiști în tertipuri ascunse, pândit și spionaj de război. *La Voce* – numele de cod pe care i-l dăduse ea informatorului – era unul dintre oamenii fără identitate și fără chip. Acum trebuia să-i afle numele și mișcările,

locul în care se află și din care acționează – o locație pe care s-o poată da autorităților, ca să-l poată prinde și închide, în sfârșit.

Avea fix cinci piste. Unu: *La Voce* îi spusese odată că localul lui preferat din Paris e Brasserie Lipp. Doi: luase prima dată legătura cu Aliații prin intermediul lui Frank, la Ritz. Trei: Esmée Archambault fusese curierul prin care Frank îi trimitea mesajele lui Alix. Patru: Chiara Romano, unul dintre curierii lui Alix din Italia, ar fi putut ști numele aghiotanților lui Karl Wolff. Era puțin probabil, la fel de puțin probabil ca aceasta să răspundă la vreo scrisoare trimisă de Alix. Cinci: Anthony March lucrase mai mult ca sigur pentru BSS și voia și el ceva de la Alix.

Avea să înceapă cu prima. Să se ducă la Brasserie Lipp și să observe dacă e genul de local în care ar putea să stea și să vadă dacă poate auzi sunetul vocii pe care o cunoștea îngrozitor de bine, sau dacă nu cumva e prea expusă pentru a sta la pândă. Îi va face o vizită și lui Frank – eventual într-o duminică dimineață, când era mai puțină lume în bar. Anthony March avea un apartament la Ritz, așa că îi putea pune lui Frank întrebări și despre el. Și îi va scrie Chiarei, se va duce s-o vadă pe Esmée – însă avea și o slujbă de păstrat la o casă de modă care se grăbea să-și pregătească debutul, ceea ce însemna că era mai ocupată ca niciodată, și trebuia să înghesuie toate aceste lucruri în niște zile deja mult prea încărcate.

Brasserie Lipp s-a dovedit a fi un loc total nepotrivit pentru a sta în întuneric și a asculta vocile. Pe pereți erau oglinzi care reflectau clienții din toate colțurile încăperii, iar mesele de afară erau în văzul tuturor celor care treceau pe aglomeratul bulevard Saint-Germain. Când s-a dus la Ritz, Alix a descoperit că Frank avea liber în weekendul acela, iar Esmée Archambault nu era în oraș.

Cu toate că simțea că misiunea ei personală a fost zădărnicită, cea profesională – ezita s-o spună de teamă să nu arunce vreun blestem asupra ei – se apropia de triumf. Pe biroul ei se afla ultimul număr al revistei *Women's Wear Daily*, în care se afla un articol despre planurile Ritei Hayworth de a purta o rochie Christian Dior la premiera filmului ei.

Da! În sfârșit, era acolo, dovada că nu va fi acea *directrice* care nu a reușit să arate lumii genialitatea șefului ei. Poate chiar *le patron* va reuși să afișeze un zâmbet mare și larg când îi va spune, idee care a făcut-o să simtă prin toți porii o scânteiere de bucurie.

A continuat să-și citească corespondența, zâmbind. Dintr-un plic a alunecat o coală albă de hârtie pe care scria cu cerneală roșie:

Părăsește Parisul!

Inima i-a tresărit de parcă *La Voce* rostise cuvintele acelea lângă ea.

Când fusese trimisă? Pe plic nu era ștampila poștei. Hârtia nu avea niciun antet și nicio

reprezentare grafică. Doar două cuvinte scrise cu roșu.

Voia s-o sperie. Voia s-o pună pe fugă.

Omul ăsta știa cine e ea.

În ciuda pregătirii ei, i-au înghețat membrele. Și respirația. Până și sângele.

La Voce nu putea să-i trimită un bilet la locul de muncă decât dacă îi știa numele.

Șocul a lovit-o ca un pumn în stomac și a făcut-o să se încovoaie, sugrumată de greață și de frică.

Un nazist care nu luase doar nouă vieți, ci poate nouă sute sau nouă mii, îi dădea ultima șansă de a părăsi Parisul.

Trebuia să se ridice în picioare. Să ia un taxi până la pensiune – nu să meargă pe jos. Acolo, o femeie inteligentă și-ar face valiza, s-ar urca într-un tren sau pe un vapor și ar pleca cât mai departe.

Asta ar fi însemnat să-l abandoneze pe Dior și să renunțe la șansa de a face pe cineva să fie mândru de ea. Ar însemna să nu vadă prezentarea pentru succesul căreia făcuse atâtea eforturi. Ar fi fost iar acea Alix în costum ponosit, care se ferește de sticlele de coniac și de tentații.

Privirea i s-a întors din nou la articolul din *Women's Wear Daily*. S-a ridicat repede.

S-a apropiat de peretele pe care agățase o copie a graficului cu locurile de la prezentare. În loc să-l rupă, să-l arunce și să fugă din nou, a luat un stilou și a început să noteze numele

tuturor jurnaliștilor care spera că vor veni după apariția articolului despre Rita Hayworth și Dior.

În momentul acela era ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpastii în care știa că ar fi periculos, stupid și al naibii de dureros să sară – dar că trebuia să o facă oricum. Așa că a sărit – în viața pe care începuse să și-o construiască la Paris. În viața pe care merita să s-o aibă.

Să se ducă naibii La Voce! Nu avea de gând să plece din Paris. De fapt, tocmai o impulsionase să se străduiască mai mult ca niciodată să-l găsească – înainte s-o găsească el pe ea.

1 *Biroul de Servicii Secrete, în engleză, Office of Strategic Services*, agenţia de informaţii secrete a guvernului SUA în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n.red.).

CAPITOLUL 5

După ce ușa de la *maison* s-a închis în urma ei și s-a văzut în siguranță înăuntru, Alix s-a scuturat de grija și de teama care o însoțiseră în timp ce mersese numai pe trotuarele cele mai aglomerate de pe bulevardul Montaigne. *Gândește-te la premiera Ritei Hayworth,* își spunea ea în gând. Nu la faptul că ar putea fi într-un pericol uriaș ori de câte ori iese afară, și la faptul că în ultimele zile nu plecase nicăieri fără pistol.

Dar ceva era în neregulă și în casa de modă. Mai erau trei săptămâni până la prezentare și salonul ar fi trebuit să fie plin cu muncitori care să pună tapet gri și alb pe pereți. Ucenicele ar fi trebuit să-și facă loc cu greu printre umbrele, pălării și mănuși. Dar liniștea era absolută, astfel încât Alix putea auzi proverbialul ac cum cade pe jos – doar că în acel moment era o atmosferă atât de apăsătoare, că nimeni nu ar fi îndrăznit să scape un ac pe jos.

În timp ce urca scara, toată lumea își întorcea privirea.

Suzanne o aștepta în capul scării.

— Trebuie să te duci imediat la *patron*.

— De ce?

Răspunsul lui Suzanne a fost o expresie atât de dezamăgită, încât Alix a avut aproape aceeași stare de greață și de rău ca atunci când citise biletul trimis de *La Voce*. Cum de stricase și partea asta?

A înaintat mecanic spre studio.

Monsieur Dior a împins pe birou un exemplar din *The Times*.

Alix a recunoscut imediat imaginea publicată în paginile de modă. Soirée. Rochia pe care ea i-o trimisese Ritei Hayworth. Schița pe care i-o promisese lui Carmel Snow. Fusese cumva deja publicată în *The Times*. Și nu era o schiță făcută de un copist sau de un ilustrator al studioului. Schița aceea era cel mai bine ascuns și păstrat secret dintre toate – schița lui *le patron*.

Era imposibil să fie în ziar. Nimeni nu trebuia s-o vadă înainte ca Rita să o îmbrace. Pe *monsieur* Dior nu îl interesa neprețuita publicitate făcută în *Women's Wear Daily* când secretele meseriei lui erau divulgate.

Iar Alix știa că ea va plăti pentru asta. Avea să-și piardă slujba din acest motiv, cu toate că de data asta nu greșise absolut nimic.

Lacrimile amenințau să curgă. Era însă curios cum funcționa memoria mușchilor. Când cineva își antrenează corpul să nu reacționeze sub nicio formă la nimic – pistol, respirația cu miros de coniac a unui nazist pe gâtul lui –, corpul își amintește ce are de făcut. Nu să rămână nemișcat, pentru că și lucrul acesta ar spune prea multe. Dar să nu pălească

sau să se îmbujoreze, să nu tremure sau să țipe, să nu permită nici cel mai mic tremur al vocii. Și evident să nu lase să i se umple ochii de lacrimi sau să plângă.

Nu, Alix învățase să fie precum un șnur care poate fi răsucit sau împletit cum era mai potrivit la momentul respectiv. În clipa aceea, era o tafta roșie, sfidătoare.

— Eu n-am dat schița nimănui, a spus ea furioasă.

— Am sunat-o pe ziaristă, *mademoiselle* Gordon. Mi-a spus că schița a venit însoțită de un bilet de la tine. Nu știa că e furată și confidențială, a răspuns încet *monsieur* Dior. A crezut că o poate publica.

Suzanne și doamnele Carré, Bricard și Raymonde – care erau selectate chiar de Dior– și deci, scutite de orice bănuială. În timp ce Alix avea acces atât la schițe, cât și la presă, și cu toate că părea a fi cea mai mare prostie – să încerce să intre în grațiile unei ziariste englezoaice în mod public, acțiune al cărui unic rezultat nu putea fi decât concedierea –, probabil că toată lumea credea că fusese suficient de bine plătită ca să n-o mai intereseze asta. Că urma să fugă înapoi în Manhattan cu banii ei, ca să stea relaxată și să se distreze.

— Nu i-am trimis-o eu, a insistat ea.

Spre cinstea lui, Dior nu și-a ferit privirea și nici nu a strigat că i s-a forțat mâna.

— Până când se va găsi o altă explicație, nu mai poți lucra aici.

Alix se săturase al naibii de tare să mai fie precum un șnur.

— Nu mă duc să sar pe un vapor spre Manhattan, a spus ea. O să aflu cine a făcut asta, și în momentul acela o să-mi dai slujba înapoi – cu o creștere de salariu.

Alix a alergat înapoi la pensiune, mânată de foarte multe sentimente – furie, uimire, hotărâre. Și poate și un pic de mândrie.

Nu era prima dată de când venise la Paris când simțea că i se reaprinde demnitatea pe care o avusese odată. Era ceva fragil și nu voia să analizeze prea mult senzația, de teamă să nu dispară, dar în același timp voia să fie motivată de ea. Dacă ar fi fost concediată în urmă cu două luni, probabil s-ar fi gândit că ar fi fost mai simplu să renunțe decât să lupte.

Nu acum.

A trecut la treabă, punându-și pe ea un costum cenușiu vechi, din timpul războiului. Și-a strâns părul într-un coc neglijent și și-a șters trăsăturile, îndepărtând tot machiajul. Nu că și-ar fi imaginat că era de o frumusețe izbitoare, dar Elveția o învățase că atunci când era machiată și îmbrăcată elegant, ochii ei – depărtați și verzi ca ochii unei pisici noaptea –, buzele și sprâncenele înalte le păreau unora atrăgătoare. Și-a îndesat pe cap o pălărie oribilă cu boruri mari, pe care a așezat-o într-o parte și a tras-o astfel încât să îi acopere un ochi, pentru că nu voia să fie recunoscută.

Avea toată ziua la dispoziție și două chestiuni de aflat: cine era bărbatul pe care ea îl știuse drept *La Voce*, bărbatul care voia să o gonească din Paris înainte să-l gonească ea pe el, și cine naiba îi înscenase povestea cu schița. La BSS învățase că atunci când ai o mie de probleme de rezolvat, începi cu cea pentru care ai o pistă, și uneori pista aceea poate să deznoade un alt fir.

În clipa aceea, Ritz era prima pistă. Frank era acolo. Anthony March avea acolo un apartament. Iar Becky Gordon, cea care primise schița, tot acolo stătea. Alix avea să-l abordeze pe Frank cu privire la *La Voce,* în timp ce va aștepta ca Becky – și poate Anthony – să-și termine activitatea pe ziua aceea.

Alix s-a așezat în capătul barului, și-a ridicat puțin pălăria și i-a căutat privirea lui Frank. El a șters un pahar, a aruncat prosopul pe umăr și s-a apropiat de ea să-i ia comanda, ca și cum n-o cunoștea:

— Ce pot să vă ofer?

— Ceva italienesc, a spus ea. Vreau să mă năpădească amintirile.

— Un Bellini?

— De ce nu?

A desfăcut un ziar, cu pălăria înclinată spre sala barului și cu speranța că era prea devreme ca vreunul dintre cunoscuții ei să fie acolo. În timp ce se prefăcea că citește, și-a dat seama că Frank punea piure de piersici și suc de zmeură în prosecco – Dumnezeule, detesta

cocktailul Bellini – și le recomanda unor clienți așezați la bar locurile pe scaune, sfat pe care ei l-au urmat bucuroși. Când nu a mai fost nimeni la bar, Frank i-a adus băutura și a început să șteargă pahare, fluierând încetișor.

Alix a gustat băutura, s-a străduit să nu se strâmbe și a spus în șoaptă:

— Spune-mi ce știi de Anthony March.

Frank a râs, lucru care a făcut-o pe Alix să spună, exasperată:

— Nu inima sau vintrele mă îmboldesc să te întreb.

Asta l-a făcut pe Frank să râdă și mai tare.

— Știi că ospătarii nu discută despre clienții lor preferați.

Prima ei reacție a fost una de uimire:

— Anthony March este unul dintre clienții tăi preferați?

Dar a doua a fost mai inteligentă – Frank părea să fi avut o conversație similară.

— A întrebat de mine.

— Poate ar trebui să stați de vorbă, a spus Frank cu înțelepciune.

— De ce...

El a întrerupt-o.

— Ai cunoaște un bărbat care preferă să stea singur la masă, la ora trei dimineața, spre dezamăgirea admiratoarelor. Iar lui i-am spus că ar cunoaște o femeie care sare după bar la miezul nopții, când vede că e prea aglomerat și chelnerii nu fac față, preparând un Bloody Mary, care e una dintre cele mai dificile băuturi.

Ea a zâmbit. Făcuse asta de câteva ori în '37 și '38, folosindu-și cunoștințele dobândite în perioada în care fusese chelneriță cu jumătate de normă în Elveția, când era la școală.

— OK. Nu vrei să-mi spui nimic de *monsieur* March, dar poți să-mi spui...

S-a asigurat că nu e nimeni în jur care s-o audă.

— Cine a intrat în contact cu tine referitor la Italia?

Frank a început să fluiere vesel, după care a clătinat din cap.

— Nu știu. Mesajul mi-a parvenit prin intermediul unui ofițer german de la Servicii, care obișnuia să vină aici, unul dintre cei care au fost arestați și omorâți după Operațiunea Valkyrie.

Alix știa că Micul Bar are un tapet îmbibat de secrete și că în timpul războiului fusese localul preferat de un grup de naziști nemulțumiți. După cum spusese Frank, unii dintre acei naziști fuseseră implicați în complotul eșuat prin care urmăreau să-l ucidă pe Hitler. Ceea ce însemna că putea să-l scoată din calcul pe cel care îi transmisese mesajul lui Frank – dacă fusese ucis în 1944 pentru implicarea în Operațiunea Valkyrie, nu putea să fie, în 1945, informatorul ei. Era doar un intermediar.

Alte fluierături ale lui Frank, iar Alix s-a prefăcut că citește un articol despre alte raționalizări drastice ale pâinii. Pe urmă Frank a adăugat:

— Îmi mai dăduse informații bune înainte, așa că i-am transmis mesajul lui Esmée. Nu am mai auzit nimic după aceea, așa că am presupus că a primit un intermediar.

— A primit. Pe mine. Și încerc să aflu pe cine am intermediat.

Alix și-a întors iar privirea spre ziar când au apărut doi clienți și Frank i-a întrebat cu voioșie ce poate să le ofere. Din păcate, nu voiau să stea pe scaune – nu, erau turiști cărora le plăcea să pălăvrăgească cu chelnerii.

Trebuia să aștepte ca Frank să revină la ea după ce va putea să răscolească prin minte vreo eventuală legătură care să-i fie utilă. Până atunci, după cum presupusese, Esmée Archambault ar fi putut să o ajute. Iar încă o eventuală pistă era posibil să pășească exact în clipa aceea în bar, sub forma unui bărbat îmbrăcat impecabil – ca de obicei –, Anthony March. Cu puțin noroc, Becky nu avea să întârzie prea mult.

Alix și-a înclinat pălăria în partea cealaltă, dezvăluindu-și profilul. Cu toate că nu era machiată, Anthony a recunoscut-o. S-a încruntat, a bătut cu degetele în bar, s-a uitat la Frank, după care s-a apropiat de ea.

— Am auzit că ai fost concediată, a spus el încrucișându-și brațele la piept. De ce ar vrea cineva să-ți însceneze ceva ca să te facă să îți pierzi slujba?

Poate că era naivă – sau poate pur și simplu era destul de umană ca să-și aducă aminte cum e să stai singur în bar la ora trei

dimineața, gândindu-te la toate lucrurile care te-au adus acolo. În loc să riposteze, i-a spus adevărul.

— De data asta nu știu.

A așteptat ca el să umple cu dispreț acel moment al adevărului, dar el s-a încruntat mai tare și a spus:

— Nu te uita după dușmani. Uită-te după prieteni. După cei cărora le-ai făcut o favoare. Oamenii care au avut nevoie de o favoare devin după un timp iritați de asta.

Cei cărora le-ai făcut o favoare.

Schița lui Dior îi fusese trimisă lui Becky. Nimeni nu bănuise că Becky ar putea fi implicată în mârșăvie, pentru că părea prea evident – nu îți dezvălui infamia publicând-o în ziarul la care lucrezi. Becky fusese suspectul cel mai improbabil, o persoană inocentă, implicată fără voia ei într-un joc. Dar soluția nu este de multe ori ascunderea unui lucru în văzul tuturor?

Alix îi dăduse un sfat lui Becky și un loc în primul rând.

Dar Alix îi dăduse un sfat și lui Fortunée, plus lecții privitoare la postură.

— Mulțumesc, i-a spus ea lui Anthony, zâmbindu-i cu sinceritate, după care a plecat grăbită din bar.

După trei țigări fumate, Fortunée a ieșit din Casa Christian Dior. Alix, care o aștepta vizavi, a urmărit-o, refăcând drumul până la Ritz, după cum s-a demonstrat. Fortunée a intrat în barul principal și s-a așezat, ca și cum ar fi

așteptat pe cineva. Iar Alix avea o mare bănuială că persoana în chestiune avea să fie Becky Gordon. Într-adevăr, când Alix a ieșit din bar, a văzut-o pe Becky venind dinspre Place Vendôme. Ceea ce însemna că avea vreo trei minute să o scoată pe Fortunée din bar înainte ca Becky să o vadă și trei minute să conceapă un plan – și nu își permitea luxul să se gândească la un plan elegant sau la persoanele de care avea nevoie pentru îndeplinirea lui.

Prima persoană la care a apelat a fost Frank. Când i-a spus că are nevoie să o țină pe Fortunée într-un birou timp de o jumătate de oră, el a încuviințat pur și simplu din cap.

A doua persoană, era sigură, nu se va mulțumi să încline din cap.

Dar fusese nevoită să ceară favoruri mai mari de la oameni mai răi în trecut și supraviețuise compromisului cu principiile doar un pic șifonate. Avea să le netezească mâine, la *maison,* când își va recăpăta slujba.

S-a apropiat de biroul de la recepție zâmbind, cu o privire spre numele de pe ecuson și cu un „*Bonjour, monsieur* Charles!“, fiindcă învățase că niciodată nu e o pierdere de timp să-ți bați capul ca să afli numele oamenilor. A cerut o coală de scris, a notat câteva cuvinte și l-a întrebat pe Charles dacă ar putea să trimită imediat biletul în camera lui Anthony March, rugându-se în gând ca Becky să nu plece înainte ca acesta să răspundă și sperând ca el să se fi dus în

apartament și să nu fi fost și acum în Micul Bar.

După doar cinci minute, portarul a bătut-o pe umăr și i-a spus încet:

— *Monsieur* March m-a rugat să vă conduc în apartamentul lui.

— *Merci*, Jean-Luc, a spus ea.

În ascensor și-a amintit că nu e machiată; niciodată nu făcuse așa ceva fără mască. Și-a scos pălăria, și-a desfăcut părul și a încercat să-l aranjeze puțin cu degetele, însă drumul cu ascensorul nu era suficient de lung pentru miracole.

Mult prea devreme, a ajuns în fața unei uși care s-a deschis pentru a-l scoate la iveală pe Anthony March, într-o ținută mai puțin formală decât de obicei. Își scosese cravata, nasturele de sus al cămășii era desfăcut și mânecile îi erau suflecate, astfel încât ea a văzut că are niște brațe bronzate și musculoase, ca și cum și-ar petrece timpul în aer liber, sau ca și cum făcea exerciții mai complexe decât simpla ridicare a paharului de whisky de pe bar spre gură.

— De două ori într-o zi, a spus el, rezemându-se de perete.

Avea în mână un pahar umplut mai mult decât ar fi trebuit cu o băutură care părea a fi vermut.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Cel mai bine era să abordeze problema așa cum abordezi un pahar de martini sec – cu

tupeu și fără frică.

— În ciuda a ceea ce mi-ai spus mai devreme despre oamenii care profită de o favoare și apoi sunt iritați de asta, am nevoie de o favoare. Suntem deja iritați unul de altul, așa că nu va conta prea mult, dată fiind situația generală.

Anthony a râs sincer.

— Nu mă așteptam să bântuie simțul umorului pe la etajul șase, a spus ea cu sprâncenele ridicate.

Anthony a clătinat din cap, ca și cum ar fi fost și el surprins, după care a așteptat ca ea să continue, din nou serios.

— Trebuie să aflu dacă Becky Gordon are în geantă o sumă mare de bani. Singurul mod în care pot face asta fără ca ea să bănuiască și să scape de probă înainte să o văd eu este să o fac să urce într-un astfel de loc, unde se așteaptă la altceva, dar...

S-a oprit și a clătinat din cap, auzind și ea cum a sunat.

Trebuia să existe o variantă mai bună. Dar care? Dacă Anthony lucrase și el la BSS, atunci știa cum să convingă pe cineva să intre într-o cameră mai bine decât oricare dintre cunoștințele ei apropiate.

— Vrei să o seduc pe Becky, a spus Anthony, și colțurile gurii lui s-au ridicat, de parcă ar fi savurat disconfortul ei – ceva binemeritat, după figura pe care i-o făcuse cu cafeaua.

A expirat.

— Ce faceți după ce termin eu depinde doar de ea. Eu vreau doar s-o aduci aici. Pot să te rog, dacă asta te face să te simți mai bine. Și dacă vrei să pui un preț pe serviciile tale, foarte bine. Dar aș prefera să discut asta în camera ta, nu aici, pe hol.

Și-a fixat ochii pe fața lui și el a privit-o un pic, după care s-a dezlipit de perete, s-a dat laoparte, lăsând-o să treacă, a ridicat paharul, a dat capul pe spate și a sorbit din băutură.

— Câți ani ai tu? a întrebat-o el. Bobby era un copil. Dacă tu ai fost logodnica lui...

— Atunci te-ai gândit că și eu ar trebui să fiu tot copil. Dacă te consolează cu ceva, în clipa asta mă simt ca un copil. Deci mă ajuți sau nu?

El s-a dus la fereastră și a privit afară.

— În ciuda șocantei lipse de maniere...

Alix a strâns din ochi, amintindu-și că tocmai îi ceruse o favoare foarte mare. El s-a întors în aceeași clipă și a surprins-o, iar ei i s-a părut că zâmbește, de parcă nu ar fi fost cu adevărat iritat.

— Te ajut, a spus el. Iar serviciile mele sunt gratis în seara asta.

— Mulțumesc, a spus ea. Vezi? Sunt manierată.

A intrat în cameră și s-a oprit lângă o sofa Louise Seize nepotrivit de fragilă. Anthony a pus paharul gol pe măsuța de cafea, și-a coborât mânecile, și-a închis nasturele de la cămașă și a luat cravata care stătea atârnată pe un fotoliu. Ea s-a întors cu spatele; i se părea cumva prea intim pentru relația lor

încordată și superficială să se uite la el cum își pune cravata.

— Mă îmbrac, nu mă dezbrac, a spus el pe un ton glumeț.

Ea știa că a roșit – era singurul neajuns al tenului palid – și s-a forțat să se întoarcă spre el, s-a forțat să își aducă aminte cum era în Elveția și în Italia în 1945. Pe atunci s-ar fi uitat cu plăcere la un bărbat care își pune cravata, comparativ cu toate celelalte lucruri pe care era nevoită să le facă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus el, privind-o din oglindă în timp ce făcea nod la cravată, se încrunta și refăcea nodul.

— Am douăzeci și șapte de ani. Cât ar fi avut și Bobby.

— Arăți de vreo douăzeci și unu.

În timp ce el vorbea, s-a zărit în oglindă și și-a dat seama că, da, azi părea într-adevăr foarte tânără: lipsa machiajului și părul nearanjat făceau să pară că mai are un *soupçon* de inocență.

— Prima dată când te-am întâlnit la Ritz mi s-a părut că vii din altă lume decât Bobby. Dar azi...

S-a întrerupt, s-a încruntat iar, după care și-a pus sacoul și s-a îndreptat spre ușă.

— Încerc să mă întorc repede.

Ea și-a revenit și i-a spus cu un zâmbet răutăcios:

— Nu am niciun dubiu că asta e unica misiune pe care o vei putea îndeplini în timp record.

L-a auzit râzând în timp ce ieșea din cameră.

Alix a inspectat camera. Încăperea reflecta opulența subtilă a hotelului Ritz: vaze bombate din porțelan în stil oriental, pline de flori din seră, un șezlong delicat așezat lângă un șemineu albastru-închis și câteva fotolii vechi, tapisate cu materiale în nuanțe de arămiu, bej și gri. Păreau nefolosite, pernuțele decorative păstrau încă aranjamentul perfect realizat de cameristă.

În dreapta ei era un birou mare. Fotoliul de la birou era din piele brună, înmuiată de uzură. Pe birou nu era nimic, în afară de un stilou, o veioză și o picătură, două, de apă – condensul rămas de la un pahar.

Alix s-a oprit înainte să întindă degetul spre picăturile acelea. Așa studia fiecare cameră de la sfârșitul lui 1942, când fusese învățată să spună ceva despre persoana căreia îi aparținea camera, analizând urmele lăsate de aceasta. Dar aici era puțin din Anthony. Nu putea să-și dea seama decât că, oricât timp și-ar fi petrecut acolo, cel mai des stătea la birou, lucru care poate însemna că lucra mai mult decât crezuse ea.

Cel puțin zece minute ar fi trebuit să fie în siguranță, în ciuda a ceea ce-i spusese în legătură cu viteza probabilă cu care își va îndeplini misiunea. A deschis ușa dormitorului. Dar și acesta era lipsit de ceva personal. În baie, singurele obiecte la vedere

erau un săpun de la Ritz, o periuță de dinți, un pămătuf și un aparat de ras.

S-a spălat pe mâini, astfel încât, dacă Anthony ar fi venit mai devreme, să poată pretinde că a fost la baie. Și atunci a văzut. În spatele oglinzii de bărbierit era un briceag pe care l-a recunoscut – pentru că ea i-l dăduse lui Bobby când împlinise douăzeci și unu de ani. S-a uitat mult timp la el înainte să-l ia și să-și treacă mâna peste cuvintele gravate: *Pentru B. Cu dragoste, A.*

L-a băgat în geantă.

Anthony își va da seama cine l-a luat. Prețul recuperării lui va fi să explice de unde îl avea.

Părăsește Parisul, scria în bilet. A închis ochii la gândul acela, a auzit din nou în minte cuvintele rostite de *La Voce* și s-a sprijinit de măsuța de toaletă. *La Voce* voia ca ea să plece, dar ea rămăsese, gândindu-se prostește că va putea continua să se strecoare pe străzile orașului și să scape cumva de un asasin nazist. Becky părea că e implicată într-o poveste care avea ca scop pierderea slujbei lui Alix. Și Anthony March avea o treabă cu ea.

Dar urmărea ceva bun sau ceva rău?

Dacă era ceva rău însemna că acum intrase chiar în bârlogul lupului. Din fericire nu era o oaie.

Și-a lipit palma de conturul pistolului militar Beretta. *Mai întâi ocupă-te de Anthony și de Becky,* și-a spus ea în gând. *La Voce* nu putea să ajungă la ea într-o cameră privată de la Ritz.

S-a întors în sufragerie și abia a avut timp să se așeze pe un fotoliu, când ușa s-a deschis. Probabil că Anthony era teribil de priceput la flirtat.

Becky s-a întors spre el, așteptându-se la un soi de pasiune, dar el a răsucit-o cu fața spre Alix.

— Te las să-ți vezi de treabă.

— Dacă ai putea rămâne, a spus Alix pe un ton dur, așa cum trebuia să folosească în Elveția cu Allen Dulles, ar fi util un martor.

Becky a întors capul de la Alix spre Anthony, iar Alix a văzut exact momentul în care realitatea a izbit-o în față.

— A fost ideea ta sau a lui Fortunée? a întrebat-o Alix, vrând să știe cine a fost instigatorul și cine a fost naivul.

— Nu știu la ce te referi, a spus Becky cu ochii mari, figură care ar fi mers cu vreun tătic, își închipuia Alix, dar nu cu ea.

— Atunci nu te deranjează dacă mă uit în geanta ta.

— În geanta mea? a chițăit Becky speriată.

— În obiectul acela negru și dreptunghiular din mâna ta, a spus Alix, știind că totul se va termina rapid dacă își păstrează calmul și se stăpânește să nu sară să strige implorator: *De ce? De ce ai făcut asta?*

În spatele lui Becky, Anthony se rezemase de perete asistând ca martor, după cum îl rugase Alix, dar o privea încruntat, de parcă era spectator la o piesă de teatru suprarealistă pe care încerca s-o înțeleagă.

— Banii pe care îi am sunt pentru...

— O rochie Dior? a întrerupt-o Alix.

Becky a amuțit și asta a fost tot. Momentul în care prada ta renunță la luptă. Poate rămâne nemișcată, poate se mai zbate de câteva ori, dar e gata, iar Alix s-a simțit brusc foarte obosită.

Becky s-a întors spre Anthony ca și cum s-ar fi așteptat să o salveze, iar Alix era gata să-i spună: *Întotdeauna să te salvezi singură, nu te baza pe un bărbat* – dar știa că sfatul ei ar fi fost total ignorat, la fel ca ultimul pe care i-l dăduse. Anthony a arătat cu capul spre Alix, iar fața lui Becky a căpătat expresia unui copil supărăcios. A deschis geanta și a scos din ea un plic plin cu banii pe care, evident, avea de gând să-i dea lui Fortunée pentru furtul schiței.

— Uite. Acum ai văzut.

Dar Alix văzuse altceva. S-a ridicat de pe scaun, a traversat camera și într-o clipă i-a luat plicul din mână.

Pe plic erau câteva cuvinte scrise de mână. Alix mai văzuse scrisul acela.

A privit-o pe Becky, iar în acel moment toată prefăcătoria, inocența, ochii mari și capitularea ei au dispărut. Ochii lui Becky, care aveau duritatea diamantului, erau plini de ură.

Becky trimisese biletul pe care scria *Părăsește Parisul*. Nu *La Voce*.

Atunci Becky s-a aplecat în față și i-a spus pe cel mai șoptit și mai rece ton, ca să nu audă decât Alix:

— Ai face bine să-mi urmezi sfatul.

— Cum...

Alix s-a oprit înainte să arate sau să vorbească și mai stupid decât se simțea.

În zâmbetul fugar și crud al lui Becky s-a văzut triumful. Alix tocmai se dăduse de gol și recunoaște că Becky era cea care câștigase runda, și că nici măcar nu are habar ce fel de joc era acela.

Becky și-a reluat expresia feței și, când s-a întors spre Anthony, era iar falsa naivă. A făcut semn cu mâna spre ușă și i-a spus supărată lui Anthony:

— Pot să plec?

— Poți, a răspuns Alix, revenindu-și, în sfârșit, cu mintea funcționându-i iar ca în vreme de război. Dacă făcea acum presiuni asupra lui Becky ar fi pierdut sigur, pentru că părea să știe cu mult mai multe lucruri despre Alix decât știa ea despre Becky. Tot ce putea să presupună era că ura lui Becky față de ea e profund personală și că aceasta nu vrea ca Anthony să afle că rolul jucat de ea foarte bine – trebuia să recunoască – e mult mai complex. Dacă Alix se prefăcea învinsă în clipa aceea, era posibil ca Becky să devină prea sigură de ea – iar oamenii prea siguri de ei întotdeauna fac greșeli. În timpul acesta Alix o va urmări îndeaproape și va face orice să afle suficiente lucruri despre deloc naiva Becky Gordon, astfel încât, la următoarea lor întâlnire, ea să fie învinsa, nu Alix.

— Spune-i lui Fortunée să cheltuie banii cu cap, a spus Alix, încercând să-și recapete ceva din umorul și impenetrabilitatea pe care le avea de obicei.

Ultima lovitură dată de Becky înainte de plecare a fost să-i spună lui Anthony:

— Oricum nu eram așa de interesată de tine.

Meschinăria extrem de convingătoare din tonul lui Becky a făcut-o pe Alix să râdă fără să vrea. Ceea ce era al naibii de bine – o făcea să se asigure că imaginea ei e în continuare intactă înainte să se ocupe de următoarea persoană cu planuri secrete.

Și-a păstrat zâmbetul când i-a spus lui Anthony:

— S-ar putea să regreți că m-ai ajutat când o să-ți dai seama că acum o să mă întorc la Maison Christian Dior și o să fii nevoit în continuare să te cerți cu mine pe tema hainelor.

— Poți fi sigură că nu mi-a fost dor să fiu numit cinic și să mi se critice costumele.

A schițat un zâmbet.

— Mulțumesc pentru că m-ai ajutat în seara asta.

Era atât de înalt, încât a trebuit să dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui, lucru care a făcut-o să se simtă iar incredibil de tânără. Ce va face acum? O va întreba iar despre Bobby? Îi va spune cine e, de fapt, și ce vrea de la ea?

El a deschis ușa.

— Cum am spus, nu vreau nimic pentru rolul pe care l-am jucat. Faptul că cineva a primit

ceea ce merita e suficient.

Dar ea nu a profitat de ocazie ca să plece, întrucât cuvintele lui i-au răsunat în minte: *Faptul că cineva a primit ceea ce merita e suficient.*

Ca să-l testeze, i-a spus:

— În loc să primească ce merită, Becky va merge înainte ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Întotdeauna cei care au bani câștigă, chiar și atunci când pierd.

— Iar asta îi face și mai periculoși. Și mai pasibili de pedeapsa cuvenită.

Știa. *Știa* că e cineva acolo care nu și-a primit soarta meritată. Știa că e *La Voce*, sau că *La Voce* există? Sau credea că ea e persoana aceea? Pentru că într-un fel ea era. Ce pedeapsă primise ea pentru că trimisese nouă oameni în munți ca să fie uciși? O rochie Dior de mătase. O slujbă la Paris. O viață.

Era limpede că ea și Anthony vor avea o confruntare. Dar nu aici, în apartamentul lui de la Ritz, unde era stăpân pe situație.

— Vino pe la mine când ești pregătit să vorbim, i-a spus ea și a observat uimirea pe care el n-a reușit să o ascundă. Rue de Cirque, numărul 5.

CAPITOLUL 6

Anthony s-a încruntat când a ieșit pe terasa care dădea spre Place Vendôme. Nu o vedea. Probabil că plecase pe ușa dinspre Rue Cambon. Era aproape convins că nu va părea așa degajată și calmă odată ieșită din raza lui vizuală – dar în același timp, nu era chiar convins. De la o roșcată în pantaloni, cu nume de marcă de șampanie, într-un bar din Ritz – era sigur că femeile nu au voie să poarte pantaloni în barurile și restaurantele din Paris, deci ea cum reușise? – la o tigroaică îmbrăcată în mătăsuri dintr-o casă de modă care îl acuză că folosește costumele de firmă pentru a-și acoperi tristețile, până la o... ce? Ce fusese în seara aceea? Șmecheră, și poate chiar perfidă.

Intrat în apartament, și-a fixat privirea încruntată pe fotoliul de pe care o făcuse pe Becky Gordon să tremure. Dumnezeule, ar fi vrut să râdă în final, la fel ca ea. Sau să aplaude. Dar ar mai fi vrut și să...

S-a dus în dormitor și a intrat în baie. Briceagul nu era acolo unde îl pusese când primise biletul de la ea. Deci își băgase nasul pe acolo.

Soneria telefonului l-a trezit din meditație. De la recepție i s-a spus că o femeie pe nume

Anjelica dorește să îl vadă.

— Trimite-o sus.

Și-a aprins o țigară și și-a mai pus un pahar cu vermut, știind că ar trebui să pregătească și pentru Anjelica o băutură, dar în clipa aceea îi displăcea teribil ideea de companie. În plus, lucrase suficient de mult timp cu ea ca aceasta să înțeleagă că vrea să fie singur.

A deschis ușa cu o secundă înainte ca ea să bată, iar Anjelica a intrat dezinvolt ca de obicei, ocupând tot spațiul cu prezența ei. Anjelica nu era strălucitoare, era de-a dreptul flamboaiantă.

— Mâine cred că o să fiu dată afară de la Dior, a spus ea.

Anthony și-a trecut mâna peste frunte și a spus, probabil mai rece decât trebuia:

— Pe toți îi dă afară?

Anjelica s-a îmbufnat.

Ea nu era vinovată de nimic, și-a amintit el, și chiar îl ajuta.

— Nu contează, a spus el, încercând cumva s-o împace. Oricum a fost de mirare că ai primit o slujbă acolo, și te-ai descurcat admirabil – a zâmbit puțin, știind că n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială talentele – și sper ca până mâine să aflu suficiente lucruri despre Alix St. Pierre, astfel încât să nu mai am nevoie s-o urmărești.

A scos portmoneul din birou și i-a dat un teanc frumușel de franci. Când ea și-a deschis geanta, a văzut că deja avea acolo o sumă bunicică.

— Parisul e la fel de profitabil ca Napoli? a întrebat el.

— Deocamdată e bine. Dar nu vrei să știi de ce mă dau afară?

El a râs.

— Presupun că ai spus ce nu trebuia. Deși Dior pare să aibă câteva femei tranșante și aprige care lucrează pentru el.

— Ea e aprigă? a întrebat Anjelica perspicace, și acesta era motivul pentru care îi plăcea să lucreze cu ea – văzuse aproape toate tipurile de personalitate și le interpreta foarte bine.

A ridicat din umeri.

— Aș fi zis totuși că *aprig* a fost ce am făcut eu.

Anjelica și-a proptit o mână în șold, făcând o pauză dramatică înainte de a continua.

— Becky Gordon pune la cale ceva cu privire la Alix St. Pierre. Eu sunt cea care a ajutat-o să fure schița, de aici și geanta mea plină de bani. E o pistă pe care ai ratat-o. Îți dau voie să mă plătești ca să o urmăresc în continuare. Și ți-o las ție pe *mademoiselle* St. Pierre.

Deci Becky și micul spectacol dat de Alix mai devreme nici nu avea legătură cu spionajul industrial. Dar cum naiba ajunsese Becky să fie implicată? A scos alți bani din sertar și i-a întins Anjelicăi.

— Să-mi spui ce ai aflat.

Ea i-a trimis o bezea, s-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit când a ajuns acolo și a spus:

— Nu cred că Alix e vinovată.

A pus mâna pe clanță, ca și cum s-ar fi pregătit să plece. Lucru pe care el și-l dorise mai devreme, dar acum voia să rămână și să-i explice. Iar ea știa asta, evident, pentru că exact înainte să se închidă ușa, când el nu mai putea să pretindă că nu e al naibii de curios, a spus: „De ce?“ în același timp în care ea a spus „Pentru că“ și atunci au râs amândoi.

— Tu uiți că eu te-am văzut în Italia, luând un milion de fețe, a spus Anjelica. Așa că îmi dau seama când faci pe neinteresatul.

— Încercam să uit Italia, a încuviințat el, referindu-se la altceva.

Și poate că ea a intuit asta, pentru că s-a uitat drept în ochii lui.

— Când o femeie vede toate laturile urâte ale omenirii, i se așterne o umbră pe ochi. Nu sunt eu poetă să spun că sufletul are ferestre, dar nici oarbă nu sunt. Alix St. Pierre are în ochi o noapte lungă și fără lună.

După care Anjelica a plecat, iar el și-a mai turnat un pahar – ceea ce însemna că personalul avea să înlocuiască sticla a doua oară într-o săptămână. S-a așezat la birou, amintindu-și ciudatul verde-smarald – nu o noapte fără lună – din ochii lui Alix când a văzut ce era în geanta lui Becky.

Mâine seară, s-a decis el. Alix avea să se întoarcă la Dior cu explicația ei despre persoana care se află în spatele schiței publicate de Becky. Ceea ce însemna că spre seară avea să jubileze relaxată. Așa că el se va duce pe Rue du Cirque, la numărul 5, și o va

pune să-i explice care a fost implicarea ei în ceea ce s-a întâmplat în munții din Italia, în noaptea aceea din aprilie 1945, și dacă a fost vina ei – sau a altcuiva.

În privința lui Becky Gordon, Slavă Domnului, bine că nu se culcase cu ea. Dar ar fi trebuit să-și dea seama că interesul ei pentru el era exagerat, și nu să îi accepte pur și simplu atențiile ca un narcisist.

A luat o gură de vermut. Chiar nu conta. Oricum mâine seară va primi răspunsul de la Alix. Și poate că în ziua de azi, dacă aștepți sinceritate de la oameni e ca și cum te-ai aștepta la căință de la un nazist. Dar, Dumnezeule, nu ar fi frumos ca lumea asta să nu fie un loc în care totul e de vânzare, gata să fie cumpărat, împrumutat sau vândut, dacă lumea nu ar fi un loc în care încrederea e un concept mai învechit decât dreptatea?

A doua zi la *maison*, Ferdinand, portarul, i-a deschis ușa lui Alix, exclamând:

— *Je vous ai manqué!*

— Și tu mi-ai lipsit, a răspuns Alix, zâmbind.

Îi trimisese lui *monsieur* Dior o explicație în dimineața aceea, îndemnându-l să-l sune pe Anthony March pentru confirmare, și i se transmisese să vină la serviciu după-amiază.

— *Chérie*! a strigat Suzanne înainte să umple de sărutări obrajii lui Alix și să o copleșească cu scuze.

— Oprește-te, a spus Alix, râzând. N-o să mai pot urca scările sub greutatea atâtor

remușcări. Fă-mi cinste cu ceva de băut și suntem chit.

Au fost întrerupte chiar de Dior.

— *Mademoiselle* St. Pierre, a spus el cu gravitate, înainte ca gura lui, ca un năsturaș, să capete cea mai apropiată expresie de un zâmbet văzută vreodată de Alix pe fața lui.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în toată săptămâna aceea.

Prima sarcină pe care a avut-o de îndeplinit a fost să o sune pe Carmel Snow, care tocmai venise la Paris pentru primele prezentări, și să-i ceară scuze pentru faptul că *The Times* a publicat deja schița cu rochia Ritei Hayworth, pe care ea o rezervase pentru *Harper's Bazaar*.

— Scoate-mă la masă și suntem chit, a spus Carmel cu afecțiune. Știu că n-a fost vina ta.

Așa că Alix s-a trezit în după-amiaza acea la Ritz, unde Carmel a strâns-o într-o îmbrățișare sinceră. Părul ei era mai albastru ca niciodată, reîmprospătat, evident, de dragul ei coafor parizian. Ochelarii aveau o culoare asemănătoare, iar toca era fixată ca de obicei, la fel ca și broșa Jean Schlumberger și inelul de logodnă cu smarald. A chemat ospătarul și a comandat un cocktail. Alix a cerut apă minerală.

Alix abia a apucat să-i promită un manechin în rochia Soirée pentru o ședință foto exclusivă, și primul cocktail s-a dus. Se întreba cu neliniște dacă tradiționalul prânz cu trei cocktailuri fusese abandonat în favoarea unui

potop de vermut. Lucrul acesta a făcut-o să se uite atent la Carmel, la strălucitoarea Carmel, și să pună o întrebare pe care niciodată în zece ani de prietenie nu o pusese:

— Ce face Palen? a întrebat ea, referindu-se la soțul lui Carmel, un bărbat care ducea o viață în care nu existau decât vânătoare și cai, complet separat de soția lui.

Carmel s-a oprit cu paharul aproape de gură.

— Ce face Palen, a repetat ea și măslina din gin s-a clătinat de parcă era beată. Nu-mi aduc aminte când m-a întrebat asta cineva din Paris.

— L-ai mai văzut? a încurajat-o Alix, fără să-și dea seama dacă o ajută sau o rănește, văzând că nici evitarea, nici băutura nu par s-o calmeze.

— Am petrecut acasă o săptămână cu copiii. Palen era acolo.

Palen era acolo. Asta nu însemna neapărat că îl văzuse.

— Tu știi, a spus Carmel după o înghițitură foarte mare – chiar și pentru ea – de cocktail, cum e să ai două vieți? Una ametitoare, plină de energie și de oameni ca tine – i-a zâmbit luminos – și alta pe care ar trebui să o am, să o vreau și să o prețuiesc, o viață care stârnește comentarii mult mai aspre, rostite pe ascuns la petreceri, când nu sunt suficient de departe ca să nu le aud?

Două vieți. Da, Alix știa cum e. Agent secret și secretară la misiunea americană din Berna. Logodnica lui Bobby și femeia care știa că

niciodată nu se va căsători cu el. Directoarea serviciului de presă – și femeia cea care trebuia să devină când era vorba despre obiceiuri și convenții, care dădea totul și curăța homari pentru supe pregătite la petreceri, în loc să caute în minte metafore pentru comunicate de presă elocvente.

Așa că lui Carmel i-a spus doar: „Mă bucur că ești la Paris", înțelegând că aceasta nu va mai spune nimic despre omul cu care se căsătorise cu douăzeci de ani în urmă și care, dacă stătea lângă ea, arăta precum o cârpă ponosită cusută de o stofă aurie. Nu va mai spune nimic nici de cele trei fiice crescute de menajere în absența ei – pentru că nu voia să o judece pentru asta. Nu ar fi făcut asta niciodată. Viața era un sacrificiu nesfârșit; renunțai la un lucru care sperai să fie mai puțin important, pentru ceva mai bun, dar niciodată nu știai dacă ai făcut o alegere bună – sau ai renunțat la ceea ce trebuia prețuit.

Nu a plecat de la *maison* decât aproape de miezul nopții; articolul din *Women's Wear Daily* stârnise un vârtej de comentarii și avea telegrame și telefoane la care să răspundă, pentru care îi trebuia mai mult de o zi. Când a pășit pe trotuar, a ridicat capul și a stat așa un moment, scăldându-se în lumina stelelor și a felinarelor, fără să-i pese de frigul nopții de sfârșit de ianuarie și întrebându-se dacă gerul n-ar putea să aducă vreo doi, trei fulgi de zăpadă. A zăbovit așa o clipă, savurând

sentimentul de ușurare pe care i-l dădea faptul că nu era nevoită să se uite prin toate colțurile, prin toate deschizăturile, prin toate intersecțiile și locurile întunecate după un nazist. Nu-și dăduse seama câtă crispare se adunase în tâmplele ei în ultimele zile, și simțea o descătușare asemănătoare momentului în care îți desfaci părul din coc.

Mergând mai departe, s-a trezit oprindu-se în fața vitrinei unui croitor, unde a văzut o cravată Jacquard de mătase pictată manual, cu o spirală roșu-aprins pe mijloc, trei frunze tropicale, albastru-verzui, alburiu și roșu, așezate perfect în mijloc. Era genul de cravată pe care odinioară i-ar fi cumpărat-o lui Bobby – când fusese în Elveția, nu avusese voie să-i scrie, așa că, din când în când, îi trimitea câte o cravată. Îi plăcea să-și închipuie cum desface pachetul și râde, pentru că amândoi știau că el n-ar fi făcut niciodată alegerea aceea – prefera culorile mai estompate –, dar știau în același timp și că o va purta data viitoare când se va întâlni cu ea, oricând va fi întâlnirea.

În loc să caute o modalitate de-a uita acea amintire pentru totdeauna, a zâmbit. Pe urmă a pornit mai departe, încercând să păstreze gândul la fulgii de nea și rememorările care erau mai degrabă dulci, decât amare, dar ca întotdeauna mintea i s-a întors spre *La Voce*, omul de gâtul căruia ar fi vrut să lege toate cravatele lui Bobby, până când ar fi implorat-o să se oprească.

S-ar fi oprit? Gândul acela a fascinat-o, a făcut-o să caute în cele mai ascunse colțuri ale inimii și să analizeze: era atât de necruțătoare, încât să-l strângă de gât pe *La Voce* cu acea mătase? Și cu care dintre identități ar fi putut să trăiască împăcată mai departe? Cu cea care s-a oprit sau cu cea care nu s-a oprit?

Lucrul pe care îl ura cel mai mult era că, acolo undeva, era o persoană care ar face-o să-și pună aceste întrebări.

Iar acum trebuia să o ia în calcul pe Becky. Alix ar fi putut să se angajeze cu normă întreagă ca agent secret și tot nu ar fi avut suficient timp să pună cap la cap toate piesele unui puzzle care se făcea prea mare pentru a încăpea în mintea ei, darămite să-l mai și rezolve. Și totuși erau șanse mari ca Esmée Archambault să o ajute în privința lui Becky, ceea ce însemna că vizita la ea acasă urca pe primul loc pe lista lui Alix. În seara aceea era prea târziu s-o mai urmărească pe Becky. Va trebui să se ocupe de asta în weekenduri.

Răceala din aer s-a schimbat într-un ger neplăcut. A grăbit pasul și mai că nu l-a văzut pe omul care stătea pe treptele pensiunii, fumând o țigară cu cotul sprijinit de genunchiul flexat.

— Anthony? a spus ea uimită, după care și-a amintit: ea fusese cea care îi aruncase mănușa. Era timpul să-și pună din nou armura – dacă nu cu mănuși de fier, atunci cu istețime.

El s-a îndreptat și i-a întins o sticlă de șampanie.

— O ofertă de pace, a spus. Pentru a sărbători recuperarea slujbei. Și pentru a-ți mulțumi că mi-ai trimis un bilet pentru un loc înăuntru, nu pe treptele din față.

— Biletul tău, a spus ea fără să-și poată stăpâni zâmbetul, nu e doar pentru un loc înăuntru. E pentru un loc din primul rând, lângă Becky. Dacă nașul ei deține ziarul, atunci nu mai am cum să o fac să plătească pentru mizeriile ei. Dar pot să-i împrospătez memoria și să-i aduc aminte de succesul pe care l-am avut în descoperirea mizeriilor ei. M-am gândit că-ți va plăcea gluma – știu sigur că lui Becky nu îi va plăcea deloc.

Iar această provocare ar fi putut s-o împingă pe Becky să iasă la lumină, unde Alix ar fi putut să descopere mai ușor motivele ei reale.

A pus sticla de șampanie la subraț și a urcat scările cu Anthony după ea. A deschis ușa, a găsit o cană și o ceașcă de ceai, a desfăcut șampania și a turnat, în timp ce el se uita în jur prin camera micuță.

— De ce stai aici? a întrebat-o el, în mod evident ușor consternat.

A fost tentată să se înfurie. Dar i-a întins paharul, s-a așezat pe canapeaua comodă, și-a tras picioarele sub ea și a spus:

— E clar că pentru tine e o surpriză, dar după cum tu mi-ai spus odată că te interesează mai mult chestiunile importante din lume, decât cele frivole, o să-ți explic. O femeie este plătită în cel mai bun caz cu jumătate din salariul unui bărbat. Când am preluat

conducerea biroului de publicitate la Goldman Sachs, salariul meu reprezenta patruzeci la sută din cel al predecesorului meu – un bărbat, evident. În plus, a spus ea, dorind să îndrepte conversația pe un teren mai puțin personal, ar fi o risipă să cheltuiesc bani pe camere luxoase, când eu nu sunt aproape niciodată aici. Iar cu ideea de temporar m-am obișnuit deja. Ia loc!

A arătat cu mâna spre fotoliul plin de noduri, care supraviețuise războiului ca multe alte lucruri din Paris – abia-abia, cu vânătăile la vedere.

El s-a așezat ezitant, a sorbit din băutură și amândoi s-au privit pe deasupra ceștilor desperecheate.

— Și tu ai fost în BSS, a spus ea.

— Și tu?

— Da, și tu.

Mărturisiseră amândoi. Dar în spatele acelei confesiuni erau mult mai multe. O organizație care nu exista: o agenție strict secretă dedicată spionajului de război, care recruta femei pentru a decoda mesaje și bărbați care recepționau telegrame și făceau machete din ipsos cu topografia unei țări – și unde foarte puțini erau însărcinați cu obținerea de informații despre naziști.

— Nu ai fost în Italia, a spus el, terminându-și băutura, după care i-a turnat și ei în ceașca goală.

— În Elveția, a spus ea, rezemându-și capul în palmă. Dar tu deja știai asta.

— OK, a recunoscut el nemulțumit. Dar știu că nu ai venit la Paris doar ca să...

Ea s-a pregătit să-l audă spunând ceva în derâdere, de *genul să promovezi rochii*. Însă el a spus:

— Să conduci departamentul de PR la Dior.

Așa că i-a răspuns:

— Am venit pentru Bobby, ceea ce era jumătate adevărat, jumătate minciună.

— L-ai iubit?

— A fost logodnicul meu.

— Iubirea e rareori motivul pentru care oamenii se căsătoresc.

A fost surprinsă și a râs scurt.

— E adevărat. Dar eu chiar l-am iubit pe Bobby.

Era gata să se oprească, dar, dacă voiau să ajungă undeva în seara aceea, trebuia să se afunde în întuneric, în speranța că nu se va împiedica prea rău.

Așa că i-a împărtășit lui Anthony câteva frânturi din viața ei, ca să-i vadă reacțiile.

— Bobby a fost ani de zile o parte valoroasă a vieții mele. L-am întâlnit când aveam treisprezece ani și locuiam în L.A., cu prietena mea, Lillie, și părinții ei – pentru un timp, a adăugat ea, ca și cum aranjamentul acela fusese ceva temporar, și nu necesar. M-a însoțit la balul de absolvire a liceului, pentru că nu aveam cu cine să mă duc; m-a lăsat să plâng pe umărul lui la același bal, când...

S-a oprit. Putea spune asta în fața acestui bărbat? Fiecare cuvânt era riscant, pentru că

marea întrebare era: va folosi el asta împotriva ei? Sau va ajuta la ceva? Dumnezeule, avea nevoie de ajutor, cu toate că nu-i plăcea deloc să recunoască.

— Când..., a îmboldit-o el, luând o gură de șampanie.

— Când mama lui Lillie mi-a spus că rochia pe care o purtam – era o rochie de un roșu aprins – este șocantă și că e nepotrivită pentru o fată care își face debutul în societate.

Iar pe jumătate era adevărat. Ce nu spusese era că rochia fusese a mamei ei și că plânsese pentru că nu avea o mamă care să-i spună că arată superb în seara balului.

A continuat, trecând peste suferințele ei mai profunde, spre o altă suferință – sau poate un alt secret vinovat.

— Bobby se purta extrem de frumos cu mine și l-am iubit pentru asta, deși știam că o căsătorie nu ar fi mers. Credea că sunt prea ambițioasă.

A ridicat din umeri.

— Ambiția femeilor ar trebui să se limiteze la crescut copii, plănuit meniuri pentru cină și apariții decorative la brațul soțului. E foarte simplu să pari decorativă cu un astfel de Dior, a arătat spre rochia ei, așa că problema asta nu prea îți ține mintea ocupată.

— Eu cred că dacă îți scoți rochia Dior, o să fii tot frumoasă.

Ea a schițat un zâmbet.

— Nu o să-mi scot rochia Dior.

— Am încercat.

A zâmbit, iar ea a râs fără să vrea.

Ușoara relaxare a atmosferei a făcut-o să îi spună un adevăr absolut. Avea vocea scăzută când a început să vorbească și Anthony a trebuit să se aplece în față ca să o audă.

— Toată lumea – părinții lui Lillie, poate chiar și Lillie – consideră că dacă Bobby ar fi trăit, nu aș mai fi venit la Paris pentru slujba asta. Dar aș fi venit. Iar Bobby ar fi venit în vizită la mine după șase luni și ar fi înțeles că s-a terminat: că el voia o fată drăgălașă, care să-și petreacă ziua gândindu-se la el, nu la slujba ei. Pentru că el a murit, am devenit logodnica suferindă care stârnește compătimirea oamenilor, și nu femeia care a rupt logodna pentru Dior.

Anthony s-a mutat pe canapea, așezându-se la celălalt capăt.

— Nu poți să te simți vinovată pentru ce s-ar fi putut întâmpla. Pentru dumnezeu, Hitler ar fi putut câștiga războiul. Bobby e mort. Nu a fost nevoie să rupi logodna. Sunt realități care dor, evident, dar nu sunt condamnări pe viață.

A tresărit un pic, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să arunce cu ceașca în el după acel sumar tranșant al faptelor. Dar ea a spus:

— Așa e.

Tăcerea care a urmat era transparentă, precum un șifon prin care putea să vadă următorul moment în care el va vorbi. Când s-a întâmplat, el i-a pus întrebarea la care se aștepta, întrebarea care îi confirma că el știe

că cineva trebuie să plătească, și încă foarte scump.

— Tu ai aranjat misiunea din munți, din seara aia?

— Da.

Și-a golit ceașca.

— De ce te interesează?

El s-a uitat la ea cu niște ochi ciudați, de un negru-argintiu.

— Nu mai avem șampanie.

— Atunci va trebui să vedem cum e să vorbim despre trecut fără ajutorul alcoolului.

Iar tăcere. Fracțiunea aceea de secundă avea să fie un moment definitoriu pentru toată conversația lor. Îi oferise câteva informații despre ea și despre trecutul ei și îi răspunsese la întrebarea referitoare la rolul pe care l-a avut în Elveția. În schimb, Anthony spusese foarte puține despre el. În clipa aceea trebuia să îi spună ce urmărește, pentru că nu puteau fi decât două posibile motive pentru care venise la ea acasă – să-l găsească pe omul pe care și ea voia să-l găsească sau să o găsească pe *ea*. Dacă era prima variantă însemna că e de partea ei. În a doua variantă, sigur nu era de partea ei.

El și-a trecut mâna peste față și, doar pentru un moment, nu a mai fost bărbatul acela îmbrăcat impecabil, foarte bogat și libertin, așa cum se pricepea atât de bine să fie. Era un om care suferea la fel ca ea și care încerca să ascundă asta cu un zâmbet accentuat de șampanie. Pe urmă a ridicat mâna și și-a

încleștat degetele în umăr, strâmbându-se de parcă îl durea ceva.

Din gestul acela ea și-a dat seama perfect cine era Anthony March.

În același moment, el a întrebat:

— Dar pe tine de ce te interesează?

O întrebare, nu o ofertă.

Aproape i-a venit să râdă, însă râsul ostil stârnit de dezamăgirea ei ar fi dat-o de gol și avea nevoie de câteva clipe. Seara trecută, la Ritz, el o studiase și plănuise toate astea. De aceea acceptase s-o ajute cu Becky. Și după ce o studiase, se gândise că un bărbat frumos, cu o sticlă de șampanie, care alterna între glumițe de flirt, tresăriri studiate și sfaturi de viață, era suficient ca să o facă să cedeze.

A pus jos ceașca.

— Vrei foarte multe de la mine, Anthony. Și te-ai gândit că dacă pui briceagul logodnicului meu în baie și vii la ușa mea cu o șampanie e destul ca să obții ce vrei. Nu e. Nu uita că dacă aș fi fost și eu în BSS, ar trebui să fiu cel puțin la fel de inteligentă ca tine, deși, după această manevră prost executată de a mă descoase, trebuie să spun că inteligența mea e superioară.

De data asta a fost sigură că tresărirea lui era autentică.

— Nu sunt interesată să vină cineva, să ia ceea ce știu și să plece, ca să pornească o cruciadă împotriva unui nazist fără mine. Nu mă las interogată, folosită și dată laoparte. *Dacă* de asta ești aici.

S-a ridicat și a pornit spre ușă în timp ce vorbea.

— Sau poate ai în minte o confruntare mai brutală, lucru pe care nu ai decât să-l încerci. Amândoi am fost instruiți să ucidem, dar eu sunt mai mică decât tine și sunt singură. Tu ai superioritate fizică. Așa că dacă vrei răzbunare pentru Operațiunea Lycaon, fă ce știi mai bine – sau mai rău.

Înjurătura spusă de el în surdină era grosolană. S-a ridicat și privirile lor s-au întâlnit, a ei acuzatoare și a lui... îndurerată? Imposibil.

— Nu obișnuiesc să atac femei, a spus el cu voce aspră.

Și ea a avut impresia, doar cât a respirat, că e posibil ca el să cedeze. Că ar putea să spună că da, și el vrea să îl prindă pe bărbatul pe care îl căuta ea și că două minți care au fost ascuțite pe piatra spionajului de război ar putea să-l elimine pe nazistul care o implicase în măcelărirea a nouă oameni.

Însă el a trecut repede pe lângă ea, și ea și-a dat seama că nu va face niciodată asta. Era un lup singuratic, genul de bărbat care n-ar fi avut niciodată încredere într-o simplă femeie îmbrăcată într-o ținută Dior.

Alix a trântit ușa puțin cam tare și a rămas nemișcată lângă ea. Pe urmă s-a lăsat copleșită de amintiri, nu le-a reprimat și nu a fugit de ele. Le-a lăsat să o hăituiască – nu, le-a lăsat să o conducă.

O rochie albă de mătase. O cameră la hotelul Bellevue Palace. O frontieră marcată cu sârmă ghimpată. Fum și așa de mult foc. Statul pe jos și așteptarea deznădăjduită și disperată a lui Matteo.

Le-a simțit pe toate, durere după durere, când cele prea puține copci care îi țineau inima laolaltă au plesnit. Și și-a dat seama că deși definiția dreptății poate fi găsirea lui *La Voce* și predarea lui autorităților care îl vor acuza și îl vor închide, pentru Alix nu era de ajuns. Bobby și ceilalți vor hăitui în continuare sufletul lui Alix St. Pierre, care nu făcuse decât un lucru legitim – pentru că lucrul acela reprezenta o lașitate.

Răzbunarea pentru cei care muriseră ar fi fost să stea în fața lui *La Voce* și să-i spună niște lucruri care să-i pună jar încins pe partea aceea de suflet la care el ținea cel mai mult. Unicul mod de a desface nodurile vinovăției și ale rușinii, care o țineau înghesuită ca într-o piele mult prea strânsă, era să îl distrugă și pe el.

Din aprilie 1945 fusese o Alix St. Pierre neiertătoare, înspăimântată și mai măruntă decât își dorise vreodată. Doar dacă îl întreba pe *La Voce* de ce o transformase pe ea în arma cu care a ucis el acei oameni, ar fi putut să fie mai mult de-atât.

A traversat camera, a scos niște hârtii și a început să scrie tot: ce știa deja – că Becky era un fir căruia trebuia să-i dea de cap, că Fortunée era la fel și că Anthony March a fost,

cu siguranță, în munți cu Matteo și Bobby în noaptea aceea.

A prins hârtiile pe perete. A trasat linii între cele câteva elemente între care exista o conexiune sigură. În mijlocul lor a scris: *Ce știu despre La Voce – sunetul vocii lui.* Și: *Ce știe La Voce despre mine – cum arăt.*

A lucrat până dimineață, pentru că nu conta că e singură în demersul ei; nu conta că e speriată. Acesta era momentul confruntării *ei.*

Acum nu mai căuta: vâna.

Iar Anthony March putea să se ducă naibii.

PARTEA A DOUA

WASHINGTON D.C. ȘI BERNA, ELVEȚIA, 1942-1945

Din acest birou au fost emise ordine prin care
bărbații și femeile din BSS
erau trimiși în tabere secrete de instruire, unde
învățau să falsifice
și să mușamalizeze documente, să ucidă.
Elizabeth P. McIntosh, *Sisterhood of Spies: The Women of the OSS*

CAPITOLUL 7

— Ai fost la școală în Elveția? o întreabă pe Alix bărbatul fără nume, după care taie capătul unui trabuc, îl bagă în gură cu capătul tăiat, aprinde un chibrit și îl plimbă pe celălalt capăt, dându-i foc cu precizie, ca un expert.

Rotește trabucul în timp ce trage din el, după care îl întoarce cu celălalt capăt spre el și zâmbește încântat, cu un colț al gurii, când vede că nu există părți înnegrite: o ceremonie bine executată.

Un om care pune la bătaie atât de mult timp și efort pentru aprinderea unui trabuc este un om foarte influent, aflase Alix. De ce i se ceruse să plece din Manhattan în D.C., să ia un taxi până în capătul bulevardului Constitution și să intre în clădirea din spatele catargului de drapel, în care gărzi înarmate mișunau la fiecare intersecție de coridor, e un mister, dar ea bănuiește că nu pentru a învăța arta fumatului de trabuc.

El așteaptă.

Ea așteaptă.

În cele din urmă el spune:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu mi-ați pus o întrebare. Ați afirmat că am fost la școală în Elveția.

O scânteie care seamănă cu interesul apare în ochii lui și dispare apoi în spatele norului de fum pe care îl lasă să zboare din gură. E genul de fumător care înghite fumul. Și e genul de om care, la fel ca tatăl lui Lillie, crede că dacă îi oferă unei femei o cameră plină de liniște, ea se va grăbi să o decoreze cu vorbe. Odinioară, Alix așa ar fi făcut. Într-adevăr, prima dată când domnul van der Meer o chemase în biroul pe care îl avea în casa lui din Beverly Hills, se condamnase singură în acea sală de tribunal tăcută.

Domnul van der Meer îi spusese doar: „Te-ai distrat la petrecere", iar Alix presupusese că muțenia care a urmat însemna că știa că ea se strecurase într-o debara cu un băiat – căutând orice fel de atingere omenească pentru a suplini îmbrățișarea părinților care nu va mai fi niciodată, dar găsind doar tristețe. A doua oară, îi era atât de dor de mama ei, încât nu a putut deschide gura să vorbească, astfel că a fost lăsată să plece fără să dezvăluie ceva.

— Bine, spune acum bărbatul. Ai urmat cursurile la Le Manoir în Elveția, în ultimul an de studiu, împreună cu prietena ta, Lillie van der Meer. Ai fost singura bursieră.

Alix dă din cap.

El scrie ceva pe o bucată de hârtie și Alix se apleacă fără voie în față, încercând să vadă. Își corectează poziția aproape imediat; a fost la atâtea interviuri de angajare cu șefi de companii, încât știe că cel mai bine e să fii

degajat. Interesul arătat și salariul primit sunt invers proporționale.

— Ai vrea să știi ce am scris, spune bărbatul, așezând trabucul în scrumieră.

Alix ar fi dat orice pentru o țigară.

— Mi-ar plăcea să capăt un indiciu referitor la motivul pentru care mă aflu aici, răspunde ea.

Întregul scenariu este ridicol. Poate că el e mafiot și vrea să se folosească de cunoștințele ei de PR pentru a obține aprobarea publicului pentru traficul de droguri. Așa s-ar explica misterul împrejurării și trabucurile. A zâmbit.

— Te amuză, e răspunsul lui sec.

— Da.

E de acord că lucrurile trebuie să se miște. Altfel vor fi aici și la noapte.

Dar graba nu e stilul ei.

— Trebuie să fi muncit mult să obții bursa aceea.

— Când ești sărac și nu ai părinți trebuie să muncești mult.

De o mie de ori mai mult decât ceilalți, nu adaugă asta, pentru că își dă seama că omul acela nu știe cum e să te afli sub tutela cuiva, să știi că dau bani pentru tine și să fii atât de recunoscător că ai o casă – dar să îți dorești, în același timp, să scapi de apăsarea generozității lor cât mai repede.

— Cum ai ajuns să stăpânești franceza, germana și italiana? e următoarea lui întrebare. Le Manoir nu are cursuri de limbi străine.

Frate, a venit cu temele făcute.

— Dacă vrei să știi ce își șoptesc fetele după ce se dă stingerea, înveți foarte repede limba, răspunde ea, întrebându-se dacă n-ar trebui să îl înjure în franceză, italiană și germană ca să-și demonstreze cunoștințele, dar el e pregătit de altă întrebare.

— Școala se mută iarna de la lacul Geneva la Gstaad, lângă Berna. Deci cunoști bine Berna? întreabă el acum.

— Da.

El ia trabucul și trage din nou din el.

— Vorbești mai puțin decât m-aș fi gândit, pentru cineva care trăiește din convingerea publicului.

— Ascultarea și observarea sunt elemente esențiale atunci când vrei să convingi. Lucru pe care cred că îl știți.

Cedează în final, își deschide geanta, scoate o țigară și inhalează fumul, de parcă ar fi avut cel mai bun gust pe care îl simțise în anul acela.

— Și ce ai observat?

Își încrucișează brațele la piept.

Dacă nu i s-ar fi spus că interviul e legat de ceva esențial pentru război și dacă șeful pe care îl avea acum la Ministerul de Război – unde se ocupa de propaganda din țară – nu i-ar fi ordonat, practic, să vină, ar fi plecat.

Suflă fumul cam prea puternic.

— Că vă place să mă intimidați. Că aveți mulți bani și foarte multă experiență cu trabucurile. Că modul în care am trăit e

important dintr-un anumit motiv. Și că sunteți suficient de intrigat ca să lăsați acest interviu să se lungească mai mult decât ați fi crezut.

El mai că zâmbește, dar își oprește zâmbetul cu altă întrebare.

— Te-ai mutat la Paris după Le Manoir. Familia van der Meer a plătit relocarea?

Mândria îi încleștează mâna și îi strivește țigara destul cât să o stingă în scrumieră.

— Eu am plătit, a spus ea cu răceală.

— Cum?

Se preface surprins, dar probabil că știe răspunsul. Nu vrea decât să vadă ce spune ea despre asta.

— Am lucrat ca ospătar la un hotel de lângă școală. Turiștii dau bacșișuri bune.

— Probabil ai fost o ospătăriță bună.

Ea îi spune adevărul gol-goluț, neînfrumusețat.

— A trebuit să fiu. Nu puteam să ajung la Paris fără bani.

Ultimul cuvânt a avut un tremur rușinos, pentru că o gâtuise presiunea oribilă pe care o simțise de la treisprezece ani, când fusese orfană și săracă, și până la majorat, când ajunsese să fie în sfârșit o salariată liberă de optsprezece ani. Disperarea de a nu fi o povară pentru familia van der Meer, de a nu fi dată afară, ca mai apoi să ajungă una dintre fetele acelea chinuite care mergeau în Los Angeles pe Strip. Teama că permisiunea de a fi prietenă cu fata lor ar fi la un pas de anulare.

El îi simte slăbiciunea și dă lovitura mortală:

— Cum l-ai cunoscut pe Bobby Du Pont, logodnicul tău de... cât timp?

Și-a consultat notițele.

— Trei luni?

— Familia Du Pont e prietenă cu familia van der Meer, spune ea puțin cam prea glacial.

Îi vede cu ochii minții pe Lillie și pe Bobby la petrecerea în aer liber, dată acasă la nu-știu-ce mogul hollywoodian, cu aproape zece ani în urmă, când vorbeau despre Shirley Temple în zona destinată copiilor, în timp ce adulții se distrau pe marginea piscinei.

„Ea e sora mea, Alix", îi spusese Lillie lui Bobby. Lillie crezuse întotdeauna că, dacă spune ceva cu glas tare suficient de des, se va adeveri. Iar domnului van der Meer îi plăcea să-i împlinească dorințele – era mai simplu decât să-i ofere afecțiune. Așa că, după ce părinții lui Alix, care erau emigranți francezi și care lucraseră la Hollywood drept costumieri, avuseseră o moarte tragică și romantică – era convinsă ea la treisprezece ani – după prăbușirea unor decoruri, Alix fusese semi-adoptată de părinții lui Lillie. Lillie s-a rugat de ei și i-a implorat, ba îi și amintise tatălui ei că părinții lui Alix lucrau pentru el când au murit și, deci, el era vinovat de toată situația.

— Ți-ai depășit condiția într-un mod spectaculos. Mai că ai putea să faci un film din povestea asta.

Se sprijină de spătarul fotoliului și face un gest cu mâna în aer, înșirând evenimentele care credea el că alcătuiau viața ei.

— O fată care copilărește într-un apartament de două camere din zona săracă a orașului se împrietenește cu fata unui mogul de la Hollywood și își petrece restul vieții într-o vilă din Beverly Hills.

— E mult spus restul vieții, spune ea, știind că el încearcă să o înfurie sugerând că ar fi ajuns prin manipulări să ducă o viață nemeritată.

Într-un fel era adevărat. Dacă ea și Lillie nu și-ar fi fracturat brațele fiecare la școala ei când aveau zece ani, nu s-ar fi aflat niciodată în același timp la studioul lui van der Meer din Holywood, unde Alix se ascunsese în grămezile de organza, în timp ce părinții ei făceau costume, iar Lillie fugise de sub supravegherea secretarei tatălui ei pentru a explora. Legaseră o prietenie datorită ghipsului pe care îl aveau pe același braț, iar relația lor se cimentase în ceva ce timpul nu putuse să destrame. Alix îi arătase lui Lillie castelul ei secret, făcut din tul și din șifon.

— Nu am mai locuit la familia van der Meer de când am terminat școala.

El face o concesie și ajustează puțin filmul colorat de el în roz.

— Totuși știi să trăiești în ambele lumi. Lumea săracă și lumea cu bani. Deși Bobby e mai puțin important decât restul familiei Du Pont. Mai puțin important ca avere, vreau să spun.

— Doar un om plin de bani ar considera că averea lui Bobby e mai puțin importantă.

— Deci te căsătorești cu el pentru bani?

— Mi-am câștigat banii încă de când m-am dus la Le Manoir. Mă căsătoresc cu Bobby pentru că m-a cerut.

O, Doamne! Sună mult mai crud decât a intenționat. El o lasă să se frământe câteva clipe lungi.

Dar cum să spună *nu* o fată unui bărbat așezat într-un genunchi, la o petrecere organizată de Lillie, pasămite pentru aniversarea lui Alix, în realitate însă pentru a sărbători o logodnă la care se aștepta toată lumea? Cum să îi spună cineva *nu*, când proaspăt logodita Lillie îi zâmbește, ținându-l de mijloc pe Peter, logodnicul ei, și strigă – înainte ca Alix să poată spune ceva – „Da! Evident că spune da!"

Cum să refuzi un bărbat care îi fusese iubit de când se întorsese de la Paris, la sfârșitul anului 1939, ca să afle că el se mutase în Manhattan, acolo unde stătea și ea? Omului care o fermecase cu cinele la care discutau despre acele vechi petreceri de la Hollywood, la care luau parte puștii bogați, care stăteau în siguranță în coconul lor de privilegii. Ea fusese singura care abia așteptase să iasă din crisalidă. Dar acum se blocase singură în crisalida ei, pentru că... cum să refuzi un prieten care te roagă ceva cu lacrimi în ochi? Un prieten care credea că urmează să fie trimis pe mările din Europa ca să atace submarine – ca să nu-l atace ele pe el.

Singurul lucru pe care putea să-l facă era să spună *da* și să îl țină în brațe până când el va reuși să-și alunge umezeala din ochi și să zâmbească iar.

Dar Alix nu îi va spune nimic din toate astea omului care e acum în fața ei.

Din fericire, el se ridică.

— Mâine să te prezinți la serviciu.

— Și dacă vreau să rămân în Manhattan? întreabă ea uluită.

— Până mâine, Ministerul de Război îi va încredința altcuiva postul tău.

Femeile îi spuneau Biroul Supra Secret. Bărbații îi spuneau Biroul Supra Social, pentru că mulți dintre cei recrutați de BSS provin din familii vechi și bogate, care făceau parte dintr-o rețea exclusivistă, din care mama lui Lillie pretinde că face parte și familia ei hollywoodiană proaspăt îmbogățită, deși știe că asta nu se va întâmpla până când Lillie nu se va mărita cu Peter. Alix îi spune *Biroul Supra Spontan*: totul este stabilit din mers și se pare că, dacă vorbești franceza, ai câteva fracuri și tratezi bancnotele de o sută de dolari ca pe țigări, poți obține o slujbă în acest nou serviciu de așa-zis spionaj.

Timp de șase luni se duce la Congressional Country Club din Maryland, unde e învățată să tragă cu arma, ceea ce e simplu; să dezlipească plicurile cu ajutorul aburilor – o abilitate pe care mama lui Lillie și-ar dori mult să o deprindă; să urmărească oameni pe jos sau cu

mașina – pentru asta trebuie să învețe să conducă; să recunoască intonațiile și tiparele vocilor și să se orienteze după stele.

Și să bea.

În prima seară, când vede cantitatea de băutură asigurată pentru un mic număr de recruți ai BSS își dă seama că e un test, așa că nu acceptă nicio propunere de întâlniri private cu tinerii, prin diverse debarale. Și nici nu spune ceva despre ea. Nu e nevoie – acești bărbați și femei de bani gata sunt așa de plini de propriile lor cuvinte importante, încât nu le trebuie decât o băutură, două, ca toate informațiile să se reverse dezordonat, fiind greu de reparat mai târziu.

Seara următoare, o parte din chipurile din seara precedentă a dispărut, au apărut altele, dar cantitatea de băutură rămâne aceeași. Alix se învață să alerge în fiecare dimineață pe coastă și să parcurgă un traseu cu obstacole, cu dureri de cap și cu grețuri, singurul indiciu al mahmurelii ei fiind paloarea obrajilor.

Pe urmă, două luni de stat la biroul de telegrafiere din clădirea Q, unde fusese prima dată intervievată. La măsuța de telegrafiere, unde soseau toate mesajele din Europa și din Africa, începe să priceapă care e scopul urmărit de BSS: să afle tot ce se poate despre puterile Axei. Americanii nu știu mai nimic, nici măcar locul unde se află diverse forme de relief, precum lacuri sau munți din diverse țări ale Axei. Nu știu precis ce face poliția secretă germană, ce uniforme au, în cine pot avea

încredere din Guvernul de la Vichy, câți soldați au germanii de fapt și în ce țări sunt staționați. Ignoranța lor e uimitoare.

În ritmul acesta, Aliații nu vor câștiga niciodată războiul.

Se gândește la asta în timp ce se întoarce la apartamentul în care era cazată și mai că nu o vede pe frumoasa blondă cu ochii înroșiți și cu obrajii brăzdați de lacrimi care așteaptă în capătul scărilor.

— Lillie! exclamă Alix, îmbrățișându-și prietena. Ce faci aici?

Lillie o strânge atât de tare, încât Alix își dă seama că are o veste proastă.

— Tati a pierdut tot, spune ea încet, cu amărăciune.

Lui Alix, frica îi strânge stomacul. În ultima scrisoare, Lillie îi spusese ceva despre niște dificultăți financiare, dar Alix avea impresia că familia van der Meer avea atâția bani, încât „dificultățile financiare“ înseamnă că în anul următor vor face doar două excursii în străinătate, în loc de patru. Se dă un pas înapoi și se uită la Lillie: imaculata Lillie, cocoloșita Lillie, devotata Lillie – dar acum doar foarte trista Lillie, o variantă pe care Alix nu o văzuse niciodată.

— Hai să luăm cina, îi spune ea, și se duc împreună la Trianon, unde mâncarea este chiar franțuzească, nu o versiune inventată în absența grăsimii de rață și a cârnaților de Toulouse.

Odată așezate cu băuturile în mână, Lillie îi explică cu glasul gâtuit de plâns la fiecare cuvânt:

— Casa a fost preluată de bancă și studioul a fost cumpărat de frații Warner. Ne-au dat suficienți bani cât să plecăm în Manhattan – mama nu vrea să rămână la Hollywood, unde știe toată lumea ce a pierdut – și să închiriem un apartament pe strada Park.

Deci nu ați rămas chiar pe străzi, își spune Alix mucalit.

— Tu ești bine? o întreabă ea.

Lillie e copleșită de plâns.

Bărbatul de la masa alăturată îi trimite o băutură. Lillie o acceptă cu un zâmbet șters și cu alte lacrimi.

Alix își ține în brațe prietena care plânge. Nici înainte de asta nu și-ar fi dorit să fie în locul lui Lillie. Mama ei îl vânase permanent pe Peter Brooks, fără să-i dea voie lui Lillie să se gândească dacă îl iubește, îi spunea că orice fată ar iubi un bărbat ca Peter, ce face parte dintr-un soi de ordine socială americană care fie deține, fie conduce jumătate din țară. Viața îi fusese așternută lui Lillie în față ca o cărare care duce spre o singură destinație – să fie exact ca mama ei, dar mai bogată.

Alix scoate o batistă din geanta lui Lillie și i-o întinde.

— Îți trebuie o slujbă. Du-te mâine să vorbești cu Bobby. Principala ta grijă este în acest moment banii. Dar acum trebuie să te întorci la mama ta.

Lillie clatină din cap.

— Nu mai termină cu planurile, cu cine să ne întâlnim în Manhattan, ca să putem plânge. Îmi tot spune că am ochii așa de roșii, încât o să-l sperii pe Peter.

— Ăsta e modul ei de-a te iubi. Și când ești trist, trebuie să ai pe cineva alături. Are nevoie de tine.

— Dar eu am nevoie de tine.

— Ai nevoie de cineva care să te alinte, îi spune Alix zâmbind, exact ca atunci când am ieșit la picnic în Hollywood Hills și ai făcut insolație. Mai ții minte cum ne-a dus Bobby acasă cu mașina mergând încet, ca să nu ți se facă iar rău, și eu ți-am spus tot drumul numai glume tâmpite, ca să te înveselesc? Eu și Bobby te vom alinta mereu, dar uneori trebuie să alinți și tu pe cineva.

Lillie, care își recunoștea întotdeauna defectele, după ce îi erau arătate, se strâmbă și oftează. Pe urmă îi dă înapoi băutura bărbatului care i-o oferise lui Alix.

— Tu niciodată nu simți nevoia să fii alintată, spune ea, și iar i se umplu ochii de lacrimi. Nu pot să te pierd și pe tine. Știu că ai un serviciu important și că tu n-ai propriu-zis nevoie de mine, dar...

Își șterge fața și cuvintele cu batista, dar Alix aude sunetul iubirii – o răgușeală superbă, pentru că uneori iubirea este prea mult pentru cuvintele prozaice ale oamenilor.

— Întotdeauna vei fi sora mea.

— Lillie, spune Alix, iar acum plânge și ea.

Pe urmă râde, gândindu-se cum stau ele două într-un restaurant frumos, cu băutură gratis și lacrimi dulci-amare.

— Tu m-ai alintat atunci când am avut cea mai mare nevoie, spune ea cu vocea la fel de răgușită. În septembrie 1933 te-ai așezat la mine pe pat și m-ai pieptănat, și ăsta a fost singurul lucru care m-a făcut să mă ridic și să merg la școală.

Lillie a zâmbit puțin.

— Da, spune ea. Și mă bucur că am făcut-o.

— Și eu mă bucur, spune Alix, și se strâng în brațe, poate ea prea tare, pentru că nu știe sigur când își va mai vedea cea mai bună prietenă.

Singurul om din lume care, la câteva zile după ce muriseră părinții lui Alix, intuise că atingerea delicată a periei de păr, efectul de mângâiere și calmare pe care îl avea un lucru atât de banal o vor conduce din nou, cu pași mici, spre viitorul care atunci i se părea că nici nu există.

Așa că Alix o trimite pe Lillie acasă, la mama ei. Poate că nu-i plăceau metodele doamnei van der Meer – chiar în ziua în care Lillie a făcut insolație, mama ei i-a spus lui Bobby că are permisiunea ei să se întâlnească cu Alix, care atunci avea șaisprezece ani. Acum își dă seama că o făcuse din teamă: de teama că această tânără stă dintr-o dată la ea acasă și că viitorul ei va cădea în responsabilitatea lor – o tânără care intră în concurență cu Lillie pentru un soț. Mama lui Lillie se gândise că

Bobby ar fi perfect: suficient de bogat pentru Alix, dar departe de ce își dorea ea pentru Lillie. Și datorită distanței, Alix putea să-i fie recunoscătoare pentru manevra aceea, pentru că doamna van der Meer ar fi putut să-i dea o uniformă de cameristă, interzicându-i orice fel de relație. Până la urmă, o învățase pe Alix multe despre ce era cu adevărat bine. Să fie întotdeauna capabilă să aibă grijă de ea. Să-și urmeze instinctul și spiritul de aventură. Să nu cadă niciodată în capcană, crezând că o căsătorie înseamnă iubire, și iubirea învinge totul: singurele învinse erau întotdeauna femeile, nu bărbații.

A doua zi, Alix e trează în zori și îi scrie o scrisoare lui Bobby, pe care chemarea la datorie primită cu trei luni în urmă nu îl făcuse să ajungă pe mări îndepărtate, ca să vâneze submarine, ci la New York, unde activitatea lui era esențială pentru război. Încearcă să nu se gândească la faptul că numele Du Pont fusese cel care îl ținuse departe de instruirea într-o tabără militară și de traiul în barăci. Nu-l mai văzuse de când ajunsese la Washington, nu are voie să-i spună ce face și își dă seama că nu i-a trimis decât o scrisoare – iar el nu i-a răspuns.

Se întreabă dacă războiul și absența îl vor face să se îndepărteze încet de ea și să revină la statutul de prieteni. Îl iubește pe Bobby la fel cum o iubește pe Lillie – genul de iubire de douăzeci și patru de carate, solidă, autentică și ritualică. Ea și Bobby nu pot să plănuiască un

picnic fără să verifice de două ori dacă toată lumea are pălăria de soare; uneori beau cocktail Shirley Temple când ies la restaurant, pentru că sunt nostalgici. Mulți oameni trăiesc cu mult mai puțină iubire; poate că o căsnicie ar putea să meargă binișor. Dar binișor e mult mai puțin decât vrea ea. Și e mai puțin decât își dorește pentru Bobby. Dar acum trebuie să rezolve problema lui Lillie, nu a ei.

Ia stiloul în mână.

Dragă Bobby,
Din Washington D.C.

Scrisoarea asta va ajunge în urma lui Lillie, dar în caz că ea nu este suficient de persuasivă, dă-mi voie să-ți spun: te rog – te rog ajut-o să-și găsească o slujbă. Știu că ție ți se pare aproape intolerabil ca o femeie să lucreze, dar și tu știi că acum America are nevoie de munca noastră. Iar Lillie are nevoie de o slujbă. Nu am încredere în Peter. Nunta e programată abia la anul și mă tem că falimentul familiei van der Meer s-ar putea să-i taie avântul.

Mulțumesc, Bobby. Sper că ești bine. Și sper ca această cravată să te facă să zâmbești.

Cu drag și bisous,
Alix

Împachetează o cravată de aceeași culoare ca rochia ei de bal și pleacă la serviciu.

Când ajunge la clădirea Q, un bărbat o așteaptă să-i spună că nu e nevoie de ea în

biroul de telegrame. O duce în biroul în care susținuse primul interviu. Domnul Trabuc o așteaptă. Își pregătește trabucul și trece la subiect.

— Ai văzut în ultimele trei luni că, deși BSS se cheamă serviciu secret, spionajul ne lipsește, spune el puțin posomorât. Trebuie să știm totul despre fiecare țară din Europa ocupată de Axă, de la locația fabricilor de avioane și infrastructura feroviară, la locurile în care se găsesc grupuri de rezistență dispuse să colaboreze cu Aliații, la informații despre ordine de luptă și la persoane din Germania care pot fi convinse să acționeze împotriva Führer-ului. Suedia și Elveția, fiind ambele țări neutre și patronate bine de germani, italieni, bulgari, maghiari – de toată lumea –, sunt locuri ideale pentru instalarea unor posturi din care agenții să colecteze informații. Informațiile acelea vor fi transmise la Washington, după care se vor trimite la comandamentul militar. Vreau să te duci în Elveția și să aduni informații de la oricine se poate. Vorbești toate limbile, cunoști Berna și ești isteață foc. Nu vei putea să spui nimănui ce faci și va trebui să-i informezi pe logodnicul tău și pe cei din familia van der Meer că ești plecată din țară cu o misiune confidențială și că veți coresponda rar. E posibil să constați că logodna ta nu va supraviețui acestui tratament dur, dar poate că asta o să fie cu noroc. Urmează să pleci cu Allen Dulles, chipurile pe

post de asistentă. Acoperirea lui e de atașat special la Legația Americană din Berna.

— Chipurile ca asistentă? Sau chiar ca asistentă? e singura întrebare pe care o pune ea, în timp ce mintea ei încearcă disperat să înțeleagă tot ce i-a spus. Și mă întrebați dacă vreau să plec în Elveția, sau îmi impuneți?

— Tu crezi că Roosevelt a avut luxul de a alege dacă să declare sau nu război Japoniei și Germaniei?

Fumul de trabuc subliniază iritarea pe care i-o stârnesc întrebările ei, ale căror răspunsuri s-ar părea că sunt evidente.

Ușa se deschide și intră un alt bărbat. Privirea pe care o aruncă ochii lui albaștri din spatele ochelarilor este ostilă, în timp ce-și mestecă agresiv pipa.

— El este Allen Dulles, spune prietenul ei cu trabucul. El va conduce operațiunile BSS din Elveția. Domnul Dulles nu vrea să mergi cu el.

Alix nu se poate abține; începe să râdă. Are bănuiala că Domnul Trabuc, de fapt, o simpatizează și abia așteaptă să vadă ce se întâmplă.

— Dulles este Agentul 110. Nume de cod, domnul Burns, continuă Domnul Trabuc. M-am gândit că ți-ar plăcea să-ți alegi singură numele tău de cod.

Nu își poate stăpâni impulsul de a-l irita pe Dulles.

— *Bisous*, spune ea. Un pupic franțuzesc în Elveția.

— Dumnezeule, este răspunsul lui Dulles.

CAPITOLUL 8

Berna e în două feluri: frumoasă și viciată, precum o zeiță hollywoodiană care a băut cam mult. Străzile pietruite ale orașului din secolul al XII-lea înaintează șerpuit pe lângă încântătoarele clădiri medievale din gresie. Dar oamenii din acele clădiri și de pe acele străzi sunt firul tras din ciorapii de mătase ai Bernei, după cum descoperă Alix.

Sunt spioni, la fel ca ea și Dulles – unii loiali țării natale, alții care au rolul de agent dublu sau triplu, și în care nu poți avea încredere. Mai există și personal civil din armată – oameni care au informații de vânzare, de multe ori de calitate îndoielnică, dar ea a fost instruită să tragă cu ochiul sub orice tiv murdar de noroi, pentru că niciodată nu știi când găsești acolo o dantelărie veche. Sunt multe, multe femei care își oferă trupul pentru favoruri, protecție, bani sau alt fel de câștiguri.

Chiar și în Berna neutră, războiul înseamnă pene de curent și raționalizări de hrană, dar vacanțele la schi sunt încă la modă, la fel ca mâncărurile și băuturile fine. Berna are degajarea nonșalantă a locului în jurul căruia se desfășoară un război, a locului în care poți să-ți bați joc de naziști fără să fii împușcat și în

care se pare că nimeni nu realizează că, dacă ai face același lucru la doar o sută de kilometri distanță, ar însemna să mori.

Acestea sunt observațiile pe care le face Alix în prima săptămână petrecută în Berna. La sfârșitul acestei perioade, Dulles se stabilește în casa aflată pe strada Herrengasse, la numărul 23. Ferestrele cu arcadă, ghivecele cu plante și fântâna din față nu oferă niciun indiciu referitor la activitățile neelegante care au loc în interior. Din spate, e aceeași imagine rafinată: panglica turcoaz a râului Aare își desfășoară meandrele, iar vârfurile Jungfrau, Eiger și Mönch se înalță maiestuos ca niște metereze albe.

În biroul lui Dulles, Alix instalează radiotelefonul, dispozitivul de codat semnale și telegraful lângă o măsuță pe care Dulles a încărcat-o cu toate băuturile alcoolice pe care le-a putut găsi. Lângă măsuță e polița unui șemineu pe care se află fotografia soției lui, Clover, iar dedesubt, un foc intens. Intenția lui este ca draperiile roșii, căldura focului și băutura să facă treaba în locul lui. Și poate că așa va fi, se gândește Alix, în timp ce îi trimite primul mesaj lui Victor, cunoscut altfel drept cartierul general din Washington.

DE LA BURNS ȘI BISOUS CĂTRE VICTOR. AM AJUNS. HERRENGASSE 23.

Dulles, după ce și-a petrecut ziua la croitor, transformându-se dintr-un avocat de pe Wall

Street într-un diplomat elvețian relaxat, se întoarce îmbrăcat în pantaloni de stofă moale și jachetă, cu o pălărie cu boruri largi trasă pe ochi, de parcă ar fi încercat să pară să fie stilat sau incognito – și nu reușește nici una, nici alta.

— Dă-i drumul, puștoaico, îi spune el. Găsește-mi ceva folositor sau pleacă acasă.

E o amenințare inutilă. Când granițele sunt complet blocate acum, că Aliații au invadat Africa de Nord, ar fi imposibil să plece în America și dacă s-ar dovedi la fel de ineptă precum dușmanii lui Scarlet Pimpernel.

Cu toate acestea, instinctul acut de afirmare iese la suprafață.

— Crezi că BSS m-ar fi trimis aici dacă aș fi fost total incompetentă?

— Nu pot să vorbesc în numele BSS, spune el, dar voi vorbi în numele meu în câteva zile. Să fii școlăriță în Elveția nu e chiar totuna cu a strânge informații de care depinde toată lumea occidentală.

Nu are ce să răspundă la asta. E adevărat, chiar dacă exagerează.

Pleacă din apartament și rătăcește prin galeriile nesfârșite din Lauben, fără să vadă magazinele de antichități, librăriile și patiseriile pe care le frecventa când era la școală. Coboară în pivnițele cu bolți arcuite de piatră care ascund teatre și baruri, comandă ceva de băut și se întreabă cum o fostă școlăriță din Elveția va putea găsi ceva ce ar putea schimba cursul unui război care

colorase aproape toată Europa în cafeniul nazist.

Dulles le va împărți cu siguranță trabucuri tuturor oamenilor importanți din Berna – muncitori, politicieni, exilați, naționaliști străini. Ceea ce înseamnă că lui Alix îi rămâne cealaltă jumătate a populației: femeile – persoanele neimportante, la fel ca ea. Și dacă viața a învățat-o ceva până atunci, acel lucru e că bărbații sunt cel mai puțin prudenți atunci când mănâncă și beau, sau, așa cum auzise – ea personal nu avea aproape deloc experiență în domeniu –, când sunt în pat. Asta însemna că trebuie să vorbească cu cameristele din hoteluri. Cu ospătărițele de la cabanele de schi. Cu dansatoarele din cluburi. Și cu prostituatele, presupune ea. Dacă în privința celorlalte ocupații nu poate să pretindă că se pricepe, ospătăriță fusese. Așa că va începe cu hotelul Bellevue Palace.

În capătul potcoavei făcute de râul care înconjoară Altstadt, vechiul oraș, hotelul Bellevue Palace stă precum o mătușă care a rămas fată mare – demodat, dar impunător și cu o postură perfectă. Alix se duce direct la restaurantul cu ferestre spre râu, ajungând în perioada relaxată dintre prânz și cină, când ospătărițele stau la cafea și visează să nu mai servească pe nimeni. Se așază la o masă, întinde vreo două numere vechi din *Harper's Bazaar* și câteva coli dactilografiate și se

preface că face corecturi la manuscrisul din fața ei.

Clatină din cap când o vede pe prima ospătăriță care se apropie; nu o cunoaște. Chiara Romano trebuie să mai fie acolo. Nu trece mult de când se gândește la asta și o tânără brunetă, cu pielea măslinie și un aer obraznic, iese din bucătărie, iar Alix zâmbește.

Femeia pornește spre ea, își desface brațele și exclamă: *„Bella! Ammazza!"* așa de tare, încât cei câțiva oameni din restaurant ridică privirea și se uită la ea cum se repede la Alix, cuprinsă de valuri de râs și de lacrimi.

Alix se desprinde din vârtej, zâmbind.

— *Ti sono mancato,* Chiara?

Chiara se așază pe scaun și se șterge la ochi.

— Nimeni, felul în care subliniază cuvântul este teatral, nu m-a mai făcut să mă simt așa de bine la lucru. Mai ales acum.

Cu acele cuvinte, dramatismul și exuberanța dispar, și o femeie mult mai potolită ia locul acelei Chiara cu care Alix lucrase odinioară.

— Ce îți face familia? o întreabă Alix. Sunt tot în Italia?

— Da. Se roagă în fiecare seară să moară Mussolini, dar până acum nici el, nici Sfânta Fecioară nu i-a ascultat. Spune-mi, de ce te-ai întors la Berna? Credeam că americanii stau cât mai departe posibil de Europa.

Alix nu ia în seamă ironia făcută pe seama intrării recente a țării ei în război și face semn spre revistele din fața ei, dându-și seama că,

până când se va împrieteni cu vechea ei amică, va trebui să inventeze o poveste.

— Lucrez la Legația Americană. Și... știi că acum ceva timp am lucrat pentru *Harper's Bazaar* la Paris?

Chiara dă din cap; obișnuiau să-și scrie pe vremea în care corespondența era livrată, și nu aruncată de submarine pe fundul mării.

— I-am spus lui Carmel că o să îi scriu câteva articole despre moda din Europa, așa că trebuie să găsesc petreceri și lux.

Ochii Chiarei încep să sclipească așa cum sclipeau în urmă cu șase ani, când ea și Alix își scoteau șorțul la sfârșitul serii, când își puneau o rochie și se duceau la orice petrecere se întâmpla să fie la hotel, în ciuda faptului că Alix avea șaptesprezece ani și ar fi dat-o afară de la școală dacă s-ar fi aflat de escapadele ei.

Chiara răsfoiește revistele și oftează privind rochiile superbe purtate de niște modele coafate lejer, sub lumina unui candelabru aflat într-o sală strălucitoare. Pe urmă deschide geanta lui Alix și ia de acolo o țigară, de parcă ar fi avut iar șaptesprezece ani și ar fi împărțit totul.

— Se dă o petrecere mare aici, sâmbătă. Pentru toți oamenii șic – unii vin de la Zürich sau de la Paris. Și Esmée va fi acolo.

— Esmée? Adică inamicul tău numărul unu, Esmée Archambault? întreabă Alix uimită.

Chiara zâmbește.

— Acum suntem prietene.

— Asta-i ceva gen... nu știu, Alix caută în hățișurile minții o comparație potrivită și o găsește: Ca și cum Hitler și Churchill și-ar trimite scrisori de dragoste.

Chiara râse isteric și e chiar ca în seara aceea amuzantă, când, la sfârșitul petrecerii, porniseră pe jos spre școală – unde Chiara era femeie de serviciu pe timpul zilei – și râdeau pe seama unui bărbat care o invitase la schi în St. Moritz. Chiara îl refuzase, dedicată unei vieți fără bărbați, pentru că „În Italia eu nu pot vota, așa cum votezi tu în America", după cum îi spusese într-o seară mai tristă. „Ca să merg la facultate trebuie să plătesc dublu față de un bărbat. Eu trebuie să mă mărit și să fac o droaie de copii pentru patria fascistă. În Italia le e frică de femei", adăugase ea posomorâtă și suflase fumul țigării în aerul nopții.

— Chiara!

Se aude o voce din bucătărie.

— Pauza s-a terminat.

Alix îi strânge mâna.

— Mă bucur să te revăd.

— Și eu. O să-ți fac rost de bilete la petrecere – o să vrei unul și pentru șeful tău, știu eu.

Chiara zâmbește și apoi pleacă în grabă.

Dulles îi dăduse câteva zile dar, după cum se vedea, lui Alix nu îi trebuise decât una.

Când intră iar în biroul lui Dulles, o face zâmbind, mult mai stăpână pe sine, ceea ce o ajută să se stăpânească să nu îi spună repede: „Ți-am zis eu!" În loc de asta, spune:

— Sâmbătă seară mergem la petrecerea consulatului elvețian, la hotelul Bellevue Palace.

El aproape tresare, dar se stăpânește la fel de bine ca ea.

— Puteam să ajung și singur la petrecere.

— Poate, spune ea, dar nu fără să se vadă că *vrei* să mergi acolo. În felul acesta, lumea va afla imediat că ai suficientă influență și relații ca să ajungi la petrecerea săptămânii, la doar câteva zile după sosire. Te pune într-o lumină bună, Dulles. Acceptă cu un zâmbet și nu mai fi arțăgos. Și uită de plecarea mea în Manhattan; nu plec nicăieri.

A doua zi, trage cu urechea la discuții în hotelul Bellevue Palace, prefăcându-se că scrie un articol pentru *Harper's Bazaar*. Nu trece mult și aude că Allen Dulles este spion american. Tresare. Peste doar o jumătate de oră, același lucru îl discută doi italieni de la o masă alăturată. După ce aceștia pleacă, Alix ia ziarul de pe masa lor și vede articolul în care se spunea că Allen Dulles venise în Elveția în calitate de „trimis special" al lui Roosevelt. Până și un idiot putea să înțeleagă subtextul.

Dă să plece în grabă pe Herrengasse, dar Chiara se apropie și-i spune:

— Am o pauză de zece minute.

O scoate pe Alix din hotel, pe o străduță lăturalnică.

— Știi că guvernul elvețian are urechi peste tot, îi spune Chiara repede. Toate discuțiile din

hotel sunt ascultate. Și nu vreau ca guvernul elvețian să afle că te-am întrebat dacă tu chiar ești aici ca secretară, sau și tu ești „trimis special".

Alix scoate două țigări, îi dă una Chiarei și aprinde un chibrit.

— Tu mă cunoști, îi spune ea veselă, ca și cum era la plimbare cu o prietenă și vorbeau vrute și nevrute, întotdeauna am fost specială.

— Atunci trebuie să știi asta.

Privirea Chiarei este hotărâtă în ciuda zâmbetului diafan.

— La petrecere o să fie un agent Abwehr. Hans Gisevius. Postul de vice-consul la misiunea germană din Zürich este doar o acoperire.

Un agent Abwehr. Abwehr este serviciul de informații și contrainformații din Wehrmacht. La fel de ilegal precum spionajul lui Allen Dulles și Alix St. Pierre la Berna este ca naziștii să aibă un agent care lucrează în Elveția neutră.

— De unde știi? șoptește Alix.

— Chestiile pe care le aud ca ospătăriță valorează o grămadă de franci.

Ceea ce însemna că Alix avusese dreptate să înceapă cu Chiara, care acum avea să fie primul ei informator.

— Pot să te plătesc, spune ea.

Răspunsul Chiarei e vehement.

— Banii nu sunt de ajuns. Cămășile Negre l-au arestat pe tata acum douăsprezece luni. Nu

știm dacă e viu sau mort. Vrem ca Aliații să facă ceva. Vreau ca tu *să faci* ceva.

— Voi face, promite Alix pripit, sperând, cel mai probabil prostește.

În timp ce trece prin Kornhausplatz, îndreptându-se spre Herengasse, nu vede nimic din frumusețile Bernei, în afară de Kindlifresserbrunnen, Fântâna Mâncătorului de Copii. Căpcăunul stă mulțumit pe un piedestal înalt, deasupra domeniului său acvatic, îndesând în gură un copil, în timp ce alții îi stau în brațe sau se zvârcolesc în sacul lui, gata să-i fie fel principal și desert, la fel cum Hitler și Mussolini devorează țările, oamenii și libertatea lor.

Alix venise în Elveția dintr-o nevoie nestăpânită de aventură – dar și pentru că, practic, i se ordonase. Dar uitându-se la dinții albi ai căpcăunului încleștați pe capul copilului, își dă seama că trebuise să vină aici pentru Chiara, pentru tatăl Chiarei și pentru toți ceilalți oameni pe care nu îi cunoaște, dar care înfruntă niște pericole pe care ea nici nu le bănuise. Ce i-ar fi face Chiarei un agent Abwehr dacă ar afla că îi știe adevărata identitate? Și câți tați vor mai dispărea în noapte înainte ca toate astea să se termine?

Mary Bancroft, brunetă, cu buze roșii și purtându-se de parcă toată lumea se uită la ea, nu poate decât să se facă observată, iar la petrecerea de la Bellevue, Alix vede că Dulles o observă al naibii de bine. Alix a auzit deja de

Mary – fiica patronului de la *Wall Street Journal* – și nu trece mult până când Mary și Dulles stau apropiați, ea cu mâna pe brațul lui, el, aplecat ușor spre ea. Soțul lui Mary, Jean, în celălalt capăt al camerei, nu observă sau poate nu e interesat.

Alix și-ar fi dorit să fie surprinsă. Cu cine alege Dulles să se culce în timp ce soția lui îl așteaptă în Manhattan nu e treaba ei, dar asta o face să-și aducă aminte să nu ajungă niciodată să fie soția unui bărbat bogat și să simuleze ignoranța când vine vorba de aventurile soțului; să nu ajungă niciodată ca Mary, atât de ostentativ nefericită în căsnicie, încât reputația ei să fie, oriunde merge, la fel de evidentă ca un steag arborat.

Brusc, își dorește să-i scrie lui Bobby. Dar cum să îi spună că deja întrevede acel viitor în care o va înșela? El va nega, dar tatăl lui este exact ca Dulles, la fel și fratele lui mai mare. Au asta în sânge.

Dar nu e momentul să se gândească la Bobby. Așa că circulă și descoperă că nu e greu să culegi informații de la bărbați, atâta timp cât e dispusă să nu-și ascundă decolteul în fața unor priviri rătăcitoare și nici să-și ferească fundul de atingerea mâinilor obraznice. Douăzeci de minute petrecute în neplăcuta apropiere a unui bărbat au făcut-o să afle că maghiarii încearcă să-și retragă trupele din Rusia, iar o mână pe fund a dus la descoperirea faptului că românii se revoltă. Washingtonul va vrea să afle toate astea, la fel

cum Alix vrea acum să știe dacă Domnul Trabuc a ales-o pentru că poate să arate bine în rochie, sau pentru că știe limbi străine.

În celălalt capăt al camerei vede un bărbat deosebit de înalt și frumos, cu acele maniere degajate, germanice, potrivindu-se cu modul în care Chiara îl descrisese pe agentul Abwehr. Dulles se apropie de el, iar Alix încearcă să intervină, când Dulles îi face semn din cap discret, dar ferm, și o cheamă pe Mary.

Dulles se asociază cu Mary, nu cu ea, pentru a-l vrăji pe agentul Abwehr. Ceea ce înseamnă că Alix trebuie să găsească cumva o persoană și mai importantă decât un ofițer german de contrainformații, dacă vrea să fie ceva mai mult decât secretara lui Dulles.

Trage o înjurătură și se răsucește pentru a respinge un alt atac al unei mâini pe spatele ei, dar dă cu ochii de Esmée Archambault, colegă – și niciodată prietenă – de la Le Manoir.

— Alix St. Pierre, spune Esmée zâmbind. Dacă vorbim aici, toată lumea o să se uite la noi, fiindcă suntem cele mai atrăgătoare femei din încăpere. Propun să mergem într-un loc mai retras.

Cu toate că abia schimbase câteva vorbe cu Esmée toată viața și își amintește clar că i-a făcut vreo două farse incontestabilei regine de la Le Manoir, Alix se trezește spunând: „Ascensorul de serviciu“, fiind copleșită de curiozitate.

— Spune-i Chiarei să-ți arate unde e.

Esmée dă din cap și Alix iese din bar, strecurându-se pe coridoarele hotelului. Ascensorul de serviciu ajunge la doar un moment după Esmée, femeile urcă și Alix apasă pe butonul de oprire în caz de urgență.

— Deci, spune Alix cu un mic zâmbet, regina se amestecă cu plebea.

Esmée râde.

— Poate că am fost eu regină, dar tu ai fost clar împărăteasa misterelor. Prea ocupată cu Lillie van der Meer ca să mai vorbești cu altcineva, și când nu erai cu Lillie, fumai la cai cu grăjdarii sau te furișai în cameră după ora stingerii. Niciodată nu mi-am putut da seama dacă ești snoabă sau libertină.

E rândul lui Alix să râdă în hohote.

— Îți garantez că nu am fost nici una, nici alta.

— Iar eu nu am fost regină, spune Esmée, zâmbind. Prietenul meu, Anthony, zice că, probabil atunci când m-am născut, i-am spus moașei exact cum vreau să fiu adusă pe lume – ceea ce e ridicol, fiindcă el e la fel de autoritar ca mine. Doar că unii au o personalitate mai mare decât corpul care ar trebui să o conțină. A mea mereu rupe nasturii și plesnește pe la cusături.

Explicația ei nu potolește râsul lui Alix, mai ales pentru că era absolut corectă. Dar nu poate bloca ascensorul toată noaptea.

— Chiara spune că pot avea încredere în tine, zice ea, înghițindu-și râsul. Am nevoie de informații.

— Se pare că noi două avem un prieten comun – pe Frank, de la Ritz. Hotelul e ocupat de germani care vorbesc o grămadă la bar. Frank aude tot.

Esmée vorbește repede și Alix e impresionată de faptul că femeia aceasta pe care o desconsiderase la școală, crezând că e bogată și ineptă, e probabil mult mai experimentată în genul acesta de întâlniri ca ea și că trebuie să fie cumva implicată în mișcarea de rezistență din Franța.

— Nu știu cât timp o să mai pot veni în Elveția, continuă Esmée. Familia mea are afaceri aici și până acum am reușit să obțin un *Ausweis* – permis de călătorie – de la germani. Dar s-ar putea să fim nevoiți să apelăm la scrisori dacă situația se înrăutățește. Ceea ce înseamnă că trebuie să scriem în așa fel încât doar noi să putem înțelege.

— Amintiri din școală, se repede Alix. Dacă privim școala ca pe o hartă, atunci sufrageria ar fi Franța, grajdurile ar fi Anglia, grădina din față, Italia...

— Ar merge. O să asociem numele unor fete oamenilor de care s-ar putea să îți scriu.

— Și întotdeauna ce e mai important e a patra propoziție sau al patrulea cuvânt, încheie Alix, amintindu-și cum fusese învățată să ascundă informațiile printre banalități.

Abia după ce ia degetul de pe butonul de oprire, se uită mai bine la Esmée și observă o oboseală discretă în ochii ei și o față mai subțiată și mai colțuroasă în comparație cu

fața proaspătă și drăguță pe care o avusese moștenitoarea de șaptesprezece ani.

— Ești prudentă? Activitatea asta e...

— Crede-mă, cineva care e vecin cu un Oberführer știe că e ceva periculos, spune Esmée în maniera regală pe care Alix și-o amintește de pe vremea școlii. Dar eu aș prefera să nu fiu vecină cu un Oberführer. Așa că...

Ușile ascensorului se deschid și Esmée pleacă.

CAPITOLUL 9

Dulles e entuziast a doua zi, când îi spune lui Alix:

— Mary va veni cu noi.

Alix rămâne cu gura căscată fără să vrea.

— Cel mai mare subiect de bârfă din Elveția?

— Exact, spune el, zâmbind așa cum fac bărbații după ce și-au petrecut noaptea treji într-un mod mulțumitor.

— O să-l vrăjească pe Hans Gisevius, ca să-i spună dacă e sau nu agent dublu. El spune că vrea ca Hitler să cadă. Asta îl face să fie valoros – dacă nu minte.

Prăjitura cea gustoasă îi fusese luată lui Alix înainte să apuce să guste din ea. Iar Dulles se dovedise a fi genul de bărbat care pune femeile la treabă bucuros – dar doar dacă se culcă cu el.

În seara aceea, așteptând ca Esmée să-i scrie, flirtează așa de hotărâtă cu toți bărbații de la hotelul Bellevue Palace, încât riscă să se ofere mai mult decât ar fi vrut. Însă tatăl Chiarei este la închisoare, iar Esmée e vecină cu un Oberführer, așa că problemele lui Alix sunt chiar minore.

Cineva se așază lângă ea și Alix se pregătește de o altă rundă de cochetare. Dar este Mary.

— Nu pierzi vremea deloc, spune Mary batjocoritor, cu ochii la italianul cu care Alix fusese forțată să se folosească de toată creativitatea pentru a scăpa de el și de cocktailul pe care încerca să i-l ofere.

— Nu asta vrea Dulles?

Alix nu prea reușește să pună în cuvinte aceeași nuanță batjocoritoare, astfel încât sună mai degrabă tristă.

Mary dă din cap.

— Vreau să mă asigur că înțelegi. E mult mai simplu dacă înțelegi de la bun început la ce ești folosită, decât să afli mai târziu.

O cuprinde furia. E prea cald în bar. Focul arde și mirosul de brânză care se topește, caviar și cârnați fac ca aerul să capete iz de acru, de sare și de mascul. Stingerea luminilor face ca lumea din afara barului să nu existe, și lui Alix îi e dor de priveliștea zăpezii luminate plăcut de felinare.

Mary îl cheamă pe ospătar și comandă o băutură.

— Hai să fim sincere. Tu mă crezi o femeie bogată pe care Dulles o vrea din motive personale și consideri asta un obstacol? Cam așa?

Alix râde, surprinsă. Întotdeauna se crezuse o persoană directă, dar Mary e brutal de directă.

— Da, spune ea, simțindu-se ușurată că poate fi sinceră după toată disimularea din ultimele două ore. Deși, adaugă ea, propria ei franchețe făcând-o să se judece după aceleași criterii pe

care i le aplica lui Mary, eu nu fac nimic extraordinar de util pentru Dulles, în afară de trimis telegrame.

„Ah-ul“ cu care a răspuns Mary e ori superior, ori amuzat.

— Washingtonul nu ar primi nimic dacă Dulles nu te-ar pune să-i trimiți telegramele, spune ea. Deci ești utilă. Numai că utilitatea ta nu e recunoscută de nimeni. Asta te irită pe tine.

Mary o încearcă, vrea să vadă dacă Alix va alege să se simtă jignită, sau va ignora și va accepta situația. Alix își dă seama că probabil ar avea ceva de învățat de la Mary în domeniul spionajului – o femeie care se ocupă cu afaceri clandestine de câțiva ani trebuie să știe câte ceva despre bărbați și despre discreție.

Așa că alege să dezvăluie ceva adevărat.

— Ce mă irită pe mine, spune ea, dând peste cap băutura, este că, dacă Dulles ar fi fost femeie, nimeni n-ar fi intrat în biroul lui să îi spună ceva. El ar fi fost pipăit pe fund, nu eu.

— Tu știi că puterea, spune Mary, privind-o cu coada ochiului în timp ce scutură scrumul țigării, e opusul iubirii.

— Puterea e opusul iubirii, repetă Alix, încercând să înțeleagă ce vrea să spună Mary.

Oare iubirea lui Alix pentru Bobby e un soi de forță ciudată de inerție care o face să vrea să controleze totul?

— Eu întotdeauna am crezut că femeile sunt opuse față de putere, nu de iubire, spune ea solemn.

Mary râde cu poftă.

— Cred că și asta e adevărat. Dar ce vreau eu să spun e că...

Oftează, strivește țigara și îi face semn chelnerului să-i aducă o altă băutură.

— Ce vreau eu să spun, repetă ea, e că nu vreau să afli niciodată ce vreau să spun. Noapte bună! Cred că e timpul ca fundul tău să ia o pauză de la molestare.

Și așa, Alix a fost scoasă din joc.

Următoarele luni aduc aceleași lucruri. Câteodată, informațiile pe care Alix le trimite la Washington vin din propriile ei surse: Esmée îi oferă actualizări excelente ale stării în care se află Rezistența franceză; Frank îi spune ce vorbesc naziștii la barul de la Ritz, unde se adună ofițerii de contrainformații nemulțumiți și una dintre fostele ajutoare de bucătar de la Le Manoir, care acum are un club de gentlemeni în Berna, îi oferă un flux constant de noutăți.

În 1943, Washingtonul vrea informații despre Italia, pe care Chiara le adună de la fratele ei, Matteo, care îi trimite scrisori în dialect piemontez, astfel încât multe scapă înțelegerii cenzorilor. Scrisorile conțin detalii referitoare la forțele armate, garnizoane, locații de fabrici, geografie și tot ce trebuie să știe Aliații în vederea unei invazii, speră Alix, de dragul Chiarei.

Până în vară nu avusese loc niciun fel de invazie. Scrisorile trimise de fratele Chiarei

spun că italienii mor de foame și că își doresc și alte acțiuni din partea Aliaților, pe lângă debarcarea în largul coastelor Siciliei, operațiune care îi făcuse pe naziști să se poziționeze în așa fel încât să ocupe tot nordul țării, acolo unde locuiește familia Chiarei.

— Îmi pare rău, îi spune dezamăgită Alix Chiarei, stând pe malul râului cu o înghețată în mână.

— Să nu-ți pară, răspunde Chiara posomorâtă. Cel puțin știu că *vrei* să faci ceva. Nu știu dacă americanii sau britanicii chiar vor. În ultima scrisoare, Matteo spunea că a trebuit să se ascundă în munți, fiindcă toată lumea știe că îi urăște pe fasciști. Dacă naziștii ocupă nordul, îl vor ucide.

Ceea ce începe ca furie se termină în lacrimi și, pentru prima dată de când Alix o cunoaște, Chiara plânge. Singurul lucru pe care Alix poate să-l facă este s-o îmbrățișeze. La fel cum o îmbrățișase pe Lillie la Washington. Atunci fusese sigură că poate să-și ajute prietena. Acum nu are această convingere.

Zilnic vin tot mai multe telegrame din Alger, unde fusese stabilit cartierul general al forțelor aliate, dar niciuna dintre ele nu șochează mai mult decât asta: ALIX, ȘTIU CĂ EȘTI TU. TE-AM RECUNOSCUT DUPĂ BISOUS.

Singurii care puteau recunoaște *bisous* sunt Lillie și Bobby. Dar singura care ar fi putut trimite o telegramă așa de nesăbuită e Lillie.

Alix se așază pe scaun. Ca Lillie să vadă acel *bisous*, trebuia să lucreze la serviciul de telegrafie de la AFHQ[2] din Alger. Alix o recomandase pe Lillie la BSS pentru că avea pedigree și cunoștințele de limbi străine necesare.

Dar acum Lillie folosise numele ei într-o transmisiune. Dacă cineva vede asta, vor fi date afară. Existența BSS depinde de faptul că sunt cât mai puțini oameni care cunosc numele și locațiile agenților lui, astfel încât, dacă unul dintre ei e prins, să nu fie aruncată în aer toată organizația. Alix mototolește hârtia în pumn și compune, la rândul ei, un mesaj. BISOUS ȘI DOAR BISOUS ÎȚI TRIMITE *GROS* BISOUS.

Răspunsul, atunci când vine, îi este caracteristic lui Lillie. *GROS* BISOUS PRIMIȚI CU PLĂCERE. VOI ÎNCERCA SĂ MĂ OCUP DE ELVEȚIA ȘI SĂ LAS FRANȚA CELORLALTE FETE. TE ROG MAI TRIMITE BISOUS.

Alix zâmbește. Are nevoie de o prietenă. Nu, are nevoie de Lillie.

Nu după mult timp, vine o altă telegramă: OPERAȚIUNEA AVALANȘA. Telegrama asta este mai importantă decât toate celelalte, în sfârșit cu informații referitoare la viitoarea invazie a trupelor aliate în Italia continentală.

Îi e aproape imposibil să aștepte până când se întâmplă propriu-zis, pe 9 septembrie, dar când se întâmplă, Alix intră grăbită în Bellevue, o ia de braț pe Chiara, o scoate afară și spune:

— Au debarcat la Salerno.

Țipătul Chiarei este, cu siguranță, cel mai puternic sunet pe care l-a auzit vreodată în Berna.

— *Ammazzo!* spune ea iar și iar, mulțumindu-le Fecioarei și sutelor de sfinți.

— Spune-le fraților tăi, spune Alix radioasă, că am nevoie de tot ce pot trimite.

— Îți vor spune și ce culoare au chiloții lui Mussolini, răspunde Chiara și încep amândouă să râdă.

Momentul acela merită toate lunile de muncă. La fel ca gândul că acum, dat fiind că Alix este singura care are contacte în Italia, va putea face în sfârșit ceva mai important decât să-i trimită telegramele lui Dulles.

În octombrie, întorcându-se în apartamentul ei, Alix aude pași grăbiți în spatele ei. Este Chiara, care pare și speriată, și mândră, iar Alix își dă seama că indiferent ce are de spus, nu poate spune acolo.

Poate că are o scrisoare de la fratele ei, scrisoare pe care Alix o așteaptă cu disperare. În Italia e haos. Germanii l-au salvat pe Mussolini din închisoare și l-au instalat în nordul țării ca șef al unui nou stat fascist. Familia Chiarei e blocată în interiorul violent al granițelor lui. Aliații, după ce au avansat spre Napoli și au dobândit control asupra regiunilor din sudul extrem, sunt acum blocați pe partea proastă a Liniei Volturno – departe de Roma, și la fel de departe de Piemonte ca de

lună. Atmosfera la Washington și la AFHQ din Alger e sumbră și rumoarea stârnită de întrebările referitoare în special la ce naiba se întâmplă în nordul inaccesibil și controlat de fasciști al Italiei este asurzitoare.

Alix gândește rapid. Trebuie să o ducă pe Chiara într-un loc discret și se hotărăște să o ducă în camera lui Mary Bancroft, de la hotelul Schweizerhof, pe care n-o folosește niciodată, preferând să stea cu Dulles.

— Ce aiurită sunt, spune Alix, în caz că le aude cineva, am uitat că trebuia să ne întâlnim la Schweizerhof să bem ceva.

— Vin cu un prieten, spune Chiara. Ne vedem acolo.

La hotel, Alix se plimbă nerăbdătoare prin cameră. Trec zece minute, după care alte zece minute. În sfârșit, se aud pași și o bătaie în ușă.

Acolo, Alix o vede pe Chiara împreună cu un bărbat mai mare, poate cu un an sau doi. Felul în care expiră odată intrat denotă o mare ușurare. Pare obosit, fața lui măslinie e murdară și părul nu a mai văzut un pieptăn de câteva zile. Buzele lui, atunci când îi zâmbește lui Alix, sunt superbe.

— El este Matteo, spune Chiara cu un tremur afectuos în voce. Fratele meu. A reușit să treacă granița azi-noapte, fiindcă vrea să-ți facă o propunere.

— A reușit să treacă granița? Dar...

Alix își pierde cuvintele de uimire.

Cum a reușit un tânăr din Italia, care neîndoielnic nu avea permis de călătorie, să

scape de patrulele fasciste și de grănicerii elveţieni, ca să ajungă la Berna?

În tăcerea care se prelungea, pe chipul lui Matteo și al Chiarei se așterne neliniștea.

— Ei, glumește Alix, încercând să detensioneze atmosfera, întotdeauna mi-au plăcut propunerile venite din partea unor tineri frumoși.

Cu toate că Matteo e probabil epuizat după ce mersese pe jos sau schiase clandestin din Italia în Elveția, nu vrea să stea jos. Se plimbă prin cameră și povestește tot ce s-a întâmplat în ultima lună, de când trupele germane ocupaseră mai toată Italia și avansul Aliaților se oprise lângă Napoli.

— Nu numai eu mă ascund în munți, spune el, și însuflețirea lui face ca ochii lui căprui să devină aurii. Soldații italieni, în haosul de dinaintea ocupației germane, și-au abandonat armele. Așa că noi am adunat tunuri, puști și muniție...

Alix îl întrerupe.

— Matteo, care „noi“?

El se oprește, acum ochii lui nu mai sunt aurii, ci umbriți ca ochii celui care îndurase un guvern fascist aproape toată viața – un guvern împotriva căruia se împotrivește pe față – ochii unui om care s-a pus în mare pericol pentru a ajunge aici.

— Oameni ca mine, spune el cu pasiunea înlocuită de furie. Tineri de douăzeci și ceva de ani, care aveau toată viața în față și care nu ar

fi trebuit să cutreiere țara în căutare de arme. Suntem vreo zece mii împrăștiați prin Val Pellice, Germanasca, Val di Susa. Și ținem ascunși vreo două mii de prizonieri de război britanici.

— Zece mii de partizani și două mii de prizonieri de război Aliați?

Repetă cuvintele, pentru că trebuie să se asigure că a auzit bine – cifrele sunt șocante. Un grup atât de mare de oameni, cu arme și muniție, în nordul aparent impenetrabil al Italiei, e o forță cu care ea trebuie să poată face ceva. Și Aliați, prizonieri de război. Mai mult ca sigur, Aliații își vor vrea oamenii înapoi.

— Te rog, stai jos, îl roagă ea.

El pare sfârșit, de parcă ar adormi în picioare.

— O să trimit după vin și mâncare.

— *Grazie*, spune el rânjind și se așază pe marginea patului, apoi se urcă mai sus și se reazemă de perete, închizând o clipă ochii.

Nu durează mult până li se aduc vermut de Torino, salam și o tartă de ceapă. Alix îi întinde lui Matteo un pahar pe care acesta îl bea dintr-o suflare. Pe urmă se repede la tarta pe care o devorează din câteva înghițituri.

În timp ce Matteo mănâncă, mintea lui Alix lucrează intens. Italia e un spațiu necunoscut. Mussolini a guvernat ani de zile, izolând țara de restul lumii. Nordul e considerat de toată lumea ca fiind un cuib al comuniștilor, dar în scrisorile lui, Matteo își exprimase întotdeauna

sprijinul pentru *Partito d'Azione*. Poate că America ar sprijini acest partid, mai ales dacă acesta e alături de partizanii din munți, care sunt dispuși să lupte cu naziștii și fasciștii. Dar...

Ce va spune Dulles? Va vrea dovada loialității lor.

— Matteo, întreabă ea, așezându-se pe marginea patului, ca să îi poată vedea fața, tu vrei eliberarea de fasciști și de naziști, dar ce altceva mai vrei?

Matteo se ridică și se apropie agitat de fereastră, privind Berna tomnatică, când orașul arată cel mai frumos. Frunzele copacilor au o nuanță brun-roșcată intensă, asortându-se cu acoperișurile, astfel încât orașul pare să aibă o cupolă de frunze suspendată în aer, gata să cadă lin pe pământ.

Dar ceea ce spune Matteo e lipsit de orice farmec.

— Într-un orășel, nu departe de locul în care stă familia mea, în Val di Susa, începe el, iar Alix vede din felul în care Chiara se crispează că nici ea nu știe ce urmează să audă, naziștii au început să dea foc caselor. Doi dintre verii mei aveau niște puști vechi, din Marele Război. Au tras în germani ca să-și apere casele, dar ce poate să facă o pușcă veche în fața unei mitraliere?

Se întoarce să se uite la Alix, iar ea se simte groaznic la gândul că îl forțează să-i dea dovezi de violențe grave înainte să îl ajute.

— Naziștii au ucis în noaptea aceea douăzeci și trei de oameni pe care îi cunoșteam, printre care și verii mei. Au distrus cinci sute de case. Au aruncat cu benzină pe preotul din parohie și l-au ars de viu. Ce vreau eu, spune Matteo încet, după ce mai ia o gură de vermut, e să nu se mai întâmple asta.

— *Madonna mia!* exclamă Chiara uluită și se duce să-și îmbrățișeze fratele.

Matteo o strânge în brațe, cu ochii la frumusețea chinuitoare pe care o are orașul liber și neincendiat, de dincolo de geam. Are fălcile încleștate, dar ține capul sus, în ciuda oboselii și a disperării. Nu doar că a fost martor la acele orori, dar le-a adus și aici și le-a pus în fața lui Alix, pentru că el crede că ea are puterea să-l ajute. O putere pe care ea speră din tot sufletul să o aibă.

— Campania de sabotaj a Rezistenței franceze i-a iritat mult pe germani, îi spune Alix lui Matteo ceva mai târziu, folosindu-se de tot ce aflase ajutând-o pe Esmée în ultimele luni. Naziștii se folosesc de fabricile din apropierea orașului Torino pentru a face arme. Deci trebuie să distrugeți podurile și căile ferate pe care le utilizează pentru transport. Cred că aș putea să fac rost de explozibili și de arme. Dar s-ar putea să riposteze și să incendieze alte case. Și să...

— Să omoare alți oameni, completează el propoziția pe care ea nu putuse să o încheie. Nu mi-e teamă.

Ochii lui căprui sclipesc furios.

Așa arată curajul, își spune Alix, ca să-și poată aminti mai târziu, când îi va cere lui Dulles echipamentul de care Matteo are nevoie. Impulsul de a-i promite totul e copleșitor, dar nu îl scapă de sub control. Cu toate astea, îi oferă o viziune plină de speranță, pe care e convinsă că o poate îndeplini.

— Pot să îi conving pe Aliați să vă trimită transmițătoare, muniție și oameni instruiți în tactici de rezistență, îi spune ea. Așa, tu și prietenii tăi deveniți o armată care poate apăra satele, îi poate hărțui pe naziști. Va fi gata de luptă alături de Aliați, atunci când aceștia vor ajunge în nordul Italiei.

Matteo zâmbește ca și cum ar simți gustul libertății viitoare. Dar sunt și chestiuni practice – încă un lucru pe care Alix l-a învățat de la Esmée.

— Până când vom aduce transmițătoarele, vă trebuie o modalitate de a comunica cu mine și cu partizanii din alte văi, spune ea. Francezii au curieri care transmit mesaje în țară. Dar voi sunteți ascunși în munți, deci cum veți face asta?

Partea aceasta e crucială. Ea știe că prețul cerut de Washington pentru transmițătoare și arme va fi informația.

— Avem *staffette,* spune el. Surorile noastre, mamele, iubitele. Ele ne transmit mesaje și ne aduc mâncare. Naziștii cred că se duc la cumpărături – nu consideră femeile un pericol.

În timp ce el vorbește, în mintea lui Alix se naște o idee. E perfectă – dar și egoistă.

— Chiara, îi spune ea prietenei, am rămas fără vermut și după miezul nopții nu mai fac room-service. Dar tu îl cunoști pe barman – vrei să-i spui să ne mai dea? Am bănuiala că o să mai stăm ceva timp aici.

Chiara dă din cap și pleacă.

Matteo îi zâmbește obraznic lui Alix. Are o gropiță în obrazul drept, și zâmbetul lui este în același timp magnetic și încântător de demodat.

— Puteai să-i spui pur și simplu că vrei să rămâi cu mine, spune el.

Alix râde.

— Am trimis-o pe Chiara pentru că mi-a venit o idee. Dar vreau să mă asigur că nu-mi sucești gâtul. Prefer să-mi rămână capul pe umeri.

— Și mie mi-ar plăcea să-ți rămână pe umeri. E un cap foarte frumos.

Zâmbetul lui e acum blând și poate puțin trist, ca și cum înțelege că, până când naziștii nu vor fi scoși din Italia, el nu va avea decât scurte flirturi cu femeile. E imposibil să aibă ceva mai mult, când el își duce viața ascuns în colibe sau pe la stâne de oi, prin munți, o viață în care aruncarea podurilor în aer tinde spre normalitate, iar plimbările sub clar de lună și cinele romantice ajung să fie coșmaruri, pentru că cine știe când se vor întâmpla din nou?

În curând, poate. Dacă Alix face ce trebuie. Pregătită pentru furia lui Matteo – Chiara îi spusese că toți bărbații din familia ei au valori tradiționale – Alix spune:

— Chiar ar fi *staffetta* perfectă pentru a face legătura între tine, partizanii tăi și mine. Doar până când vă voi trimite un transmițător.

Asta o va pune pe Chiara în pericol – va trebui să treacă granița de mai multe ori – iar mutarea în Italia ar face-o să piardă viza elveţiană pe care o obținuse în perioada dintre războaie, dar poate Chiara e dispusă să facă acest sacrificiu.

Matteo se încruntă.

Alix adaugă pe un ton blând:

— E alegerea Chiarei. Dar vreau să fii de partea ei. Va trebui să se întoarcă în Piemont cu tine și nu vreau să scapi de ea la graniță, ca să nu aibă de ales și să se întoarcă în Berna.

Râsul lui Matteo are un sunet rezonant, de catifea vișinie care se înfășoară în jurul inimii lui Alix, făcând-o să se strângă un pic. Pe urmă ușa se deschide și Chiara intră cu o sticlă de vin în mână.

Matteo o ia și o desface.

— Alix crede că ar trebui să vii cu mine în Italia. Ca legătură între ea și partizani.

Ridică paharul, așteptând răspunsul surorii.

Zâmbetul Chiarei este larg și hotărât.

— *Alla nostra.*

Nu doar ciocnește paharul cu el, îl și sărută pe obraz.

Alix se întreabă dacă nu va regreta asta – și bănuiește că cel mai probabil o va face.

— Cred că îți bați joc de mine.

Dulles, după cum era de așteptat, e uluit când ea îi spune că vrea să asigure fonduri și echipament pentru un grup de partizani italieni.

— Deloc, se răstește ea. Comisia Aliată de Control este în Brindisi, în partea cealaltă a Italiei. Partizanii nu pot trimite informații la Brindisi. Dar le pot trimite foarte bine în Elveția.

— Un italian seducător trece granița și tu crezi că poți controla un circuit de rezistență? Te-a sărutat? Sau și mai mult de atât? Probabil că e bun la asta.

Ispita de a arunca în Dulles cu una dintre sticlele de cristal e puternică. Fiindcă acum o face să se îndoiască de ea puțin. Matteo *chiar* flirtase cu ea. Și *chiar* era bun la asta. Dar în același timp, văzuse douăzeci și trei de oameni murind.

— Italianul acela seducător ne-a trimis informații prin scrisori tot anul, informații pe care le-ai apreciat suficient, ca să mă lași să le trimit la Washington, izbucnește Alix, sperând ca instinctul ei să nu se înșele. El e cel care ne-a spus prima oară de CLN, adaugă ea, referindu-se la *Comitato di Liberazione Nazionale*, care era alcătuit din cele mai importante grupuri de opoziție din Italia pentru lupta contra fascismului și rezistența în fața

nazismului. Prin intermediul italianului seducător avem contact direct cu CLN. Și contact direct cu partizanii independenți, necoordonați și fără lider. Vrei să ai un cuvânt de spus în legătură cu cine va ajunge la putere în Italia după ce naziștii vor fi alungați? Ăsta e primul tău pas.

— Primul *meu* pas. Nu te-am auzit spunând nimic despre implicarea mea.

Dulles își toarnă un whiskey.

Alix își aprinde o țigară și se apropie de dulapul cu băuturi.

— Cum mă vei trimite la Washington dacă voi deveni dintr-o dată incompetentă în privința codificării telegramelor tale? întreabă ea inocent.

Râsul lui seamănă cu un lătrat.

— Nu mai ai cum să pleci la Washington. Suntem înconjurați de teritorii inamice. Va trebui să lucrezi.

Ea apucă o sticlă cu ceva și umple un pahar. Buzele lui Dulles zvâcnesc iritat. El oferă băutura, nu ea.

— Deci sunt blocată aici în această perioadă, spune ea după ce ia o gură. Putem fie să facem ca această perioadă să fie una productivă, și eu continui să îți fac codificarea, transmisia și organizarea, iar tu, în schimb, mă lași să fac chestia asta – sau nu fac nimic și devin doar o piesă de mobilier.

Zâmbește în cel mai frumos mod posibil și se așază pe un fotoliu.

— Dumnezeule, aș putea să te dau afară chiar acum, se răstește el, mușcând din pipă așa cum ar fi vrut să muște din ea.

— Ai putea, aprobă ea, dar știi că n-ai putea găsi pe cineva care să fie măcar pe jumătate la fel de bună ca mine. Deci tu decizi. E la latitudinea ta.

Alt hohot ca un lătrat.

— Nu e la latitudinea mea și tu știi bine asta. În regulă, inițiază acțiunea în Italia. Dacă dai greș, eu nu știu nimic și ai făcut-o fără aprobarea mea.

Ea ridică paharul.

— Și dacă reușesc, am făcut-o la ordinul tău?

— Bineînțeles.

2 În limba engleză, abreviere pentru *Allied Force Headquarters* (n.red.).

CAPITOLUL 10

În apartamentul ei mic, de deasupra unui restaurant specializat în spaghetti din Kornhausplatz, în centrul vechi al orașului, de unde se vede Fântâna Mâncătorului de Copii – un fundal macabru –, Alix face cu Matteo și Chiara o ședință de instructaj intensiv. Nu poate să îl aducă pe Matteo la birou, pentru că nu are acte, iar oficialii elvețieni care vin câteodată pe la Dulles ar aresta imediat un partizan italian fără acte.

Încep prin discutarea liniei de curierat pe care trebuie s-o înființeze pentru a transmite mesaje și provizii, până când omologii lui Alix de la BSS-ul din Brindisi le vor putea parașuta transmițătoarele. Alix nu mai organizase niciodată transporturi de provizii cu parașuta; Esmée colabora pentru toate astea cu agenții britanici care acționau în Franța, dar Alix nu crede că îi va fi greu să coordoneze. Era evident că partizanii aveau nevoie de transmițătoare și de arme ca să fie eficienți.

— Va trebui să mai treci granița cel puțin o dată, ca să te pun la curent după ce voi pune la punct jumătatea de linie până la granița cu Berna, îi spune ea Chiarei. Și ca să mă pui și tu la curent în legătură cu jumătatea ta.

E rândul lui Matteo să ofteze.

— *Porca miseria*. Dacă mama află vreodată că am lăsat-o pe sora mea să fie *sttaffeta* mă va omorî cu mai multă cruzime decât orice german.

— Vezi ce am vrut să-ți spun? îi spune Chiara lui Alix. Ultraprotector.

—Văd că fratele tău te iubește.

Inima lui Alix se strânge un pic dintr-un motiv care nu poate fi altceva decât invidie. Ce frumos e să ai pe cineva care să țină așa la tine.

Se întinde după sticla de vermut, dar e goală. Matteo ia paharul de la sora lui și i-l întinde lui Alix. Ea se duce cu el la fereastră, se reazemă cu șoldul de pervaz și, cu fântâna din fundal ascunsă de întuneric, revine de la melancolie la pragmatism.

— Sunt suficienți bani în plicul acela, arată spre un pachet aflat pe masă, pe care i-l dăduse mai devreme Dulles, fără tragere de inimă, pentru a-i plăti pe toți cei recrutați.

— Mersi, Alix. Dar țigările și whiskey-ul îi vor impulsiona mai mult. Promit să nu beau și să nu fumez eu de toți banii.

Matteo zâmbește și gropița din obraz apare din nou.

Ea râde.

— N-o să-i spun lui Dulles că ai glumit cu asta.

Zâmbetul lui nu se șterge.

— Ne trebuie și haine groase – mai ales când va trebui să trecem granița iarna.

— De blană sau de lână? întreabă ea zâmbind, înainte să treacă la următorul subiect. Am pentru voi câteva grenade și explozibili. Vă voi mai trimite prin linia de curierat, după ce va fi pregătită, și mult mai multe cu parașutele.

— Știi ceva, spune Matteo, întinzându-se pe canapea și rezemându-și capul de brațul acesteia, nu pari a fi o persoană care poate să treacă de la glume cu haine de blană, la planuri de aprovizionare cu grenade. La urma urmei, ridică el din umeri, cine arată așa?

Zâmbetul i-a dispărut, iar pe față are o expresie care îl face să pară mai tânăr și mai nesigur decât fusese în ultimele trei zile. Devenise brusc un tânăr vulnerabil de douăzeci de ani. E treaba lui Alix să uite asta, chiar dacă vulnerabilitatea îl face să fie uman, și nu o piesă dintr-o mașinărie de război plătită și controlată de americani și naziști.

— Matteo...

Trebuie să-l prevină, dar despre ce pericole i-ar putea vorbi ea, care trăia în Elveția, unui om care locuiește într-o stână înghețată din munții unei țări ocupate?

— Amândoi aveți nevoie de un nume de cod, spune ea în loc de asta, după ce a înghițit ultima gură de vermut. Nu pot să folosesc numele voastre adevărate în telegrame și circulare. Alegeți voi.

— Al tău care e? întreabă Matteo.

Ea roșește.

— Bisous.

— Atunci eu o să fiu Bacio, spune el. Sărutul italian e mult superior.

Privirea lui o tachinează, dar este și insistentă.

Chiara scoate un geamăt.

— E logodită, îi spune ea. Cu un american bogat.

— Sper că americanul tău bogat își dă seama ce norocos e, spune Matteo cu blândețe.

Alix se întoarce și vede că afară fulgii de nea, mai devreme decât normal, alcătuiesc un văl de mireasă ce sclipește în aer precum niște stele căzătoare, după care se topesc. Matteo o cunoaște de trei zile și flirtul era pentru el un reflex, dar cu toate acestea cuvintele lui o tulbură.

Ea este cea norocoasă. Așa spunea întotdeauna doamna van der Meer și Lillie. Chiar anul trecut Alix credea asta. Nimeni nu se gândise vreodată că Bobby ar fi la fel de norocos ca ea – nu, el se cobora până la Alix.

— Tu ce nume alegi? o întreabă pe Chiara, în timp ce alt fulg de nea dispare.

— *Sorella,* spune Chiara cu ochii la fratele ei. Sora.

Chiara adoarme la puțin timp după aceea, iar Matteo vine la fereastră lângă Alix.

— E semn bun, spune el, arătând spre lumea îmbrăcată în alb de afară. Suficientă zăpadă cât să-mi acopere urmele, dar insuficientă ca să-mi îngreuneze mersul.

— Mă bucur că ești binecuvântat de zăpadă.

Nu-și poate reprima zâmbetul văzându-i gropița care apărea instantaneu.

— Dar tu, Alix St. Pierre? Mă binecuvântezi și tu?

Gropița i se adâncește.

— Da.

Zâmbetul i se transformă în râs. Matteo e încărcat de o energie nestăpânită la gândul că va trece granița înapoi, în Italia, gând care pe cei mai mulți oameni i-ar înfiora. Pe urmă, zâmbetul ei se șterge și redevine serioasă.

— Azi-noapte am visat un preot care ardea. Știu că e ridicol, pentru că eu nu am fost acolo, dar...

Tonul îi e acum vehement.

— Trebuie să meargă, Matteo. Nu poate fi *asta* lumea în care trăim.

El îi atinge repede obrazul, cu ochii de culoarea cafelei.

— Când Chiara mi-a spus că e cineva în Berna care ar putea să ne ajute, mi-a venit să arunc scrisoarea. Aliații sunt așa de ocupați cu învinuirea italienilor, spunând că și-au făcut-o cu mâna lor, încât nu vor cu adevărat să ne ajute. Când o fac, e genul acela de ajutor dat în silă unui popor de proști. Nu suntem proști, Alix. Eu nu l-am susținut niciodată pe Mussolini. Și nici cei pe care îi cunosc.

Gropița a dispărut și a apărut un om de oțel care a văzut moartea cu ochii, care vrea să-și protejeze familia și care nu are alte certitudini în afara războiului. Își lipește palma de geam.

— Sunt mii de oameni în munți care vor să iasă prin luptă din mizeria asta. Nu avem nevoie decât de cineva care să creadă în noi. Și tu ai crezut. Deci nu, nu cred că asta va fi lumea în care vom trăi. Indiferent ce puteri au germanii, încredere nu au. Și nu valorează asta mai mult decât focul, violența și moartea?

Își retrage mâna de pe geam și Alix își fixează privirea pe urma vagă lăsată de căldura palmei lui, dorindu-și să afle mai multe despre acest bărbat care în trei zile devenise o parte importantă din viața ei.

— Spune-mi ce făceai înainte de toate astea.

Nu trebuia să întrebe; cel mai bine e să păstrezi distanța față de informatorii tăi. Dar învățase asta la Washington, când informatorul era mai degrabă un concept, decât un om dispus să organizeze grupuri disparate de tineri din nordul Italiei, transformându-le într-o forță de luptă în ciuda pericolului la care se expunea.

— Mă pregăteam să fiu doctor. Vom avea nevoie de doctori în următoarele luni.

Se așază ca ea, cu spatele la zăpadă și cu umerii atingându-li-se.

— Mai visam și la fecioare brunete care să mă venereze, dar văd – arată spre părul ei – că am fost îngust la minte.

Ea nu își poate stăpâni zâmbetul, din nou.

— Atunci visul meu din seara asta va fi că într-un viitor nu foarte îndepărtat nu va mai trebui să visezi la fecioare brunete, pentru că vei avea și tu una, plus o gașcă de copii, un

cabinet medical, și toată lumea va vorbi despre frumosul doctor care a luptat cu eroism în război și care acum și-a dedicat viața medicinei.

Lucirea din ochii lui e vizibilă, așa cum probabil e vizibilă și în ochii ei.

— Îmi place visul tău, spune el încet. Și s-ar putea să-l împrumut din când în când. Dar să nu mă critici prea tare dacă uneori fecioara are părul auriu-roșcat și un zâmbet superb.

După ce frații Romano se fac nevăzuți peste graniță, Alix trece la treabă. Își pune o rochie care îi scoate în evidență silueta, bagă niște bani în geantă și pornește spre punctul de trecere a frontierei de lângă Lugano, unde relieful permite o trecere mai ușoară spre Italia și unde gardul de sârmă ghimpată pe sub care va trebui să treacă Chiara este chiar în raza vizuală a grănicerilor.

— *Bonjour* și *ciao*, le spune ea grănicerilor cu un zâmbet vesel și le împarte sticle de băutură, încercând să-și dea seama care dintre ei e dispus ca, în schimbul banilor, să întoarcă capul atunci când cineva încearcă să ridice sârma ghimpată.

Pe urmă, ia trenul până la Zermatt, localitate care e aproape de graniță și unde cunoaște, de pe vremea când era la școală, niște oameni care ar putea s-o ajute să înființeze o linie de curierat prin intermediul căreia să poată fi transmise mesaje de la ea către partizani sau invers. Frații Keller, care lucraseră în Le

Manoir – unul ca instructor de schi și celălalt ca grăjdar – veniseră aici de la o cabană de schi. Descoperă că acum sora lor se ocupă de cabana care e localizată aproape perfect lângă granița italiană. Inima lui Alix se umple de speranța că sora e la fel de drăguță ca frații Keller.

Este.

— Îmi amintesc de tine! exclamă femeia și Alix își aduce aminte de o versiune mai tânără a ei – Nina o chema –, de când își vizita frații la școală.

Alix îi dăduse o listă cu cele mai bune cluburi de noapte la care putea să se ducă în Geneva, experiență în urma căreia Nina se întorsese cu un zâmbet luminos.

Nina face cafea și îi povestește lui Alix de frații ei.

— Rafael e mecanic de locomotivă în trenurile care merg în Franța și Italia, este singurul lucru spus de ea care așază pe fața lui Alix un zâmbet luminos.

Își dă seama că pare prea încântată de un lucru atât de prozaic – și că Nina a observat asta.

— Avem tot soiul de vizitatori la cabană, continuă Nina și aduce prăjituri și puțin coniac pentru cafea. Afaceriști germani. Italieni. Iar Rafael vede diverse persoane în tren. Întotdeauna am spus că Legația Americană ar fi fascinată de anumite lucruri pe care le auzim.

E o deschidere pentru Alix și profită de ea. Un mecanic de tren care intră în Italia este începutul perfect pentru linia ei de curierat. Îi mulțumește Domnului, căruia nu-i mai mulțumise niciodată pentru ceva, că diversele ei prietenii cu tot felul de oameni, de la grăjdari la cameriste, îi aduceau atâtea foloase.

Pentru că în momentul în care găsești o persoană care să te ajute, ai dintr-o dată alte câteva zeci. Nina are un văr care livrează alimente în piețe și care e bucuros să transmită mesaje. La rândul lui, acesta are un fiu cu o afacere în Lugano, care poate colecta tot ce vine acolo de peste graniță. Toți acești veri, fii și prieteni devin, pentru Alix, mijloace de a crea și de a pune în mișcare linia ei de curierat.

Până și Dulles e impresionat de raportul în care i-a scris în detaliu tot ce îi spusese Matteo: locația garnizoanelor naziste din Piemont și Milano, o sintetizare precisă a situației politice din nordul Italiei și numele italienilor influenți care nu îi sprijină pe naziști. El citește până la capăt, cu paharul de whiskey abia atins alături și cu pipa nefumată.

Apoi ia paharul și spune:

— Îți trebuie bani. Provizii. Dar britanicii, care consideră că ei joacă rolul principal când vine vorba de parașutarea de echipament în zonele Rezistenței, vor fi greu de convins. Ei cred că nordul Italiei este leagănul comunismului și că ajutorul dat partizanilor va transforma Italia fascistă în Italia

comunistă cât ai zice *ciao*. Dar în curând îl vor aduce aici pe Parri pentru discuții. Ar trebui să vii și tu.

Lui Alix îi vine să chiuie. Ferruccio Parri este liderul clandestin al Partidului Acțiunii din Italia și președinte al CLN. Cu un om de statura lui Parri la o întâlnire cu Aliații, cu oameni ca Matteo, care acționează pe teren alături de femei precum Chiara și cu rapoarte de informații ca cel scris de Alix, britanicii vor fi ușor de convins.

La întâlnire, Parri o întâmpină pe Alix cu un zâmbet imposibil de ignorat. E un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o mustață îngrijită și cu niște ochelari sub care îi strălucesc ochii. Are atitudinea și aerul unui om călăuzit de principii și de un țel.

— Prietenul nostru, Matteo, m-a rugat să-ți spun că a primit mesajul de la tine, îi spune Parri. Cris CrBSS funcționează.

Zâmbetul lui Alix se face mai larg. Cris CrBSS era numele de cod pentru linia de curierat. Trimisese primele mesaje prin intermediul ei săptămâna trecută și deja ajunseseră la Matteo!

Însă zâmbetul i se șterge în scurt timp. Parri pledează pentru trimiterea de echipament pentru dotarea armatei de partizani, dar John McCaffery, omologul britanic al lui Dulles, se înecă cu cafeaua și spune:

— Tot ce vreau de la italieni sunt niște trupe de gherilă în zonele în care nu putem ajunge. Nu armată de partizani. Asta v-o asumați voi.

În zonele în care nu putem ajunge. De parcă ar fi fost doar niște petice de pământ. De parcă Aliații ar controla cea mai mare parte a Italiei, lucru care era o minciună gogonată.

Aliații sunt blocați în sudul Romei. Naziștii ocupă țara. Dar britanicii nu sunt pregătiți să negocieze cu un om care i-ar putea ajuta să controleze nordul cu o armată de partizani. Alix nu are oameni în Elveția, așa că nu poate să găsească pur și simplu un pilot și să încarce avionul cu provizii. Omologii ei din BSS din sudul Italiei au oameni, dar în momentul acela sunt subordonați: așa cum o prevenise Dulles, britanicii jucau rolul principal în chestiunile legate de partizani.

E o mlaștină politică – dar preoții ard. Iar ea le-a promis Chiarei și lui Matteo că le va parașuta transmițătoare, explozibili, arme și altele. *Le-a promis.*

— Un grup de partizani, intervine ea, a aruncat în aer săptămâna trecută podul din Arnodera. Ca să facă asta au furat trei mii de kilograme de explozibil din fabrica Nobel și l-au cărat la piciorul podului cu catâri. Când s-a terminat cărarea, oamenii au mers pe gheață, fiecare cu patruzeci de kilograme de explozibil în spate. Podul fusese principala cale de acces spre Torino. Acum naziștii nu mai pot transporta pe acolo proviziile de care au nevoie pentru a-i ține pe loc pe Aliați. Până și germanii au spus că sabotajul a fost o capodoperă. Imaginați-vă câte alte capodopere

ar putea face rezistența dacă partizanii ar fi înarmați adecvat cu echipament parașutat.

— Cine e asta? se răstește McCaffery la Dulles. Ține-ți secretarele în frâu!

Dulles bate cu pipa în birou cu un fel de furie potolită, care putea fi îndreptată fie împotriva lui Alix, fie împotriva lui McCaffery.

— Ea este cea care a întocmit acel raport elogios despre Italia, care a ajuns pe masa lui Roosevelt acum două săptămâni.

— Nu mă interesează nici dacă Roosevelt și-a tapetat pereții de la Casa Albă cu raportul ei, spune McCaffery, încruntându-se la Alix. Nu aprovizionez o armată partizană care ar putea foarte bine să se transforme în următoarea Rusie și în final să ne atace pe noi!

Așadar, partizanii lui Matteo sunt, practic, lăsați fără apărare în fața germanilor, care vor sancționa sabotajul podului prin găsirea ascunzătorilor din munți și uciderea partizanilor neînarmați. Iar Matteo va crede că Alix e o mincinoasă care nu poate să îndeplinească niciuna dintre promisiunile făcute.

Ca să-și potolească furia, Alix o târăște după ea pe Mary în barul de la Bellevue, ceea ce e o alegere proastă, probabil – să îi ceară amantei lui Dulles s-o compătimească pentru ceva pentru care Dulles nu se zbătuse mai deloc – nu poate să bea cu Lillie sau Bobby, iar Esmée nu mai reușise să obțină un *Ausweis* de câteva luni. Poate că o femeie cu experiența de viață pe care o are Mary e ceea ce îi trebuie lui Alix.

Mary se așază apatică pe scaun.

— Îmi trebuie tărie pentru discuția asta?

Alix dă din cap.

— Două scotch-uri, te rog, îi spune Mary chelnerului.

Ce ar fi făcut Mary în locul ei? Alix n-are idee, pentru că în comparație cu Mary ea e inocentă. Nu a fost niciodată căsătorită, nu a avut copii sau aventuri – nu s-a culcat decât cu un bărbat, o singură dată.

— Oare totul se reduce la puterea de seducție? o întreabă ea acum pe Mary. Asta ai încercat să-mi spui prima dată când am fost aici? Chiar dacă aș putea să o fac, nu cred că dacă m-aș culca cu McCaffery m-ar ajuta.

— Luna trecută, Hans voia să plec cu el în weekend, spune Mary, referindu-se la agentul Abwehr, de la care încă strângea informații. I-am spus că nu pot; mi s-a părut că aș fi neloială față de Allen.

Nu pomenește de soțul ei, cu care nu se pune, probabil, problema de loialitate, ci doar de niște jurăminte încălcate care abia dacă îi mai leagă.

— Când i-am spus lui Allen, s-a supărat – nu pe Hans, fiindcă voia să mă ia cu el în weekend, ci pe mine, că am lăsat să-mi scape ocazia de-a aduna mai multe informații.

Ia paharul cu scotch. Tonul ei e dezinvolt și poate că asta e mai rău decât sensul cuvintelor ei – că Allen e bucuros să o împartă pe Mary, dacă rezultatul este obținerea informațiilor.

Ce-ar face bucuros cu Alix pentru același rezultat? Sigur, nu să se culce cu ea. Dar să se folosească de ea? O studiază pe Mary, pe femeia aceasta care nu e nici prietena ei, nici conștiința ei și nici viitorul ei – speră. Atunci ce e Mary? Un avertisment pentru Alix?

— Eu...

Nu poate să-și termine propoziția. Ce sfat ar putea să-i dea lui Mary o ingenuă?

— Știi, spune Mary cu un zâmbet șters. Tu ești una dintre cele mai discrete – sau poate mai prudente – persoane pe care le cunosc. Allen mi-a spus odată că dacă îi împărtășești cuiva ceva personal, atunci respectiva persoană îți va împărtăși și ea ceva personal, dacă e de partea ta. Așa îți dai seama dacă ai sau nu un aliat adevărat.

Alix se gândește la toate discuțiile lor. I-a spus lui Mary că a crescut în L.A. și că e logodită, în rest mai nimic. În timp ce Mary îi spusese că lui Dulles îi face plăcere să o rănească – dar că se culcă totuși cu el.

— Mi-e teamă că îi voi dezamăgi pe partizani, spune ea, privindu-și mâinile. Că le voi aduce mai degrabă pieirea, nu salvarea. Mi-au oferit încrederea lor și eu...

Își caută cuvintele și Mary se uită la ea cu – ce? Nerăbdare? Alix își dorește să nu-i fi spus nimic.

— Nu e ironic, spune Mary, că ocupația noastră are la bază câștigarea încrederii oamenilor? Dar oamenii pentru care lucrăm...

Nu sunt oameni de încredere. Poate că acesta era adevărul pe care Mary voia să i-l împărtășească. E o viziune care presupune că viața te va răni mereu.

Alix ia o gură mult prea mare de scotch. O arde gâtul și îi lăcrimează ochii. Asta înseamnă că a greșit când a avut încredere în Matteo și în Chiara? Pentru cine vor lupta ei în final? Și ea pentru cine va lupta? Un lucru e sigur, nu va lupta să aibă viața lui Mary, o viață pe care probabil Mary însăși nu o merită.

— Când ai douăzeci de ani, e greu de crezut că viața ta va fi așa, continuă Mary cu o voce mai moale decât auzise Alix vreodată, dar și mai meditativă, uitându-se drept în ochii ei – care acum nu sunt umezi doar din cauza arsurii de la scotch. După care te trezești că ai patruzeci de ani și că a fost și este prea târziu să mai faci ceva.

Mary își termină scotchul și o lasă pe Alix cu gândurile ei.

Alix se întoarce la birou la scurt timp după aceea. Așteptase ca partizanii să fie dotați cu transmițătoare și cu arme mai bune înainte ca aceștia să încerce să-i treacă peste granița din Italia pe prizonierii de război Aliați. Dar poate prizonierii aceia de război sunt moneda de schimb de care are nevoie. Sfatul lui Mary – să fie mai degrabă ca Dulles și mai puțin ca ea – e dureros, dar probabil adevărat.

Planul ei are două părți, iar partea cu prizonierii de război e a doua. Prima e o telegramă pe care o scrie. După ce termină,

bate la ușa apartamentului lui Dulles, unde Mary stă ghemuită pe un fotoliu, iar Dulles râde. Alix se uită la Mary, ridicând din sprâncene, iar aceasta se ridică și se duce la baie.

Pe urmă îi arată lui Dulles telegrama pe care o scrisese pentru punctul BSS din Brindisi: ÎN URMA CONFIRMĂRII ROLULUI DE SABOTORI AL PARTIZANILOR, DATĂ DE MCCAFFERY, AVEM NEVOIE DE UN AGENT, PROVIZII ȘI UN OPERATOR RADIO ÎN PIEMONT URGENT. BISOUS.

Tot ce scrisese în telegramă era adevărat. McCaffery chiar confirmase că partizanii au jucat rolul sabotorului. Poate că a amestecat un pic datele pentru a sugera că McCaffery aprobă parașutările, dar asta vine din interpretare, nu din cuvintele scrise de ea. Până când toată lumea avea să descopere că a mințit, ea spera să aibă câțiva prizonieri de război salvați care să fie dovada valorii pe care o au partizanii.

Dulles o cercetează cu pipa într-o mână, cu paharul în alta și cu obrajii îmbujorați de căldură, mâncare și de Mary.

— De ce îngreunezi așa de mult lucrurile? întreabă el. De ce nu faci celelalte treburi – sunt destule de făcut.

Pe urmă ridică din umeri și spune:

— Presupun că amândurora ne plac drumurile care merg pe marginea prăpastiei.

E parțial adevărat. Dulles trimite telegrame lungi despre războiul psihologic, despre politică și despre lucruri care nu intră, cel mai

probabil, în atribuțiile lui și care produc o anumită iritare la Washington. Dar în timp ce drumul lui ca bărbat născut în aceleași cercuri cu cei ce conduc țara poate să ajungă, din când în când, pe marginea prăpastiei fiindcă vrea el să emită opinii nesolicitate, drumul lui Alix încă se construiește pe fundul văii.

— Iau asta ca pe o permisiune, e tot ce spune ea.

Pe urmă așteaptă emoționată ca telegraful să-și facă treaba, să se organizeze parașutările, să afle McCaffery și să-l sune pe Dulles, tunând și fulgerând la adresa secretarei lui mincinoase – pe care el o va da afară, cel puțin.

CAPITOLUL 11

Cât așteaptă, Alix pune în practică partea a doua a planului, partea care o va salva – dacă o să meargă. Trimite o mulțime de pachete prin Cris Cross către Chiara cu documente false pentru prizonierii de război Aliați, cu instrucțiuni pentru selectarea unei persoane care să-i însoțească pe prizonierii de război, astfel încât aceștia să nu fie nevoiți să vorbească cu cineva din vreo patrulă germană, și informații despre locul prin care ar trebui să treacă granița. Se asigură că elvețienii care fac curierat pot să transporte spre Berna nu doar mesaje, ci și oameni.

În scurt timp, vine o telegramă de la BSS Brindisi care anunță că s-a aranjat pentru luna următoare o parașutare de provizii pentru sabotaj, muniție, un transmisionist și un transmițător. Ea simte că i se strânge stomacul, întrebându-se dacă vor reuși să ridice avionul de la sol și să îndeplinească misiunea înainte ca McCaffery să descopere ce a făcut.

Luna martie din anul 1944 e aproape de final când primește mesajul pe care îl așteaptă de la Cris Cross. Se pregătește să i-l arate lui Dulles, când ușa casei de pe strada Herrengasse nr. 23 se dă de perete și își face apariția McCaffery,

roșu la față și agresiv. Înaintează spre ea, continuând să avanseze chiar și când ajunge în fața ei și ea nu are de ales decât să se lipească cu spatele de perete.

— Mincinoasa naibii! strigă el cu fața la doar câțiva centimetri de ea. N-am autorizat nicio parașutare! Te-aș fi trimis la curtea marțială dacă erai militar adevărat.

Următoarea frază o scuipă spre Dulles.

— Tu știi ce a făcut?

Iar Alix își amintește ce îi spusese Dulles: *Dacă dai greș, eu nu știu nimic și ai făcut-o fără știrea mea.*

El nu o va salva. Va trebui să se salveze singură, dacă poate.

Dulles își aprinde pipa. Se mișcă încet, iar McCaffery nu mai suportă.

— Fir-ar al naibii, vrei să o concediez eu în locul tău?

Atunci Alix aude – sunetul făcut de ușa din spate care se deschide, ușa ferită de ochii celor de pe stradă. Ușa care permite secretelor să intre.

Face un pas în față, cu toate că asta înseamnă să se lipească de McCaffery, iar el ridică mâna ca și cum ar fi vrut s-o împingă spre perete.

— E livrarea aceea specială despre care ți-am vorbit, îi spune ea lui Dulles, și este caraghios de încântată că agresiunea fizică și verbală a lui McCaffery a făcut-o să-l urască, iar ura aceea i-a permis vocii ei să nu șovăie în fața amenințării lui.

Intră în joc, Dulles, îi spune ea disperată în gând. Are nevoie doar de cinci minute. Și dacă îl lasă pe Dulles să își asume victoria la care spera, era o mică șansă ca el să nu o dea afară.

E o speranță ridicolă, așa cum își dorește un copil ca Moș Crăciun să existe.

Într-adevăr, Dulles nu îi spune lui McCaffery să se dea laoparte. Își aprinde în continuare pipa, trage fumul în piept, îl suflă afară precum un dragon și spune:

— Bine.

Se uită la McCaffery, nu la Alix.

Pe urmă ușa de la birou se deschide și Alix îi vede. Unul, doi, trei, mai mulți. Poate douăzeci. Chiar treizeci.

— Cine naiba sunt ăștia? întreabă McCaffery.

— Prizonieri de război britanici, spune Alix, încercând să rămână calmă, dar triumful ei sună probabil cam prea arogant în fiecare vocală. Aduși ilegal peste graniță din Italia de partizanii italieni pe care ați refuzat să-i...

Ați refuzat să-i ajutați, asta vrea să spună.

Dulles o întrerupe, ceea ce probabil a fost mai bine.

— Îi vrei pe acești treizeci de soldați și pe toți ceilalți care așteaptă să vină din Italia? îl întreabă el pe McCaffery cu răceală. Eu nu am timp să le fac pe toate. Se pare că e folositoare.

Arată spre Alix.

La nivel de complimente, e cel mai slab care i s-a făcut vreodată. Dar e atât de fericită că nu va fi dată afară, că are această dovadă care

arată că Matteo și Chiara pot să rezolve lucruri cu minimum de ajutor, încât nu-i pasă.

— Americanii preferă mai mult spațiu personal decât britanicii, se pare, îi spune Alix lui McCaffery încruntată, iar el se dă laoparte, în sfârșit.

Ea simte cum i se lasă umerii și i se descleștează fălcile.

— Dacă mai trimite vreo telegramă, ca să dea ordine pe care eu nu le-am autorizat...

— Atunci o dau afară, completează Dulles.

E trimisă să pregătească un adăpost pentru prizonierii de război. Dacă îi descoperă, elvețienii vor vrea să-i plaseze în centre de detenție, unde să aștepte sfârșitul războiului, dar McCaffery vrea să-i ducă pe ascuns acasă. Alix îi aruncă o privire lui Dulles înainte de-a pleca, privire prin care speră să-i comunice prețul pe care el trebuie să-l ceară pentru ajutorul pe care l-au dat partizanii – parașute cu provizii.

Obține parașutările. În fine, obține programarea lor. Se gândește prostește că asta e suficient și îi oferă lui Mary nu doar ceva de băut, ci și o masă, pentru a sărbători. Nu-i mulțumește lui Dulles, care preferă să-și aprindă pipa în loc să-i spună unui bărbat să nu o lipească de perete. El se așteaptă la mulțumiri și, când vede că nu le primește, bombăne zile la rând.

Dar bucuria stârnită de promisiunea parașutărilor e pripită. Omologii ei de la BSS-ul

din Brindisi trebuie să se bazeze pe avioanele britanicilor. Piloții fie sunt incompetenți, fie nu au noroc, fie li s-a spus de către McCaffery să nu facă prea mari eforturi. Prima parașutare este anulată din cauza vremii. A doua parașutare depășește ținta cu câțiva kilometri și avionul se întoarce la bază. A treia oară e o problemă de motor. Pe urmă trebuie să aștepte până luna viitoare, întrucât nopțile sunt întunecate și piloții nu pot vedea locul parașutării. În lipsa unui transmițător nenorocit la sol, Alix nu poate decât să trimită mesaje prin intermediul liniei de curierat, iar varianta asta e mult mai lentă decât poate să suporte nerăbdarea ei.

Luna următoare, iunie 1944, nerăbdarea ei crește după ce sosesc niște vești incredibile. Linia Gustav este penetrată și Aliații au eliberat Roma. Dar Roma este la peste șase sute de kilometri de locul în care se află Matteo și Chiara – prea departe ca acțiunea să aibă un impact imediat asupra luptei pentru supraviețuire din nord. Iar germanii vor fi înfuriați de victoria aliată – și încă mai înfuriați, își face ea griji, când, peste două zile, Aliații invadează și Franța. Ce vor face naziștii furioși cu partizanii care încep să devină mai degrabă un pumnal în coastă, decât un ghimpe?

Ia din nou problema în propriile mâini când trimite mai întâi o telegramă la cartierul general al forțelor aliate, care acum se află la Caserta, în sudul Italiei, și face un lucru pe

care nu-l mai făcuse niciodată: adresează telegrama direct lui Shirley Temple, cu speranța că dacă nu o va primi Lillie, atunci cel care o va primi o va anunța pe destinatară, iar Lillie va ști că are nevoie de ajutor. O roagă pe Lillie să afle cine se află la comanda BSS-ului din Brindisi, ca să-i poată telegrafia direct, în loc să se adreseze unor anonimi care e clar că nu au autoritatea de care are ea nevoie.

Așteaptă o zi întreagă și nu primește nimic. Mai trece o zi de așteptare, așa că telegrafiază din nou.

SHIRLEY TEMPLE, AM NEVOIE DE INFORMAȚIA ACEEA URGENT. BISOUS.

Vine un răspuns aproape imediat.

SCUZE, AM VRUT SĂ RĂSPUND IERI, DAR AM FOST DISTRASĂ DE O VESTE MARE! AL TREILEA VÂRF AL TRIUNGHIULUI ESTE ÎN ITALIA! A TRECUT PRIN CASERTA ÎN DRUM SPRE POSTUL LUI. ȘI EL ESTE ÎN BIROUL SUPRA SOCIAL. CONTACTUL TĂU DIN BRINDISI ESTE LEONE.

Al treilea vârf al triunghiului. Bobby.

Degetele lui Alix zboară pe telegraf. Nu îi vine să creadă că Lillie a putut fi *iar* atât de indiscretă. Și nu are nicio scuză că a uitat să răspundă.

FĂRĂ ALTE INFORMAȚII SECRETE, scrie ea. ȘI NU MAI UITA SĂ TELEGRAFIEZI: SUNT VIEȚI OMENEȘTI CARE DEPIND DE ASTA.

Alix își transferă supărarea stârnită de Lillie către Leone și se strâmbă. Ce fel de bărbat își alege numele după regele junglei?

Scrie telegrama așa cum ar fi scris-o un bărbat, cu vulgaritate în fiecare propoziție, și îi spune lui Leone să-și facă treaba și să trimită naibii un transmițător, un transmisionist și niște provizii nenorocite. Anexează la telegramă raportul trimis de Matteo și Chiara privitor la mișcarea trupelor naziste din nord.

Leone răspunde aproape imediat și îi spune că tot ce poate face este să trimită acolo un agent britanic, dar dacă Bisous ar trimite informații mai detaliate, s-ar putea să obțină ce dorește. Leone crede că e bărbat, evident. Telegrama se încheie așa: ȘI EU VREAU MAI MULȚI OAMENI ÎN NORDUL ITALIEI. DECI FĂ-MI ROST DE CEEA CE VREAU ȘI O SĂ REZOLV. ȘI CINE DRACU' ÎȘI SPUNE BISOUS?

Informații mai detaliate. Cum să obțină informații mai detaliate fără un transmisionist la sol? Cât timp își bate capul cu asta, înțelege că Leone e un om de cuvânt când aude, peste două săptămâni, prin intermediul Cris CrBSS, că a ajuns acolo un agent. E un început – o mică victorie. Dar, așa cum se întâmplă în cazul micilor victorii, ea este urmată de o înfrângere devastatoare. Luna următoare ajunge la Herrengasse un singur prizonier de război, adus de la graniță de unul dintre oamenii pe care-i plătise să stea de veghe. E cenușiu la față.

— Am fost urmăriți de naziști, îi spune prizonierul. L-au împușcat pe ghid. Eu abia am scăpat. Dar nu mai poate folosi nimeni ruta aceea spre graniță acum. E distrusă.

Îi întinde un mesaj codificat. E scrisul Chiarei. *Wolff anunță că se înăspresc măsurile împotriva partizanilor.*

Înjurătura lui Alix nu are perdea.

— Naziștii peste care am dat jubilau, încheie prizonierul. Ziceau că au capturat toată conducerea militară a partizanilor.

Nu. După ce reușiseră să treacă peste graniță aproape două sute de prizonieri de război, ruta lor e distrusă. Ghidul împușcat. Karl Wolff, Obergruppenführer și general SS, comandant al trupelor din nordul Italiei, îi vânează pe partizani. Și deja i-au prins pe comandanții militari. Acum nu va mai primi nicio informație detaliată.

Alix ia trenul spre Zermatt. Planul de rezervă pe care îl făcuse cu Matteo și Chiara prevedea ca în cazul în care ruta prin Lugano va fi distrusă, alternativa avea să fie ruta spre cabana Ninei. Iar ea știe că, dacă au fost arestați comandanții militari, Chiara e în drum spre graniță.

Ce o să-i spună lui Alix? *Am avut încredere în tine. Ne-ai dezamăgit.*

Alix a salutat-o în grabă pe Nina și apoi, cu binoclul în mână, se instalează în hambarul din care se vede granița. A doua noapte se ivește o siluetă în spatele sârmei ghimpate. Alix iese pe ușă și fuge imediat într-acolo.

Când se apropie, vede că este Matteo, nu Chiara. Se oprește brusc. Partizanii probabil erau furioși dacă l-au trimis pe Matteo.

Dar el o ia în brațe.

— Pot să te sărut? murmură el, și ea ar vrea să spună da, pentru că mâinile lui o strâng ca și cum ar fi ceva prețios. Mâinile lui Bobby o atingeau întotdeauna normal, nu ca și cum ar fi fost o necesitate.

Reușește un zâmbet pentru prima dată în două zile și clatină din cap.

— Nu pot.

— Dar vrei?

Aprobă cu un semn, zâmbind în continuare.

Îl bagă în hambar și îl duce la pătura așezată pe jos, unde se află o sticlă cu băutură, o sticlă cu cafea și o farfurie cu pâine, salam și brânză. Lampa de gaz e dată la minim, dar chiar și în penumbră poate să vadă că gropița lui a dispărut, pierdută în fălcile încleștate și obrajii scobiți. E mai slab, dar totodată mai vânjos, de parcă tot timpul și l-ar petrece lucrându-și corpul din greu, fugind de naziști.

Regretă că nu l-a lăsat să o sărute.

— Mănâncă, îi spune ea. Și bea, mai ales – tu alegi ce e mai bun acum pentru tine: vermut sau cafea.

El se așază lângă ea pe pătură, se apleacă și își sprijină capul de creștetul capului ei.

— Tot încerc să mă gândesc la victorii, Alix – invadarea Franței, eliberarea Romei, spune el obosit. Dar ieri dimineață, naziștii i-au ucis pe toți comandanții militari din Piemont. Au murit atât de mulți dintre oamenii noștri cei mai buni. Doctorii nu pot să vindece morții.

Își proptește cotul în genunchi și își freacă fața cu mâna.

Ea îi ia cealaltă mână și i-o strânge. Doar atât poate să-i ofere și este mult prea puțin.

El se întinde după sticla de vermut. Când vorbește, vorbește încet, cu o voce în care încă se simte furia.

— Aliaților le-a luat aproape un an să ajungă la Roma. În ritmul ăsta, vor ajunge în nord în 1950. Până atunci, aruncă bombe în toată Italia; Milano e distrus, Alix. În sfârșit s-a făcut o parașutare de provizii acum două zile, dar nu era niciun transmițător, iar agentul pe care l-au trimis luna trecută să ne învețe cum să luptăm este *un cazzone* – nu înțelege nimeni așa-zisa lui italiană.

Degetele ei strâng mai tare mâna lui Matteo. Ar vrea să dea năvală în cartierul general al forțelor aliate de la Caserta și să le strige: *Așa se pierde un grup de oameni. Tot ce le trebuie e o parașutare de provizii adevărate, ca să le dea speranță.*

— Ce poți să-mi dai? o întreabă el. Acum fac parte din noua structură de conducere și am nevoie de provizii pentru oameni.

Ea îi arată un sac jalnic de lângă ușă.

— Nu am decât grenade, bani, țigări și acte de identitate. Dar dă-mi o săptămână și o să fac rost de toate. *De toate.*

Repetă cuvintele precum o rugăciune pe care zeii de la Caserta *trebuie* să o audă.

— O să dau foc cartierului general și nu va fi stins până când nu vei avea ce trebuie.

— *Grazie*, spune el, dar ea simte îndoială în vocea lui.

El îi strânge mâna și se ridică, așază pe umeri sacul greu și se pregătește să înfrunte pericolele întoarcerii în Italia ocupată, fără nimic altceva decât promisiunea ei deșartă. Ea îl privește cum merge resemnat spre gardul de sârmă ghimpată.

Știe ce are de făcut.

Singura modalitate de-a obține informațiile pe care trebuie să i le trimită lui Leone este să se ducă să le obțină singură.

— Stai! strigă ea. Vin cu tine.

Bagă mâncarea în geanta ei.

— Dacă văd cu ochii mei pentru ce lupt, atunci pot să lupt mai bine.

— Nu...

Dar Matteo îi vede expresia și pe fața lui apare pentru prima dată un surâs.

Sunt vreo șaizeci de kilometri până în Val d'Aosta, un drum greu care va dura toată noaptea și aproape toată ziua următoare. În orele care au urmat, abia dacă și-au vorbit cât au mers. E o liniște cumva stranie pe teritoriul acela neutru pe care îl traversează. Alix e obișnuită cu munții acoperiți de zăpadă, când zboară pe schiuri și totul e doar vigoare, respirație tăiată și un alb magic. Vara, munții sunt poate și mai frumoși, înălțați deasupra ei și alcătuind un zid protector de stâncă, în interiorul căruia aude doar pașii ei și ai lui Matteo, respirația lor și foșnetul pleoapelor ce clipesc.

Brazii, dezbrăcați de stratul de zăpadă, stau descoperiți în fața ei. Și Matteo e descoperit

oarecum, când o ia de mână, atunci când drumul o permite, când își împletește degetele cu ale ei și uneori îi mângâie pielea – nu într-un mod senzual, ci ca și cum ar fi vrut să se asigure că este cu adevărat acolo. Pajiștile de pe munte sunt presărate cu flori care își înclină capetele colorate și fiecare pas al lor e urmărit de iepuri sălbatici și de vulturi. Aerul miroase a trufe și a pământ. De câte ori îi întâlnește privirea, Matteo zâmbește, iar inima ei se simte precum gențianele pe lângă care trec, plină nu doar de culoare, iubire sau idilă, ci de cea mai profundă și mai bogată afecțiune. Iar ea știe că el se bucură că-i este alături, că vrea și el să-i arate pentru ce se luptă.

E stupid, prostesc și periculos – dar și necesar, își dă ea seama când îi întâlnește din nou privirea lui Matteo. Dacă reușește cumva să revină în Elveția teafără, Dulles o va ucide. Dar acesta este un sacrificiu pe care e pregătită să-l facă pentru toți oamenii din nordul Italiei, care sacrifică mult mai mult în fiecare zi a vieții lor.

Speră doar să fie pregătită pentru ce va găsi când va ajunge în Italia.

PARTEA A TREIA

PARIS, 1947

Era întruchiparea femeii – seducătoare fără jenă în desconsiderarea nonșalantă a agitației pe care o provoca, senzuală, senzațională, de un șic înnebunitor și, mai presus de toate, extrem de sigură pe ea. Era mult așteptata imagine a Parisului renăscut, un cocktail exploziv, o fantezie năucitoare.
Marie-France Pochna, *Christian Dior: The Biography*

CAPITOLUL 12

În studioul ultra-încărcat de la *Maison* Christian Dior, pe 11 februarie – ziua de dinaintea prezentării – era un manechin îmbrăcat într-o haină de probă, nu cu o ținută finalizată. *Monsieur* Dior se încrunta la ea dintr-o parte. *Madame* Carré se agita ca un corb, revenind cu o mulțime de bolduri, cu cretă și ață. *Madame* Raymonde răscolea sulurile de materiale, căutându-l pe cel despre care știa că era îngropat undeva la mijloc. Jeannine – sau Boutonnette, așa cum îi spunea toată lumea – stătea la perete cu niște tăvi pline cu nasturi, așteptând să fie chemată cu nasturi plați, bombați sau cu capse, cu nasturi de sidef, de sticlă sau de aur.

Alix încerca disperată să nu se plimbe prin cameră, încerca să-și consume energia fumând sau mâncând din bomboanele mentolate sau din caramelele puse pe farfurii în toată camera. Era imposibil să fie gata totul. Nu reușise să imprime programul pentru că rochii ca asta abia dacă erau începute, darămite încheiate.

Treizeci sau mai multe mostre de lână neagră erau așezate una lângă alta pe trupul lui Margaux Jourdan, manechinul care, în

ciuda frumuseții incontestabile, avea cicatrici în ochi, care îi spuneau lui Alix că și războiul ei fusese unul greu. În clipa aceea stătea nemișcată precum o statuie, cu privirea înălțată deasupra agitației, în mijlocul unui proces la care Alix asistase de două sute de ori în ultimele două săptămâni: mototolirea și întinderea materialelor care în sul păreau identice, dar care, odată desfăcute și întinse într-un fel sau altul, își arătau diferențele. Unul era mai suplu, altul plin și greu, iar ultimul era de un negru din cel mai mat – o noapte fără stele.

Nu și-a dat seama că a vorbit cu glas tare până când Dior nu a întins bagheta spre ea.

— *Répétez, si'l vous plaît,* a spus el.

— O noapte fără stele, a repetat ea prudent, în timp ce *madame* Bricard, care întârzia mereu, dar cumva apărea la fix când era nevoie de ea, a intrat în studio.

A făcut semn cu capul spre Alix și a spus:

— *Exactement.* Așa o s-o trecem în program.

— Și asta?

Mâna încărcată de brățări a doamnei Bricard a indicat un sul de material roz palid care fusese selectat pentru rochia anterioară.

Alix a oftat, pentru că acela era tot numai inocență și copilărie.

— Suspin roz.

Pe buzele lui Dior a început să se deseneze acea jumătate de zâmbet a lui.

— *Continuez,* a spus el, bătând cu bagheta în teancurile de materiale.

Toată lumea din cameră și-a concentrat atenția asupra ei – chiar și manechinul, până atunci absent – iar Alix și-a dat seama că dacă vrea să-și refacă imaginea după concediere în ochii fiecărei *petite main* și *arpette,* a fiecărei croitorese și *première,* dar mai ales în ochii celor trei mame, trebuia să facă ceea ce făcuse odinioară cu Carmel Snow – *Atrage atenția tuturor și dă-le ceea ce vor.*

S-a uitat la satinul lucios și a văzut cerul parizian pe care-l îndrăgise când avea doar optsprezece ani.

— Roz boreal, a spus ea.

Un alt roz pe un satin gros, cu fir argintiu. L-a botezat Rose Rêveur, pentru că era în același timp un răsărit de lună și un tânăr visător.

— Zori gri, a continuat ea, arătând spre un șifon melancolic. Și Cafeaua de dimineață, a încheiat ea, privind zâmbind un sul de stofă de lână brună.

Le patron chiar a râs, la fel și *madame* Bricard, al cărei râs plin a acoperit entuziasmul lui Dior, mai discret, dar tot atât de ieșit din comun. Iar Alix a simțit că încordarea din cameră dispare pe măsură ce continuă caracterizarea materialelor de la Maison Christian Dior.

După aceea, *madame* Bricard s-a întors spre Margaux Jourdan, care era încă înfășurată într-o catifea neagră și lucioasă.

— Oribil! a exclamat ea.

Materialul scandalos a fost dat laoparte.

— Încearcă pe roșu.

Madame Carré a aruncat peste Margaux un val de jerseu roșu. Cele trei mame, Dior și Alix au zâmbit, iar ea a spus:

— Succes!

Succes era o rochie frumos croită, de un roșu aprins, care a adus un zâmbet pe fața tuturor femeilor din cameră.

Angajații, care reușiseră să meargă acasă pentru o oră, două, ca să se odihnească, au revenit pe Avenue Montaigne nr. 30 înainte să se lumineze. Muncitorii încă fixau mocheta în sala cea mare. Din alte părți bubuiau ciocanele, deoarece clădirea trebuia să fie terminată în grabă, înainte ca îmbinările să-i fie puse la încercare de greutatea sutelor de invitați. Afară erau sub zero grade și ziarele tocmai anunțaseră că rațiile de pâine au fost reduse de la trei sute cincizeci de grame la doar două sute de grame pe zi, iar cărbunele era mai rar decât aurul. Alix le ignora pe toate, studiind miracolele care se produseseră în *maison* cu o seară în urmă, când ea alergase prin oraș, tipărind programele și comunicatele de presă.

Cutia de pantofi de care se îndoise că va putea fi vreodată transformată într-un butic era acum cel mai încântător magazin miniatural, cu pereții acoperiți cu *toile de Jouy* în dungi șerpuite, albastru-cenușii și albe. Cutiile de pălării cu inscripția *Maison Christian Dior* erau aranjate frumos pe dulapuri și în alte colțuri libere, făcând ca ochiul să treacă de la o

încântare la alta. Vazele cu delfini albaștri și crini albi, cu petalele răsucite ca niște falduri, și eșantioanele de material, care în curând aveau să fluture prin salon, fuseseră aranjate de sora lui Christian, Catherine – erau atât cât trebuia ca să nu intre în competiție cu rochiile.

În cabină, manechinele îmbrăcate în haine albe și lenjerie de corp păreau ba speriate de moarte, flămânde, plictisite sau obosite, în timp ce erau machiate și aranjate. Unele beau coniac din niște sticle miniaturale, într-o încăpere gândită pentru douăsprezece persoane, dar în care acum erau treizeci de oameni, umbrele, pălării, pantofi și o grămadă de nervi întinși la maximum.

Două dintre asistente au ajutat-o pe Alix să așeze pe fiecare scaun câte un cartonaș cu un număr. A făcut ultimele retușuri la canapeaua pentru *Vogue* și cea pentru Carmel.

Cu o jumătate de oră înainte de prezentare, l-a găsit pe *monsieur* Dior în studio, cu ochii închiși și cu mâinile pe urechi, încercând să acopere haosul.

— Inima și sufletul tău vor fi prezentate lumii, i-a spus ea.

— Iar lumea mi le va judeca, a răspuns el.

— Din fericire, inima și sufletul tău sunt unele dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut.

El a sărutat-o pe obraji, după care a strâns-o în brațe într-un moment lung și sentimental. La fel mai făcuse și în urmă cu două săptămâni, când Rita Hayworth purtase

modelul Soirée la premiera filmului ei, iar presa nu mai rostise alt nume de designer în afară de *Dior* timp de câteva zile.

Alix refuzase toate solicitările de interviu cu Dior, nu dăduse niciun comunicat de presă despre rochia Ritei, menționase doar într-o scrisoare pentru Carmel că lui Dior îi place negrul pentru rochiile de seară – o alegere neobișnuită în acele vremuri post-Chanel – și că modelul Soirée era cel mai libertin din noua linie creată de Christian, celelalte modele fiind mai degrabă surori mai posomorâte ale lui Soirée. A doua zi, când Alix a trecut pe lângă Micul Bar, a văzut-o pe Estelle Charpentier de la *Le Monde*, care încerca să o convingă pe Carmel să îi spună exact ce se petrece la *Maison* Christian Dior, în timp ce jurnaliștii americani de modă trăgeau cu urechea, plini de curiozitate. Neavând nicio informație venită de la *Maison* Christian Dior, zvonurile umpleau tăcerea, atingând punctul culminant săptămâna trecută. Acum sala era plină până la refuz.

Doar două sute patruzeci de oameni puteau să încapă în salonul mic și în cel mare. Dar atât de mulți jurnaliști solicitaseră bilete, încât Alix fusese nevoită să creeze treizeci de locuri de stat în picioare pe lângă pereți și să pună să se scoată o scară mai mică, astfel încât pe palier să mai încapă patruzeci de spectatori. Ca să nu mai vorbim de ceilalți patruzeci, printre care și ea, pe care îi înghesuise pe scara principală.

Maison Christian Dior avea să rămână în istorie. Succes sau eșec, toată lumea va ști de el.

Era un gând care a făcut-o pe Alix să se așeze lângă Dior. Asta – faptul că asista la creșterea animației, că făcea primii pași spre stele, că-și făcuse treaba bine și corect și că obținuse tot ce își dorise – reprezenta totul.

Dior i-a dus mâna la buze și i-a sărutat-o.

— Să nu uiți că azi va defila pe podium și genialitatea ta.

— La naiba, a spus ea, scotocind în geantă după o batistă pe care nu o avea. Cum reușești să mă faci mereu să plâng?

El a râs și i-a oferit batista.

— Nu eu te-am făcut să plângi. Tu singură ai făcut-o – așa se întâmplă când cineva e mândru de el pe bună dreptate.

Lucru care a făcut-o să plângă și mai tare. Dior era primul bărbat, în afară de tatăl ei, care îi spusese vreodată că ar trebui să fie mândră de ea.

— Mulțumesc, a șoptit ea. Nu doar pentru ce mi-ai spus.

Le patron i-a arătat cuvintele tipărite pe prima pagină a programului. Sub titlul *Coloris dominants* era trecut: *O noapte fără stele, Rose Rêveur și Țipăt Rouge.*

— Iar eu îți mulțumesc pentru mai mult decât ai făcut aici. Cei mai mulți ar fi refuzat să revină la un loc de muncă de unde au fost dați afară și ar fi permis orgoliului rănit să distrugă tot. *Madame* Raymonde reprezintă rațiunea,

madame Bricard eleganța, *madame* Carré tehnica, iar Suzanne o agendă încărcată cu nume. Tu ești curajul, iar asta mă face să fiu un pic mai îndrăzneț, cu tine alături.

La aceste cuvinte, Alix a fost podidită de plâns.

După ce și-a revenit, s-a tras puțin înapoi ca să studieze fața lui *le patron*.

— Vei urmări prezentarea?

— Nu pot.

— Atunci vino să stai în cabină. Vei putea să-ți dai seama cum merge de pe fețele manechinelor. Și nu va trebui să îți acoperi urechile – nu vei auzi nimic în țipetele lor.

El a găsit un zâmbet rar, și pe urmă a arătat spre o rochie atârnată de o bară. Era Chérie, rochia pe care ea o admirase cu câteva săptămâni înainte, și care sclipea ca un safir.

— Îmbracă-te cu ea, dacă vrei, a spus el.

Era rândul lui Alix să țipe.

— Nici prăbușirea acoperișului nu m-ar putea împiedica să o îmbrac.

Monsieur Dior și-a acoperit gura cu mâna, într-un gest îngrozit, a atins unul dintre numeroasele talismane norocoase pe care le avea în buzunare și a gonit-o din cameră înainte să mai spună ceva de rău augur.

În birou și-a dat jos pantalonii și și-a pus rochia, care avea în taftaua bleumarin o poveste de dragoste, tandrețe și toate lucrurile pe care îi era greu să le exprime prin cuvinte. Și-a desfăcut părul și l-a lăsat pe spate și a văzut-o în oglindă pe femeia care ar fi putut

deveni, dacă nu ar fi venit războiul. A văzut extazul, uimirea și inocența pe care spera să le recapete de la *La Voce*, după ce îl va găsi.

— Alix, vino să vezi!

Strigătul acela a smuls-o dintr-un moment chinuitor. A ieșit din birou și s-a uitat uimită la mulțimea de oameni îmbrăcați în blănuri care se adunaseră afară și se uitau rugători la bietul Ferdinand.

— În douăzeci de minute, l-a auzit ea spunând și exclamațiile dezamăgite au sunat ca un cor de operă.

Peste douăzeci de minute au intrat toți. Carmel s-a dus direct la cea mai mare canapea, în fața șemineului. Bettina Ballard, de la *Vogue*, era așezată în dreapta ei. Pe urmă doamna Perkins, de la *Women's Wear Daily* și Lucie Noel de la *New York Herald Tribune*. Și femeile invitate datorită influenței și poziției sociale pe care le aveau: Lady Cooper, de la Ambasada Britanică, Susan Mary Patten, de la Ambasada Americană, Liliane de Rotschild, Rita Hayworth și Daisy Fellowes.

Toate au sărutat-o pe Alix pe obraji și i-au pus diverse variante ale întrebării: *Ce vedem azi?*, la care Alix a răspuns: *Crearea istoriei*.

Becky Gordon a venit printre ultimii. Nu a luat în seamă numărul locului ei și s-a dus la un scaun gol aflat chiar în față, care era destinat fotografului. A căscat teatral și i-a spus redactorului de alături:

— Foarte curând vom vedea de ce Dior a trebuit să plece de la Lelong. Ascultă-mă pe

mine, Dior este ucenicul care nu se va ridica niciodată la înălțimea maestrului lui.

Ah, Becky, și-a spus Alix în gând. *Pe mine atacă-mă cât vrei, dar niciodată să nu-mi ataci prietenii.*

— Ai nevoie de ochelari, Becky, i-a spus ea. Locul tău e acolo.

— Îl prefer pe ăsta, a spus Becky cu un zâmbet plin de sine.

I-a zâmbit și Alix.

— Poate că îți imaginezi că dacă am fost concediată, poziția mea aici e precară. Dar îți garantez că singura pe care *monsieur* Dior o va da afară azi ești tu. Dacă vrei să verifici teoria asta sau capacitatea mea de a te muta cu forța pe locul tău, atunci să-i dăm drumul.

Suzanne, înaltă și voinică, s-a materializat lângă Alix.

— Nu ești pe locul care trebuie.

Vocea ei a răsunat în cameră și oamenii au început să își întoarcă capetele.

Becky s-a strâmbat, după care s-a stăpânit și a râs ușor:

— Nu contează unde stau. Cei mai buni creatori de modă și-au prezentat deja modelele. Am tot ce îmi trebuie pentru *The Times*.

— S-ar putea ca *The Times* să se trezească mâine că nu e în pas cu moda, a spus Alix dulce ca zahărul, încercând să nu pară prea sigură pe ea.

Dacă Becky și-ar fi transferat dorința de răzbunare de la ea la Casa Christian Dior în

ziarul de mâine, lucrul acesta ar fi devenit rapid o problemă. *The Times* era un ziar important în Anglia, iar Dior voia să primească finanțare de la clienții englezi. Victoria obținută în fața lui Becky într-o luptă așa de meschină ar fi însemnat foarte puțin. Cu atât mai mult cu cât nu descoperise nimic după ce o urmărise. Becky se ducea la birou, la barul de la Ritz și în apartament. Nicăieri altundeva.

Dar prezentarea trebuia să înceapă. Becky se așezase la locul ei. Anthony March venise în timp ce Alix era ocupată cu Christian Bérard, îmbrăcat în niște haine pătate de vopsea, și cățelul lui, Jacinthe, care, din câte se pare, nu putea să rateze evenimentul. Și-a luat locul pe scară, strângându-și pe lângă ea rochia de tafta albastră ca safirul.

S-a făcut liniște în sală cu câteva secunde înainte ca *aboyeuse* să anunțe:

— *Numéro Un*. Numărul unu.

Tania, prima dintre manechine, a pășit pe podium. Purta modelul Soirée, care era deja faimos, iar poziționarea modelului la deschiderea prezentării avea ca scop, evident, captarea atenției.

Toate chipurile din sală au părut dintr-o dată fermecate. Nu se mai putea spune că rochia era frumoasă doar pentru că a fost purtată de Rita Hayworth. Aici, în sală, având ca fundal lemnărie albă, draperii gri și oglinzi care să dubleze și iar să dubleze efectul, Soirée înflorea precum cel mai rar și mai prețios trandafir negru ca noaptea.

Aplauzele izbucnite au fost spontane și prelungite.

Pe urmă a venit Corolle, subliniind linia și expresia modelului Soirée, rochia fiind însă dintr-o stofă de lână neagră, obișnuită, și mai degrabă pe gât decât decoltată. Dar Corolle nu avea nevoie de decolteu adânc pentru a fi magnifică – fusta bogată, pentru care fusese nevoie de excesiva lungime de paisprezece metri de material ca să prindă viață, le-a făcut pe toate femeile din sală să își dorească să simtă în jurul trupului acea superbă bogăție.

Schimbarea neașteptată din linia En Huit, cu stofa de lână neagră și rochia de seară de catifea Maxim, a atras toate privirile asupra tăieturii seducătoare a decolteului ascuns sub o fundă imensă. Rita Hayworth o sorbea din priviri, iar Alix și-a notat să nu uite să i-o trimită în după-amiaza aceea.

Rochii după rochii s-au perindat prin sală, toate însuflețite de pasiune, de suflet și de multă bucurie. Toate femeile din sală – în afară de Alix, cele trei mame, Suzanne și de manechine – au început să se tragă inconștient de poalele fustelor prea scurte sau prea strâmte, să își treacă mâinile disperate pe umerii drepți, vătuiți, înțelegând că fiecare articol vestimentar pe care îl aveau tocmai devenise demodat și nu va mai putea fi purtat niciodată.

Iar Alix era convinsă că toată lumea din sală vede rochiile la fel ca ea și că timp de două

ore, pe data de 12 februarie 1947, moda se schimbase definitiv.

CAPITOLUL 13

Pline nu era cuvântul potrivit pentru a descrie următoarele ore din viața lui Alix. Biroul ei înghițea și scuipa redactori de modă și cupe de șampanie. Pe fața lui *le patron*, împodobită și cu ruj, plutea un zâmbet neascuns. Maxima lui Carmel, „Dior a salvat Parisul", și cuvintele Bettinei Ballard, „Nu a fost niciodată o cucerire mai ușoară și mai completă decât cea făcută de Christian Dior", răsunau prin toată casa.

Becky se făcuse nevăzută – deocamdată dispăruse. Nu era nicio îndoială că Dior era adevăratul maestru, iar ea va trebui să-și rescrie articolul pentru mâine. Dar asta nu însemna decât un scurt răgaz – Becky va găsi o altă cale să o atace pe Alix cât de curând.

În toată hărmălaia, a primit un bilet pe care Alix aproape că nu a vrut să-l deschidă din lipsă de timp, dar i-a atras atenția antetul: *New York Journal*. L-a desfăcut neliniștită.

Alix, în privința modei, Dior va fi unicul nume pe care
și-l va aminti
toată lumea în acest an – și poate mulți ani de
acum înainte. Felicitări!
Anthony March.

A citit și recitit biletul de zeci de ori. Dacă nu se înșela, era o scuză. Sau poate încă o strategie.

Telefonul a țârâit, cerându-i să revină la munca de programare a întâlnirilor, mai multe decât ar fi acceptat *le patron*, care aveau ca scop împăcarea redactorilor mai puțin norocoși, cu schițe făcute de Bérard și de ilustratorii ei, și de aranjare a ședinței foto pe care i-o promisese lui Carmel. Nu a mâncat și nu a băut nimic până la lăsarea serii, când l-a găsit pe Dior în studio cu cele trei mame care nu știau ce să mai facă să îl împace.

— Ce este? a întrebat ea alarmată.

— Cu doar două ateliere, e imposibil să onorăm toate comenzile primite, s-a plâns el. Ne trebuie o altă clădire.

— Dar pe asta abia am terminat-o de dimineață, a spus Alix, neputând să-și închipuie cum ar fi putut supraviețui toată lumea altor luni de șantier, la care urma să se adauge și presiunea comenzilor care trebuiau onorate, în caz că într-adevăr aveau să construiască o altă casă.

Pe urmă a început să râdă. Pentru că ceea ce spuneau ei era ridicol, că această casă superbă nu e potrivită, era ridicol că se lamentau din cauza succesului la care speraseră.

Madame Bricard a fost prima care i s-a alăturat, și-a lăsat capul pe spate și hohotele ei înfundate au umplut camera, urmată fiind de voioșia mai potolită a doamnelor Raymonde și

Carré. Pe urmă a contribuit și Dior la cacofonia generală cu baritonul lui gâlgâitor. Toată lumea dăduse fuga în studio să vadă ce se întâmplă și rămăsese acolo uluită, uitându-se cum cei cinci își șterg lacrimile de pe obraji.

După ce *le patron* s-a calmat, a întins mâna spre Alix și a întrebat:

— Marie-Louise Bousquet – editorul lui Carmel de la Paris – ne-a invitat la cină, *non?*

— Da, a încuviințat Alix și au coborât împreună scările, rememorând detaliile prezentării. Ați văzut cum s-a împiedicat Tania?

— *Oui*, am crezut că nu mai iese, era așa de supărată!

— Lucky a ieșit cu un pantof negru și cu unul bej!

Cina a fost gălăgioasă. Cel mai tăcut dintre toți era *monsieur* Dior, lucru obișnuit. A fost doar un moment formal – toastul ținut de Bérard.

— Dragul meu Christian. Savurează din plin acest moment de fericire, pentru că este unic în cariera ta. Niciodată nu vei mai obține atât de ușor succesul: pentru că de mâine începe chinul de a te menține la același nivel și de a te depăși, dacă e posibil.

Lui Lillie,
De la Paris

În seara asta mi-am dat seama că îmi petrec majoritatea timpului gândindu-mă la zilele și nopțile

în care nu mă autodepășesc. De exemplu: „Nimeni nu se căsătorește din dragoste" mi-ai spus tu la o săptămână după ce am acceptat cererea lui Bobby și am aflat că va rămâne la New York, și nu va fi trimis în străinătate, iar eu ți-am spus că voi rupe logodna. Eram la restaurant, mâncam înghețată și tu ai spus apoi: „Te căsătorești cu Bobby pentru ceea ce poate să-ți ofere. Asta trebuie să facă femeile. Bobby știe."

A fost prima oară când m-am gândit că vorbești ca mama ta și îmi aduc aminte că m-am gândit că poate nu sunt cuvintele mamei tale, că poate sunt cuvintele tuturor femeilor.

„Și Bobby ce primește?" te-am întrebat eu.

„Păi", ai spus tu cu gura plină de sos de ciocolată, „Bobby te primește pe tine."

Mai că mi-a venit să plâng, pentru că nu mai vorbeai ca mama ta. vorbeai ca Lillie, cea care mi-a fost întotdeauna ca o soră. Așa că am spus: „Noi am fost întotdeauna la pachet. Așa că Bobby te primește și pe tine. E un tip al naibii de norocos."

Și am râs amândouă până ne-au dat lacrimile.

M-am dus acasă gândindu-mă că e OK. Că nu trebuie să încerc să mă depășesc într-o căsnicie. Că am noroc să mă căsătoresc cu un prieten, și nu cu un străin.

Dar în seara de dinaintea plecării în Elveția – nu am putut să spun niciunuia dintre voi unde mă duc, v-am spus doar că un timp nu vom putea lua legătura – am ieșit cu toții la masă. Tu și Bobby erați certați, și cum voi vă ignorați unul pe altul, Peter îl îndemna pe Bobby să ne despărțim afectuos, iar eu mă întrebam ce voi găsi în Elveția,

Bobby și cu mine ne-am trezit sub o pătură galbenă tricotată dintr-un hotel ieftin, el terminând în două minute și eu cu ochii în tavan.

Nu m-am autodepășit în noaptea aceea.

Cred că totuși în Elveția am făcut-o, și uite cum s-a terminat!

Mă gândesc că acum sunt la Paris – dar de data asta vreau un altfel de sfârșit.

Știu că și tu vrei un altfel de sfârșit. Și amândouă știm că asta e imposibil.

Cu dragoste și bisous,
Alix

A împins scrisoarea deoparte. Fusese fericită până la toastul lui Bérard. Dar peste tot existau factori declanșatori – mici cuvinte, gesturi insignifiante, sunete fără importanță – care erau atât de încărcați de amintiri, încât fericirea dispărea și rămânea doar ecoul plânsului ei din camera lui *La Voce*, în noaptea în care se prezentase în fața lui îmbrăcată în rochie albă, crezând că își plătește o datorie oribilă – în realitate fiind însă începutul ororilor.

Alix s-a dus la Ritz devreme, înainte de a merge la serviciu, și acolo Frank i-a dat o listă cu persoane de care își amintea că fuseseră la bar cam în perioada în care primise solicitarea să o pună în legătură cu *La Voce*.

— Nu știu însă dacă omul tău a fost vreodată aici, i-a amintit el. Se folosea de alte persoane

ca să-mi trimită mesaje, așa că e posibil să nu fi fost niciodată în Franța.

— Știu, a spus Alix. Dar am atât de puține elemente de la care să pornesc, încât trebuie să urmăresc toate pistele.

A făcut o pauză, întrebându-se dacă nu cumva e o speranță stupidă pe care o consideră intuiție

— E genul de om căruia îi place să observe. Nu transmitea el mesajele, dar pun pariu că asista la transmiterea lor.

Lista lui Frank cuprindea vreo cincizeci de nume. I-a trebuit multă voință să nu îl roage să-i prepare un pahar de French 75, ca să plângă cu el în față. Când va avea ea timp să cerceteze cincizeci de oameni, ca să vadă dacă sunt implicați sau nu? Și cu cât tatona mai mult, cu atât mai mult risca să atragă atenția asupra ei. Doar dacă numele și cercetarea ei rămâneau necunoscute putea să încerce să-l identifice pe *La Voce*, fără ca acesta s-o identifice pe ea. Urmărirea devine periculoasă atunci când vânătorul devine vânat.

Trecuse o bună parte din martie când Alix a reușit să îi facă o vizită lui Esmée Archambault, care își petrecuse iarna pe Riviera. În ciuda teancurilor de hârtii urgente de pe birou, a plecat la ora opt seara și a pornit spre nord-vest, către parcul Monceau, tremurând la minus șaisprezece grade, cu dorința să apară ca prin minune la pensiunea

ei suficient cărbune cât să-i încălzească mâinile înghețate definitiv.

În fața apartamentului lui Esmée, care era așezat splendid cu fața spre parc, Alix a bătut la ușă și a tras o înjurătură când a auzit zgomotele inconfundabile de conversație, muzică și râsete. Până să se îndepărteze în grabă, ușa s-a deschis și o cameristă a întrebat-o cum o cheamă.

— Ai putea să-i spui lui Esmée că Alix St. Pierre vrea să o vadă cinci minute?

— Vă conduc la masă, a spus camerista.

— Nu.

Alix a fost vehementă. Avea pe ea pantalonii verzi de tweed, nu ținută de seară. Și nu știa sigur cum va reacționa Esmée, dat fiind că nu se mai văzuseră de câțiva ani.

— Aștept pe hol.

Camerista a plecat și a revenit după câteva momente spunând:

— Vi se pregătește un loc la masă.

Alix a fost gata să înjure în gura mare. Nu se uitase în oglindă când plecase de la birou și era sigură că are nasul roșu de ger, iar invitații de viță nobilă pe care îi avea Esmée se vor uita la ea ca la o corcitură între renul Rudolf și o nonconformistă boemă. Nu doar că era îmbrăcată cu pantaloni, își mai pusese și o bluză imprimeu de leopard, pe care i-o făcuse dintr-un rest de material croitorul principal al lui Dior, Pierre Cardin. Toate femeile de acolo aveau să fie îmbrăcate cu rochii pentru care

Alix ar fi trebuit să strângă bani un an, fără să mănânce nimic și să locuiască pe străzi.

Ușile de la sufragerie s-au deschis și a învăluit-o un binevenit aer cald.

— Alix St. Pierre! a spus o femeie cu voce teatrală. A trecut atât de mult timp!

Esmée Archambault, care fusese încarcerată și interogată și care abia scăpase de deportarea într-un lagăr de concentrare la sfârșitul lui iulie 1944, s-a repezit la Alix, acoperind-o cu sărutări. A spus încet:

— Mă bucur foarte mult să te văd!

Alix a simțit că o înțeapă ochii când femeia a strâns-o tare în brațe, femeia aceasta pe care mai toată lumea o credea o bogătașă indolentă, dar care, în realitate, milita pentru binele care poate rezulta din război. Și ea știa că tăcerea de după război e iertată și că pentru două femei care s-au luptat atât de mult să se salveze una pe cealaltă, absența nu va diminua cu nimic afecțiunea.

— Tocmai am servit felul principal, așa că vei putea să ne ajungi din urmă, a spus Esmée, reintrând în rolul de gazdă și conducând-o la un scaun așezat tocmai lângă Anthony March.

De data asta Alix chiar a înjurat.

„Prietenul meu, Anthony, spune că atunci când m-am născut...“ și-a amintit Alix că îi spusese ea în ascensor. Cum era posibil ca acel Anthony să fie Anthony March?

Esmée a zâmbit.

— M-am gândit că o să fie distractiv să vă pun alături.

I-a strâns umărul lui Anthony într-un mod care sugera intimitate, după care s-a întors la locul ei, pe celălalt scaun liber de lângă el.

Și Anthony a fost gata să înjure. Nu era *deloc* planul pe care îl avea pentru seara aceea. Cum naiba o cunoștea Alix St. Pierre pe Esmée?

Conversația s-a reluat, iar cuțitele și furculițele au început din nou să zăngănească în timp ce el se uita cum Alix se întinde cam prea grăbită după paharul de șampanie, el stăpânindu-se să nu facă la fel. Pentru că era ceva ascuns adânc sub carapacea cu care se acoperea și care îl făcea să o audă spunând: *Eu sunt mai mică decât tine și sunt singură. Tu ai superioritate fizică. Așa că dacă vrei răzbunare pentru Operațiunea Lycaon, fă ce știi mai bine – sau mai rău.*

Păruse mai degrabă supărată – furioasă, de fapt – decât speriată. Iar în momentul acela Anthony se simțise mai respingător decât toți monștrii pe care îi întâlnise în timpul războiului. Deoarece, cu multe luni în urmă, când aflase că o femeie pe nume Alix St. Pierre îi trimisese o informație care îl convinsese să-și trimită echipa într-o misiune de recunoaștere în Alpi, care avea să fie fatală, *chiar a vrut* să-i rupă gâtul cu propriile mâini. Dar stând în camera ei mică și ieftină, după ce ea îl invitase să facă fix asta, își dăduse seama că nu ar putea s-o facă – și că asta însemna poate că era totuși om.

— Îmi pare rău, a spus el.

Pe fața ei s-a așternut o uimire totală. Pe urmă, buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet aproape răutăcios și ochii ei verzi s-au făcut foarte mari.

— De ce? l-a întrebat ea, iar el și-a dat seama că vrea să-l umilească puțin.

Ceea ce probabil merita. Și-a luat paharul.

— Pentru că am încercat să mă folosesc de tine. Și, a ezitat, a sorbit din șampanie și a continuat, pentru că am fost o jigodie.

— Întrucât îmi mărturisești câteva dintre principalele tale defecte, presupun că ar trebui să te iert.

A ridicat paharul, apoi a părut că se gândește intens, cu ochii în pahar.

— Sare? Zahăr? Șrapnel? Cu ce te-ai decis să mă otrăvești drept răzbunare?

El a râs înainte să-și dea seama ce face. În același moment, Esmée s-a retras de lângă bărbatul cu care vorbea și s-a întors spre ei.

— Scuzele sunt așa demodate, a spus ea pe tonul prefăcut de gazdă. Eu prefer metode mai noi de plată. Cum ar fi, de exemplu, dacă cineva îți pune o broască râioasă în pat, ai putea să-i servești broasca drept pui data viitoare când iei masa cu el.

Anthony n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar era clar că Alix înțelesese, pentru că părea gata să scuipe pe masă friptura pe care o avea în gură – exact ceea ce voise și el să facă cu cafeaua servită de ea. Ea a înghițit, cutremurată, și a spus:

— N-ai face așa ceva.

Strălucirea din ochii lui Esmée era bizară.

— Poate schimb locul cu Esmée, conversația asta nu trebuie să se mai poarte peste capul meu, a spus Anthony.

Esmée l-a oprit, punându-i mâna pe braț.

— Nu, dragul meu. Eu și Alix am fost împreună la școală în Elveția. Ea era acolo pentru...

— Pentru colectivul select, a întrerupt-o Alix, aruncându-i o privire care semăna cu un avertisment, dar Esmée a ridicat din umeri și a continuat.

— A fost un incident într-o seară, cu un amfibian sub pătura mea, a explicat Esmée. Pus acolo de una dintre îngrijitoarele pe care am fost atât de nesăbuită, încât s-o jignesc, dar prins de *mademoiselle* St. Pierre, aici de față.

— Ce față aveai, a chicotit Alix.

— Sunt convinsă că a fost comică, a spus Esmée râzând și ea.

— Dar acum sunteți genul de prietene care vin neanunțate în vizită, fiind...

Alix l-a întrerupt.

— Fiind îmbrăcate absolut nepotrivit. Da – și înainte să faci vreo glumă de prost gust, am spus îmbrăcate, nu dezbrăcate.

El a râs iar și a surprins-o făcând eforturi să nu zâmbească la rândul ei, însă părând ciudat de încântată că nu reușea. Zâmbea cu toată fața, astfel că până și părul îi părea mai roșu și mai strălucitor. Gând care era foarte neașteptat.

Pe urmă Esmée a spus ceva și mai neașteptat.

— Tu știai, *mon cher*, că actele de identitate pentru piloții pe care m-ai pus să-i ascund în Monte Carlo erau de la Alix? Se împrietenise cu un mecanic de tren, care la un moment dat fusese grăjdar la școală, și îl convinsese să facă un compartiment secret în trenul care pleca din Elveția la Lyon, suficient de mare cât să încapă actele. Ba chiar l-a pus să facă o pârghie, ca în cazul în care trenul ar fi fost percheziționat să acționeze pârghia și documentele să fie aruncate în boiler. A salvat mult mai mult decât câteva vieți.

— Da, am reușit să nu-i omor chiar pe toți.

Răspunsul lui Alix era mai mult decât mâhnit. Nu, nu mâhnit – era o autoacuzare, de parcă și ea ar fi avut un sentiment de vinovăție care o apăsa în piept ca o bucată de plumb.

Când a vorbit, Esmée a făcut-o în șoaptă.

— Tu știi că te iubesc, i-a spus, strecurându-și degetele printre degetele lui și strângându-i-le. Dar și pe Alix o iubesc. Iar eu iubesc doar oameni buni. Nu știu de ce i-ai cerut scuze lui Alix, dar sunt aproape sigură că e ceva legat de faptul că ești prea autoritar. Iar tu, s-a întors spre Alix, pentru că te încăpățânezi să nu te bazezi decât pe tine însăți. Și pentru că amândoi ați suferit mult prea mult.

Expresia de pe fața lui Alix era copia fidelă a expresiei lui – uluiala că Esmée, în care el avea încredere mai multă decât în oricine, avea atât de multă încredere și în această persoană,

încât parcă îi diseca pe fiecare și spunea: *Ia uitați-vă aici.*

I-a surprins privirea lui Alix. Ea s-a retras ca un mânz speriat, de parcă nu voia decât ca el să n-o vadă. Iar el a regretat dintr-o dată că scuzele lui nu au fost mai sincere. Dacă nu s-ar fi detestat deja pentru că o făcuse să creadă că ar putea să-i facă rău în seara aceea la pensiune, acum se detesta pentru că înțelegea că, sub fațada aceea sarcastică, ea era mai mult decât speriată de el.

Nu-ți voi face rău niciodată, era gata să spună. Dar Esmée a spus:

— Cred că Alix vrea să stea de vorbă cu mine. Ne întoarcem până la desert. Poți să te ocupi de musafiri.

În viața lui nu-și dorise atât de mult să dea năvală într-un tête-à-tête la care nu fusese invitat. Până în seara aceea – până să le vadă împreună pe Esmée și pe Alix – ar fi stat liniștit cu paharul lui de șampanie și ar fi fost bucuros să se întrețină cu oamenii, convins că Esmée îi va spune mai târziu ce a discutat. Dar felul în care Esmése se purta cu Alix – nu erau doar apropiate, ci intime, așa cum sunt doi oameni legați printr-o suferință apăsătoare – îl făcea să se îndoiască de faptul că Esmée îi va spune ceva.

— Anthony poate să fie ori greu de iubit, ori mult prea ușor de divinizat, i-a spus criptic Esmée, când Alix a urmat-o în altă cameră.

A acceptat cu recunoștință coniacul pe care i l-a oferit, cu toate că depășea cu un pahar limita așa-zis strictă în ceea ce privea băutura.

— A fost pe munte în noaptea în care au murit toți, a spus Alix, amintindu-și cum își înfipsese el degetele în omoplați la pensiune și amintindu-și telegrama primită a doua zi dimineață, după teribila tragedie: NOUĂ MORȚI, INCLUSIV GHIDUL. UN AGENT A SUPRAVIEȚUIT RĂNIT DE GLONȚ ÎN DREAPTA SPATE.

— Are cumva o rană probabil urâtă în omoplatul drept?

Și-a dat seama ce o întreabă pe Esmée – *L-ai văzut pe Anthony fără haine?* – și a băut o gură mare de coniac.

— Nu răspunde..

— Are, a răspuns Esmée direct. Și i-am văzut-o la plajă, nu în dormitor. Nu am știut....

S-a așezat vizavi de Alix și a clătinat din cap.

— Nu am știut că și el a fost prins acolo. Noi doi avem o înțelegere, știi?

Alix a ridicat mâna, pentru că nu voia să știe ce fel de înțelegeri a făcut Anthony cu femeile, dar Esmée a spus:

— O înțelegere să nu vorbim despre război. Știam că a fost în Italia, dar atât.

A oftat, apoi a zâmbit puțin.

— Îmi pare foarte bine să te văd.

— Și mie. Și îmi pare rău pentru broască, a spus Alix încet, de parcă broasca ar fi cauzat cumva totul.

— Mie îmi pare rău nu doar pentru broască.

Era șansa lui Alix și a profitat de ea.

— Mai ai contacte în Anglia, din timpul războiului? Trebuie să aflu tot ce pot despre Becky Gordon, redactorul de modă de la *The Times*. Și eventual despre nașul ei. Știu că mișcarea ta de Rezistență a fost finanțată de britanici, așa că sper să...

Esmée s-a așezat în genunchi lângă ea.

— N-a fost vina ta. La fel cum și eu trebuie să cred că nu a fost vina mea când am aranjat întâlnirea dintre tine și bărbatul acela. *A lui* a fost vina, oricine ar fi el.

— Păi exact asta e, a spus Alix deprimată. Cine este? Și cum naiba să-l găsesc? Trebuie să îl găsesc, Esmée. Altfel...

A luat o gură de coniac.

— Am senzația că mă voi urî până la moarte.

A auzit în vocea ei ruptura precum sfâșierea unei bucăți de mătase.

Esmée a apucat-o cu blândețe de braț.

— *Chérie*, sunt prea multe femei nevinovate care nu se pot ierta pentru lucruri pe care le-a făcut războiul. Lasă-mă să fac ceva cercetări printre cei care au mai rămas din rețeaua mea. Măcar atât pot să fac ca să mă răscumpăr pentru faptul că te-am pus în legătură cu cineva care nu voia decât să te trădeze. Și, Alix...

Acum vocea lui Esmée se tăia.

— Ai grijă. A ucis cel puțin nouă oameni. Cel mai probabil, mai mulți. Nu vreau să...

Iar i s-a tăiat vocea.

— Nu vreau să te pierd și pe tine din cauza lui.

Alix și-a luat în brațe prietena, iar îmbrățișarea lor a fost în același timp insuportabilă și necesară, amintindu-i cât de frumoasă poate fi viața și cât de chinuitoare era. Pentru că dacă cei mai dragi prieteni te pot face să plângi, atunci ce nenorociri pot să-ți aducă dușmanii?

CAPITOLUL 14

— Prevăd belele în viitorul tău, i-a spus Frank lui Anthony la două dimineață, în barul de la Ritz.

Anthony a întors capul în direcția în care se uita Frank și a văzut-o pe Esmée venind spre el.

— Cred că asta înseamnă că ne spunem noapte bună, i-a spus el lui Frank, auzind cât de hârâit îi sună vocea, de parcă ar fi înghițit țigările, și nu doar ar fi fumat prea mult.

— Poți să trimiți vreo zece sticle de apă minerală în apartamentul lui *monsieur* March, i-a spus Esmée lui Frank.

Lui Anthony i-a spus:

— Am văzut multe de-a lungul timpului, însă niciodată n-am văzut un vermut suficient de tare sau vreo femeie suficient de fermecătoare ca să înece amarul cuiva.

— Mare adevăr, a spus Frank, în timp ce Anthony o urma pe Esmée spre ascensor.

După ce s-au închis ușile, el i-a spus:

— Am exact trei sticle de vermut și zero femei. În seara asta nu am făcut nimic care să-mi terfelească și mai mult reputația. Pur și simplu nu puteam să dorm.

— Măcar ai încercat? Sau în mod normal te dai jos din pat la ora asta cu pantalonii, cravata și sacoul pe tine?

Pe urmă a zâmbit.

— De fapt, tu ești întotdeauna îmbrăcat impecabil, așa că nu m-ar surprinde.

Anthony a râs, bucuros că ea se relaxase, pentru că detesta ideea că el era cauza iritării ei. În apartament, a aruncat o privire spre sticla de vermut, dar s-a reținut și a urmărit-o cum se plimbă prin cameră înainte să spună:

— Becky Gordon folosește numele mamei ei.

El s-a așezat pe scaunul de la birou și nu și-a putut stăpâni gestul de a-și duce mâna la omoplat sau grimasa care l-a însoțit.

Esmée i-a aruncat una dintre privirile ei autoritare.

— Ți-am spus să te duci la un doctor pentru asta. În mod sigur nu te ajută cu insomnia.

— Nu, a încuviințat el. Coșmarurile și omoplatul zdrobit de mitralieră se dovedesc a fi dureri mai tiranice chiar și decât tine.

Autoritatea din ochii ei a trecut în voce.

— Întrucât sunt singura persoană care poate să-ți comande, trebuie s-o fac de două ori mai dur. Și nu cred că veștile mele te vor ajuta cu umărul sau cu somnul. Numele lui Becky este de fapt Rebecca Fitzgibbons. Fratele ei, Francis Fitzgibbons, a murit în Italia pe 10 aprilie 1945.

El a ridicat capul brusc.

— E aceeași zi în care...

S-a oprit. Ei nu vorbeau despre război. Era jurământul lor solemn.

— Aceeași zi în care operațiunea lui Alix a dat greș și o grămadă de oameni au fost omorâți? a întrebat ea încet.

El s-a ridicat și a trecut în fața biroului, de unde putea să-i vadă mai bine fața. Dacă ea își încălca jurământul de-a nu vorbi despre război înseamnă că avea un motiv al naibii de bun. Aici, lângă veioză, ochii ei erau atât de întunecați, încât și-a amintit ce spusese Anjelica despre ochii lui Alix – fără lună – și și-a dorit să poată să se întoarcă în 1944 și s-o scoată pe Esmée din Paris ca să nu mai poată fi capturată și torturată de nenorociții de naziști.

Și-a scos sacoul și l-a aruncat pe birou.

— Vino aici, i-a spus el, și ea probabil că simțea într-adevăr cum trecutul revine în prezent, pentru că l-a lăsat să o ia în brațe, părând că are cu adevărat nevoie de acea îmbrățișare, se ținea de el de parcă dacă nu ar fi făcut-o, ar fi căzut în hăul trecutului îndepărtat.

— Știi, a spus el după un moment, tu s-ar putea să fii singura femeie suficient de fermecătoare pentru a alunga toate necazurile. De fapt, îmi aduc aminte că odată te-am făcut să-mi promiți că te vei căsători cu mine dacă amândoi vom fi singuri la treizeci de ani. Ceea ce pentru mine nu e prea departe.

A auzit-o râzând, ceea ce fusese și intenția lui, iar ea s-a retras un pic, zâmbind și ștergându-se la ochi.

— Știi că te iubesc prea mult ca să mă căsătoresc vreodată cu tine.

El a zâmbit și a sărutat-o pe frunte.

— Și eu la fel.

Ea s-a retras și a spus repede: „Mersi“, după care a dat din cap, ca și cum ar fi spus că e destul de stăpână pe ea pentru a continua discuția.

Așa că i-a spus ce credea el.

— Britanicii au trimis un agent de la operațiuni speciale împreună cu echipa mea, în ziua aceea. Nu-l știam decât după numele de cod, dar pun pariu că numele lui real era Francis Fitzgibbons.

— Și că Becky vrea să se răzbune.

— Dumnezeule, *ea* ar fi trebuit să fie agent de operațiuni speciale, a spus Anthony, clătinând din cap. De mult n-am mai văzut o actriță atât de bună. Presupun că-și imaginează că Alix St. Pierre e de vină pentru moartea fratelui ei. Dar de unde a aflat că Alix a fost implicată?

Esmée a spus sec:

— Nu știu cum ai aflat tu, dar presupun că ai folosit tehnici similare. Contactul meu din Anglia mi-a spus că nașul ei, care e la fel de furios și de pornit să se răzbune, a hărțuit o grămadă de oameni care în final i-au spus că operațiunea în care a murit finul lui a fost pusă la cale în Elveția. Majoritatea oamenilor care aveau afaceri în Europa în timpul războiului bănuiau că Allen Dulles nu era la Berna ca să schieze. Descoperi că legătura e

Elveția, după care îl găsești pe Dulles. Și de la el, dacă cunoști pe cine trebuie, nu e decât un pas până la așa-zisa...

— Secretară, a încheiat Anthony. Alix St. Pierre.

A expirat.

— Jumătate de Paris e pe urmele ei.

— Iar tu ar trebui să-i spui.

— Nu cred că va vrea să audă veștile astea de la cineva pe care îl disprețuiește.

Tonul lui Esmée era implacabil.

— Alix este...

A ezitat și Anthony a așteptat, curios să afle cum se va termina propoziția. Alix este ce? Al naibii de inteligentă. Și al naibii de frumoasă. Dar ce altceva?

Apoi Esmée a clătinat din cap.

— Ți-am spus că nu o să vorbesc cu tine despre ea și n-o s-o fac.

El s-a întors și s-a sprijinit cu palmele de birou, simțind nevoia să stea pe gânduri. De când Alix îl dăduse afară la pensiune, își petrecuse tot timpul încercând să se convingă că ceea ce se întâmplase în Italia nu poate fi reparat – și că cel mai probabil nici el nu mai poate fi reparat. Dar se mai gândise și la Alix din când în când, mai ales în luna care trecuse de la petrecerea lui Esmée, când văzuse mai multe fețe ale ei: femeia care îi făcea farse neașteptate tocmai Reginei Esmée, femeia care făcuse în timpul războiului o grămadă de lucruri pe care el se bazase și de pe urma cărora beneficiase.

Umărul i-a trimis o altă rundă de durere în oase. A tras o înjurătură, și-a desfăcut cravata, după care a făcut-o ghem și a aruncat-o pe un scaun. Nu l-a făcut deloc să se simtă mai bine.

Alix St. Pierre, acum era sigur, nu fusese motivul pentru care Operațiunea Lycaon să se termine dezastruos. Nu trimisese din lene o informație tâmpită și neverificată, venită din partea unui informator care nu fusese probat, așa cum crezuse el inițial. Nu – în clipa aceea putea să pună pariu că persoana de la care primise ea informația aceea era cea care îi păcălise pe toți. Iar dacă Anthony fusese în stare să fraierească destui ca să afle numele secretarei lui Dulles și nașul lui Becky la fel, atunci era doar o chestiune de timp până când persoana aceea o va găsi pe Alix?

Era o lașitate din partea lui să o pună pe Esmée să-i spună lui Alix de fratele lui Becky.

— Mă duc mâine la ea, a spus el.

Esmée a zâmbit, l-a sărutat pe obraji și i-a spus să se ducă în pat și să-și imagineze că e pe plaja din fața casei ei de pe Riviera. Și, Dumnezeule, ce obosit era. Poate că în seara asta va fi mai simplu. Până și durerea surdă din omoplat se mai potolise puțin, pentru că Alix St. Pierre și cu el urmăreau, poate, același lucru. Și poate că ar fi mult mai simplu dacă l-ar fi urmărit împreună.

Alix s-a încruntat când a citit ultimul articol publicat de Becky în *The Times*, în care spunea că stilul extravagant adoptat de Dior o să-i trimită pe toți la dracu'. Era convinsă că Becky

nu crede pur și simplu că femeile ar trebui să fie absolut mulțumite cu rochiile lor peticite, care le țin la locul lor – îmbrăcate prost și lipsite de vise –, ci că vrea s-o distrugă pe ea. Din păcate erau și alții de acord cu părerile lui Becky în legătură cu scandaloasa risipă de mătăsuri pe care o făcea Dior, iar Becky era expertă în alimentarea furiei lor. Alix va trebui să ia măsuri cât mai repede – dar, la naiba, mai întâi trebuia să afle mai multe despre ea.

Încetase s-o mai urmărească, pentru că se dovedise a fi o pierdere de timp. Frank trăgea cu urechea la conversațiile ei de la bar, dar nu aflase niciun indiciu referitor la problema pe care o are ea cu Alix. Mai petrecuse și câteva sfârșituri de săptămână la biblioteca națională, căutând prin ziare vechi informații legate de familia lui Becky și de nașul ei, precum și despre persoanele de pe lista dată de Frank, dar demersul acela se dovedea a fi de durată.

Cum-necum, venise vara și ea nu reușise să găsească nimic despre *La Voce* sau vreun indiciu referitor la motivația lui Becky, în timp ce activitatea de la Dior o copleșea. Îi trebuia o strategie pentru primele două misiuni, dar în momentul acela trebuia să asiste la mai multe ședințe foto, după care trebuia să plece repede la Ritz, pentru că Daisy Fellowes o convocase pe Suzanne în apartamentul ei cu rochiile în după-amiaza aceea. Și nimeni n-o refuza pe Daisy Fellowes.

I-a scris un bilet lui Becky în care îi mulțumea pentru publicitatea făcută, cu speranța că asta o va îmboldi să facă ceva. Pe urmă a încărcat manechinele și rochiile într-o mașină, a stat vreo două ore pe malul Senei cu fotograful Willy Maywald și cu Carmel Snow, după care a plecat în Montmartre, unde fusta modelului Corolle avea să rivalizeze cu însăși cupola de la Sacré-Coeur.

Vestiarul pentru ședința foto era un bar de pe Rue Lepic, în apropiere de istorica Moulin. Era nefiresc de mult zgomot și activitate pe străzile pietruite, dar era *totuși* Montmartre. Alix nu se putea aștepta ca regina cancanului din Paris să stea cuminte, nici măcar pentru Dior.

În curând, Tania a făcut ca modelul Corolle să se legene precum un club de jazz, mergând pe stradă pe lângă afișele care prezentau noul film făcut de Vivien Leigh, iar rochia eclipsa până și ochii de căprioară ai actriței. Din spate a răsunat un strigăt, după care a apărut o femeie de nicăieri care s-a repezit la Tania țipând: „*Putain!*"

A mai apărut o femeie care s-a agățat de rochie, scuipând o mulțime de invective la adresa lui Dior, la risipa pe care o face și la cât de scandalos e să faci asta în acele vremuri de după război. Amândouă au smuls, au tras și au sfâșiat rochia Taniei ca niște lei care își sfâșie prada.

— Opriți-vă, a strigat Alix și s-a aruncat în învălmășeală, încercând să-i acopere semi-

goliciunea Taniei și alegându-se cu un cot în cap și cu pierderea pălăriei. Dar furia a făcut-o să continue lupta. Pentru că fotografii de la ziare erau acolo, dar nu o ajutau pe Tania, ci făceau poze cu hainele ei rupte, în timp ce două femei acuzau o fată de ceva de care nu era vinovată.

Una dintre femei a tras de fusta ei și a smuls-o cu totul. S-a ciocnit de Alix și a dezechilibrat-o așa de tare, încât a căzut la pământ, lovindu-se cu capul de marginea trotuarului. Ea a înjurat când durerea a făcut să-i clănțăne dinții și să-i strângă stomacul.

S-a mai uitat o dată în sus, ca să fie sigură că Tania este dusă în bar și că altcineva le îndepărtează cu forța pe cele două femei înrăite, după care a închis ochii și a expirat, ca să nu i se facă rău.

Merde. Va avea migrene cel puțin două zile și nu va avea nici măcar satisfacția că a băut prea multe French 75 ca să le capete.

— Ești bine?

O voce masculină i-a vorbit la ureche și cineva i-a îndesat în mână o batistă.

A deschis ochii și și-a dat seama că probabil și-a spart capul mai rău decât a crezut. Avea halucinații cu Anthony March.

Femeia de pe trotuar era o Alix St. Pierre cu obrajii albiți și fără replici usturătoare.

— Ești real? l-a întrebat ea.

— Probabil mai real decât ai vrea, a admis el.

S-a lăsat pe vine lângă ea.

— Sprijină-te de perete.

O dată în viață, nu s-a opus. Probabil o durea capul ca naiba.

— Ce-a fost asta? a întrebat ea slăbită. Și de ce ești aici?

— A fost un protest organizat de niște femei din Paris, care preferă ca rochiile lor să semene mai degrabă cu florile uscate decât cu trandafirii proaspeți. Au primit un pont că se întâmplă ceva în Montmartre. Presupun că de-asta sunt și tipii ăia aici.

A arătat spre fotografii de la ziare.

— Vrei să-ți aduc o cafea mult prea dulce ca să îți reînvie spiritul de luptătoare sau e de ajuns un pahar cu apă?

Ea a zâmbit, după care a strâns din ochi.

— Au. Fără zâmbete. Poate chiar fără vorbit.

— Nu știu cum o să supraviețuiești, a spus el sec și a fost recompensat de un alt zâmbet, urmat de o altă grimasă.

— Nu mai încerca să mă înveselești, a spus ea cu o voce puțin mai puternică. Ai reușit să fii extrem de serios la toate celelalte întâlniri pe care le-am avut, așa că sigur poți s-o faci și acum. Dă-mi mâna să mă ridic.

Era o încăpățânare în cuvintele ei care l-a făcut să o ridice de jos, în ciuda reținerilor pe care le avea.

În momentul în care s-a ridicat, a părut că i se face rău. El era surprins că nu i s-a făcut rău deja după lovitura aceea. Alix St. Pierre era o femeie minionă, îmbrăcată în mătăsuri, dar

era clar că e mult mai puternică decât părea. I-a luat batista din mână și i-a tamponat tâmpla.

— Ai sânge în păr.

A văzut cum încearcă să-și revină, cum închide iar ochii și era pregătit ca ea să-i deschidă din nou. L-a surprins în timp ce îi studia fața. Au trecut cinci secunde ciudate și tăcute, în care mâna lui era sub bărbia ei și degetele lipite de piele puteau să simtă circulația sângelui ei într-un mod foarte intim.

S-a retras.

— Nu-i așa de grav. Mai că poți să spui că ți s-a întins rujul.

— Ca și cum m-am înțepat cu foarfeca, a râs ea, mai mult pentru sine.

Și-a netezit rochia mototolită.

— Trebuie să văd ce face Tania, și apoi trebuie să ajung la Ritz. Daisy Fellowes mă așteaptă.

— Rănită la cap?

— M-am dat cu prea mult ruj, ai uitat?

El a râs. Cum reușea să facă asta de fiecare dată? Să găsească umorul într-o situație și să facă o remarcă sclipitoare. I-a venit un gând în minte – unii dintre oamenii lui din Italia nu ar fi tratat o lovitură la cap cu așa mult *éclat*.

— Mulțumesc pentru ajutor, i-a spus ea, întorcându-se și îndreptându-se încet spre intrare.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decât s-o urmeze în barul în care manechinul plângea, oamenii care manevrau articole cosmetice neidentificabile se văicăreau, iar Alix își ținea

mâna apăsat pe frunte, în dreptul nasului. A ieșit în stradă, a chemat un taxi și a condus fata spre mașină, în speranța de a mai reduce zgomotul cu câțiva decibeli.

A revenit în bar, clătinând din cap uimit. Dacă i-ar fi spus cineva că azi va șterge sânge și manechine, nu ar fi crezut. S-a rezemat de cadrul ușii, uitându-se cum se prelinge sângele pe fața lui Alix și a spus:

— Trebuie să stai jos măcar cinci minute cu batista la cap, preferabil și cu niște gheață.

Ea a ridicat capul de parcă ar fi uitat că el e acolo și și-a trecut degetele peste frunte, mânjinndu-le de sânge.

A lăsat repede rochia pe care o ținea în mână – și care nu avea cum să fie și mai distrusă, chiar dacă s-ar fi murdărit de sângele ei – a desfăcut poșeta și a răscolit în ea fără să găsească ceva cu care să se șteargă.

Anthony a traversat camera, a luat-o de umeri și a așezat-o pe un scaun, nu cu forță, dar ferm.

— Spune-mi ce trebuie să faci și o fac eu, ca să nu aud zvonul că te-am lovit la cap și apoi te-am abandonat însângerată și inconștientă în Montmartre, cu o piesă vestimentară de sute sau mii de dolari la picioare, numai bună de-a fi furată.

Ea nu s-a împotrivit. A acceptat iar batista lui, și-a lipit-o de frunte și i-a explicat cum să îndese una dintre ținute într-o cutie.

— Nici măcar nu știu ce-i aia robă, a spus el ironic, dar s-a străduit să evite prinderea

pelerinei în capacul cutiei.

Ea a reușit să râdă un pic, după care s-a aplecat pe neașteptate să ridice cutia în același timp cu el. S-a lovit în cealaltă parte a capului și a înjurat foarte tare și foarte obscen în italiană.

— Asta nu ai învățat-o la *Maison* Christian Dior, a spus Anthony, încercând să-și ascundă zâmbetul stârnit de această femeie care se comporta așa de normal când era lovită la cap și care înjura mai colorat decât toți bărbații cu care lucrase în timpul războiului.

— Acum ai un cucui și în partea cealaltă.

Moment în care ea a izbucnit în râs.

— Nu așa trebuia să fie ziua asta, a bolborosit ea.

— Hai, a spus el, gândindu-se că ar putea foarte bine să se bucure de situația în care intrase. Te duc cu robele tale la apartamentul lui Daisy Fellowes – e la același etaj cu mine – fără alte lovituri, promit.

Și pentru că Alix era fix persoana pe care o căuta în ziua aceea, a adăugat:

— După aceea mergem la Brasserie Lipp să mâncăm.

Iar ea a spus:

— Bine.

CAPITOLUL 15

— *La soupe à l'oignon, le cassoulet, et puis la tarte au chocolat, s'il vous plaît.*

Alix a închis meniul și i l-a înapoiat ospătarului.

Anthony s-a uitat la ea de parcă ar fi comandat viermi.

— O grămadă de mâncare.

— Fac cinste, a spus ea iritată.

Cu toate că, s-a gândit ea acum, când rațiunea a luat locul foamei, toată mâncarea aceea într-un astfel de local avea s-o coste salariul pe două săptămâni.

Până să apuce să cheme din nou ospătarul și să tempereze comanda, Anthony a clătinat din cap, exasperat.

— Nu-mi pasă cât costă mâncarea ta. Pur și simplu nu mă gândeam că ești o mâncăcioasă, a spus el, uitându-se la silueta ei care, Alix trebuia să recunoască, era pusă foarte bine în valoare de-o altă rochie de zi de la *le patron* – verde închis de data asta, o culoare asemănătoare cu ochii ei, iar Dior zâmbise când văzuse valul de material și spusese: „Toată lumea o să creadă că sunt un măgar dacă nu-ți fac o rochie din ăsta". În felul

acesta, șifonierul ei sărac se mai umpluse un pic.

— Am tendința să fac excese, a spus ea, aprinzându-și o țigară. Dar numai o plăcere o dată. Într-o seară French 75, în altă seară *cassoulet*, în altă seară mătase – deși în seara asta s-ar părea că am și din asta o cantitate rezonabilă. Plus lovituri la cap, a râs ea și a băut o gură din apa pe care avea de gând s-o consume exclusiv.

Anthony a zâmbit și s-a relaxat; până și ochii lui lăsau să pătrundă licărul veiozei suficient ca ea să vadă că au o culoare neobișnuită, atât de întunecați, încât era ușor să crezi că sunt căprui. Dar în realitate erau de un albastru intens, înainte să treacă în negru, aceeași nuanță ca a rochiei Chérie.

— Te mai doare? a întrebat ea, arătând spre umărul lui Anthony.

El a dat să ridice mâna, și ea a văzut cum se pregătește să-și preseze omoplatul, exact cum făcuse la pensiune. El s-a reținut însă, și a mișcat paharul într-o parte și alta, după care a spus:

— Tu ești Bisous.

Ea a dat din cap.

— Având în vedere părerea deplorabilă pe care o ai deja despre mine, nu o să fii surprinsă să afli că eu am crezut că Bisous este bărbat. Un tânăr flecar care face glume proaste.

— Iar eu am crezut că Leone, care presupun că erai tu, e un tânăr flecar și foarte plin de el.

A zâmbit și el a râs, iar Alix s-a gândit că îi place foarte mult râsul lui. Semăna puțin cu zâmbetul lui Dior – rar, dar ciudat de mulțumitor atunci când îl vedeai.

— După cele câteva întâlniri pe care le-am avut aici, la Paris, probabil ai fost convinsă că ai avut dreptate, a spus el.

Acum ea a fost cea care a râs.

— Sunt dispusă să-mi schimb părerea.

Esmée și Frank garantaseră amândoi pentru el. Azi ar fi putut s-o lase să sângereze pe trotuar. Iar în Italia, ca Leone, o ajutase.

Ceea ce, probabil, l-a făcut pe el s-o întrebe:

— Cu ce începem, *cassoulet* sau confesiuni?

Pe Alix încă o durea capul și era flămândă.

— *Cassoulet*. Altfel s-ar putea să-ți mănânc confesiunea.

Alt hohot de râs.

— Îmi dau seama de ce te-au luat în BSS. Poți să fii de-a dreptul dezarmantă dacă te străduiești.

— Deocamdată nici măcar nu mă străduiesc, a spus ea zâmbind.

El a clătinat din cap în glumă.

— Poate că totuși ai suferit o contuzie. După întâlnirea de la pensiunea ta, nu am crezut că peste câteva luni vom râde împreună.

Alix a stins țigara.

— După *cassoulet*, ai uitat? Dar despre ce vom vorbi până atunci? Nu despre rochii, clar.

Și doar pronunțarea cuvântul „rochii“ a făcut-o să-și dea seama de ceva la care ar fi

trebuit să se gândească mai devreme, dacă nu ar fi fost durerea de cap.

— Dacă erau acolo fotografi, a spus ea, înseamnă că există fotografii cu Tania în rochia ruptă, fotografii care mâine vor fi publicate undeva. Fir-ar, a spus ea exact în clipa în care ospătarul a pus pe masă două castroane cu supă.

S-a uitat la ele cu regret.

— Trebuie să-i spun lui *le patron* ce s-a întâmplat.

— Mănâncă-ți supa, a spus Anthony. O să dau un telefon de aici să văd dacă pot să aflu ce fotografi au fost. Pe urmă poți să-l suni pe Dior cu toate informațiile, nu doar cu jumătate. Și poți să mănânci și *cassoulet* – și putem și să vorbim.

— Încă o favoare se adaugă la colecție.

— Poate că va trebui să plătești masa până la urmă.

Din nou surpriza râsului. Poate că cina asta va fi mai distractivă decât a crezut ea.

— *Touché*. Nu mai pomenesc de favoruri. Dar...

A ezitat, acum gânditoare.

— Femeile de azi-dimineață. Ce i-au făcut Taniei. Îmi amintește de...

A ridicat privirea din supa ei. Anthony aștepta ca ea să continue.

— Îmi amintește de *les femmes tondues* – de femeile acuzate că au fost amantele germanilor.

A învârtit lingura în supă, cu intenția de a nu mai vorbi, dar i-au scăpat alte cuvinte.

— Femeile dezbrăcate, rase în cap și plimbate pe străzi, a continuat ea. Femeile care aveau nevoie de mâncare, care aveau copii pe care să-i protejeze sau care, și dacă ar fi spus nu, nu le-ar fi ascultat nimeni. Ziarele vor publica fotografia Taniei la fel cum publicau fotografii cu femei scuipate lângă fotografii cu soldați eroici stând în fața tancurilor lor lucioase. Nimeni nu a publicat vreodată o fotografie cu Pig Alley – știi că așa numeau femeile Rue Pigalle?

Nu a așteptat răspunsul lui.

— La fel cum nimeni nu a publicat vreo fotografie cu cei zece mii de soldați americani pe care prostituatele franceze trebuiau să îi servească într-o zi. De ce nu trebuie Tania să poarte o rochie care să-i sublinieze silueta? Este denigrată pentru un comportament care nici nu se compară cu comportamentul pentru care un bărbat nu pățește nimic, ba chiar e lăudat. Femeile sunt vinovate de tot – și asta e ceva ce nu se va schimba.

A amuțit când și-a dat seama cât de vehement vorbea despre lucruri de care nimeni nu trebuia să vorbească – și mai ales cu cineva aproape necunoscut.

— Eu... a început Anthony, părând pentru prima oară nesigur, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta – și de ce s-ar fi gândit?

Din fericire, chelnerul i-a întrerupt din nou, a luat castroanele cu supă și a adus porțiile de

cassoulet asupra cărora ea și-a îndreptat atenția ca să treacă peste momentul stânjenitor.

— Avem *cassoulet*, a spus ea sec. Deci, pentru început, de unde ai știut că am fost logodită cu Bobby?

Anthony și-a pus coatele pe masă și și-a sprijinit obrajii în palme.

— Într-o noapte de la începutul lui decembrie, am auzit la Ritz niște ziariști care vorbeau despre o anume Alix St. Pierre care urmează să vină la Paris. Numele m-a făcut să mă opresc din drum, dar mi-am imaginat o altă femeie cu numele ăsta extravagant, mai în vârstă, mai simplă sau oricum, nu persoana de care îmi vorbise Bobby. Pe urmă, în noaptea aceea, când ai intrat la Ritz cu pantaloni și bluză roșie am știut că tu ești. Lui Bobby îi plăcea să spună că ești frumoasă, dar nu așa cum ar trebui să fii. Spunea că ești ca soarele: prea strălucitoare – și prea periculoasă de aproape. Eu i-am spus: „Asta n-o să facă dificilă căsnicia?“ Iar el mi-a spus ce mi-ai spus și tu: că voi doi nu vă veți căsători niciodată.

Anthony a aprins o țigară.

Ea și-a dat seama din gestul lui că trage de timp.

— Ce e? Spune-mi.

El a oftat.

— Vrei să știi ce cred eu despre Bobby? Poate că s-a gândit că nu vă veți căsători pentru că avea la el o fotografie cu cineva care sigur nu erai tu.

I-au trebuit câteva clipe să înțeleagă.

— Dumnezeule, a spus ea.

O durea puțin că amândoi avuseseră secrete. Că nu au avut ocazia să fie sinceri.

A luat furculița, căutând consolare în *cassoulet*.

— Continuă, a spus ea sec.

— Bobby credea că tu ești la biroul de telegrafie din Londra, a continuat Anthony.

— Dar el nu știa că lucrez la BSS.

— Știa.

De data asta tresărirea ei a fost așa de puternică, încât a reușit să-și verse apă pe rochie. Poate faptul că nu a putut să-i spună cu ce se ocupă l-a făcut suspicios pe Bobby. Nu putea să-i spună Lillie, pentru că atunci ar fi știut nu doar că e în Elveția, i-ar fi știut și adresa și numărul de la sutien, având în vedere cât de darnică era Lillie cu informațiile.

— *Merde*, a înjurat ea și s-a șters de apă cu șervețelul. Nu-mi vine să cred că după ce am hotărât că *tu* ești o dezamăgire, aflu că s-ar putea să fi fost înșelată, că fostul meu logodnic era un mincinos și că am cea mai spurcată gură din Paris. Unde naiba e tarta aia de ciocolată când ai nevoie de ea?

Anthony a râs mai mult ca niciodată, iar sunetul râsului său era de un *marron* intens și rezonant, aceeași culoare ca a tartei la care visa.

— Hai să o luăm cu noi, a spus el, ridicându-se. Nu-mi place să stau prea mult într-un loc.

Alix a arătat spre braserie.

— Aici nu e o tarabă la care cornetele cu alune sunt gata preparate.

— Atunci cumpăr eu farfuria și furculița. Și dacă pui vreun ban pe masă, a adăugat el când ea a deschis geanta, îți dau vreo două peste ceafă ca să fie simetric cu loviturile din față. Eu te-am invitat. Eu plătesc. Păstrează tu farfuria. Dat fiind lipsa de veselă de la pensiune, ți-e necesară.

Alix încă mai râdea când a plecat la baie.

Om de cuvânt, Anthony o aștepta în fața braseriei cu o farfurie pe care era o tartă de ciocolată.

— Raiul pe pământ, a spus ea, salivând.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet.

— Dacă te uiți vreodată la un bărbat așa cum te uiți la tarta asta, o să ai necazuri.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva care să arate așa delicios, a spus ea. Dă-o încoace.

Au mers în tăcere, Anthony cu mâinile în buzunare, iar Alix cu simțurile atente la orice voce, la orice zgomot de pas și la orice umbră de pe alei. Nu auzise nimic la Brasserie Lipp care să-i dea motiv să se alarmeze, dar asta nu însemna că e momentul să se relaxeze.

— Nu ne urmărește nimeni, a spus Anthony. Sunt sigur. Nu-mi mai amintesc cum e să mergi pe stradă fără să-ți funcționeze toate capacitățile sută la sută. Parcă mi-e dor de o simplă plimbare. Regret că nu am făcut-o mai des.

Ea a ridicat capul spre el și a fost surprinsă de un gând – poate că Anthony chiar era atât

de frumos cum spunea toată lumea. Plictiseala și aroganța permanent vizibile în expresia lui acum dispăruseră și în clipa aceea era un bărbat care avea acea tăietură a obrazului care invita mâinile și buzele.

Mon Dieu. Probabil se lovise la cap mai rău decât crezuse.

A cotit brusc pe Rue Dauphine.

— Hai s-o luăm pe aici!

Plimbarea însemna că erau doar ei și conversația lor. Avea nevoie de fundal, de zgomot și – ideea era precum șuieratul pe care îl făcea ea grăbindu-se să-și prindă trupul din urmă – de un pic de distracție.

A urmat-o într-o clădire pe a cărei boltă scria *Tabou*. Pe sub ușă se strecura muzică jazz abia auzită.

— Intrăm aici? a întrebat Anthony îndoit, lucru rezonabil, dat fiind fațada neatractivă.

— S-ar putea să trebuiască să renunți la sacou și cravată. E o garderobă la etaj.

— Și când spui „să renunți“ vorbești în sens propriu? Pare un paradis al hoților.

Ea a râs.

— Hai, vino. Din când în când trebuie să mai pleci de la Ritz. Și în timpul războiului noi nu am putut niciodată să mergem într-un astfel de loc. Nu există ieșiri de urgență, așa că n-ai pe unde fugi.

— Îl descrii așa de frumos! Iar eu sunt ziarist, ai uitat? Unele dintre locurile în care ajung fac ca ăsta să pară un palat.

— În fine, e un club antic, cred că asta e tot ce trebuie să știi.

L-a auzit râzând când a împins ușa și au fost întâmpinați de o scară care cobora și care dădea înțelesuri noi cuvântului „precar“, dar și de un bubuit triumfător de saxofon.

— Ești gata?

— Nu va conta dacă spun nu, nu-i așa?

Dar a zâmbit și ea s-a bucurat că este întuneric, pentru că avea senzația că dacă l-ar fi văzut mai bine, acela era genul de zâmbet care declanșează incendii necontrolate.

Au ajuns teferi jos, într-o pivniță în care aerul era alb de la fum, muzica era hipnotică și brațele și picioarele dansatorilor se legănau periculos de aproape de paharele cu whiskey de pe masă și de oamenii care stăteau la ele. Dar toată lumea se sincroniza cumva perfect și ridica paharul exact în momentul în care o mână ajungea prea aproape și întorcea capul să râdă de câte ori un trup plonja prea extravagant înspre masă.

— Acolo, a spus Alix, zărind o masă mică, pentru două persoane, care tocmai se eliberase vizavi de orchestră.

Trebuia să îl ia de mână pe Anthony ca să-l conducă printre locurile libere care se iveau, din când în când, în mulțime. A simțit cum o strânge de mână, și palma ei era jumătate cât a lui, dar cumva potrivindu-se perfect – precum stropul de gin, esențial pentru tonic. Și cu același zvâc delicios.

I-a dat drumul la mână imediat ce au ajuns la masă.

— A supraviețuit, a spus ea, îndreptându-și atenția spre tarta de ciocolată – care și ea era delicioasă și, prin comparație, mult mai puțin dăunătoare pentru sănătatea ei.

Cu gustul de ciocolată amăruie în gură și cu o cascadă de sunete care se revărsau din trompetă precum un val de satin, s-a relaxat. Aici, unde nu erau decât lipsă de pudoare și dezinvoltură, ar putea, eventual, să-și spună în șoaptă grijile și rușinea, în întunericul în care nu ar stârni niciun ecou.

Anthony și-a desfăcut cravata, și-a scos sacoul, și-a suflecat mânecile de la cămașă și s-a aplecat să evite brațul unui dansator, abia reușind să nu fie decapitat, ceea ce a fost mare lucru, dat fiind că era atât de înalt.

— Cum ai găsit locul ăsta? a întrebat el, în timp ce o pereche din apropiere și-a mutat dansul de pe ring pe zidul înclinat al pivniței.

— Suzanne mi-a spus de el. Activitățile ei nocturne au fost întotdeauna mult mai scandaloase decât ale mele.

A zâmbit.

— Afirmația asta poate fi interpretată în multe moduri.

El a râs mai tare ca oricând.

— Atunci voi încerca să n-o decodez. Dar dacă avem un gen de conversație pentru care e nevoie de atâta mizanscenă, s-ar putea să-mi iau un vermut. Să vii să mă cauți dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră. Apă?

Ea a refuzat din cap.

Când s-a întors a aprins o țigară, după care, complet neașteptat, i-a întins-o ei. Gestul i-a amintit dureros cum ea și Chiara obișnuiau să-și împartă țigările și asta a făcut-o să se uite încruntată la capătul aprins al țigării, pentru că era un gest pe care ea întotdeauna îl asociase cu prietenia apropiată.

— N-o să te întreb nimic. Ți-am pus prea multe întrebări până acum și eu am vorbit prea puțin, i-a spus el. Trebuie să știi că echipa mea, oamenii de care eram eu responsabil au fost cei care au murit în Operațiunea Lycaon. I-am permis prostește lui Bobby să preia conducerea pentru că mă rugase de câteva săptămâni și îi promisesem că se va ocupa de următoarea misiune. Dar în Lycaon...

Anthony a întins mâna după țigară și ea i-a dat-o înapoi.

— Am spus nu, a continuat el. Nu știu dacă instinctul tău funcționează la fel ca al meu – știe mai multe lucruri decât ne spune logica. Când i-am spus lui Bobby că mă voi ocupa eu de Lycaon, el a crezut că nu am încredere în el. Iar eu urma să fiu transferat în Franța și trebuia să-mi pregătesc echipa pentru a putea lucra fără mine. Așa că... l-am lăsat. Dar eu le-am dat undă verde. Lucru care mă face la fel de responsabil de moartea lor. A fost convenabil să dau vina pe tine, în primul rând, pentru că mă disculpa pe mine, și, în al doilea rând, pentru că...

A luat bricheta și a bătut cu ea în masă, a suflat fumul și a spus:

— Când am aflat atunci că o femeie ne-a trimis informația aceea, am fost furios. Am fost educat de mic să cred că femeilor le lipsește total inteligența. Pe urmă te-am întâlnit pe tine și, așa cum mi-a spus odată o femeie foarte deșteaptă, tu ești cel puțin la fel de inteligentă ca mine.

Ei i-a scăpat fără să vrea un hohot de râs, de uimire. Și și-a amintit cum era cu Matteo – trăiau împreună totul, și bune și rele: fulgere spectaculoase în întuneric. Din acest motiv e bine ca anumite călătorii să nu le faci singur; uneori e nevoie ca celălalt să te ajute să găsești unica stea ascunsă în furtună.

Bateristul depunea un efort susținut de-a se face auzit dincolo de Atlantic, așa că Alix și-a tras scaunul spre Anthony – deși, dacă l-ar fi mutat un pic mai aproape, ar fi stat în poala lui. *Merde*. Și-a dus degetul la tâmplă. Care e tratamentul pentru contuzie? Vorbitul.

— Un nazist din comandamentul italian mi-a dat informația pe care am folosit-o pentru planificarea Operațiunii Lycaon, a spus ea. Probabil că lucra cu Karl Wolff, având în vedere ce știa. Nu i-am văzut niciodată fața și nu-i știu numele. Dar era informatorul *meu*. Ceea ce mă face pe mine responsabilă. Dacă eu nu aș fi...

A clătinat din cap. Era o mulțime de „dacă". Nu s-ar fi întâlnit niciodată cu *La Voce*. Nu i-ar fi cerut nimic. Nu s-ar fi apropiat așa mult de

Matteo și de Chiara. Nu ar fi trebuit să-i salveze. A băut un pic de apă, regretând că nu e vermutul lui Anthony.

— Singura persoană pe care o învinovățesc și pe care vreau să o găsesc este informatorul tău, i-a spus Anthony. Tu ai avantajul că îl cunoști. Iar eu, ca ziarist, am avantajul de a avea acces la documente, oameni și surse. Te-am invitat la masă pentru că eu cred că împreună am putea să-l găsim mai repede. Ce spui?

Alix a luat de la el țigara Gauloise, în același timp cu privirea, pe care și-a fixat-o ferm pe țigară. Dar el tot putea să vadă că ochii ei sunt tot foarte mari și foarte verzi, și era ca și cum s-ar fi uitat în oglindă. Se reflectau acolo toată vinovăția și uimirea care îl făcuseră să devină o persoană așa cum nu-și dorise niciodată.

A fost gata să-i pună mâna pe braț. Dar și-a amintit de Esmée – cum pentru ea, după război și după ce fusese ținută prizonieră de naziști, atingerea era un lucru neplăcut atunci când venea neinvitată, și atunci doar din partea câtorva persoane. Și a văzut în Alix aceeași tendință de a se retrage, a văzut o persoană a cărei încredere a fost înșelată atât de grav, încât nu mai rămăseseră din ea decât cioburi mici și lucioase, prea prețioase pentru a le acorda unuia ca el, doar pentru că îi ceruse să-i fie parteneră.

Așa că i-a spus:

— Dă-mi voie să-ți spun ce s-a întâmplat pe munte în noaptea aceea.

— Bine, a spus ea foarte încet.

Cum să-i explice entuziasmul straniu care te cuprinde înainte de o misiune – când știi că urmează să faci ceva care ar putea să te ucidă, când teama se amestecă cu adrenalina și se manifestă printr-un anumit tic. Bobby își mișca întotdeauna genunchiul de sus în jos în avion, într-un fel de zvâcnet ritmic și enervant, un altul din oamenii lui vorbea nonstop despre cai. Anthony întotdeauna fuma și recapitula planul în minte iar și iar.

— Nervozitatea din noaptea aceea era ca atunci când... nu știu, când se apropie viscolul, a spus el în cele din urmă. Din acest motiv în toate misiunile trebuie să fie un lider bun – cineva care știe cum să-i țină pe toți la un nivel atât de ridicat de vigilență, încât și porii din vârful degetelor de la picioare să simtă pericolul, dar nu atât de surescitați, încât să devină periculoși. În noaptea aceea mă gândeam că va trebui să intervin și să preiau controlul – cumva fără să-i subminez autoritatea lui Bobby. Pe urmă ne-am întâlnit cu ghidul – cu Bacio, dar cred că asta știai deja – iar el ne-a calmat pe toți în câteva minute.

A văzut că Alix a clipit puțin mai îndelung. Ceva din spusele lui o zdruncinase. Se uita prin club, iar verdele ochilor se ștergea, amestecându-se cu aerul plin de fum. A încercat să-și controleze vocea, folosind tonul cu care în misiunile trecute reușea să-și mai calmeze puțin oamenii.

— Bobby și Bacio au preluat amândoi conducerea.

Asta a făcut-o să închidă complet ochii. Pe urmă i-a deschis, de parcă și-ar fi amintit că este în fața unui om în care încearcă să aibă încredere, dar încă nu reușește.

El a scos ultima țigară, a aprins-o și i-a spus:

— Poftim.

Ea a inspirat fumul cu recunoștință.

— Mersi.

Răspunsul ei l-a făcut să spere că Alix ia în calcul să-i acorde unul dintre cioburile acelea de încredere ale ei. Așa că a continuat să vorbească aici, în clubul acela din pivniță, cu muzica jazz care se strecura prin fiecare crăpătură dintre corpuri, iar corpurile lor erau așa de apropiate, încât îi simțea căldura piciorului ei la un centimetru de piciorul său și adierea răsuflării ei pe obraz.

— Eu eram în spate, a spus el, reluând povestirea. Acolo unde mă plasase Bobby. Iar eu l-am lăsat, fiindcă nu vrei să-ți sufle șeful în ceafă când îți conduci prima misiune. Începuse să ningă, era chiar frumos. Știi că uneori, când faci ceva urât, observi frânturi din niște lucruri sublime?

Ea a dat din cap, verdele i-a revenit în ochi și buzele i s-au strâns în jurul țigării înainte să i-o dea înapoi.

— Dar acela a fost ultimul moment de frumusețe, a spus el, trăgând din țigară, după care s-a oprit și a întrebat-o:

— Tu ai fost în Italia? Presupun că nu, BSS-ul nu permitea femeilor să îndeplinească misiuni active.

— Am fost. De două ori. De fiecare dată a fost și mai rău, s-a mulțumit ea să spună, iar asta i-a dat lui curaj să povestească.

Dacă a înfruntat Italia, atunci putea și el s-o înfrunte în această rememorare.

— Nimeni n-a auzit nimic, a spus el, strângând în degete țigara fumată. Pe urmă am simțit ceva în aer, poate un alt fel de miros. În același timp, Bacio s-a întors și am simțit cum picioarele mele se pun în mișcare, pentru că trebuia să ajung în față și să-l dau naibii laoparte pe Bobby, dar totul în jur a explodat. Fiindcă eram deja în mișcare, am putut să-mi fac destul avânt ca să mă arunc într-un morman de zăpadă chiar în clipa în care am simțit un fulger în umăr. Nu știu dacă pot să-ți descriu durerea aceea. E ca și cum ți-ar lua dracului foc inima.

A fost rândul lui să se uite fioros la masă, după care a luat pachetul de țigări, uitând că era gol. A bătut cu el în masă și a spus abrupt:

— Dumnezeule, vreau o țigară.

— Cred că în seara asta am fumat cât pentru o săptămână, cel puțin, i-a spus ea cu blândețe. Dacă vrei, poți să te oprești. Nu am fost niciodată mai convinsă că nu ești deloc tânărul flecar plin de el.

El a ridicat capul ca s-o privească în ochi. Nu povestise asta nimănui, pentru că nu voia nici măcar să-și aducă aminte, dar, povestindu-i,

parcă tăia un pic din răul care se lipise de el în noaptea aceea.

— Naziștii râdeau, Alix, a spus el sumbru. Râdeau deasupra cadavrelor camarazilor mei. Niciodată nu mi-am dorit să ucid pe cineva, dar în noaptea aceea aș fi vrut să-i ucid pe toți. Doar că am fost conștient poate vreo zece secunde, după care s-a întunecat totul. Faptul că mi-am pierdut cunoștința mi-a salvat viața – au crezut că eram mort. Dar acele zece secunde de conștiență m-au terminat, pentru că ce fel de oameni râd după o crimă?

— Îmi pare rău, a șoptit ea, atingându-și scurt și firav degetul de palma lui.

Momentul acela scurt de empatie era mai dureros decât toate și a vorbit mai departe ca să scape mai repede.

— Când m-am trezit, a spus el cu voce plată, era doar liniște. Asta a fost mai rău decât râsul, fiindcă însemna că sunt toți morți. Am coborât târâș pe muntele ăla nenorocit și am leșinat de vreo zece ori, cred, dar am reușit să ajung peste patru zile la punctul de întâlnire cu umărul făcut praf, pentru că nimeni nu trebuie să moară din cauza bătăii de joc a naziștilor. Toate orele alea în care am coborât muntele, mi-am păstrat integritatea. Dar mi-am pierdut-o în ultimii doi ani. Acum vreau să mi-o recapăt. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă uit în ochii lui, fiindcă... N-ar fi plăcut să ridicăm de pe umerii noștri povara vinovăției și s-o aruncăm la picioarele lui?

— Ba da, a spus ea cu vocea la fel de hotărâtă ca a lui. Ar fi.

Stăteau amândoi nemișcați, iar Anthony aproape o simțea pe Alix citind în ochii lui toate lucrurile pe care nu le-a spus. Senzația oribilă de greață când știi că ai fost împușcat, dar nu știi cât e de grav și că poate fiecare pas pe care îl faci te va ucide. Imaginea acelor trupuri – oamenii pe care el îi antrenase, pe care îi calmase, cu care dusese muncă de convingere, oamenii care în momentele de spaimă îi povestiseră lucruri ascunse adânc în sufletul lor. Ce mult sânge era, zăpada părea un cumplit ocean roșu.

— Putem fi parteneri, a spus ea atunci. Hai să-l găsim împreună. Dar asta înseamnă că suntem egali. Eu nu sunt slabă și nici proastă. Dacă mă tratezi așa, n-o să-ți pun doar prea mult zahăr în cafea sau o broască în pat.

A zâmbit puțin, ca și cum ar fi știut că în clipa aceea amândoi au nevoie să se destindă.

— Nu știu ce o să fac, dar bazându-mă pe ceea ce mi s-a spus în ultimii doi ani, sunt expertă în iritarea bărbaților.

El a râs nu doar de cuvintele ei, ci și de nepotrivirea dintre ele și cascada de note răgușite ale saxofonului, care i-a făcut pe cei din club să-și concentreze și mai mult atenția asupra partenerilor, în învârteala lor.

— Dacă se uită acum cineva la noi o să creadă că vreau să te sărut, nu că mă amenințI.

Spusese clar ceva nepotrivit. Ea și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat urât la el.

— Nu suntem genul de parteneri care se sărută. Nu sunt genul tău.

Ostilitatea privirii lui a fost pe măsură.

— În același timp, înseamnă că tu nu mă tratezi conform reputației mele, de parcă nu mă interesează decât femeile și cheltuirea moștenirii pe hoteluri și costume noi.

— Cred că e corect. Promit să nu mai spun niciodată cât de absolut la modă sunt costumele tale!

Pe urmă a zâmbit luminos și fermecător, iar aerul sufocant din club i-a intrat în plămâni odată cu aroma plăcută a parfumului ei, făcându-l să-și dorească mai mult. Și-a împins scaunul. Nu era de mirare că ea îl trata de parcă singura lui preocupare era să seducă femei.

— Fratele lui Becky Gordon a fost unul dintre oamenii uciși în noaptea aceea, i-a spus el, înăbușindu-și ferm toate senzațiile neinvitate.

— Deci am de înfruntat un nazist *și* o soră răzbunătoare, a spus ea cu voce scăzută.

Pe urmă a adăugat, de data asta cu un zâmbet blând și foarte frumos:

— Puteai să-mi spui asta de la început, în loc să-mi povestești toate celelalte. E genul de informație care m-ar fi făcut să accept să-ți fiu parteneră.

— Știu. Dar voiam să ai încredere în mine, nu să accepți doar pentru că mă consideri util.

CAPITOLUL 16

Niște bătăi stridente în ușă l-au trezit pe Anthony după doar – a deschis un ochi și a încercat să vadă cât e ceasul –zece minute. Dumnezeule! A închis ochiul, dar bătăile în ușă au continuat.

A înjurat încă o dată, și-a frecat fața cu mâna, a localizat pantalonii de pijama și i-a luat pe el, strigând: „Vin acum!“, hotărât să-l ucidă pe cel care e la ușă, indiferent cine era. A deschis ușa și o persoană cu un parfum foarte plăcut a intrat, s-a dus la draperii și le-a tras, lăsând să intre în cameră prea multă lumină.

— Ce naiba faci aici? a întrebat Anthony, uitându-se uluit la afurisita de Alix St. Pierre.

— Ăsta va trebui să fie cartierul general, a spus ea, arătând cu mâna spre sufrageria apartamentului. Nu există alt loc mai retras sau suficient de mare. Trebuie să punem pe hârtie tot ce știm – m-am trezit de la cinci ca să fiu sigură că notițele mele sunt lizibile, ca să le poți citi înainte de a pleca în Germania.

Cu o seară în urmă discutaseră câteva idei referitoare la următorii lor pași și, dat fiind că el putea să aibă acces la stenogramele proceselor de la Nürnberg, stabiliseră ca el să se ducă în Germania, de unde să le aducă pe

cele privitoare la Wolff și la Italia. „Cineva trebuie să-i fi știut numele și poate l-a menționat în timpul procesului“, argumentase el. Iar Alix spusese că era posibil să întâlnească în acele stenograme vreun nume de pe lista pe care i-o dăduse Frank.

Dar acum lua de pe perete tabloul cu fata pictată în secolul al XVIII-lea și îl punea pe podea.

— N-o să se supere că-și odihnește zâmbetul cât folosesc eu spațiul de pe perete, a auzit-o el spunând.

— Am nevoie de cafea.

Vocea lui era somnoroasă, de parcă toată noaptea ar fi băut – sau mai rău.

— Vine acum.

— Vine acum?

Uimirea lui răsuna în fiecare cuvânt.

— Simte-te ca acasă. Sper că nu te deranjează să aștepți să-mi beau cafeaua înainte să pot purta o conversație decentă sau inteligentă.

Imediat ce a spus asta a vrut să-și retragă cuvintele, fiindcă iar fusese nesimțit. Dar nu dormise deloc, iar acum, când Alix stătea în apartamentul lui, îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu de leopard incredibil de sexy, a avut impresia că o visase – de ce naiba să o fi visat pe Alix?

— Nu se poate să fii atât de obosit. E șapte jumate. De la Tabou am plecat la două.

S-a întors cu fața spre el și el și-a amintit că nu era îmbrăcat decât cu pantalonii de pijama,

lucru pe care părea că îl observă pentru prima dată.

Și-a desprins privirea de la pantaloni și s-a uitat spre ușa închisă de la dormitor.

— Ah, a făcut ea. E cineva acolo?

S-a îmbujorat și a părut că e gata să plece spre ușă.

Și acum îl trata tot ca pe un afemeiat. Nu dormise deloc, dar nu din motivul pe care îl bănuia ea, și în plus el nu dormea niciodată cu vreo femeie.

— Nu, a spus el iritat. Nu *cineva*. Sunt trei femei acolo. Una singură ar fi plictisitoare pentru mine.

— Trei?

Și-a dus mâna la gură, ca și cum chiar și-ar fi imaginat că trei femei pe jumătate dezbrăcate, goale sau furioase sunt gata să iasă de acolo.

Ea chiar credea că nu e decât un libertin. Dar și-a amintit cum se dusese la ea la pensiune cu o sticlă de șampanie și cu complimente la adresa frumuseții ei, cum permisese unui șir de femei fără nume să îl atragă în camere întunecoase pe la diferite petreceri și și-a dat seama că vina era doar a lui. Așa că a făcut un efort susținut pentru a-și recăpăta sângele rece.

A expirat și a văzut că roșeața din obrajii ei dispare.

— Aproape că m-ai păcălit, a spus ea cu o mână în șold și un zâmbet pe față, stârnit de data asta de naivitatea ei.

A reușit și el să-și regăsească zâmbetul, și-a frecat obrazul cu mâna, simțind în palmă mici zgârieturi, și și-a dat seama că îi trebuie și un bărbierit, pe lângă haine.

— Cât transformi tu apartamentul meu în cartier general, eu mă duc să mă îmbrac. Dacă reputația mea e așa de proastă precum spui tu, atunci ar trebui să am ceva mai multe haine pe mine când mă întâlnesc cu o femeie în apartament la ora șapte dimineața.

Spusese asta în glumă, dar acum Alix îl fixa, iar el putea să jure că privirea ei se plimba pe bustul lui. Dumnezeule, probabil încă visa. Doar că obrajii ei erau din nou îmbujorați.

Din fericire, s-a auzit soneria.

— Pe cine mai trebuie să primesc în vizită?

— E room-service-ul. Mi-e foame.

El a râs până la urmă și dintr-o dată a început să se simtă la fel ca seara trecută.

— Cum se poate să-ți fie foame după atât de mult *cassoulet*, nu știu, dar dacă îți dau voie să îmi redecorezi sufrageria, poți măcar să ceri și pentru mine o cafea?

— Da, a spus ea. Îmbracă-te! Când vii, te aștept cu cafeaua.

El a închis ușa de la dormitor, a expirat și a făcut eforturi să se trezească. Dacă aflase ceva despre Alix, lucrul acela era că trebuia să aibă capul limpede.

S-a bărbierit și a făcut duș cât a putut de repede, și-a pus niște pantaloni și o cămașă bleu curată și a revenit în sufragerie după doar un sfert de oră. Pereții erau plini de liste.

Alix lucra cu un croissant în mână și cu o rolă de scotch în cealaltă, iar pentru el pusese pe măsuță o farfurie cu produse de patiserie și cafea.

— Mersi, a spus el, luând o gură de cafea, și s-a apropiat de ea ca să citească notițele.

În mijloc era o foaie pe care scria *Berna*. În jurul ei erau diverse nume – Sorella, Esmée, Bacio, Mary, Allen –, scurte referințe la operațiunile la care lucrase ea și o listă cu întrebări variind de la cele mai importante – *Cine a fost informatorul?* – până la unele dintre cele mai mărunte și mai puțin relevante – *De ce a vrut Bobby să conducă tocmai acea misiune?*

— Uneori, lucruri care nu par să aibă legătură în realitate sunt corelate, așa că mi-am notat totul, a explicat ea.

Anthony a mai luat o gură de cafea și a întrebat-o, chiar dacă se simțea prost:

— În cazul ăsta nu ar trebui să mai pui o întrebare referitoare la Bobby?

— Adică cine era femeia din fotografia pe care o avea la el?

Vocea ei era scăzută.

— Da.

A scos un stilou și a scris atât de încet, încât Anthony nu s-a putut abține să nu-i spună:

— Dacă te consolează cu ceva, Bobby era uneori chiar idiot.

— Nu sunt supărată pe el. Doar că...

A ridicat din umeri.

— Îmi lipsește. Mi-a fost prieten bun.

A dus mâna la inimă, de parcă toți morții ei trăiau acolo, la fel cum și morții lui trăiau acolo, după care a luat-o repede, ca și cum nu ar fi vrut ca el să știe asta.

Pe urmă a vorbit cu o voce atât de rănită, încât el avea impresia că o vede cum sângerează:

— Vreau să mă pot uita în ochii celor nouă băieți când vin să mă viziteze în vis în fiecare noapte. Vreau să le spun: *Uite, s-a făcut dreptate.*

El a inspirat scurt, pentru că îi venea și lui să-și ducă mâna la inimă auzind gândurile pe care le avea și el în fiecare clipă din fiecare zi. Deși tot ce era pe peretele din fața lui îi arăta că Alix era cea mai bună coechipieră, pentru că era meticuloasă, perspicace și inteligentă, cuvintele ei îi arătau că e și cea mai indezirabilă parteneră din cauza felului în care îl făcea să se simtă – și asta era prima regulă învățată la BSS : *Să nu simți nimic.*

Dar s-a trezit că spune:

— Îmi cer scuze pentru tot ce am spus mai devreme. Chiar am nevoie de cafea dimineața.

— Data viitoare când dau buzna peste tine așa devreme, o să țin minte să trimit mai întâi cafeaua.

S-a uitat la el dintr-o parte, la cum râdea, iar ea era cea care îl făcea *pe el* să se simtă mai bine.

Și-a luat geanta.

— Trebuie să plec la serviciu. Anunță-mă când te întorci din Germania.

După incidentele petrecute înainte cu o zi în Montmartre, femeile din Paris umpluseră treptele de la *maison* de sus până jos într-un șir de haine de nurcă, piele de crocodil și disperare, revărsându-se pe stradă și în jurul cartierului, fără să bage în seamă sistemul de rezervări conceput de Suzanne. În toate ziarele apăruseră fotografii cu rochia ruptă de pe Tania. Unii comentatori – precum Becky – tunau și fulgerau la adresa indecenței afișate de Casa Christian Dior, în timp ce alții debordau de recunoștință că au fost eliberați de salopete. Și mai mulți (bărbați, inutil să mai spunem) deplângeau acoperirea picioarelor femeilor, dar păreau să fie în favoarea unui decolteu mai seducător. Un alt articol prezenta opinia conform căreia Dior era marele salvator de căsnicii, întrucât soții erau acum mai bucuroși să dea bani pe rochii mai feminine, în locul îmbrăcămintii masculine din anii anteriori.

Cumva, Alix le făcea pe femei sclavele soților și tradiției, un demon de-o extravaganță imorală și, în același timp, descătușa încrederea de sine și dorința femeilor. Țârâitul obraznic al telefonului a scutit-o să mai contemple cum de erau posibile toate aceste lucruri.

Era Bettina Ballard, care i-a spus:

— Vreau să fotografiez Cocotte pentru *Vogue*.

— Nu permitem deplasarea rochiilor decât dacă puteți garanta siguranța manechinelor, a răspuns Alix.

— Mai urmează să-mi spui că rochiile vor să aibă și o cameră de relaxare, a fost răspunsul ei batjocoritor.

— Acum, că ai spus...

Alix a zâmbit și Bettina a închis telefonul, ca să nu i se mai ceară și alte extravaganțe.

Și-a părăsit biroul o singură dată în ziua aceea, ca să aranjeze bucățile rupte din rochia Corolle peste o rochie de la intrarea în salon, alături de un afiș pe care scria: „Toată lumea vrea să pună mâna pe Dior."

Ia de-aici, Becky! și-a spus ea cu satisfacție. Îl invitase pe fotograful de la *Daily Telegraph*, principalul rival al lui Becky, ca să pozeze vitrina, iar cei de la ziar fuseseră încântați să publice primele fotografii cu rochia sfâșiată în luptă într-un articol care, în schimb, trebuia să fie elogios la adresa lui Dior. În felul acesta transformase uneltirile lui Becky într-o victorie pentru ea. Momentan.

Toată atenția presei avea s-o facă pe Becky să inventeze alte mijloace de-a o îngropa pe Alix. Dar acum, știa care era motivația din spatele urii. Și Anthony urma să se întoarcă în curând din Germania cu documente care ar fi putut să-i ajute să găsească un nume pentru omul căutat de ei. Până atunci, trebuia să se concentreze asupra activității ei.

— Biata Corolle, a spus ea, dându-se în spate să admire vitrina.

— Așa e, s-a auzit din spate vocea lui *le patron*.

Alix l-a întâmpinat cu un zâmbet.

— De-acum, fiecare ședință foto va fi o producție demnă de cinematograf. Manechinele vor purta deasupra rochiilor cearșafuri albe până în ultimul moment, astfel încât nimeni să nu știe ce extravaganțe sunt pe dedesubt, și voi limita numărul ședințelor foto din exterior la una pe lună. Nu ca să enervez presa, dar ca să fiu sigură că Suzanne mai vorbește cu mine.

— Dar și ca să enervezi presa, a spus Dior cu zâmbetul lui discret. Acum pot să te rup de nefericita Corolle sau trebuie să angajez un paznic doar ca să vorbesc cu tine?

— Pentru tine, a spus ea obraznic, o să fac o excepție.

L-a urmat în locul lor preferat, din capătul scărilor, și a fost gata să se rostogolească pe ele când el i-a spus:

— Am fost invitat în America să primesc premiul Neiman Marcus, Oscarul din modă.

— Bravo! a exclamat Alix.

Dior și-a fixat privirea blândă și puțin glumeață asupra ei.

— Cine trebuie să meargă cu un creator de modă într-o țară străină, ca să accepte un premiu?

— Ai nevoie de biroul de presă. Cunosc câteva persoane în Manhattan, a spus Alix, gândindu-se și eliminând în minte persoane care nu erau suficient de excepționale pentru *le patron*.

— Sigur că voi avea nevoie de biroul de presă. Și biroul de presă ești tu.

— Vrei să vin cu tine în America? Dumnezeule!

Mintea ei se învârtea febril, gândindu-se la ce ar putea să însemne asta pentru misiunea ei și a lui Anthony.

— Când? Și cât timp?

— Plecăm într-o lună și stăm acolo două luni.

Asta însemna că mai are doar o lună să găsească un bărbat care nu vrea să fie găsit, reflecta Alix, întorcându-se la birou să decupeze toate articolele despre Dior, ca să le păstreze. Ajunsese la ediția internațională a *New York Journal* când a văzut ceva care a făcut-o să se oprească. Un articol semnat de Anthony March, intitulat *FEMEILE SUNT VINOVATE DE TOT – ȘI ASTA E CEVA CE NU SE VA SCHIMBA*. Cuvintele pe care i le spusese ea cu o seară în urmă.

Articolul vorbea despre soarta pe care o avusese ieri modelul Corolle, despre *les tondues* și despre notorietatea foștilor soldați aflați acum în Paris pe banii guvernului. Pomenea de toate lucrurile nepomenite: de parizienele care își vânduseră trupul pentru pâine, ca să nu moară de foame, și de cele din Napoli care făcuseră același lucru, și făcea referire – destul de voalat, ca să nu supere prea tare pe cineva din guvern – la femeile care contribuiseră la fel de mult ca bărbații la efortul de război, dar cărora, după aceea, li se ceruse să revină la îndatoririle gospodărești și acum erau considerate insuficient de

inteligente pentru a decide măcar cu ce să se îmbrace.

La final scria: *Îi mulțumesc lui Alix St. Pierre pentru multe dintre ideile aflate în conținutul acestui articol.*

Ideile poate că erau ale ei, dar cuvintele erau ale lui – și ce cuvinte! Anthony era mult mai inteligent decât pretindea și putea să-i facă lui F. Scott Fitzgerald o competiție strânsă în privința scrierii de fraze al naibii de frumoase.

Suzanne a năvălit în birou precum un dop sărit dintr-o sticlă de șampanie, urmată de *madame* Bricard. A arătat cu degetul spre ziar.

— Ești acolo! a strigat ea cu mâna întinsă.

— Sunt acolo, a repetat Alix, în timp ce mintea ei analiza ce semnificație are asta: Anthony nu dormise deloc și nici nu se dedase la activități suspecte. Fusese nevoie să se ducă la birou să scrie articolul, să-l trimită la tipar și să revină în apartament pentru zece minute de odihnă, odihnă pe care ea i-o întrerupsese.

— E atât de fermecător, i-a spus încântată Suzane lui *madame* Bricard. Ți-l amintești de la prezentare? Americanul acela foarte înalt. Cu ochii aceia întunecați.

— *Oui,* a dat din cap *madame* Bricard. *Très charmant.* Am vorbit despre Biarritz.

— A avut grijă de ea când s-a lovit la cap, a continuat Suzanne.

Alix a dus absentă mâna la rana care se vindeca și s-a gândit că sigur a suferit o contuzie, pentru că acum își amintea că timp de un minut lung nu fusese în stare să-și ia

ochii de la Anthony în dimineața aceea. Bustul lui era musculos, de parcă ar fi continuat antrenamentele fizice de la BSS, și era bronzat, de parcă și-ar fi petrecut timpul în aer liber – poate că înota, a reflectat mintea ei instruită la BSS. Obrajii îi erau acoperiți de țepi negri și, cu toate că lucrul acesta, la care se mai adăuga și părul nepieptănat, ar fi trebuit să îi atenueze frumusețea, dintr-un oarecare motiv, nu se întâmpla asta. Și acolo, în apartamentul lui, ea își spusese: dacă Anthony arăta așa de bine abia trezit, atunci era de mirare că se mulțumea cu doar trei femei în pat.

Ceea ce fusese o glumă, și-a amintit ea. Și, oricum, de ce se gândea ea la Anthony în pat?

— Am treabă, le-a spus ea hotărâtă, înainte să le scoată afară din birou și să se forțeze să se gândească toată ziua doar la ținutele Dior.

Trei zile mai târziu, Anthony trebuia să se întoarcă, iar Alix – fără îndoială din nevoia care se înrădăcinase în ea de la treisprezece ani, când ajunsese orfană, nevoia de a-și demonstra valoarea – se ascundea în spatele unor palmieri în ghiveci din holul hotelului Ritz. Anthony lucrase trei zile în cadrul misiunii lor, iar ea nu făcuse nimic. Parteneri egali însemna muncă egală, așa că de aici venea planul pentru seara aceea.

Plecase de la serviciu la șapte și îl rugase pe Frank să îi trimită vorbă când apare Becky la bar. Acum era ora nouă, și cel care acum

câteva luni îi oferise o coală de scris pentru biletul ei, venea grăbit spre ea.

— Frank vă sfătuiește să mergeți acum.

I-a întins o cheie.

— *Merci, monsieur* Charles, a șoptit ea și a luat ascensorul până la apartamentul lui Becky Gordon – sau Becky Fitzgibbons.

După ce a intrat, s-a uitat în jur. Rochii pe spătarele scaunelor. Pudră vărsată pe măsuța de toaletă. Chiștoace de țigară pe jos. Îi va lua câteva ore și nu știa cât timp avea la dispoziție. Frank va face tot posibilul să trimită sus pe cineva să o prevină în clipa în care Becky se pregătește să plece de la bar, dar asta putea să fie peste două minute sau peste două ore.

A început cu măsuța de toaletă. Scrumiera plină-ochi i-a spus că Becky petrecea mult timp acolo, aranjându-se probabil. Pe masă mai erau vreo două rujuri roșii. Pastile albastre. Plăcuța de identificare care i-a aparținut lui Francis Fitzgibbons.

Alix s-a așezat pe un scaun. *La naiba, la naiba, la naiba.* Nu ar fi trebuit să vină aici. Pastilele albastre îi spuneau că Becky nu poate să doarmă fără ajutor, iar plăcuța de identificare îi spunea de ce. Toate lucrurile acestea sporeau potențialul lui Becky pentru instabilitate. Dar, în același timp, o făcea pe Alix să o compătimească, și niciun spion cât de cât bun nu trebuie să își compătimească urmăritul. *Ridică-te,* și-a spus ea. *Continuă.*

A deschis sertarele și s-a uitat prin ele. Batiste. Alte pastile. Un volum cu sonete de

dragoste scrise de Shakespeare. O fotografie în care Becky îl ținea de mijloc pe un bărbat, alături de două persoane care se țineau de mână. A întors-o pe spate și a citit: *Eu, cu vicontele John Shervington și Francis, cu domnișoara Louisa Bagshawe*. Oare vicontele John Shervington se evaporase când dispăruseră banii, la fel cum se întâmplase cu Peter al lui Lillie? Alt motiv pentru Becky să fie furioasă.

Dar ceva din fotografia aceea a făcut-o să se așeze iar. Becky avea părul blond, ca al lui Lillie. Iar domnișoara Louisa avea părul mai închis la culoare. Ar fi putut fi o fotografie cu Alix și Bobby, Lillie și Peter. Măsuța de toaletă a lui Lillie arăta întotdeauna așa, plină de Kleenex, de cosmetice și de măruntișuri scumpe. Iar mai târziu și de pastile albastre.

Un zgomot. A înlemnit, îndreptându-și urechea spre coridor. Doar niște pași care au trecut. Și-a adus aminte să respire. Trebuia să se grăbească, nu să se piardă în trecut, la dracu'.

A ridicat capacul unei cutii de bijuterii cu un conținut absolut impresionant. Perle. Sertărașe cu cercei. Chiar și o tiară. Sub prima tăviță, un cartonaș. O invitație la balul venețian ținut de contele Étienne de Beaumont.

De data asta, când a înlemnit, nu a fost din cauza unui zgomot. A fost pentru că sub textul scris delicat cu italice, în care se precizau data și locul – Piscine Deligny, o piscină pe Sena –

cineva scrisese cu stiloul: *Piscine. Minuit et quart.*

Mon Dieu. Bubuitura adrenalinei în inimă. Respirația ei, ca o panglică sfâșiată. Mai văzuse scrisul acela. Pe un bilețel strecurat într-o carte de imnuri religioase dintr-o biserică: *O vrei pe sora lui Matteo Romano.*

Cât de tare putea să tremure o mână? Mai tare decât un ocean în timpul furtunii.

La Voce o chema pe Becky la o întâlnire. Ori își uniseră forțele, ori se pregăteau să o facă. Iar el va fi la balul acela.

— Mademoiselle?

A inspirat adânc, gata să țipe. Cineva era chiar lângă ea și ea nu auzise nimic. Se pierduse așa de tare în căutarea lungă și oribilă a lui *La Voce*, încât ar fi putut să fie atacată, ar fi putut să fie descoperită de Becky – orice. Dumnezeule, nu era cu nimic mai bună decât un amator.

Din fericire era Jean-Luc, recepționerul.

— Vine, a spus el insistent. Grăbiți-vă.

Alix a pus la loc invitația în cutie, a închis capacul și a fugit în dormitor. Unde să se ascundă? Și cum naiba să iasă de aici dacă Becky venea?

Jean-Luc i-a făcut semn spre un panou din perete care se deschisese. O ușă secretă. Ușurarea a făcut-o să alerge spre adăpostul acela. Recepționerul a ieșit repede din dormitor în sufragerie în același timp în care s-a deschis ușa de la apartament. Alix a auzit-o pe Becky întrebându-l răstit:

— Ce faci aici?

— V-am adus un mesaj, s-a auzit răspunsul de un calm absolut al recepționerului.

Sub acoperirea conversației, Alix a închis ușa secretă după ea cât a putut de încet, după care a pornit grăbită pe culoarul luminat slab, a coborât două trepte și a ajuns la o altă ușă. A deschis-o încet și s-a trezit în sala de bal, din fericire pustie. De acolo, cu toate că era doar nouă și jumătate și Anthony îi spusese că va ajunge abia la zece, a luat ascensorul direct până la apartamentul lui.

CAPITOLUL 17

Anthony lipea bilețele pe perete când s-a auzit o bătaie în ușă. S-a încruntat. Era iar în cămașă și voia să-și pună măcar cravata înainte să vină Alix. Cu toate că, s-a gândit el deschizând ușa, cămașa era o îmbunătățire clară a ținutei pe care o avusese când o văzuse ultima dată.

Fața lui Alix era aproape la fel de albă ca atunci când se lovise la cap. A trecut pe lângă el cu spatele foarte drept, și el i-a recunoscut „postura" – stătea cu atât mai dreaptă, cu cât se simțea mai fragilă.

— Ar trebui să mă concediezi din postul de partener, l-a informat ea, înainte să-i spună că a fost în apartamentul lui Becky și că aproape a prinsă.

La naiba.

— Nu te concediez că ai fost șocată când ai aflat că Becky colaborează cu informatorul tău. Dar aș putea să te concediez pentru că te-ai dus în apartamentul lui Becky fără să-mi spui.

Încerca să nu pară supărat, dar în realitate era iritat.

— Știu, a spus ea. Dar tu aduceai stenogramele de la proces. Eu nu făceam

nimic. Mi-am învățat lecția. Și aș spune că acum suntem chit și că ne-am demonstrat unul celuilalt că uneori inteligența noastră este oricum, dar nu superioară altora.

Și-a însoțit gluma de un zâmbet șters.

— Tot ce trebuie să fac acum este să pun un tipograf de la noi să-mi facă o copie după invitație ca să pot ajunge la bal. Și-atunci, săptămâna viitoare, voi vedea cine este, de fapt, *La Voce*.

Ultimele cuvinte erau mai degrabă înăbușite decât triumfătoare.

Era clar că e îngrozită de informatorul ei. Ceea ce însemna că el nu o poate lăsa să se ducă singură la bal. Da, strânsese stenogramele de la procese, dar fără ea nu ar fi știut ce caută.

S-a apropiat de birou și a scos un cartonaș.

— Eu am o invitație pentru *monsieur* March și un însoțitor.

— Nu putem merge împreună, a spus ea exasperată.

— De ce?

— Pentru că toată lumea o să creadă că mă culc cu tine!

O spusese de parcă era mai probabil să se prăbușească turnul Eiffel, decât să fie între ei altceva decât parteneriat în afaceri. Și de parcă ar fi crezut și acum că are o reputație execrabilă. A simțit cum i se încleștează fălcile la a doua variantă, și undeva, în străfundurile ființei lui, a simțit o mare dezamăgire la prima variantă.

În clipa următoare ea era lângă el, spunând:

— Scuză-mă. Am promis că nu o să te mai tratez de parcă ți-ai merita reputația. Suntem parteneri. Mergem împreună. Cui îi pasă ce crede lumea?

— E în regulă. Nu trebuie să faci asta.

— Mi-e aproape frică s-o spun, fiindcă e ca și cum mi-aș încălca promisiunea din nou, dar e prima dată când trebuie să convingi pe cineva să vină cu tine la un bal?

Își regăsise, în final, unul dintre zâmbetele ei caracteristice.

Cu toate că ea își încălca promisiunea, a râs.

— Ce-ar fi să comand niște French 75, ne punem de acord să mergem la bal, eu îți arăt unde lucrăm în seara asta, în încercarea de a-ți demonstra că până și Ritzul are niște colțișoare ascunse care îți pot tăia respirația, și uităm pentru o clipă că săptămâna viitoare am putea să îl vedem pe cel de care ți-e teamă și să vorbești.

— E o idee excelentă, a spus ea.

— Atunci vino cu mine.

A tras draperiile albe de la fereastră, a deschis ușa din spatele lor și a invitat-o pe o terasă.

— Oh! a auzit-o el spunând, și acum el era cel care zâmbea.

— Nu e Tabou, dar...

A arătat cu mâna spre columna albăstruie din Place Vendôme, din al cărei vârf se vedeau câțiva metri profilați pe un fel de cer care nu ar fi putut fi mai spectaculos nici dacă l-ar fi

comandat el așa. Strălucirea aurie a Orașului Luminilor se întindea la nesfârșit, trimițând întunericul într-un exil etern.

— Suntem pe acoperiș. Habar n-aveam că vreo cameră de aici are terasă, a spus ea, întorcându-se dintr-o parte în alta. Acum înțeleg de ce apartamentul tău are plafoanele acelea boltite. Tu stai de-a dreptul în rai.

— Și mai bine. Aici nu sunt zei dezaprobatori.

Ea a zâmbit.

— Într-adevăr, e mai bine. Dar cum ai spus tu în seara aceea – dacă ce urmează să facem necesită atâta mizanscenă, atunci abia aștept să beau un French 75.

Imediat după aceea au venit băuturile, iar Anthony a arătat spre un teanc de cutii.

— De asta, a spus el, avem nevoie de un fundal frumos.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Puțină lectură ușoară? Am face bine să ne apucăm de treabă.

El a privit-o cum desface o cutie, scoate o stenogramă, se așază pe un fotoliu, își scoate pantofii și își trage picioarele sub ea ca și cum s-ar fi pregătit să citească un roman, nu un raport referitor la niște criminali de război. În timp ce citea, el a profitat de ocazie ca să o studieze – pe această femeie care se instalase pe terasa lui ca la ea acasă.

Niciodată nu invitase în apartamentul lui vreo femeie, în afară de Esmée și de Anjelica, iar una dintre ele îi era prietenă, și cu cealaltă

făcea afaceri. Nu stătuse niciodată cu cineva pe terasa aceea. Și-a aprins o țigară și ea a ridicat privirea la auzul pocnetului de brichetă, așa că s-a dus să i-o ducă ei, iar ea i-a zâmbit – doar un pic –, dar cu ceva din exuberanța superbă pe care o mai remarcase. Ea a luat țigara și a fumat-o cu atâta plăcere, încât el a repetat gestul de încă două ori, fiind de fiecare dată răsplătit cu același zâmbet. Îi plăcea că era miezul nopții și că era epuizat, dar că nu putea să se ducă la culcare să viseze urât, pentru că ea era aici și aveau de lucru.

Și cu cât studia mai mult rapoartele de la proces, cu atât mai mult se bucura că Alix nu e singură. Citise bilețelele pe care ea le lipise la el pe perete, așa că știa perfect ce fel de informații îi dăduse *La Voce* și, deci, ce nume menționate în rapoarte puteau fi relevante.

Era acolo unul în special, care fusese menționat doar de câteva ori și nu după nume – *valetul lui Wolff* erau cuvintele folosite. *Valetul lui Wolff plătea nouă mii de lire pentru fiecare evreu predat, bărbat sau femeie,* se spunea într-una dintre declarațiile date de un martor. *El a aprobat utilizarea camerelor de tortură în Milano,* scria în altul, *inclusiv în cea comandată de Pietro Koch.*

Atunci a trebuit să închidă ochii. Bestialitatea lui Pietro Koch depășea cu mult granițele coșmarului, trecând pe teritoriul celei mai cumplite atrocități. Numai un monstru putea să aprobe ceea ce se întâmpla acolo. Ca și cum i-ar fi confirmat gândul, în

continuare scria: *Valetul lui Wolff i-a trimis la Auschwitz pe evreii pentru care plătise. Ținea socoteala morților pe un perete. Ultima dată când am văzut eu, erau aproape două mii.*

Anthony s-a ridicat și s-a apropiat de marginea terasei de unde se vedeau fostele *hôtels particuliers* din jurul pieței. Fațade crem și rânduri de ferestre dreptunghiulare așezate la aceeași distanță. Era așa de multă lumină, încât piața părea pavată cu aur.

A simțit că Alix vine lângă el și a văzut cum privirea ei s-a îndreptat spre scena de sub ei, de parcă și ea ar fi vrut să se asigure că lumea despre care citeau nu mai exista. Cum de-a putut să existe?

— E valetul lui Wolff, nu? a întrebat el.

— El trebuie să fie.

Stătuse la nici jumătate de metru de acest om și vorbise cu el. Iar acum voia să îi dea de urmă la un bal.

Mâna ei s-a sprijinit de balustradă, lângă a lui, iar el a avut un impuls atât de puternic de a i-o lua în mâna lui, așa cum făcuse doar câteva secunde la club, acum câteva seri, încât s-a îndreptat brusc spre siguranța oferită de pachetul de Gauloise.

— Trebuie să îi aflăm numele, a spus ea mai curajoasă decât el în clipa aceea. Cum afli numele unui om care și l-a ascuns față de toți? a întrebat ea în noapte.

— Nu ne trebuie numele lui, a spus Anthony, trăgând în piept și aer, și fumul de țigară. E clar din aceste rapoarte că s-a folosit de tot ce

știa despre capitularea Italiei ca să ajungă la loc sigur cu câteva zile mai devreme. Sunt convins că nu și-a luat cu el și identitatea. S-a lepădat de ea pe unul dintre culoarele lor de scăpare și și-a luat alta. Și sunt gata să pariez că acum nu folosește același nume.

Alix s-a întors spre el, încruntată.

— Are sens, a spus ea încet. Ceea ce înseamnă că trebuie să profităm de bal ca să vedem ce nume a adoptat.

Anthony a dat din cap, după care a pus întrebarea care îi revenea în minte ca o obsesie nenorocită.

— De unde știe el că și Becky are resentimente?

— Nu știu. Oare faptul că Esmée a pus niște întrebări a pus pe cineva în gardă?

Și-a îndreptat atenția spre stele și el s-a uitat la gâtul ei întins și la spatele drept. Toți mușchii lui s-au contractat, știind că ea se pregătește să spună ceva care o sperie.

Cu o voce căutat degajată, ea i-a spus:

— Știe cum arăt. Așa că sper să fie un bal mascat.

Anthony a expirat zgomotos, înțelegând acum cât de zdruncinată fusese când venise în apartamentul lui cu masca un pic ridicată, care lăsa să se vadă bine teama. Era de parcă se temea să arate vreo slăbiciune, ca și cum lumea aceasta o învățase prea multe lucruri despre toate modurile în care putea să fie exploatată o slăbiciune. Și s-a ridicat de la sine

o întrebare înfiorătoare: ce o forțase să facă *La Voce* în schimbul informațiilor primite?

S-a uitat la profilul ei: ten alb-cremos, ochi uluitor de verzi, gura poate prea mare – dar cumva potrivită. Era o energie care emana din ea, și o gură mai mică s-ar fi pierdut în roșul părului ei, în strălucirea ochilor și în toată sclipirea ei. Cât din toate astea văzuse *La Voce* – și cât de multe își dorise?

Dacă ar fi întrebat-o asta, ar fi plecat, știa bine.

Așa că a așteptat în tăcerea diabolică să îi vorbească despre planul de a prinde un nazist despre care Anthony credea acum că ar putea foarte bine să fie tentat să ucidă.

— E bal mascat, l-a auzit ea pe Anthony când îi întindea o țigară, gest care, ajunsese ea să își dea seama, era felul lui de a încerca s-o facă să se simtă mai bine.

În loc să spună *mulțumesc*, cuvintele care au ieșit din gura ei au fost:

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Da.

Strâmbătura buzelor lui oferea un răspuns mai elaborat.

— Tu?

— Nu.

A ezitat, întrebându-se cât de elocventă e fața ei. Iar explicația a venit singură.

— Dar am văzut oameni uciși. Uciși cu sălbăticie, oribil.

Anthony și-a strâns degetele pe pahar și s-a întors încet spre ea.

— Ei bine, eu i-am ucis pe oamenii care au comis crimele acelea oribile și sălbatice. Asta mă face să fiu și eu criminal?

A ridicat din umeri și a luat o gură bună de băutură.

— Semantica nu contează prea mult. Cu toate astea, îți ia o parte din ceea ce te face om. Și nu mai primești niciodată partea aceea înapoi.

Altă înghițitură.

— Eu cred că... a început Alix, dar felul în care el și-a alungat brusc orice emoție de pe chip i-a arătat limpede că nu vrea simpatia sau compasiunea ei.

Totuși a spus:

— O persoană care încă se mai gândește la cum râdeau naziștii de prietenii lui morți are mai mult decât bucăți de jar rămase din suflet.

El și-a încleștat fălcile și ea s-a pregătit să îi audă riposta, dar s-a rezemat cu spatele de zidul până la care lumina nu prea ajungea, cu ochii mai negri ca cerul.

— Când îl găsim, îl predăm, pur și simplu?

Era ceva profund personal să o întrebe de ce vorbește despre asasinări. Și, rezemându-se de balustrada terasei, a avut revelația că, într-un fel, el știe mai multe decât oricine despre ea. Nu știa despre părinții ei sau despre anii petrecuți alături de Carmel, nu îi cunoscuse niciodată prietena cea mai bună, dar știa de crepusculul din ea, știa cum acesta încearcă să întunece totul.

— Așa am de gând, a spus ea încet. Dar știu că s-ar putea să depindă de ce spune el. Dreptatea s-ar putea să arate altfel când vom fi în aceeași cameră cu el și ne va spune de ce uneori mi-a dat informații, lăsându-i pe oameni să scape, dar nu și pe oamenii din noaptea aceea. În special, vreau să știe că eu am fost cea care l-a prins – că în final nu m-a distrus, ceea ce știu că și-a dorit.

A urmat o tăcere lungă. Un ceas a bătut de două ori, spunându-i că e ora două dimineața. S-a frecat la ochi.

— Tot ce putem să facem este să mergem la bal și să tragem cu urechea la discuția dintre Becky și *La Voce* – va trebui să stabilim exact cum vom face asta când ajungem acolo și putem evalua aglomerația și nivelul de zgomot. Să sperăm că pe urmă îl vom putea urmări și vom putea afla unde stă.

— Iar eu s-ar putea să am o altă sursă care s-ar putea împrieteni cu Becky și care să afle ce nume folosește acum.

Au intrat înăuntru, iar ea, când a văzut hârtiile pe care el le adăugase pe perete, s-a apropiat de ele.

— Ar trebui să revedem numele pe care le avem aici. Poate există vreo relație sau o conexiune între ele.

S-a uitat peste hârtii, a văzut numele lui Esmée și a spus, acum curioasă:

— Nu mi-ai spus niciodată cum ai cunoscut-o pe Esmée.

— Părinții noștri au fost prieteni de familie zeci de ani. Am întâlnit-o când aveam doi ani, și ea avea șase luni. Se pare că am încercat să o împing în lac, ceea ce – i-a apărut pe buze un zâmbet nu răutăcios, ci poznaș – sunt convins că merita, chiar de când era bebeluș. Mi-a fost ca o soră.

— Deci nu toate femeile din copilăria ta erau inutile, decorative și proaste.

— Cred că nu, a spus el, dar dacă o cunoști pe Esmée știi că se preface a fi așa. De-asta mă ia ca partener la petrecerile ei. Ca să nu-și ia prea în serios rolul și să se mărite cu cineva care crede că își ia o soție de decor.

— Faptul că ești distribuit în rolul de partener al ei la petreceri nu îți îngreunează ție găsirea unei soții decorative?

Era o întrebare poate prea personală, dar acum Alix era și mai curioasă. Bărbații ca Anthony întotdeauna ajungeau să se căsătorească.

Răspunsul lui a fost imperturbabil.

— Stau la Paris doar până la sfârșitul anului. Așa că o soție, decorativă sau nu, nu figurează acum în planurile mele. O să mă gândesc la asta când mă întorc la New York.

Alix abia s-a stăpânit să nu-și dea ochii peste cap. Dacă Esmée avea norocul să aibă suficienți bani, încât orice excentricitate referitoare la celibat să fie momentan trecută cu vederea, Alix – la douăzeci și șapte de ani și preferând clar munca în locul căsniciei – se apropia rapid de etichetarea drept

încăpățânată sau fată bătrână. Siguranța detașată cu care Anthony credea că mariajul îl va aștepta acolo atunci când va fi pregătit îi amintea mai mult de imensa prăpastie dintre ea și oamenii bogați, care puteau să-și modeleze viața după placul lor.

Ca să-și ascundă iritarea, s-a uitat la celelalte nume pe care le scrisese: Allen, Mary, Sorella, Bacio. Dar nu și Lillie. Trebuia să treacă și numele ei. Dar dacă Anthony o întreba cine e?

În aceeași clipă, Anthony a arătat spre listă.

— Aici sunt toți?

Nici măcar nu a ezitat înainte să răspundă.

— Da.

— OK. Vorbește-mi despre Bacio, a spus el, poate cu același instinct infailibil care îl făcea să fie un bun agent. Ciudată coincidență de nume de cod. Bisous și Bacio. Săruturi în două limbi diferite.

S-a învârtit camera cu ea și i-a venit să vomite.

— Nu a fost o coincidență.

Nu voia să spună mai mult, nu voia să se gândească la ziua aceea senină în care Matteo a stat în apartamentul ei din Berna, s-a întors spre ea cu gropițele lui și i-a spus că săruturile italienilor sunt mult superioare. Dar buzele ei au rostit:

— Tu ai pe conștiință sufletele celor opt agenți BSS. Dar în noaptea aceea au murit nouă oameni. Eu îi am pe conștiință pe toți.

A doua zi, casa de modă era plină de femei care probau rochii pentru balul de la Piscine

Deligny.

— Balul acesta va fi apogeul sezonului, i-a spus spre seară Suzanne, pe un ton triumfător. Atât de multe femei care se îmbracă de la Dior! Cred că Schiap scrâșnește din dinți.

Cum de nu se gândise până acum la asta? Alix nu avea o rochie de bal.

— Va fi absolut extravagant, nu? a întrebat ea extrem de neliniștită.

— Sper, a spus Suzanne. De ce ar fi o problemă?

Alix a vorbit repede, exact în clipa în care Dior și *madame* Bricard intrau în cameră:

— Pentru că mă duc la bal cu Anthony March.

Suzanne a zâmbit cu subînțeles, iar *madame* Bricard a ridicat sugestiv din sprâncene.

Monsieur Dior a vorbit:

— Îți trebuie o rochie.

— O rochie cum nu s-a mai văzut, a completat *madame* Bricard.

— Trebuia să fie o surpriză, a contribuit Suzanne la dialog.

Au ieșit cu toții din cameră, șușotind.

— Nu trebuie să faceți asta! a strigat Alix după ei, dar ei nu au luat-o în seamă.

Dar ca să fie sinceră, se bucura. Perspectiva unei superbe rochii Dior era cam singurul lucru care ar fi putut s-o ajute să nu se mai gândească la groaza care o cuprindea ca o gheară la gândul că doar peste câteva zile va sta față în față cu *La Voce*.

S-a luat decizia ca Alix să se pregătească pentru bal la *Maison* Christian Dior și să folosească serviciile de machiaj și păr care, în mod normal, lucrau cu stofa mai fină a manechinelor.

— Părul tău are o culoare neobișnuită, a spus coafeza când a văzut-o.

— Pfff! a făcut *madame* Bricard disprețuitor. Mai bine decât să fie una dintre miile de blonde.

Pe urmă a fost rândul machieuzei.

— Ai o gură mare.

Drept răspuns, Alix i-a zâmbit cât a putut de larg.

De sus, de pe platforma de deasupra cabinei, de unde erau coborâte cele mai splendide și mai bogate rochii din ateliere, Alix auzea foșnetele și șoaptele venite de la toate acele *petites mains* care rămăseseră să o vadă pe *mademoiselle l'Américaine* îmbrăcată în rochia făcută de Dior, special pentru ea.

— E cea mai frumoasă rochie dintre toate, a auzit-o pe una suspinând.

— Am cusut în tiv o șuviță din părul meu, a șoptit alta, iar asta era tradiția în cazul rochiilor de mireasă.

— Eu mi-am cusut inima în ea, a comentat a treia melancolică.

— Scuză-mă, i-a spus Alix celei care o machia.

S-a întins după paharul cu apă, ca să-și potolească ușoara durere de gât. Durerea provocată de faptul că femeile acelea se

gândiseră atât de mult la rochia lui Alix, încât își cususeră în ea speranțele, visurile și talismanele o impresiona mai mult decât orice și, preț de o secundă minunată, a avut impresia că rochia aceea intră în cameră în vârful picioarelor, ca o fantasmă, se așază lângă ea și îi spune: *Și tu poți să ai speranțe și visuri.* Speranța de a găsi o modalitate prin care să-i dea de urmă lui *La Voce* în seara aceea. Dar, ca cineva care nu mai participase niciodată la un bal de societate din Paris, visa și la o seară în care se combinau îndrăzneala de la Tabou, splendoarea terasei lui Anthony și strălucirea unei rochii de bal Dior. Sigur, nu-și dorea prea multe, nu?

Suzanne s-a aplecat spre ea să-i spună:

— Hai să vedem rochia, *chérie*.

A coborât de sus.

Alix se așteptase la un negru teatral. Dar a apărut un albastru argintiu, o nuanță irizantă pe care o văzuse poate o dată în crevasele adânci ale unui ghețar – albastrul farmecelor, al vrăjilor și, în mod sigur, al magiei.

Croitoresele au bătut încântate din palme după ce i-au tras rochia peste cap și Suzanne a început să o încheie.

— Poate că ar trebui să fac eu asta, a spus Alix, altfel n-o să știu cum să o scot la finalul serii.

Madame Bricard a pufnit.

— Rochia asta va fi smulsă de pe tine la finalul serii.

A fost rândul lui Alix să pufnească, cu gândul la povara așteptărilor care apăsa pe umerii lui Anthony March, cel care nu avea nicio intenție să smulgă nici măcar vreun fir de ață de pe ea. Pe urmă, Suzanne a întors-o cu fața spre oglindă – și toată lumea a tăcut.

Aproape că-i venea să atingă oglinda, pentru că femeia care se vedea acolo nu putea fi Alix.

Gâtul i se înălța alburiu din corsajul fără umeri. Luciul materialului se reflecta în ochii și în părul ei, precum lumina lunii – verdele ochilor mai profund ca niciodată, roșul părului mai intens ca oricând. Corsajul avea un model uluitor – era drapat, după cum îi explica *madame* Carré –, cu niște falduri care se pliau în jurul pieptului și al taliei.

Părea că e înfășurată în valurile mării și că, dacă ar trage puțin de ea, rochia s-ar scurge la picioarele ei într-o apă albastru-argintie. Dar arhitectura interioară ținea în secret totul laolaltă, astfel încât ceea ce din afară părea să fie apă ținută pe loc, oprită temporar într-un loc de puterea unei vrăji, nu avea să se desfacă la miezul nopții.

Alix și-a trecut degetele peste uluitoarele flori catifelate care făceau cumva parte din material.

— *Velours au sabre*, a explicat *monsieur* Dior. Bijuteria croitoriei de lux.

— E de-o frumusețe de nedescris! a suflat Alix. Dar florile nu sunt imprimate. Ai zice că răsar din... satin? a presupus ea.

Dior a dat din cap aprobator.

— Când spunem *velours au sabre,* a explicat el, ne referim la o tehnică prin care se creează unul dintre cele mai rare materiale. Cele mai bune *petites mains* folosesc materialul *sabre* pentru a tăia, cu maximă delicatețe, partea de sus a satinului *duchesse* răsucit pentru a crea un model – în cazul acesta, trandafiri albaștri. După ce sunt tăiate fâșiile, materialul este netezit cu o perie din păr de mistreț, dând la iveală catifeaua de dedesubt. *Et voilà,* imaginea – trandafirii tăi – apare pe rochie în relief. Nu există mașină care să poată face o lucrare așa de *incroyable.*

— E prea mult, a spus ea, parcă prea speriată să se miște sau să facă ceva ce ar putea să strice acea rochie extraordinară – și scumpă.

A fost oprită de un cor de proteste venite de la *petites mains. Monsieur* Dior a arătat cu capul spre ele.

— Ar fi o tragedie dacă această rochie nu ar fi purtată. Și nimeni altcineva nu ar putea s-o poarte, din moment ce a fost croită fix pe măsura ta. Se numește Compiègne – un strop de regalitate pentru Regina Curajului.

Nu a mai avut altceva de făcut, decât să se arunce asupra lui, să-l strângă în brațe și să-l sărute pe obraji.

— *Merci!* a șoptit ea. E cel mai frumos lucru pe care mi l-a oferit vreodată cineva.

— A venit!

Una dintre croitorese dăduse năvală în cameră.

— Ne-am uitat noi jos.

Alix a clătinat din cap.

— Chiar nu e un eveniment care să merite atât de multă atenție.

— Să porți o astfel de rochie este un eveniment, a spus *madame* Bricard pe un ton hotărât. *On y va.*

Le-a făcut semn spre ușă tuturor.

Alaiul a ieșit în frunte cu Dior și *madame* Bricard, urmat de doamnele Carré și Raymonde. Pe urmă trupa de croitorese. Alix a ieșit ultima, de mână cu Suzanne, cu rochia fluturând maiestuos prin salonul care găzduise atâtea ținute remarcabile, dar cu toate astea ea a avut impresia că auzea cum covorul suspina cu satisfacție sub picioarele ei.

La ușă, toată lumea s-a dat laoparte să o lase să treacă. Acolo, parcată lângă trotuar, era o mașină cu un flamboaiant aspect art-deco. Iar rezemat de mașină, Anthony March, îmbrăcat în frac negru, fuma o țigară.

CAPITOLUL 18

Alix a simțit un fior, dar nu de frig. Aerul nopții se simțea ca o mătase care aluneca pe pielea ei. Zâmbetul apărut pe fața ei era imposibil de stăpânit.

Dar expresia lui Anthony nu s-a schimbat. Ba chiar s-a uitat în altă parte, înclinând capul să sufle fumul.

Ei i-a dispărut zâmbetul. I-au încetinit pașii pe trotuar.

Când a ajuns la Anthony, el a spus:

— Cred că rochia o să fie suficient de extravagantă.

În sfârșit a zâmbit.

— Știu că ai spus că nu suntem genul de parteneri care se sărută, dar o să ne dezamăgim publicul dacă nu te voi săruta măcar pe obraz.

A făcut semn în spatele ei cu țigara, iar Alix s-a întors și i-a văzut pe toți cei din *maison* înghesuiți în ușă. Cei așezați în spatele norocoșilor aflați în față își lungeau gâtul ca să poată vedea. Acum obrajii ei erau roșii, lucru care pe Anthony îl amuza.

A încercat să-și modeleze vocea ca să pară relaxată.

— Din moment ce au muncit atât de mult la rochia mea, nu vreau să-i dezamăgesc.

S-a ridicat în vârful picioarelor, iar el s-a aplecat spre ea. Li s-au atins obrajii când s-au mișcat spre dreapta, spre stânga și iar spre dreapta. Când trupurile lor au fost la doar câțiva centimetri distanță și ea îi putea simți aroma de citrice a parfumului completată cu note de ambră lemnoasă și mosc, Anthony i-a șoptit la ureche, iar ea i-a simțit respirația caldă pe obraz:

— Nu pot să te complimentez în legătură cu felul în care arăți, pentru că nu îmi vine în minte niciun cuvânt care să fie potrivit.

Ei i s-a înroșit tot corpul. Nu putea să se uite decât în pământ și a fost recunoscătoare când Suzanne i-a întrerupt, strigându-i:

— Ți-ai uitat masca!

Croitoresele așezate în șir au trecut-o de la una la alta – masca era și ea frumoasă, făcută tot din *velours au sabre,* cu niște trandafiri negri care urcau într-o parte.

Anthony a ridicat o mască asemănătoare, dar fără podoaba feminină a trandafirilor.

— A ajuns în seara asta la Ritz, așa că m-am gândit că ar fi bine să o port.

Alix s-a uitat peste umăr la Suzanne, care radia, și la *monsieur* Dior, care zâmbea și nu și-a putut stăpâni râsul.

— E clar că sunt așa de anti-Cenușăreasă, încât ideea că mă duce cineva la bal pare atât de ieșită din comun, că stârnește mai multă agitație decât ar fi normal. Mergem?

— Nu le stricăm distracția? a întrebat Anthony zâmbind.

— Nu, a spus ea ferm, și a trecut pe lângă el spre mașină.

Anthony nu credea că va uita vreodată imaginea lui Alix St. Pierre în ușa casei de modă. Și nu era doar rochia, era zâmbetul acela. Era ca atunci când fulgii de zăpadă reflectă lumina lunii pe cerul negru al nopții, niște diamante suspendate o clipă în aer, înainte de a dispărea. A simțit că privirea lui este indecentă și nu a mai putut să se uite la ea.

Când a întors din nou capul, și-a dat seama că aparenta lui indiferență a durut-o. A încercat să repare momentul, dar era deja stricat.

Au tăcut în timp ce șoferul lui a traversat Pont Royal și a mers pe Quai Anatole spre Piscine Deligny. De afară părea o barjă de lemn plutitoare, dar, odată ajuns înăuntru, vedeai că e o piscină cu un aer teatral, datorită balconașelor de pe margine și decorațiunilor de secol al XIX-lea.

— *Mon Dieu*, a spus Alix, uitându-se în jur.

— Aici înot eu în fiecare dimineață, a spus el.

— Aha! a exclamat ea triumfător. Am avut dreptate!

El a ridicat din sprâncene întrebător.

— Nu pot să scap de obiceiul de a le face un dosar mental oamenilor, a explicat ea. Ești bronzat, așa că am presupus că înoți.

— Am uitat că m-ai văzut în *déshabillé,* a spus el pe un ton glumeț.

Ca să treacă peste amintirea aceea, a spus:

— Ce-ar fi să mă duc să iau niște șampanie și tu dai o tură pe aici? Ai spus că îi cunoști vocea, așa că o să ascultăm cât mai mulți oameni ca să încercăm să ne dăm seama care e. Dar ține-ți masca pe față, a adăugat el.

Ea a dat din cap, dar părea nesigură, de parcă nu se simțea la fel de confortabil ca pe terasa lui în mijlocul unui grup numeros de petrecăreți necunoscuți – ceea ce era absurd –, după care s-a dus să privească gondolele negre care plimbau musafirii de colo-colo prin piscină.

În drum spre bar a trecut pe lângă cascade de luminițe ale căror strălucire abia dacă o depășea pe cea a bijuteriilor purtate de invitați. Într-un capăt fusese construită o fațadă care imita Basilica San Marco, și lângă ea stătea frumos ordonat un stol de porumbei artificiali. Alături, Podul Suspinelor se arcuia cu tragism de la un balcon la altul.

Printre toate acestea se plimbau Aly Kahn, membrii familiei Cooper și Louise de Vilmorin, care era *compagnon de chambre.* Cocteau, Élie de Rotschild, vicontesa de Noailles. Diamantele, decolteurile adânci și intențiile lascive treceau odată cu șirurile de oameni bogați și sofisticați, care căpătaseră demult genul acela de rafinament ce poate fi satisfăcut doar prin exces, exces care avea să se manifeste din plin la ora unu dimineața, când

balul avea să devină ceea ce se intenționa a fi – un club care ar fi putut face să roșească și Moulin Rouge-ul. Era nerăbdător să plece de la bar și de lângă oamenii care îl sărutau pe obraji, ca să se întoarcă la Alix.

I-a luat o veșnicie să ajungă la ea, lângă piscina unde stătea și acum cu ochii mari. I-a oferit o cupă.

— E varianta optimistă a Veneției, nu? a spus el, aruncându-și privirea asupra falsului Lido. O variantă pentru cei cu stele de entuziasm în ochi. Stele pe care toți ar trebui să le avem în seara asta. Cu excepția ta. Ochii tăi sunt acum atât de verzi, încât seamănă cu... absintul în sticlă. Știai că ochii verzi sunt o iluzie optică? Nu există niciun pic de pigment verde în ochi și totuși...

S-a oprit. Nu băuse nicio gură de șampanie și vorbea ca un om beat.

Din fericire, Alix avea întotdeauna o replică pregătită.

— Deci și ochii mei mint, a râs ea. Perfect, pentru un spion.

— Ceea ce am eșuat lamentabil să-ți explic, a spus el, este că dacă informatorul tău e aici și dacă tu arăți acum măcar aproximativ la fel ca atunci când te-a văzut el ultima oară, nu cred că o mască ar putea să te camufleze.

— Crede-mă, a spus Alix, arătând spre rochie. Niciodată nu am arătat așa.

Dar avea umerii goi, și el a văzut cum i se încovoaie, de parcă frica de *La Voce* ar fi împins-o cu putere în piept.

Lucru care l-a făcut să simtă și el o apăsare neașteptată în piept – însă pentru ea.

A spus fără să se gândească:

— Poate ar trebui să... nu știu, să te duci acasă. Pot să-l caut eu. Nu ar trebui să fii aici dacă el știe cum arăți.

Și de ce naiba nu se gândise până atunci la asta?

Ea s-a uitat la el cu flăcări în privire – flăcări îndreptate cumva spre el.

— Ai fi spus asta dacă aș fi fost unul dintre bărbații cu care ai colaborat în Italia?

— Nu-i același lucru.

Ea s-a strâmbat la el, el s-a strâmbat la ea și și-a amintit că-i promisese că nu o va trata ca pe o ființă slabă. Dar nu trebuia decât să se uite la dimensiunea umerilor ei, care erau ca un iadeș delicat ce putea fi frânt de cineva cu degetul mic, ca să-și dea seama că nu ar fi trebuit să-i facă niciodată promisiunea asta.

— Propun să ne mișcăm, a spus ea cu răceală, în loc să stăm aici să ne certăm. Nu cunosc pe nimeni, așa că nu va fi nevoie să mă prezinți cuiva.

A pornit, așa că el a dirijat-o spre un grup de oameni cunoscuți. Una dintre femei l-a luat de braț. O altă femeie, cu care plecase acasă odată de la un bal și care părea că nu se sinchisește că acum e împreună cu cineva, l-a acostat și ea. Ceea ce în oricare altă seară i s-ar fi părut banal – persoana cu care se duce cineva la bal nu e neapărat persoana cu care pleacă de la bal. Dar în seara aceea nu voia să fie luat de

braț și nici să i se anticipeze planurile de plecare.

De partea cealaltă a cercului a văzut-o pe Alix stând serioasă între doi bărbați care-și fixaseră privirea pe decolteul ei. După ce s-a prezentat, unul dintre ei a exclamat:

— Doamne, Dumnezeule, tu ești femeia care mă face să cheltuiesc o avere în fiecare săptămână. Tu și Dior, ăla.

Alix părea că e gata să îl pocnească și, Dumnezeule, lui Anthony i-ar fi plăcut să o facă.

El nu făcea niciodată lucruri de-astea, nu? Poate că se culcase cu mai multe femei decât trebuia, dar nu-și lua drept interlocutor pieptul lor în loc de chip și nici nu le lua în derâdere. Numai că, la prima lor întâlnire, pe Alix *chiar* o luase în derâdere în legătură cu munca ei de la Dior.

Mintea lui era frământată de gânduri – întotdeauna Alix îi făcea asta. Îl punea pe gânduri. Cum se întâmplase cu articolul pe care îl scrisese după ce luaseră masa la Brasserie Lipp. Se mândrea că știe tot ce se întâmplă în lume, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că o rochie ruptă de pe un manechin e altceva decât o furie stârnită de lungimea unei rochii, ci ceva mult mai profund, ceva aproape neînțeles de el.

Iar acum se pierduse prea mult în gânduri, și Alix se făcuse nevăzută.

— Mă scuzați, le-a spus el femeilor care îl înconjurau, după care și-a eliberat brațele și a

pornit cât de repede a putut prin mulțime. Un nenorocit de asasin nazist era acolo și Alix lipsea.

O strălucire de păr roșu. Era acolo, aștepta la bar să își comande ceva de băut. În apropiere, a zărit printre oameni o femeie fără mască și cu un mers exagerat. Anjelica.

Și și-a amintit că Anjelica fusese implicată în haosul cu schița furată, și că el uitase să-i spună lui Alix că plătise o prostituată ocazională să o fileze acum câteva luni – și că aceeași femeie colaborase cu Becky ca ea să-și piardă slujba.

La naiba. I-a făcut semn din cap Anjelicăi să meargă în față, ca să se întâlnească departe de mulțime și departe de Alix, care, deocamdată, era în siguranță la bar.

I-au mai trebuit zece minute ca să ajungă la ușă, unde i-a spus rugător:

— Știu că sună de parcă aș crede că am dreptul să îți spun ce să faci. Dar mi-ai ușura al naibii de mult viața dacă ai pleca.

Ea i-a oferit cea mai frumoasă îmbufnare posibilă.

— Tu ești unul dintre puținii oameni cărora mi-ar plăcea să le fac viața ușoară. Dar știi că m-au angajat pentru mai târziu – să fiu Roata Ecaterinei când încep artificiile, ca să zic așa.

El a clătinat din cap, simțind brusc că detesta să trăiască într-o lume în care el se ducea la baluri care le ofereau invitaților și o demimondenă care să meargă la șampanie. Și că detesta că ar fi vrut să-i spună Anjelicăi că

dacă pleaca, îi plătea el banii pe care i-ar fi câștigat dacă ar fi rămas, dar îi era teamă că lucrul acesta l-ar fi făcut să fie la fel de rău ca cei care o angajau pentru toate celelalte.

Ea a văzut probabil pe fața lui dilema, pentru că a râs.

— Ce-ar fi să-ți ușurez viața și conștiința? Am pentru tine o informație despre Becky. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare și pe urmă vin la tine în apartament, unde vei putea să mă plătești bine pentru informația aia.

Înainte să-i poată mulțumi că i-a salvat pielea, ea a plecat.

A intrat repede înapoi. N-o văzuse pe Becky, nu se apropiase cu nimic de găsirea lui *La Voce*, avea o grămadă de secrete pe care trebuia să i le dezvăluie lui Alix și ar fi dat orice să fie iar în mijlocul exuberanței claustrofobice de la Tabou, unde erau doar muzică, dans și râsete, și niciun alt rahat.

Alix nu era la bar. Nu dansa. Mișcarea lui prin mulțime era îngreunată de toți nenorociții ăia pe care îi cunoștea, de femeile care voiau să-i șoptească galanterii și care îi vărsau șampania pe pantofi, la fel ca cea care l-a apucat de braț și i-a spus:

— Văd că au început să îți placă roșcatele. Mai mult, roșcatele din clasa muncitoare. Cineva mi-a spus că e croitoreasă.

— Nu este... a dat el să spună, peste măsură de iritat.

— Nu are de gând să te coasă? a râs femeia. Anunță-ne și pe noi când te saturi de talentele

proletariatului.

El i-a întors spatele și a călcat pe câteva trene în timp ce o căuta pe Alix, care poate avusese dreptate când spusese că n-ar trebui să meargă la bal cu el. Fusese cumva distribuită în rolul de cochetă și retrogradată pe postul de croitoreasă. În mod normal, când se întâmpla să aibă relații cu astfel de femei, oamenii doar ridicau din umeri. Dar... când se întâmplase vreodată să meargă la vreun bal sau la vreo petrecere cu o femeie care lucra ca Alix – nu doar chinuindu-se să fie o gazdă plăcută la prânzuri de societate sau întreținând o galerie de artă prin atragerea prietenilor cu bani, ci aruncându-se în muncă cu tot sufletul, astfel încât, în ziua ei de muncă, intra și o lovitură la cap.

A găsit-o în sfârșit singură lângă piscină și s-a oprit o clipă, să se uite la ea. Se uita la apă, ținându-se de mijloc cu o mână, cu cotul sprijinit în palmă și cu o expresie plictisită – nu, stingheră. S-a dus spre un șezlong din capătul piscinei și s-a așezat pe el, oftând. Iar el și-a dat seama că, în timp ce el îi cunoștea aproape pe toți cei de acolo, pentru că erau prieteni de familie sau că fusese la școală cu prietenii lor, Alix nu părea să cunoască pe cineva – și nimeni nu părea să o cunoască pe ea. Îi spusese asta la începutul serii, și el nu înțelesese ce înseamnă asta – că trecutul lui Alix St. Pierre nu semăna deloc cu al lui.

Alix s-a așezat, bucuroasă că nu mai e mult până la miezul nopții. Atunci putea să plece

acasă.

Nu auzise nicio voce care să i se pară cunoscută, pe Becky n-o văzuse deloc, îl văzuse pe Anthony cu un milion de femei care îl luau de umeri și îl transformau în dezmățatul bogat, pentru care colțurile întunecate și femeile măritate erau doar un aperitiv – o încălzire pentru un fel principal scandalos.

La care avea tot dreptul, dar îi era greu să își imagineze că este același bărbat cu care își făcuse confidențe. Avea impresia că e din nou în ultimul an de școală, în casa familiei van der Meer sau la Rainbow, luând masa cu Bobby – o intrusă pierdută într-o lume din care nu face parte.

Și-a deschis poșeta ca să constate că își uitase țigările la garderobă.

— Uite.

A apărut o țigară aprinsă în fața ei, ținută de Anthony. A acceptat-o, a tras din ea și s-a uitat cum lucește fumul în noapte, precum sticla.

Anthony s-a așezat pe șezlongul din fața ei, studiindu-i chipul. Ea a încercat să și-l golească de orice expresie, mișcând doar mâna în care avea țigara, dar simțea că sângele ei rece se împrăștie ca fumul.

— Știu că BSS-ul recruta în general oameni din elită, a spus el în cele din urmă. O cunoști pe Esmée, l-ai cunoscut pe Bobby, așa că am presupus că îi cunoști pe toți de aici. Și totodată nu-i cunoști, și cred că am făcut o groază de presupuneri greșite în ceea ce te privește.

— Cred că amândoi ne facem vinovați de presupuneri greșite, a spus ea încet.

Pe urmă a zâmbit.

— Vreau să spun, eu chiar am crezut vreo zece secunde că vorbești serios în legătură cu acel *ménage à trois* sau *à quatre,* sau ce număr ai spus tu. Iar tu ai presupus că eu fac parte din aceste cercuri doar pentru că toți cunoscuții tăi sunt de aici.

El nu a zâmbit, nu avea de gând să o lase să scape cu o glumiță. Așa că ea a scuturat scrumul și i-a explicat cât a putut mai degajată.

— Părinții mei au fost imigranți francezi, croitori. Au murit când aveam treisprezece ani și eu am fost luată de niște oameni care frecventau același cerc cu familia lui Bobby. După cum s-a scăpat Esmée la masă, am fost singura elevă cu bursă de la Le Manoir, de aici și prietenia mea cu cameristele. Am revenit anul trecut la Paris cu fix trei costume, o bluză, o pereche de pantaloni și nicio rochie de seară, a încheiat ea, aruncând țigara jos, cuprinsă de dorința de a mai fuma încă una. Lucrez pentru că trebuie – și uneori îmi place foarte mult. Cel puțin aici, la Paris.

A ridicat din umeri.

— Nu e nicio problemă dacă vrei să-ți cauți o altă parteneră acum, când știi că fac parte din plebe.

— Am colaborat cu toată lumea, de la prostituate la...

S-a întrerupt.

— Asta n-a sunat prea bine.

Buzele ei s-au arcuit puțin.

— Dar m-ai făcut să zâmbesc. Deși a fost o gafă al naibii de mare.

— Se pare că e specialitatea mea în seara asta. Doar că...

A făcut o pauză, ca și cum ar fi căutat o frază care să nu fie jignitoare.

— Manierele tale, felul în care mergi sau așa ceva... Am crezut că ai fost născută în lumea asta.

A făcut un gest cu mâna spre extravaganța din jur.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Atunci ce explicație ai avut pentru camera mea de la pensiune?

— M-am gândit că ești o rebelă care nu vrea banii familiei.

A fost rândul ei să izbucnească în râs.

— Doar cineva cu adevărat bogat poate să refuze banii, Anthony.

— *Touché*.

S-a strâmbat.

— Și asta mă face iar să fiu nesimțit.

Nu era vina lui că presupunea că toată lumea e ca el. Că poți să te muți la Paris pentru un an, să stai la Ritz și să te întorci la New York să-ți reiei viața când îți convine și să-i adaugi podoabele necesare reprezentate de soție și copii, când era timpul să lași în urmă rolul de conte plictisit. Numai că ea, fiind întotdeauna o intrusă, putea să vadă ușile încuiate ale palatului în care trăia el și zidurile construite

din bancnote, mult prea înalte pentru a fi escaladate.

— Poate vei părea mai puțin nesimțit dacă îmi vei spune povestea ta, a spus ea cu șiretenie, decisă să profite la maximum de remușcările lui. Suzanne mi-a spus că ai doi frați.

El a venit să se așeze lângă ea și faldurile rochiei ei s-au împrăștiat în jur ca niște nisipuri mișcătoare. A scos altă țigară, a aprins-o și i-a dat-o, a așteptat să tragă din ea și să inhaleze fumul înainte să întindă mâna să o ia, cu gestul acela ciudat de intim pe care îl făcuseră de mai multe ori.

— Am avut într-adevăr doi frați mai mari, a spus el pe un ton plat, ca și cum ori nu îi păsa deloc, ori îi păsa prea mult. Unul a murit în Omaha Beach, în Ziua Z. Celălalt a murit a doua zi, împușcat, în timp ce se apropia cu barca de țărm. Amândoi au murit cu douăzeci și patru de ore înainte de a ajunge în Franța.

Niște hohote de râs, venite dinspre un grup aflat ceva mai departe de piscină, l-au făcut să tresară. Ea i-a atins o clipă genunchiul cu mâna, oarecum îndurerată de faptul că l-a făcut să rememoreze lucruri evident dureroase.

— Am fost prea curioasă. Nu trebuie să-mi mai povestești.

El a ridicat din umeri.

— Eu eram în Italia, făcând un lucru considerat a fi cel mai periculos dintre toate, dar eram viu și frații mei nu. Eram detașat

într-o grupare de rezistență la vremea aceea, așa că nu am putut să plec să-l văd pe tata, să văd cum primește vestea că roata de rezervă – fiul care nu făcuse studiile de drept necesare pentru preluarea unui imperiu mediatic – avea să fie cel care îl va moșteni.

Un zâmbet trist.

— Așa că de-asta stau la Paris până la sfârșitul anului. „Studiez afacerea“ este explicația oficială – explicația mai corectă pe care tatăl meu ar da-o în privat ar fi „mă descotorosesc de toate faptele iresponsabile“. Având în vedere numărul mare al acestor fapte, mi-au fost acordate optsprezece luni. Pe urmă voi fi pregătit să devin domnul March Jr., omul responsabil de administrarea ziarului *New York Journal* cu titlurile aferente.

— Îți place să scrii, a presupus ea din ce intuise citind articolul în care vorbea despre ce i se întâmplase Taniei în Montmartre, dar nu îți place...

— Responsabilitatea, a întrerupt-o el, ca și cum ar fi vrut să preîntâmpine critica ei.

— Și totuși te simți responsabil pentru echipa din BSS. Va trebui să te străduiești mai mult să mă convingi că ești un nemernic iresponsabil.

El a zâmbit cu adevărat, în sfârșit.

— E o ofertă aproape de nerefuzat. Ocazia de a demonstra că sunt un nemernic iresponsabil la petrecerea asta.

Chiar atunci s-au auzit niște gemete de undeva, de sub balcoane. Au întors capul în

același timp. Sunetele s-au auzit din nou, iar ei s-au întors unul spre altul și au izbucnit în râs.

— Balul acesta nu demonstrează decât că e mai bine că nu ești genul de persoană care e invitată la astfel de petrecere, a spus el pe un ton glumeț, iar ea i-a urmărit privirea spre pontonul de lângă piscină și a văzut că, într-adevăr, inhibițiile de la miezul nopții erau *démodé* și că jumătate din cei de la petrecere se dădea în spectacol. Până și Podul Suspinelor se clătina de parcă era beat, iar porumbeii fuseseră folosiți ca recuzită pentru un joc violent, care îi lăsase fără pene.

Deasupra capului le-au explodat niște artificii care au aruncat spre pământ lumini aurii. A venit o adiere de vânt care a adus cu ea miros de citrice, ambră, condimente și o notă de bază alcătuită din vermut și Gauloise – mirosul lui Anthony. În timp ce își treceau țigara de la unul la altul, bula de aer văratic dintre ei s-a liniștit deodată, umplându-se în același timp de lucruri bizare – căldura umerilor lui Anthony lângă umerii ei, atingerea ușoară a degetelor lui când lua țigara de la el, impulsul inexplicabil de a-și lăsa mâna în palma lui și de a lăsa ca senzația de freamăt să se transforme în ce trebuia.

Dar o femeie care lucrează putea să-și piardă reputația la fel de ușor ca pe o monedă de un franc – iar de recâștigat ar fi fost mai greu decât să găsească un diamant. Asta însemna să ignore toate freamătele și să treacă la problema pentru care se aflau acolo.

— Cât mai avem? a întrebat ea.

Anthony s-a uitat la ceas.

— O jumătate de oră. Ce plan avem? Am fost în camera din interior. E aglomerat și pare logic să vrea să se piardă în mulțime când vorbește cu Becky. Ce-ar fi să urcăm în balcon, de unde putem vedea totul?

Balconul le oferea un excelent punct de observare a spațiilor din interior și din exterior. Dar au trecut zece minute, și Becky tot nu se vedea.

— Fir-ar, a făcut Alix, bătând agitată cu degetele în balustradă.

— Tu îl cunoști, a spus Anthony întorcându-se spre ea. Unde s-ar duce?

— Într-un spațiu închis? a speculat ea. Nu m-am întâlnit niciodată cu el în aer liber.

— Garderoba.

Dar era goală, cu excepția unor petrecăreți lascivi. Și mai trecuseră cinci minute.

— Unde naiba sunt? a mârâit Anthony printre dinți.

Alix a închis ochii, dorindu-și să fi fost mai liniște. Era imposibil să audă glasul lui *La Voce* în gălăgia aceea.

— Ce îți spune instinctul? a întrebat-o Anthony.

Așa că s-a forțat să simtă, să îi permită vocii lui să răsune prin timp.

Piscine Deligny, și-a amintit instinctul ei. Asta era! Locul de desfășurare a balului era deja trecut în invitație, așa că nu ar fi fost nevoit să îl scrie decât dacă...

— Se întâlnesc pe marginea piscinei, a spus ea. Hai!

Instantaneu, mâna lui a fost în palma ei și ei alergau spre piscină, ferindu-se de grupurile de cheflii care își satisfăceau poftele și ocolindu-i.

Ajunși acolo s-au uitat unul la celălalt cu aceeași întrebare în ochi – unde să se ascundă?

— În văzul tuturor, au spus amândoi în același timp.

Era prima lecție învățată la BSS.

Alix a urcat cele cinci trepte care duceau la platforma de sărituri, trăgându-l după ea pe Anthony, care deja își slăbea cravata, ca și cum ar fi înțeles exact ce are ea în minte. În piscină ar fi părut că sunt doar un cuplu pentru care paturile nu sunt necesare.

— Trei minute, a spus el.

— Mă grăbesc, a spus ea, simțindu-i nerăbdarea, dar fiind în același timp bucuroasă că el își dă seama că nu trebuie să se ofere să o ajute să-și desfacă nasturii aceia nenorociți.

El a fost primul care a rămas în lenjerie intimă și a plonjat în apă cu câteva secunde înainte ca ea să-și scoată rochia, mulțumită că acel corset roz pe care îl purta nu dezvăluie mai multe decât un costum de baie. Pe urmă a fost rândul ei. A înotat pe sub apă până când nu a mai avut aer, a ieșit la suprafață cu respirația tăiată și l-a văzut pe Anthony venind după ea.

— Cred că avem cam un minut, a spus el.

Ea și-a dat părul de pe față și s-a sprijinit de marginea piscinei, într-o poziție din care putea vedea totul fără a fi văzută. Din fericire, Anthony era atât de înalt, încât era ascunsă complet de bustul lui. Iar acum era momentul să pară că sunt în piscină dintr-un cu totul alt motiv decât o urmărire. Era nevoie de zâmbete și de conversații ușoare.

— Ce înălțime ai? l-a întrebat ea afișând un zâmbet degajat.

— Unu nouăzeci și cinci. Cam cu vreo treizeci de centimetri mai mult decât tine, aș zice. Deși pari mai scundă fără rochia ta Dior, pe care nici nu a trebuit să te conving să o dai jos.

A zâmbit și a venit mai aproape, între ei nemaifiind limita impusă de rochie. Pe urmă a întrebat-o cu zâmbetul înlocuit de o expresie mai gravă:

— Ești gata? Dacă am intuit bine, în treizeci de secunde ar trebui să-i auzi vocea.

Poate că asta făcea parte din rolul pe care trebuia el să-l joace. Dar tot a simțit ușoare palpitații când și-a dat seama că, în ciuda faptului că mai aveau câteva secunde până la revelație, Anthony era preocupat de ce ar putea simți ea auzindu-l pe *La Voce*.

Era ca și cum acolo, în întuneric, găsise umbra lui Anthony, și ea era moale precum catifeaua și fină precum trandafirii din materialul ei *velours au sabre* după ce firele țesăturii au fost tăiate cu grijă.

Timp de cinci secunde lungi nu a mai fost nimic în Paris, în afară de Anthony March și Alix St. Pierre, stând în Piscine Deligny și uitându-se unul la celălalt.

CAPITOLUL 19

Un foșnet de satin mătăsos. Alix și-a desprins privirea de la Anthony.

— E Becky, a șoptit ea, pentru că Anthony stătea cu spatele spre capătul celălalt al piscinei, și ea trebuia să fie ochii lui.

— Ai întârziat.

Din întuneric apăruse un bărbat. Un bărbat cu o voce pe care sperase să n-o mai audă niciodată.

— El e? a întrebat Anthony, apropiindu-se și mai mult de ea, ca să o ascundă. Nu trebuie decât să ascultăm. Și să avem mare grijă să nu te vadă. Suntem doar doi petrecăreți în piscină.

I-a dat după urechi o șuviță de păr, continuând să-și joace rolul.

— Aș putea să fac o glumă proastă și să spun că mă bucur că sunt în piscină cu o femeie îmbrăcată în lenjerie intimă, dar mi-e teamă că mă pocnești.

Tentativa lui de glumă a făcut-o să se mai relaxeze puțin și i-a permis să își concentreze din nou atenția asupra bărbatului care vorbea cu Becky.

— Spune-mi ce vezi, a îmboldit-o Anthony.

— Nu prea multe. E îmbrăcat în frac. E cu spatele la mine și are păr șaten, cam ca toți bărbații din lumea asta. Nu are mâinile la vedere și nu pot să-i văd fața.

— Știe să se ascundă.

Becky a vorbit cu vocea puțin tremurătoare, nu mai era așa de curajoasă. Sau poate juca și acum un rol?

— Nu știam unde vei fi mai exact.

— Și acum? a întrebat-o *La Voce* pe Becky, iar Alix s-a folosit de tot ce învățase referitor la recunoașterea vocilor ca să analizeae timbrul și cadența cuvintelor lui.

Auzise nu doar o întrebare, dar și o notă de amuzament – o prostea și pe Becky, așa cum făcuse odinioară cu Alix? A auzit și un ușor ton victorios?

Și acum credea că va învinge. A apucat-o furia. Probabil că s-a văzut pe fața ei, pentru că Anthony a apucat-o de mână de parcă ar fi vrut să sară din piscină ca să se repeadă la *La Voce*. Era un lucru foarte tentant.

— Ei bine, a spus Becky cu voce tremurată, ai ales un loc foarte public pentru prima noastră întâlnire.

A aruncat o privire spre grupurile de oameni adunate pe sub balcoane.

— Ai vrut să-ți demonstrez în seara asta că pot să urmez instrucțiunile și vin singură. Am făcut asta. Cred că următoarea întâlnire ar trebui să fie într-un loc mai ferit, ca să putem discuta despre preocupările noastre comune.

Propun să ne vedem mâine, la prânz, în Parc des Buttes-Chaumont. Pe podul suspendat.

La Voce a dat din cap și apoi a plecat. Alix i-a studiat postura cu priviri disperare, dar nu era remarcabilă prin nimic – nu șchiopăta, nu avea nicio particularitate. Înălțimea și greutatea erau medii. Efectiv obișnuite. Mâinile i s-au încordat pe marginea piscinei, gata să se ridice – gata să se repeadă după el de data asta.

— Lasă-l să plece, a spus Anthony imperativ. Știm unde va fi mâine. Tu întotdeauna ai preferat câștigul sigur din viitor, în locul riscului imediat, dar mult mai nesigur. Nu poți să fugi acum după el – crede-mă, dacă Alix St. Pierre iese afară în corset o să atragă mult mai mult atenția.

Altă glumă prin care încerca să-i destindă nervii încordați. Și Anthony avea dreptate. Dacă o lua la fugă pe ponton așa udă, el avea să-și dea seama cine e și în acest fel ar pierde și avantajul acela mic pe care îl avea. A lăsat mâinile pe lângă corp și a expirat zgomotos.

Becky s-a întors încruntată înăuntru, părând mai mult decât speriată de orice ar fi reprezentat întâlnirea aceea. *Așa îți trebuie,* ar fi vrut să-și spună Alix, dar nici măcar Becky nu merita să fie folosită și apoi aruncată de *La Voce*.

— Ești OK? a întrebat-o Anthony mișcându-și umărul drept ca și cum l-ar fi durut iar.

— Scuză-mă, a spus ea. Tu ai văzut oamenii murind în timp ce oamenii lui *La Voce* râdeau.

Eu nu am făcut decât să...

S-a întrerupt; niciodată nu ar fi putut să vorbească despre ceea ce o obligase *La Voce* să facă.

— Trebuie să-mi alung frica, altfel ne va afecta deciziile. Mâine o să mă descurc mai bine. Promit.

— Alix, a intervenit Anthony. Aș fi îngrijorat dacă *nu* ai fi speriată. Asta nu te face mai puțin curajoasă. Gândește-te unde suntem acum, comparativ cu unde eram acum trei luni. Amândoi ne detestam pentru ce s-a întâmplat, dar eram mult prea distruși ca să facem ceva. În ultimele zile, am aflat că el ar putea fi cel cunoscut drept valetul lui Wolff, dar a fost mai mult de atât. Știm că face o alianță cu Becky. Știm care e motivația ei. Și știm unde vor fi mâine. Nu ne trebuie decât numele pe care îl folosește acum, și pe urmă poate vom putea afla unde locuiește. Suntem al naibii de aproape. Va fi mult mai simplu să-l urmărim mâine când pleacă din parc, unde sunt oameni mai puțini. Dacă poți să faci toate astea speriată fiind, atunci frica nu te oprește.

Privirea lui era fermă, la fel ca postura. Avea un umăr zdrobit, iar nazistul feroce care era responsabil de asta fusese acum câteva minute atât de aproape, încât l-a auzit, iar el tot încerca s-o facă pe ea să se simtă mai bine.

— Mulțumesc, a spus ea. Cred că ai fost un căpitan al naibii de bun.

— Adică până acum aveai îndoieli? a spus el zâmbind, și ea chiar a reușit să râdă.

— Dumnezeule, am nevoie de o țigară, a spus ea și a lăsat capul pe spate să se uite la cer, întinzându-și brațele pe marginea piscinei și expirând lung.

— Ce-ai zice de o partidă de înot?

Ea a râs din nou.

— Fii serios! Avem de planificat o întâlnire pentru mâine.

— Mi-e greu să fiu serios când ai pe tine un corset roz.

Ceea ce începuse ca o glumă nu a mai sunat chiar așa la sfârșitul frazei.

Muzica nopții se auzea în spatele lor – un râs provocator, o baladă la pian, un pocnet de dop. Vântul încetase să mai bată.

Alix a întors capul spre el și i-a întâlnit privirea. Și dintr-o dată totul a fost ca în acea fracțiune de secundă de dinainte să apară Becky, când nu-l vedea decât pe Anthony.

Simțeau un alt fel de adrenalină acum. Degetele ei au strâns marginea piscinei.

— Te holbezi, a murmurat Anthony cu ochii dintr-o dată foarte albaștri, precum albastrul unei flăcări puternice.

— Și tu la fel, a șoptit ea, și o parte din ea încerca să nu clipească, să nu întrerupă acest moment.

— E imposibil să mă uit în altă parte în clipa asta.

Până la urmă s-a impus rațiunea ei, amintindu-i că vorbele lui nu însemnau nimic. *Ea* nu însemna nimic. Nu pentru el.

Și-a îmbrățișat trupul și și-a desprins privirea de la el.

— Știu că sunt la nivelul zero al scalei cu femeile pe care vrei să le convingi să se dezbrace, dar cred că o să mă îmbrac.

A dat să se întoarcă, dar el a întins mâna să o oprească.

— Alix, a spus el încet, cu grijă, nimic din ce ai tu nu se află pe vreo scală folosită de mine.

Ce naiba voia să spună?

A simțit că i se întoarce capul spre el. Privirea i-a coborât de pe față pe bustul lui, pe bustul bronzat și tonifiat al unui om care înoată zilnic și are mare grijă de el. O picătură, două de apă rămăseseră pe pielea lui, dintre care una s-a desprins și a alunecat spre abdomen ca vârful unui deget.

În clipa aceea, nu au mai fost decât apropiere, fierbințeală, tăcere și foc. Privirea ei, susținută de a lui, și ochii lui, coborând o dată spre buzele ei.

Pe urmă el a clipit și a clătinat ușor din cap.

Ea știa că el nu se va apropia mai mult. Că toate glumele pe care le făcuse ea despre reputația lui însemnau că el nu va încerca să se apropie decât dacă va face ea primul pas. Era atât de tentant. Pentru că în sărut, în atingere, cu siguranță ar fi fost uitare.

Dar niciodată nu era uitare.

Dumnezeule, așa era încă viața?

S-a prins cu mâinile de margine și a ieșit din apă.

— Mă duc acasă, a spus ea.

Avea nevoie de aer, dar în taxi nu avea să găsească nici măcar puțin. Îi promisese lui Anthony că o să ia un taxi, nu putea să suporte drumul spre casă în mașina lui, dar plecase pe jos, doar ca să descopere că în noaptea aceea nu era prea mult aer în Paris sau cel puțin mintea ei nu putea fi limpezită de liniștea orelor târzii. Plecase de la bal în așa mare grabă, încât nu făcuse niciun plan cu Anthony referitor la întâlnirea de mâine din parc – trebuia să se ducă la serviciu, nu la urmăriri prin parc. Și era ceva îngrijorător la conversația pe care o auzise, ceva care o alarma precum o rană făcută de un pantof nepotrivit.

Ce anume?

Șovăiala lui Becky, prefăcută sau reală. Amuzamentul lui *La Voce*.

Și atunci a înțeles. Fusese prea simplu. Discuția avusese loc exact în locul de unde putea fi auzită cel mai bine și conținuse mai toate detaliile. Spionajul nu era niciodată atât de simplu, altminteri toți ar fi putut fi spioni. Era o capcană, nu o descoperire.

A încetinit pașii. În același timp, pașii pe care îi auzise în spatele ei s-au oprit.

S-a dus lângă balustrada podului Concorde și a scrutat întunericul cu ochii și cu urechile. În stânga era turnul Eiffel, în dreapta grădinile Tuileries. Jos era apa întunecată, curenți de întuneric care se repezeau la vale. Doi oameni îmbrățișați care se uitau la stele. Un bărbat

care privea în gol. Picăturile de apă din părul ei care se scurgeau pe jos.

Alix și-a trecut mâna peste sacoul pe care Anthony insistase să îl ia, și de care se bucura acum, pentru că rochia ei era precum un far. La fel de bine putea să se suie în vârful obeliscului din capătul podului și să strige: *Iată-mă! Sunt eu, Alix St. Pierre*. Poți să-ți faci adversarul să iasă la lumină doar dacă ești pregătit pentru el – dacă îi cunoști puterile și slăbiciunile. Iar ea nu le cunoștea. Ar fi trebuit să ia un taxi.

Poate că exagera.

Sau poate că avea dreptate. Dacă avea însemna că *La Voce* știa cine era și intenția lui fusese ca mâine să stea față în față cu ea. Și cineva plătit de el să-i facă treburile murdare o urmărea probabil chiar atunci.

A pornit grăbită spre capătul podului, și apoi mai departe, spre cămăruța în care nimeni nu s-ar fi gândit să o caute, cu clopoței la ușă. Dacă identitatea ei – și poate a lui Anthony – erau cunoscute, asta însemna că *La Voce* știe anumite lucruri despre ea. Cum ar fi adresa la care locuiește.

A trecut pe lângă pensiune, ascultând. Nimic. Totuși a ocolit cvartalul până la intrarea din spate și a așteptat în magazie, cu părul zburlit. S-a uitat prin întuneric și ochii i s-au oprit pe o grămadă de saci cu făină pe care proprietarul le depozitase acolo. Unul dintre aceia era bun. Era destul de greu cât să fie o armă decentă,

dar nu așa de barbar încât să provoace pagube ireparabile.

Și-a scos pantofii, și-a strâns părul, a luat în brațe un sac – Dumnezeule, ce greu era – și a urcat scările. În fața ușii ei s-a oprit și a ascultat.

În mod sigur era cineva acolo.

Putea să-i audă respirația, să îi simtă și cele mai mici mișcări – plămânii care se umflă, un deget care trosnește puțin.

Cu sacul în mâini a pus cotul pe clanța ușii, a împins, ușa s-a deschis și ea a trântit sacul peste un corp. Un geamăt, și bărbatul s-a prăbușit la podea.

A închis ușa repede, simțind bătăile repezi ale inimii și puseul de adrenalină care îi făcea mintea să se învârtă, în loc să intre în panică. Panica o păstra întotdeauna pentru mai târziu, când se rezolvau problemele.

A aprins o veioză și l-a studiat pe bărbatul de pe jos. Nu-l cunoștea.

Nu-l putea mișca singură. Asta însemna că trebuia să ia cele mai rezistente eșarfe pe care le avea, să-i lege mâinile și picioarele, în caz că se trezea, să-l lege și la gură, să coboare repede scările, să găsească cea mai apropiată cabină telefonică, să bage niște monede și să-i ceară centralistei să îi facă legătura cu hotelul Ritz.

— Da?

Vocea lui Anthony s-a auzit imediat, iritată.

— Ca să respect principiul conform căruia trebuie să împărtășesc totul cu partenerul meu, a spus ea, urmărind să pară degajată și

încercând să-și liniștească bătăile inimii și respirația, pe podeaua camerei mele e un bărbat mort, schilodit sau pur și simplu inconștient.

S-a auzit în fundal râsul unei femei. *La naiba, Anthony.* A închis telefonul.

Pe urmă s-a întors la pensiune, s-a trântit pe un fotoliu și a privit țintă scena. *Gândește.* Alungă-ți emoțiile, revino la instructaj.

Când casa ta conspirativă a fost descoperită, ți-ai făcut bagajele și ai plecat naibii de acolo.

Alix și-a scos valiza. A scos din șifonier rochia Chérie, rochia cu imprimeu de leopard, rochia verde și cele două costume pe care i le făcuse Dior. În baie, și-a aruncat în valiză obiectele de toaletă și cosmeticele. A pus pălăriile în cutiile lor, aruncând în tot acest timp un ochi spre bărbatul de pe jos. Nu se mișca.

Un zgomot de partea cealaltă a ușii. A băgat mâna în valiză și și-a scos pistolul Beretta. L-a îndreptat spre ușă.

Ușa s-a dat de perete, descoperindu-l pe Anthony March.

În spatele lui era Fortunée.

Exclamația înăbușită scoasă de Alix a fost evidentă. Fața lui Anthony s-a schimonosit de vinovăție.

Fratele lui Becky se dusese în munți cu Anthony. Pe urmă Becky se asociase cu Fortunée în încercarea de a o izgoni pe Alix din Paris. Iar acum Anthony era aici cu Fortunée.

În multe feluri ar fi vrut să-l facă în clipa aceea, dar spaima o sfâșia precum o foarfecă ce trece printr-o bucată de șifon și și-a dat seama că nu poate vorbi.

Ochii lui Anthony au inspectat camera, evitându-i privirea – bărbatul de pe jos, sacul cu făină, hârtiile de pe biroul ei care fuseseră răvășite până când ajunsese la una pe care o păstra din 1944 și care acum era deasupra. El a ridicat-o.

Pentru Alix,
Bisous și bacio.

Toată dragostea mea,
Matteo.

— Cine naiba e Matteo? a izbucnit Anthony.

A fost atât de șocată de neconcordanța totală a întrebării cu situația – și oare nu-i spusese deja? – încât a răspuns:

— Matteo era Bacio.

— În acele ultime săptămâni din Italia, a spus Anthony posomorât, Bobby căuta un anume Matteo.

PARTEA A PATRA

ELVEȚIA ȘI ITALIA, 1943-1945

Un ofițer de contraspionaj ar trebui să poată sta de
vorbă cu diavolul în persoană,
dacă așa poate obține informații utile...
Allen Dulles

CAPITOLUL 20

După expediția lor de trecere a graniței, Matteo și Alix ajung în după-amiaza următoare la centrul de comandă al partizanilor, aflat într-o fostă fabrică de talc. Cei doi oameni care stau de pază se uită la Matteo cu venerația pe care o ai pentru un erou, iar la Alix cu o profundă suspiciune și îi lasă să treacă. Alix este epuizată, dar refuză s-o arate. Niciodată nu a mers atât de departe și atât de mult timp, cu așa de puține pauze de odihnă. A băut atâta cafea, încât are impresia că ochii nu i se vor mai închide niciodată.

E o zi însorită, și partizanii stau afară pe stânci, precum niște capre de munte care se bucură de soare. Când aud pașii care se apropie, mâinile lor apucă rapid armele, dar cad la loc când îl văd pe Matteo. Unii vin să-l salute – unul are tenul încă fin, neobișnuit cu lama de ras, altul niște încălțări prea mari pentru el, ca un frate mai mic îmbrăcat cu hainele celor mari. Pare un soi de tabără de vară ciudată, până când se apropie un alt grup de oameni. Sunt mai apropiați de vârsta lui Matteo, au cute pe frunte și în jurul ochilor, iar ea se întreabă, sfâșiată de durere, cât va mai

dura până și băiatul cu încălțările prea mari va arăta ca ei.

Toată lumea o fixează cu privirea pe Alix. Când Matteo le spune că e americană, încep să înjure.

— Nu vorbiți așa cu ea!

La cuvintele lui Matteo, par să se rușineze.

— Să mă scuipați dacă într-o lună nu fac rost de ce am promis, spune ea. Deocamdată arătați-mi totul. Nu pot să rezolv ceva ce nu știu.

O privesc surprinși, pentru că nu se așteptau să audă dialectul – piemonteza ei fluentă pe care o învățase de la Chiara.

— Hai să vezi aici!

Matteo o conduce spre clădirea cenușie a fabricii de talc, trecând pe lângă zidurile unui siloz, un interior posomorât, și ea înțelege de ce oamenii preferă să stea afară. Matteo arată spre un om care, în mod inexplicabil, poartă uniformă britanică.

— El este colonelul Stephenson, acel *cazzone* despre care ți-am vorbit, spune Matteo.

Tinerii care intraseră după ei zâmbesc, în timp ce bărbatul în uniformă nu schițează nimic, pentru că habar n-are că tocmai a fost jignit. Iar Alix își dă seama cu un fior că el trebuie să fie agentul pe care omologii ei din BSS îl trimiseseră să-i ajute pe partizani – sau agentul pe care britanicii îi forțaseră să-l trimită.

— El crede, spune Matteo pe un ton periculos de amical, că a venit aici să îi conducă și să îi

organizeze pe partizani. Dar italiana lui este de neînțeles, nu vrea să-și scoată uniforma aia nenorocită și habar n-are cum se ajunge la Torino.

Agentul se îndepărtează de disprețul lui Matteo și i se adresează lui Alix.

— Cine ești tu?

Are maniere impunătoare, exact ca doamna van der Meer.

Lui Alix îi vine să înjure mai rău ca niciodată. Luni de zile de implorări avuseseră drept rezultat asta. Ce pierdere de timp, fir-ar al naibii.

Izbucnește.

— Vrei să le ordon acestor oameni să te ducă în Alpi și să te lase acolo să te descurci? Scoate-ți uniforma. Partizanii nu ar fi trebuit să te apere așa.

— Cum îndrăznești?

Face un pas spre ea.

Matteo face și el un pas, dar Alix întinde mâna să-l oprească. E războiul ei.

— Nu mai cer să se trimită niciun fel de echipament dacă nu te supui ordinelor date de partizani, îi spune ea agentului. Pot să răspund solicitărilor voastre pentru mai multe arme care să vă apere, sau nu.

E rândul agentului s-o înjure, după care se îndepărtează.

Partizanii îl iau în râs în timp ce el se îndepărtează, după care se uită la ea cu o expresie care seamănă mai mult cu admirația decât cu dezgustul. Ea îi surprinde privirea lui

Matteo și vede brusc ridicolul situației – un om îmbrăcat în uniformă inamică, într-o țară ocupată, incapabil să priceapă cele mai simple cuvinte jignitoare. Zâmbește un pic, iar Matteo surâde ca răspuns.

— Sunt prost dispus de azi-noapte, îi spune el.

Îi cercetează fața și apoi îi atinge fugar cearcănele.

— Iar tu ai mers ore în șir doar ca să fii înjurată de toată lumea. Îmi pare rău.

Băieții din jur fluieră strengar, dar sunt întrerupți de zgomotul unor pași care aleargă. Un tânăr se oprește în fața lui Matteo.

— Încă un *rastrellamento,* spune el. Naziștii sunt în drum spre Susa.

Primul impuls pe care îl are Matteo este să se întoarcă spre ea.

— Nu-ți face griji pentru mine, spune ea. Spune-mi unde o găsesc pe Chiara. O să stau cu ea.

Pe urmă coboară împreună în vale.

E simplu să auzi cuvântul *rastrellamento* – adunare – și să presupui că se referă la strângerea unor animale, eventual, într-un spațiu închis. Dar adunarea nu înseamnă nimic de genul acesta, atunci când e orchestrată de naziști.

Într-o colibă de cioban aflată mai jos pe munte, Alix o găsește pe Chiara. Tânărul care o însoțise pleacă repede pentru a se întoarce la prietenii lui. Alix și Chiara nu au timp decât

pentru o îmbrățișare scurtă, după care îl salută din cap. Nu stau la stână, deși așa li se spusese.

Rămân în siguranță în spatele partizanilor dotați cu arme furate, împrumutate sau învechite, și cu arme trimise de Alix – dar și cu hotărâre.

Val de Susa, la fel ca Val d'Aosta, pe unde veniseră ea cu Matteo, e superbă în contexte normale. E o vale largă și verde între Alpii ale căror vârfuri se intersectează dramatic cu cerul, profilându-se cu un verde mândru pe albastrul plin de speranță. Dar acum, cerul e înlocuit de fum, sunt gropi acolo unde ar trebui să fie case, iar priveliștea e incendiată, nu maiestuoasă.

Au ajuns prea târziu. Germanii s-au răzbunat deja pe familiile și prietenii partizanilor.

Perdele arse de flori cad la pământ, acolo unde erau odată rododendronii, o ramă foto din argint e topită la pervazul unei ferestre sparte și zornăitoarea unui copil zăngănește pe jos, fără să mai aibă pe cine liniști.

Ea și Chiara îl ajung din urmă pe Matteo în piața orașului. Ochii lui ard la fel ca flăcările care distrug zidurile celor câteva case care încă mai stau în picioare, în timp ce o femeie îi spune:

— Am încercat să ne ascundem în biserică, dar ne-au scos afară și ne-au silit să ne uităm cum îi duc pe bărbați în piață și...

Plânge și arată spre un morman care, își dă acum seama Alix, e alcătuit din oase și carne

arsă.

I se ridică stomacul în gât și e nevoită să se sprijine de un zid, ca să nu vomite. Își aduce aminte că asta îi trebuie – dovezi văzute cu ochii ei.

— Cunoști pe cineva de aici? reușește să o întrebe pe Chiara.

Ochii prietenei ei sunt umezi și gura, pe care Alix o știa întotdeauna râzând sau turuind, e acum o linie care oprește lacrimile.

— Sora mea locuiește aici cu soțul ei. Încă nu am găsit-o.

Acesta e motivul, înțelege ea, pentru care Matteo, cu o expresie sumbră, cercetează metodic fiecare stradă.

Alix înghite în sec.

— Vă ajut și eu să-i căutați.

Ea e cea care îi găsește.

Sunt cinci oameni care se leagănă, atârnați în copaci ca într-un spectacol medieval grotesc. Alix se apropie, fără să înțeleagă prea bine la ce se uită.

— Nu.

Cuvântul trebuia să fie un țipăt, dar e doar o șoaptă.

Ochii i se închid și stomacul i se revarsă. *Ești doar un martor,* încearcă ea să își spună, zadarnic. Nu e o oroare pe care e obligată să o trăiască. Dar chiar și cu ochii închiși, tot vede.

Cinci femei legate de copaci. Trei cu țăruși de lemn înfipți în ele. Și două ale căror trupuri se leagănă ca niște fluturi funești. Abdomenele le

sunt despicate, dar chiar și așa poți să vezi că fuseseră însărcinate.

Chiara cade în genunchi. Din gura ei se revarsă, ca niște rugăciuni, un val de blesteme și de bocete. Deasupra ei, cerul e luminat de rămășițele focului, e o nuanță roșu-portocalie aprinsă, de parcă și cerul ar sângera.

Partizanii se apropie de cele cinci femei, unii plângând, alții urlând, alții tăcuți. Alix se uită cum Matteo o ia de mână pe una dintre femei. I-o sărută. Iar ea știe că ea e sora lor. Nu doar moartă, ci desfigurată, la fel și copilul ei nenăscut.

Nu se pot întoarce la fabrica de talc. Pe un ton sec, Matteo le spune tuturor că el crede că Susa a fost distrusă pentru că este destul de departe de cartierul general partizan, ceea ce înseamnă că naziștii știau că partizanii vor ajunge târziu. Iar asta înseamnă că naziștii știu unde este localizată baza lor.

— Crezi că știu cine ești? o aude Alix pe Chiara întrebându-și fratele. Cine sunt eu? Că au ales Susa pentru că...

El o întrerupe.

— Naziștii sunt vinovați de asta. Nu noi.

Dar disperarea din ochii lui arată că gândește exact opusul.

Partizanii se împrăștie în grupuri mici și tăcute. Alix, Chiara și Matteo își petrec noaptea în munți, în coliba părăsită a unui cioban, unde vorbesc nu despre război și despre moarte, ci despre trecut – despre locul acela

plăcut și sigur în care finalurile sunt cunoscute și durerile sunt deja suferite.

— Chiara a fost prima mea pacientă, spune Matteo încet, înghițind o gură cam mare de grappa. Aproape i-am tăiat degetul cu fierăstrăul.

Chiara ia și ea o gură mare de băutură vindecătoare și întinde mâna să îi arate lui Alix cicatricea.

— Tăia lemne de foc și eu am sărit să-l ajut, numai că am băgat mâna sub lamă. Mi-a înfășurat degetul cu cămașa și m-a dus la doctor – și de atunci vrea să fie doctor.

— Mi s-a părut că abilitatea de a vindeca este cea mai tare chestie din lume, spune Matteo. Dar *fottuti Nazisti* au știut în tot acest timp că cea mai tare chestie din lume e să ucizi, nu să vindeci.

Cana zăngănește pe jos când se ridică și dispare afară, și expresia lui fioroasă spune limpede că nu vrea altă companie în afară de suferința lui.

Alix se uită la Chiara, care are pe față dâre de cenușă și lacrimi.

— Ai fi vrut să fi rămas la Berna? o întreabă ea încet, simțindu-se întrucâtva responsabilă de ce s-a întâmplat în ziua aceea, lucru care era egocentric, dar și parțial adevărat.

Chiara, care înainte le făcea patul școlărițelor răsfățate și acum transmitea mesaje prin nordul Italiei, printre asasinii germani, clatină din cap.

— Și să nu știu că sora mea a murit? Nu. Pentru că a ști de ce sunt în stare unii oameni e cel mai important lucru din lume, dacă îl lași să te conducă.

Până la urmă Chiara cedează și începe să plângă în brațele lui Alix. Când sughițurile de plâns sunt domolite de somn, Alix se furișează afară din colibă și pornește pe urma mirosului de fum de țigară.

Îi e imposibil să-și închipuie că Matteo face altceva decât să plângă, atunci când îl găsește. I se strânge inima gândindu-se la ce a trebuit să îndure acest om timp de douăzeci și cinci de ani.

— Povestește-mi de sora ta, îi spune ea, așezându-se pe o piatră un pic mai departe de el, astfel încât amândoi să aibă companie, dar și intimitate.

El trage din țigară și suflă fumul într-un nor meditativ.

— Întotdeauna și-a închipuit că, dacă se va căsători și va avea copii, va fi absolut fericită. Doar eu și Chiara ne-am dorit mai mult. În fiecare an, de ziua noastră, ne făcea prăjituri și anul trecut a venit în munți cu o prăjitură făcută din făina pe care o păstrase tot anul. Mi-a spus să am grijă. Trebuia să-i spun și eu același lucru.

Iar Alix știe că în ciuda a ceea ce-i spusese Chiarei, Matteo se simte vinovat de moartea surorii lui.

— Vino aici, îi spune ea cu blândețe, ridicându-se.

El se apropie și o strânge în brațe cu putere, lipindu-și trupul de trupul ei, ca și cum nu ar fi putut să supraviețuiască fără puțină tandrețe, fără o secundă de frumusețe printre ruine. Ea îi atinge obrazul, el își lipește fruntea de a ei, cu respirația caldă pe fața ei, lipiți unul de celălalt într-o apropiere care ar fi putut deveni fizică dacă vreunul dintre ei ar fi permis asta. Dar ea știe că nu-și permite să se îndrăgostească de Matteo. Ochii lui, fixați asupra ei, spuneau același lucru – că dacă s-ar îndrăgosti, ar deveni neputincios. Trebuie să dea tot ce are pentru cauza Italiei, mai ales după această seară.

Se întorc la stână ținându-se de mână și ea se culcă cu capul sprijinit de umărul lui, ghemuită lângă el, iar el o ține în brațe. O secundă aproape că îi vine iar să plângă – că momentul acesta e cea mai intimă interacțiune pe care a avut-o cu un bărbat, complet îmbrăcați, fără măcar să se sărute, lăsând doar ca mângâierea ei ușoară pe pieptul lui și mișcarea degetului lui pe brațul ei să vorbească despre ce ar fi putut să fie dacă lumea ar fi fost altfel.

— Dacă ar fi fost alte vremuri, murmură el.

Ea îl sărută ușor pe obraz.

— Da, spune ea.

A doua zi dimineață, înainte ca ea să plece, Matteo îi pune în mână o bucățică de hârtie. Pe ea scrie:

Pentru Alix,

Bisous și bacio.

Toată dragostea mea,
Matteo

— Câteodată am impresia că nu mai sunt eu, îi spune el foarte încet. Ca și cum mă transform în Bacio, iar el nu e...

Se întrerupe și încearcă din nou.

— Mă străduiesc să țin o bucată din mine departe de toate astea, Alix. Nu trebuie să-i dau totul lui Bacio, pentru că el trebuie să se confrunte cu naziștii, care sunt niște sălbatici. Aproape nimeni nu-mi mai spune Matteo. Așa că ți-l dau ție pe Matteo, să mi-l păstrezi pentru vremurile în care toate astea se vor sfârși.

Alix clipește o dată, pe urmă încă o dată și iar, a treia oară, dar lacrimile tot i se preling pe obraji – lacrimi inutile, pentru că nu există o reacție fizică umană care să poată exprima durerea pe care o simte când el o roagă să fie custodele sufletului său.

— Matteo, spune ea cu voce nesigură, iar el zâmbește puțin când își aude numele. Îți promit.

CAPITOLUL 21

Revenită la Berna, Dulles se repede la ea, spumegând pentru că a plecat fără să spună, până când ea îi povestește despre așa-zisul agent britanic, după care el își îndreaptă furia spre britanici. Planul lui Alix este să pună în mișcare BSS-ul din Brindisi, dar acasă o așteaptă un bilet de la Esmée.

Am fost la un French 75 cu o colegă de școală, seara trecută. Vorbeam despre grădinile pe care ne-ar plăcea să le vizităm, după care am trecut la biserici. Am făcut o listă cu favoritele noastre: Sainte-Chapelle, Mont-Saint-Michel, Domul din Milano, Paroisse Française și Basilica Sf. Francisc din Assisi. Asta m-a făcut să îmi aduc aminte să mă spovedesc luna asta și să spun niște rugăciuni. Salut ô Reine este una dintre preferatele mele; îmi amintesc că a ta era Mère de Miséricorde. Sunt prea ocupată să mă duc duminica, iar miercurea dorm până târziu. Vineri ar fi posibil, pentru că sâmbăta este pentru cine târzii.

Referirea la grădini făcută de Esmée, cuvântul care în codul lor însemna Italia, sugera că, mai întâi, trebuia să descifreze nota aceea. French 75 însemna că fusese la Ritz și

vorbise cu Frank, care se dovedește a fi un nepreţuit membru al mișcării de rezistență. În mod clar, Frank i-a spus lui Esmée de cineva care are informații pentru Alix, referitoare la Italia. Iar informația aceea – sau persoana? – o așteaptă probabil la *Paroisse Française* – Biserică Franceză – din Berna: a patra de pe listă, după cum stabiliseră în ascensor. Nu exista alt motiv pentru care Esmée să o trimită pe agnostica Alix la spovedanie, să se roage, era un indiciu.

Iar sâmbăta, a patra de pe listă, era data probabilă. Mai sunt încă patru sâmbete rămase în iulie – scrisoarea făcuse două săptămâni pe drum. Știe care îi sunt planurile pentru weekendul viitor – și pentru celălalt.

Arde scrisoarea cu grijă, uitându-se la cuvintele care dispar, și speră că ce va afla din confesiune o să-i ajute pe Matteo și pe Chiara. Până atunci trebuie să încerce să facă tot ce îi stă în putere.

Începe cu o telegramă pentru Leone. TRIMIT PARTEA MEA, CONFORM ÎNȚELEGERII, scrie ea și adaugă un raport detaliat cuprinzând tot ce a văzut în Italia și tot ce i-au spus partizanii – despre moralul naziștilor, al fasciștilor și al italienilor de rând, detalii despre centrul de tortură pe care Pietro Koch îl avea în Milano, și care era cunoscut drept *Villa Triste*, informații despre *Battaglione Lupo*, o grupare alcătuită din fanatici de-ai lui Il Duce, plătită să vâneze partizani, adunări, tot. ACUM TRIMITE NAIBII PARTEA TA, încheie ea. BISOUS.

Leone răspunde într-o oră. Citind printre rândurile telegramei, are impresia că și pe el îl frustrează britanicii și că a folosit raportul ei ca pe o binevenită muniție pentru a pune lucrurile în mișcare. Lucru pentru care ea îi e extrem de recunoscătoare. Resursele adecvate trimise de BSS vor împiedica alte asasinate în masă și vor ridica moralul partizanilor, astfel încât să poată deveni o forță de care germanii să se teamă.

Peste o săptămână, Alix primește un bilet de la Matteo, prin care îi confirmă că oamenii lui sunt pregătiți să primească pachetele de la BSS în punctele de parașutare. Îi spune că și acum visează oameni cu răni pe care el nu le poate vindeca. *Mai visez și că nu o să te mai văd niciodată.*

Alix închide ochii când citește cuvintele acelea.

În biletul pe care i-l trimite drept răspuns îi spune că se visează în brațele lui – nu pe podeaua unei colibe de cioban după un masacru, ci într-o cameră în care nu mai e nimeni. Doar ei doi. Intenția ei e să aducă viitorul mai aproape de el, dar în plus, ea chiar visează la asta.

Asta înseamnă că nu e fidelă? Poate că da. Dar speră ca Bobby să aibă și el pe cineva la care să viseze, o imagine mai spectaculoasă, care să-i păstreze speranța, spre deosebire de cea a nopții deprimante pe care au petrecut-o împreună.

Sâmbătă, pe înserat, Alix se îmbracă cu cel mai șters costum pe care îl are, își pune pălăria pe cap, ca să-și ascundă părul, și se duce la Biserica Franceză. E o clădire veche, înaltă și subțire, cu ferestre înguste și arcuite de o parte și de alta și un mic turnuleț ciudat pe la jumătatea ei, care seamănă cu o cupolă căreia i s-a interzis să răsară. E cea mai veche biserică din oraș, și ea se simte apăsată din toate părțile de credința dinăuntru, simte șoaptele rugăciunilor spuse de-a lungul secolelor. O cuprind fiori.

Intră în biserică pe ușa din spate, astfel încât să n-o vadă nimeni care se așteaptă să vină pe ușa din față.

Înăuntru, arcade albe de piatră aruncă umbre peste tot, la fel și corul de lemn de deasupra altarului. Deasupra lui, tuburile aurii ale orgii se înalță precum niște regi. Nu se simte confortabil aici, și dacă nu ar fi fost Matteo și Chiara, s-ar fi întors și ar fi plecat.

Se forțează să respire. Se forțează să rămână. Se forțează să se gândească la cum va fi fața lui Matteo în următoarea seară, când va vedea primul avion american deasupra capului său, cu doi agenți BSS, două echipamente radio, cu puști, muniție, bani, tutun, dinamită și detonatoare.

Mai calmă acum, identifică locul unde se află confesionalul, care e întunecat. Mic. Ascuns privirilor. Nu va avea la ea decât pistolul și prezența de spirit.

Închiderea ușii confesionalului îl avertizează pe cel de dincolo de paravan că a venit, iar ea simte uimire în vocea lui atunci când spune:

— Salut ô Reine.

Era clar că se așteptase să fie avertizat de sosirea ei, iar asta însemna că a făcut bine să intre pe ușa din spate.

— *Mère de Miséricorde*, spune ea parola.

— *Une Femme*.

Acum e și mai multă uimire în vocea lui.

— *Oui*.

Ceva din vocea lui o face să se bucure că el nu știe cine e. E o voce dogită, care hârșâie consoanele și demonstrează că nu e vorbitor nativ de franceză; oricât ar încerca, *r*-urile lui scrâșnesc ca gheața, nu au graseierea necesară. Un cocktail ratat, făcut din șampanie și șnaps în părți egale și servit cu gheață. Periculos.

Vorbește franțuzește pentru că nu vrea ca ea să știe care e limba lui maternă. Ea bănuiește că e germana – asprimea îl trădează. Se întreabă cum alterează consoanele accentul ei american și speră că pronunția ei seamănă mai mult cu bulele din French 75 decât cu mahmureala. Își spune aceste lucruri încercând să-și recapete umorul. Dar pumnii i se încleștează în față ca ai unui penitent, încercând să-și alunge neliniștea.

Una dintre strane scârțâie din cauza lemnului care trosnește. Pe sub ușă se strecoară aerul șuierând. Evlavia din aer e sufocantă.

În cele din urmă, el spune:

— Te interesează Italia.

Ea așteaptă, lăsând tăcerea să exprime interesul ei.

— Mai mulți comandanți germani sunt interesați de un sfârșit mai rapid în Italia, continuă el. Mi s-a spus că poți să ne pui în legătură cu cineva care ar putea să ia în calcul negocieri pentru...

Capitulare? Despre asta vorbește? Inima începe să îi bată atât de tare, încât o aude. Dacă germanii capitulează în Italia, moralul soldaților germani de pretutindeni va fi afectat. Războiul chiar se va sfârși. Strânge ochii și mai că zâmbește.

— O concesie, încheie bărbatul.

Din punctul ei de vedere, o concesie e echivalentă cu capitularea.

— De ce? întreabă ea.

— Nu cred că cineva mai are acum îndoieli referitor la cine va pierde războiul – e doar o chestiune de timp.

— Va trebui să demonstrezi că nu e o înscenare.

— *Bien sûr.*

Îi spune numele unui gardian de la închisoarea *Le Nuove* din Torino, care are documente pentru eliberarea a cinci partizani închiși acolo. Ea poate alege cine va fi eliberat. Vor discuta din nou după eliberarea prizonierilor, și astfel el își va demonstra puterea și dorința de cooperare.

E atât de calm. E doar o tranzacție, și lipsa lui de emoție o înspăimântă mai mult decât vocea. Dacă nu e implicat afectiv în negociere, atunci el are puterea. Nu are nimic de pierdut, însă Alix are. Nu trebuie să-l lase vreodată să afle lucrul acesta.

— Lasă mesajele pe care vrei să mi le comunici în teancul de cărți cu imnuri, al cincilea exemplar de sus, spune el sec. Pagina 102. *Ciao.*

E semnalul ca ea să plece.

Îi telegrafiază imediat lui Leone să îi confirme că Piersica – parașutarea de provizii pentru partizani – va avea loc în seara următoare. Trebuie să ia legătura cu Chiara, să-i spună de partizanii închiși, și singurul mod în care poate face asta mai repede e prin intermediul operatorului radio care avea să fie parașutat mâine în Val di Susa. Primește răspuns afirmativ.

Îi e imposibil să doarmă în noaptea aceea și în noaptea următoare, așa că așteaptă în birou și sărută telegrama când ajunge, la aproape patru dimineața. BISOUS, PIERSICA A AVUT SUCCES. CONTACT RADIO STABILIT. LEONE.

E NEVOIE CA SORELLA SĂ FIE TRIMISĂ LA DRUM IMEDIAT, telegrafiază ea, regretând că la Berna – sau Drum, cum era numită codificat – nu există o stație radio pentru mesaje.

TRANSMITEM.

Chiara ajunge două zile mai târziu și este încântată să audă că Matteo poate alege cinci prizonieri care să fie eliberați.

— Ar putea fi o capcană, o avertizează Alix. Nu-l trimite pe Matteo la *Le Nuove*, altfel ar putea fi închis.

— O să se ducă indiferent de ce îi spun eu, răspunde Chiara, iar Alix știe că are dreptate.

E o misiune pe care Matteo nu ar lăsa-o în mâinile altcuiva.

După cinci zile pline de emoție, vine un mesaj de la Leone: TRANSMISIUNE RADIO PRIMITĂ DE LA BACIO: CINCI PRIZONIERI ELIBERAȚI. TOȚI SUNT BINE.

Alix mai adaugă un nume de cod în Galeria Națională, principala listă de criptograme din Berna: *La Voce*.

Dar pentru Dulles nu e de ajuns.

— Niciodată să nu ai încredere în cineva după o singură dovadă, spune el.

Iar ea e tentată să fie de acord cu el.

A doua zi, Dulles se așază în fața ei și spune:

— E posibil să se termine totul luna asta. Războiul ăsta depinde de un singur om, și dacă el nu mai e...

Inima ei bate mai repede. Singurul om la care putea să se refere Dulles era Hitler, și singurul mod în care putea să nu mai fie, era să fie mort.

— Aliații sau germanii? întreabă ea, vrând să afle cine stă în spatele loviturii de stat sau al asasinatului.

— Agentul Abwehr. Gisevius.

În seara aceea Alix se culcă zâmbind. Moartea lui Hitler e iminentă. Asta va salva

Italia de la ruinarea cu bombe. Matteo și Chiara vor supraviețui. Și Matteo o va vedea *din nou* pe Alix.

Și așa, luna iulie trece cu Dulles binedispus, așteptând zilnic vestea morții lui Hitler. Alix lucrează în fiecare noapte până târziu, coordonând parașutările de provizii pentru partizanii care câștigă din ce în ce mai multe bătălii mărunte cu germanii.

Spre sfârșitul lunii, îi telegrafia lui Leone pe la miezul nopții, când Mary ieșea din apartamentul lui Dulles.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Allen la ora opt, să luăm masa.

Tonul e degajat și ochii îi sunt triști.

— Nu știu unde e.

Alix îi prepară lui Mary un cocktail și adaugă, încercând să o înveselească.

— E bine că Gisevius face ce trebuie.

Presupune că Mary, care cultivase relația cu agentul Abwehr, împreună cu Dulles, știe de planul de asasinare.

— Da? face Mary, uitându-se la ea printre gene, și Alix își dă seama că nu știe nimic – dar că, dacă la un moment dat se gândise să plece în weekend cu Gisevius însemna că nutrește pentru el sentimente mai profunde decât cele pe care trebuie să le aibă un agent pentru un informator.

Alix se așază pe un fotoliu. Un soț. Un amant. Un informator cu care Mary se gândise să se culce. Ce mizerie! Alix nu poate spune decât:

— Știi că dacă Dulles nu ți-a spus, nici eu nu pot. Scuze.

Mary ridică din umeri, un gest mărunt și neputincios, și se așază și ea pe fotoliu.

— Nu-i nevoie. Reticența lui Allen e în fișa postului, nu e ceva personal. Personal e când...

Pentru prima dată de când o cunoștea, Mary se oprește și nu mai spune cine știe ce adevăr brutal pe care intenționase să-l spună.

— Știi, spune Alix în liniștea subită.

Se întreabă dacă de data asta ceea ce nu vrea Mary să spună e ceva care ar trebui spus – și dacă nu ar putea cumva să-i dea Alix vreun sfat, vreo vorbă de duh sau măcar o consolare.

— Ești singura persoană care mi-a povestit vreodată de adevăratele complicații care țin de căsătorie, copii și fidelitate. Poate că faptul că am învățat cum să transmit mesaje clandestine în Italia mă va ajuta cu ceva în viață după război, dar eu cred că lucrurile pe care mi le-ai spus tu îmi vor fi mai utile.

Pentru că am de gând să fac exact opusul, adaugă Alix, dar doar pentru sine.

— Ei, atunci presupun că nu pot rata șansa de a te lumina și mai mult.

Vocea lui Mary e nesigură, gata să se gâtuie.

— Tu ai impresia că soțul meu e personajul pozitiv, pentru că el e cel înșelat.

Alix strânge din ochi, pentru că nu-și dăduse seama că felul nemeritat în care o judeca pe Mary se vedea atât de bine pe fața ei.

— Cu puțin timp înainte să mă căsătoresc cu Jean, continuă Mary cu răceală, mi-a arătat un

teanc de scrisori pe care o pusese pe servitoarea mea să i le trimită în timp ce era plecat, ca să-i spună cum mă comport și cine vine în vizită la mine. Așa că i-am spus lui Jean că nu vreau să mă mai căsătoresc cu el. M-a lovit atât de tare, încât mi-am pierdut cunoștința. Asta nu-i vreo intrigă; e viața și e dragostea, așa că ce face sau nu face Allen nu mă poate răni.

— Asta nu e dragoste, protestează Alix, regretând că a lăsat să continue această discuție. Dragostea e ceva ce aperi cu propria ta viață, nu ceva ce distrugi.

Dar dacă nu e dragoste, atunci e viață? Simte că se cutremură. Dacă e, atunci e aproape la fel de rea ca războiul.

Mary dă peste cap alt cocktail și e clar că lecția din seara aceasta nu e încă gata.

— Ieri, Allen a dat buzna în camera mea de hotel. *Repede,* mi-a spus el. *Trebuie să-mi limpezesc mintea.* După care m-a pus pe canapea și în mai puțin timp decât mi-a luat mie să-ți povestesc asta, a terminat. Înainte să plece, mi-a spus că a fost exact ce îi trebuise. Nici măcar nu m-am gândit: *dar ce îmi trebuie mie?* Am încetat să mă mai gândesc la astfel de lucruri cu mult timp în urmă. Tot ce trebuie spus e că nu există dragoste. Există numai tranzacții. Contul bancar al femeii nu e niciodată gol pentru bărbatul care vrea să facă tranzacții cu ea.

Alix se ridică. Tocmai întrevăzuse un viitor pe care nu voia să-l vadă: ea și Bobby într-un

apartament aflat în posesia lui, capabil să o lovească – *nu ar face asta niciodată, nu-i așa?* –, capabil să se vadă cu o altă femeie ori de câte ori ar avea nevoie să-și limpezească mintea. Alix ar fi ca soția lui Dulles, conștientă de aventurile lui, dar prefăcându-se că nu e, sau ca Mary – încercând o răzbunare nesatisfăcătoare. Dar celelalte tranzacții în care Alix e implicată, cu oameni care se ascund în spatele paravanului de la confesional și fac troc cu prizonieri – cu vieți omenești? Ce i se va cere să-i ofere lui *La Voce* în schimbul acelor vieți?

Mary își încheie lecția cu o voce care nu mai e gâtuită, ci pragmatică.

— Allen mi-a spus de la început că nu se poate căsători cu mine. *Dar,* mi-a spus el, *te vreau.* Trebuia să fie o ofertă suficient de bună. Neapărat. Am acceptat-o.

Înainte ca Alix să poată răspunde, ușa se deschide și intră Dulles, cu un damf de alcool care îl face să fie periculos într-o cameră în care arde focul.

— Mary! strigă el. Unde e mâncarea?

Alix ar vrea să-i arunce mâncarea în cap, din partea lui Mary.

— E încă în viață.

Câteva zile mai târziu, Dulles înjură obscen, după care se apleacă peste birou ca un om cu speranțele spulberate. Alix nu se gândise niciodată la Dulles ca la un om care poate avea speranțe, ci doar pretenții. Dar nici măcar el

nu poate să ordone moartea lui Hitler. Bomba pe care complicii lui Gisevius au pus-o în buncărul lui Hitler explodase, dar Führerul avea o mie de vieți. Și abia dacă folosise una dintre ele, scăpând doar cu câteva zgârieturi.

Repercusiunile sunt imediate. Conspiratorii din Germania sunt prinși. Gisevius dispare, luând cu el și legătura cu cercul naziștilor. Viitorul glorios la care sperase Alix se îndepărtează. Mary solicită o săptămână de cocktailuri. Presiunea unei lovituri majore în Italia se intensifică.

— Ne trebuie o nenorocită de victorie, spune Dulles aproape zilnic.

Așa că Alix lucrează mai intens ca oricând cu Chiara și Matteo pentru a extinde rețeaua de curierat până la Milano. Îi echipează pe partizani cu dotări pe care le organizează prin intermediul lui Leone. Și acele parașutări de provizii aduc în final victoria pe care o dorește Dulles.

Bisous, scrie în biletul pe care Matteo i-l trimite lui Alix, *sunt peste șaizeci de mii de oameni în munți acum. Am aruncat în aer șaptezeci și cinci de poduri și am scos din uz douăzeci de linii de cale ferată. Naziștii s-au predat la Domodosolla, Cannobio, Piaggio Valmara, Creola, Varzo și în toată valea Formazza. Ne trebuie arme și provizii ca să păstrăm terenul, pentru că se așteaptă represalii. Bacio, bacio.*

Matteo își încheie întotdeauna mesajele trimise prin curier în același fel: numele lui de cod scris cu literă mare, ca să știe de la cine e

mesajul, și repetând cuvântul – un sărut doar pentru ea. Fiecare mesaj de la el e prețios, pentru că reafirmă faptul că și el are probabil o mie de vieți. Iar mesajul acesta e și mai prețios decât de obicei, pentru că rezultatele muncii depuse de Alix, de Chiara și de Matteo, și de *staffettele*, și de toți partizanii sunt de necontestat – douăsprezece orașe sub controlul partizanilor în Italia ocupată de naziști!

Acum nimic rău nu se mai poate întâmpla. Partizanii câștigă bătălii. Nu trebuie decât să păstreze controlul orașelor până când Aliații vor putea străpunge Linia Gotică, ca să pătrundă în nord. În mod sigur asta se va întâmpla curând.

CAPITOLUL 22

Într-un efort de a face ca totul să se termine mai curând, Alix îi lasă un bilet lui *La Voce* în cartea de imnuri. Îl va mai verifica o dată, și pe urmă ea și Dulles îl vor lăsa să aibă o întâlnire cu Comandamentul Aliat ca să discute despre capitulare. Parisul era acum eliberat, așa că de ce să nu fie și Italia? Aproape că țopăie în drum spre Biserica Franceză în ziua întâlnirii cu el, zâmbind la atingerea aerului rece care prevestea iarna și la perspectiva eliberării tuturor, poate la finalul lui 1944.

Dar pașii ei încetinesc când intră în biserică. Îi simte mirosul. Parfumul scump are o greutate care persistă sau sufocă, în funcție de sentimentele pe care le are interlocutorul celui care îl poartă. E nevoită să-și controleze respirația în timp ce intră în confesional.

— Care e locul tău preferat din Paris?

Întrebarea lui o ia complet pe nepregătite, absolut surprinsă.

— Poftim? îl pune în gardă cu uimirea ei.

Trebuie să nu se mai gândească la eliberare și să-și recapete sângele rece.

— Ritz, spune ea, amintindu-și ce i-a spus Mary: dacă dezvălui cuiva un lucru personal,

și el va face la fel – dacă e într-adevăr de partea ta.

Și asta trebuie să afle Alix – poate avea încredere în *La Voce*?

El râde.

— Și al tău? Un loc în care accentul tău german nu se simte, presupun, forțează ea nota, știind că îl va irita și sperând să-l ia și ea pe nepregătite. Ar trebui să fie un loc zgomotos. Un bar? Un bordel?

— Ritz, răspunde el cu răceală.

— Minți.

Scaunul hârșâie. O să plece.

Ea îl presează.

— Nu ți-e frică de o femeie, nu?

Poate să audă cât de nemișcat stă el, de partea cealaltă a paravanului.

— Mai vreau o dovadă, spune ea. Pe urmă îți aranjez întâlnirea cu Aliații. Amândoi avem un șef pe care trebuie să-l mulțumim.

Și-a formulat oferta în așa fel încât să-i transmită că vrea ceva de la el, permițându-i să domine din nou conversația. Îl lasă să savureze momentul înainte să-l întrebe:

— Ce pun naziștii la cale pentru partizani?

Râsul lui e fals și zgomotos, iar ea are impresia că încearcă să-și ascundă uimirea. Se așteptase să i se ceară ceva mai greu. Fir-ar. Se expusese în fața lui.

— Operațiunea Nachtigall, spune el, și scârțâitul scaunului îi arată că s-a așezat la loc. Toamna de foc. Patru mii de soldați și tancuri vor porni în curând spre văile din jurul

orașului Torino ca să radă partizanii de pe fața pământului.

Ea se îmbărbătase înainte ca el să răspundă, așa că, în ciuda șocului pe care i-l provoacă vorbele lui, răspunde pe un ton relaxat.

— Care e locul tău preferat din Paris, pe bune?

El tace un moment, după care spune:

— O braserie din Paris eclipsează orice restaurant din alte orașe. Nu e doar mâncarea, e senzația că ești... răsfățat. Am de gând să mă întorc acolo după ce toate astea se vor termina.

Când se ridică, ea nu încearcă să-l oprească. Amândoi au ce le trebuie. Dar pe urmă el spune:

— Sper că partizanii tăi își dau seama cât de mult îi iubești.

Cuvintele lui sunt pline de malițiozitate, sunt un pumnal scos din teacă și băgat la loc odată cu răspunsul.

— Brasserie Lipp.

Două cuvinte rostite pe tonul melancolic al adevărului.

Nu, nu, nu, își spune Alix în gând pe 13 noiembrie, ascultând la radio *Italia Combatte*, știind deja ce e pe cale să spună generalul Alexander, comandantul trupelor aliate din Italia. Aliații nu au făcut suficiente progrese în Italia, rămăseseră blocați în Bologna, în spatele liniilor naziste de apărare care erau impenetrabile. Noroiul și ploaia erau condiții

de luptă mortale și epuizante, așa că Aliații se pregăteau acum să ierneze, urmărind păstrarea teritoriului, și nu avansarea. Alexander le spune partizanilor că deși au supraviețuit Toamnei de foc – în parte datorită avertismentului dat de *La Voce* – trebuie să stea pe loc și peste iarnă.

Dar cum poate o armată de partizani să stea pe loc? oamenii nu se pot întoarce acasă – naziștii i-ar ucide. Singura lor opțiune este să se ascundă în munții înghețați toată iarna și să înghețe cu foarte puțină hrană, bazându-se pe *staffette* care să le aducă provizii. Vor pierde toate orașele și toată valea pentru care s-au luptat – nemaiavând parașutările aliate, nu vor mai avea nici arme, nici muniție. Cel mai rău dintre toate e că naziștii vor auzi transmisiunea asta – e făcută la o stație de radio publică, pentru Dumnezeu. Alexander putea la fel de bine să-i pună pe partizani să iasă din ascunzători cu mâinile ridicate. Matteo nu are suficiente vieți ca să supraviețuiască unei astfel de situații.

Alix face singurul lucru de care e capabilă. Ia trenul spre Zermatt și așteaptă în magazia din curtea cabanei Ninei, știind că o să treacă peste graniță Chiara, poate cu vreo zece partizani care, eventual, își vor îndrepta armele spre ea și îi vor spune că generalul tocmai le-a semnat condamnarea la moarte.

Ușa magaziei se deschide după miezul nopții.

— Ce naiba, Alix?

Nu e Chiara, e Matteo, furios, ceea ce e și mai rău. Ar fi preferat zece partizani înarmați.

Nu poate spune niciun cuvânt. Ea i-a băgat pe Matteo, pe Chiara și pe toți ceilalți în mizeria asta – ea e Ariadna, iar pânza țesută de ea e letală.

Îi oferă unicul plan pe care îl are, stând în întunericul unei magazii luminate doar de o lampă cu petrol care face să strălucească furia și durerea din ochii lui Matteo.

— Sursa care m-a informat de operațiunea Nachtigall poate să-mi spună în ce loc plănuiesc naziștii să atace, spune ea. O să-l oblig să mă prevină dinainte de cât mai multe acțiuni de adunare și de atac, ca măcar să fiți pregătiți.

Furia dispare din ochii lui Matteo, înlocuită de ceva mai greu de suportat – epuizarea. Ea nu-și dă seama cum poate el să mențină ridicat moralul a mii de partizani care tocmai au auzit că Aliații le întorc spatele. Nu-și dă seama cum poate el și să stea în picioare.

— Trebuie să dormi, îi spune ea. Măcar stai jos.

El se lasă să alunece pe perete și se așază pe jos cu coatele sprijinite în genunchi și cu privirea în gol.

Alix strânge din buze, simțind o durere ascuțită în gât. Se lasă pe vine lângă el și îi atinge mâna cu blândețe.

— Nu știu ce fel de om o să fiu când se va termina asta, îi spune el pe neașteptate, cu vocea răgușită. Dacă s-ar termina acum, m-aș

putea uita în urmă și aș spune că lucrurile pe care le-am făcut au fost necesare. Dar dacă mai durează câteva luni sau ani, atunci...

Clatină din cap și Alix îi strânge mâna mai tare.

— Eu vindecam oamenii, spune el, uitându-se la ea, după care își întoarce privirea. Acum eu sunt vinovat că au nevoie de doctor. Sau mai rău.

— Matteo, șoptește ea, apropiindu-se mai mult și încercând să-i caute privirea. Tu nu ai dat foc niciunui om. Tu nu ai intrat în niciun oraș ca să obligi femeile și copii să se uite cum le ucizi tu bărbații nevinovați. Poate că a trebuit să ucizi – dar nu ai asasinat niciodată pe cineva. Știu asta.

El își sprijină fruntea de fruntea ei.

— Dar cât va mai dura până o voi face?

Cum ar putea cineva să nu plângă când îl aude pe un bărbat care luptă pentru libertate reproșându-și lucrurile pe care războiul îl obligă să le facă? Îi pune palma pe obraz, iar el întoarce capul și i-o sărută.

A rămas în noaptea aceea cu atingerea gurii lui Matteo pe palma ei. O ține la piept, dorindu-și să îi ducă generalului Alexander acea micuță dovadă, să îl oblige să se uite la ea și să înțeleagă că războiul înseamnă și sângele, și cicatricile din inima unui om – invizibile, dar poate mai greu de suportat decât rănile care ucid.

În drum spre Berna, citește în ziar ce le-au transmis cei din CLN partizanilor, ca răspuns la decizia generalului Alexander. *Durare:* îndurați. Nu cedați.

Nici Alix nu va ceda. Va negocia cu *La Voce* ca să obțină ce îi trebuie.

Se duce direct la Biserica Franceză, caută cartea de imnuri și o deschide la pagina 102. Imnul se numește *Când Mirele va veni*. În timp ce pune hârtia în carte, privirea îi cade pe cuvintele:

Când Mirele va veni
Atunci toți trebuie să ne adunăm
În jurul tronului său veșnic, să ne auzim osânda;
Vei auzi oare că te primește cu bucurie
În lumina eternă,
Sau Dispari, blestematule, în noaptea fără sfârșit?

Se cutremură când pășește din nou în întunericul nopții.

În fiecare zi verifică dacă a primit răspunsul în cartea de imnuri. În fiecare zi planifică și organizează împreună cu Dulles.

După o săptămână primește răspuns. Se întoarce la biserică în seara aceea, după cum i s-a spus, și intră pe ușa din față. Îi spune lui *La Voce*:

— S-a stabilit o întâlnire la Lugano cu oamenii cu care trebuie să vorbești despre capitularea Italiei. Dar întâlnirea va avea loc doar dacă mă avertizezi în prealabil de atacurile naziștilor asupra partizanilor.

Asta e – momentul în care ea s-a compromis. Dulles o va concedia în mod sigur dacă află că i-a spus lui *La Voce* că întâlnirea este condiționată. Întâlnirea e aranjată, data e stabilită, iar Dulles e ca un cocoș care cârâie mândru că e posibil ca datorită lui să se încheie o parte din război. Această întâlnire va avea loc indiferent de răspunsul lui *La Voce*.

A depinde de un informator despre care nu știi nimic înseamnă a fi în cea mai precară poziție posibilă. Dar și poziția lui Matteo este precară. *Cât va mai dura până când o voi face?* Cuvintele acelea răsună în capul lui Alix în fiecare noapte, însoțite de imaginea lui Matteo, cu un cuțit în mână și un cadavru la picioare.

— Am demonstrat deja că sunt o sursă de încredere, spune el. Nu vă mai dau nimic.

— Ori nu poți? spune ea, știind că împinge lucrurile prea departe.

Dar el nu-și pierde cumpătul – spre deosebire de ea.

— Vă voi spune data și locul următorului atac asupra partizanilor doar când comandanții mei vor fi în Lugano la întâlnire. Nu vă mai dau nimic pe degeaba.

Ea e de acord. Nu are de ales. *Să nu confunzi niciodată simpatia față de cineva cu calitatea informațiilor pe care ți le dă,* le spusese Dulles ei și lui Mary. Poate că Alix se temea de *La Voce*, dar asta nu însemna că nu va fi util.

Se întoarce în Herrengasse și îl roagă pe Dulles să amâne întâlnirea, spunându-i că

superiorii lui *La Voce* încep să-și piardă curajul.

În ziua cu întâlnirea, în cartea de imnuri apare un bilet cu detalii referitoare la următorul atac asupra partizanilor. Ea abia are timp să-i telegrafieze lui Leone, să-i spună să comunice prin radio cu partizanii. Partizanii vor putea să se mute într-o altă locație și să se ascundă, la fel ca oamenii din oraș, fără ca nimeni să fie rănit.

Dulles se întoarce de la Lugano mai mândru ca niciodată. Însuși Obergruppenführer-ul Karl Wolff luase parte la întâlnire. Și *La Voce* făcuse ce trebuia. Probabil că lucra cu Wolff pe o anumită funcție, din moment ce pe el îl însărcinase cu aducerea Aliaților la masa negocierilor. Și, se gândește Alix, dacă Dulles și aliații fac înțelegeri cu Karl Wolff, e puțin probabil să mai fie nevoită să-i ceară ceva lui *La Voce*.

CAPITOLUL 23

New York Times

1 martie 1945

Tensiunile cresc în Europa în urma rapoartelor conform cărora Hitler și elita trupelor naziste, SS-ul și Gestapoul plănuiesc să se retragă într-o fortăreață din Alpi dintr-o zonă aflată la granița dintre Elveția, Italia și Austria, ca ultim post de rezistență. Previziunea unei lupte sângeroase care va prelungi războiul cu alte luni sau ani i-au pus pe jar pe președinte și pe cei din Comandamentul Suprem Aliat. Expulzarea forțelor germane fanatice din această zonă intens apărată, fără pierderea altor mii de vieți, pare să fie una dintre cele mai dificile misiuni din acest război. Trupele de elită pe care Hitler le-a ales ca principali apărători ai acestei fortărețe sunt atât de temute, încât au fost poreclite „Vârcolacii".

Această ascunzătoare din munți, cunoscută drept Reduta Națională, este un complex de pivnițe prevăzute cu aer condiționat, aprovizionate cu suficiente cantități de apă, echipament militar și hrană ca armata germană să reziste fără probleme cel puțin douăsprezece luni. Aproape toate trupele disponibile din Italia vor putea să se retragă

nestingherite de Aliați spre Reduta Națională, pentru că drumul dinspre nordul țării spre Alpi este liber.

— Nenorociții de vârcolaci, mârâie Dulles și trântește ziarul pe biroul lui Alix.

Alix îi pune ceva de băut, cu toate că e abia nouă dimineața.

— Bacio mi-a spus că nu e convins că Reduta asta există.

— Să-l ia naiba pe Bacio, mârâie iar Dulles, iar Alix își dă seama că azi toată lumea va fi o expresie injurioasă și nu o persoană.

Dublează cantitatea de whiskey și își pune și ea un pahar.

A reușit să îi facă pe partizani să treacă peste iarnă aproape intacți mulțumită informațiilor primite de la *La Voce* și inteligenței luptătorilor. Acum se pregătesc să lupte deschis, în sfârșit alături de Aliați, convinși că sfârșitul este tentant de aproape. Dar dacă există un adăpost în munți în care toate trupele din Italia se pot ascunde, și în felul acesta războiul s-ar putea prelungi cu încă o iarnă, și poate încă una...

Nimeni nu va mai supraviețui.

— Dacă e doar propagandă exemplar realizată? întreabă ea, alungându-și gândurile pe care nu vrea să le analizeze undeva, în străfundurile minții. Leone a auzit niște zvonuri care spun că nu există.

Dar și ea aude îndoiala din vocea ei.

— Tu documentează-te, îi spune el de parcă ea nu ar fi făcut-o deja. Nu există niciun soldat

aliat în nordul Italiei, niciunul în afară de partizanii tăi, care să împiedice toate diviziile naziste să fugă într-o fortăreață în care ar putea rezista ani de zile. Întreabă-l pe *La Voce*. Folosește-te de informatorii tăi nenorociți.

Alix nu vrea să-l întrebe nimic pe *La Voce*. Dar pe urmă vine o altă telegramă de la Cartierul General al Forțelor Aliate care o face să închidă ochii.

INTERCEPTARE ULTRA TRANSMITE CĂ TOT ÎNALTUL COMANDAMENT GERMAN A PRIMIT ORDIN SĂ PLECE ÎN ZONA REDUTEI. NOI FOTOGRAFII AERIENE ARATĂ TRANȘEE ANTITANC, CAZEMATE DIN LEMN, ADĂPOSTURI ȘI BUNCĂRE ÎN VECINĂTATEA REDUTEI. SE CONSTRUIESC PISTE DE ATERIZARE. SOLICITĂM MAI MULTE INFORMAȚII. URGENT.

Lui Alix îi vine să dea cu telegrama de perete. Nu se poate întâmpla așa ceva. Cum naiba să le spună lui Matteo și partizanilor asta? Cum poate să le mențină ea moralul ridicat și să-i țină pe toți în viață pentru încă o perioadă nedeterminată?

Se duce în apartamentul ei și scoate din șifonier rochia Vionnet pe care i-o oferise casa de modă când lucrase la *Harper's Bazaar*. E atât de albă, încât faldurile ei bat în albăstrui, și e făcută dintr-o mătase atât de subțire, încât nu ascunde prea mult din rotunjimile corpului.

Costumată așa, pleacă cu rochia ei la hotelul Bellevue Palace și flirtează cu toți bărbații de la bar, documentându-se după cum îi ceruse

Dulles. Dar despre Redută nu se vehiculează decât aceleași zvonuri deja auzite.

E aproape miezul nopții când unul dintre curierii ei vine cu un mesaj: Matteo o așteaptă în magazia cabanei de schi. Asta nu poate să însemne decât că s-a întâmplat ceva teribil.

Alix ia o mașină, pleacă în grabă spre graniță și îl găsește pe Matteo cu ochii goliți de orice speranță.

— Chiara e la *Villa Triste*.

Nu, nu, nu.

Villa Triste din Milano se află sub comanda italianului Pietro Koch, un bărbat pentru care cuvântul ucigaș este prea blând. E un măcelar, iar vila este camera lui de tortură. Prizonierii înfometați sunt puși să privească printre gratii cum Koch și banda lui prizează cocaină, beau șampanie, după care aleg câțiva captivi cărora le rup oasele și le scot dinții. Toate acestea în timp ce o femeie pe jumătate dezbrăcată dansează ca o nebună, transformând tortura în ceva atât de depravat, încât Alix abia dacă poate să înțeleagă.

Acum *La Voce* e singura ei speranță.

Nu vă mai dau nimic pe degeaba.

Se cutremură. Oare ce va vrea? Și se întreabă cu o repulsie neașteptată dacă *La Voce* știuse dintotdeauna că va mai avea nevoie de el.

— Rămâi aici, îi spune ea lui Matteo. S-ar putea să-mi ia vreo două zile. Dar mă întorc. O să aibă grijă Nina de tine.

Conduce mult prea repede spre Berna, unde se duce la biserică și se trezește – ea, agnostica

Alix – plângând în genunchi, în timp ce încearcă să îi scrie lui *La Voce* un bilet. Aude un zgomot – pași – și se întoarce repede. Nu e nimeni. Dar lângă ușă este o carte cu imnuri deschisă, cu un bilet între file.

O vrei pe sora lui Matteo Romano, scrie în bilet, și inima ei se strânge de frică. E urmărită, sau Matteo e urmărit, ori poate amândoi – e unicul mod în care *La Voce* ar putea să știe ce vrea. Oricum ar fi, naziștii, sau cel puțin *La Voce*, știu cine e Matteo.

Voi elibera doi partizani din Villa Triste, scrie în bilet. *Se vor întâlni cu tine la Trattoria Joia, pe Via Paolo Ucello din Milano, la ora opt seara, peste două zile. Vor avea pentru tine o ofertă de la unul dintre subordonații mei. Dacă o accepți, fata aia, Romano, va fi liberă.*

Nemernicule, ar vrea să strige Alix. Ar fi putut să-i facă acum oferta. Dar vrea ca Alix să se ducă în Italia pentru asta. Se joacă cu ea. Iar ea e sigură că cineva care lucrează pentru *La Voce* a văzut-o plângând mai devreme, și asta înseamnă că ei știu că Matteo e vulnerabilitatea ei. Cum se vor folosi de asta?

Oare toată povestea asta e o capcană în care ea se aruncă de bunăvoie? Oare loialitatea – sau poate sentimentul de vinovăție – o orbește și va avea de tras consecințele?

Dar câți dinți va suporta Chiara să i se smulgă înainte să-i dea de gol pe Matteo și pe partizani?

Alix iese din biserică și pornește spre Herrengasse. După care face un ocol prin piața

dominată de Fântâna Mâncătorului de Copii, o ia prin pasaje, ascultând și privind în jur, ca să se convingă că oricine ar fi fost pe urmele ei, a pierdut-o.

Până la urmă ajunge la un hotel ieftin din spatele bisericii, unde redactează niște scrisori pentru curierii ei, aranjând mutarea lui Matteo într-o casă de lângă un alt punct de trecere a frontierei, pe care nu îl folosiseră până atunci. Așteaptă să se întunece, împrumută o altă mașină de la o altă persoană pe care o plătea, după care pornește din nou spre graniță. Vorbește cu Matteo foarte puțin, doar cât să-i spună care e planul ei.

Trecerea frontierei este epuizantă – sunt mai multe coaste abrupte decât pe prima lor rută, iar pădurea e deasă și necruțătoare. Traversează în apropiere de lacul Como și de cartierul general al Statului Fascist, aproape de pericol, după care iau mai multe trenuri indirecte ca să ajungă la Milano, mergând în zigzag.

Abia când ajung în gara centrală, Alix îi spune:

— Nu poți veni cu mine. Ne întâlnim aici peste o oră.

Matteo dă din cap vehement.

— E posibil să fie o capcană, ca să te prindă pe tine, îi spune ea.

— E posibil să fie o capcană ca să te prindă pe tine, se răstește el.

— Eu nu valorez nimic pentru naziști, spune ea. *La Voce* știe că negocierile pentru

capitulare vor fi anulate dacă mi se întâmplă ceva.

Nu știe dacă e adevărat sau dacă Dulles ar clătina doar din cap și ar ofta din cauza neplăcerii de a-și trimite personal telegramele.

Se îndreaptă spre Via Paolo Ucello, după ce memorase drumul deja, dându-și seama că dacă ar scoate o hartă și ar părea pierdută, ar ajunge la închisoare. Își ascunsese părul roșcat cu o eșarfă și își schimbase hainele de drumeție cu haine luate de la o *staffetta*.

Încearcă din răsputeri să nu se uite la afișele pe care scrie:

10 000 lire și zece kilograme de sare pentru fiecare partizan predat lui Pietro Koch.

25 000 lire pentru informațiile care duc la capturarea unui sabotor.

100 000 lire pentru o căpetenie de partizani.

Pe fiecare afiș e trecută adresa vilei Triste, și ea descoperă îngrozită că e pe aceeași stradă pe care merge acum, că e la patru uși distanță, pe urmă la două, după care trece pe lângă ea și casa arată ca o casă obișnuită de oraș, iar Chiara e de partea cealaltă a zidului.

Afișele sunt țipătoare, lucioase și intacte. Restul orașului e în ruină.

În stânga ei, o stradă întreagă nu mai există, îngropată într-un morman de moloz. Domul e o carcasă de piatră spartă. Zidurile fără

acoperiș se înalță ca niște vestigii arheologice, numai că oamenii trec printre ele, oameni care par și ei niște ruine.

Nu e aer, doar un praf care îi astupă gura, precum o mână care vrea să o sufoce. Nu e cer senin.

O piatră se desprinde din turnul șubrezit al unei clădiri dărâmate și nimeni nu tresare, în afară de ea. E un loc în care moartea cade din cer atât de des, încât a devenit ceva banal.

Ceva mai departe vede un cadavru, lângă unul dintre oribilele afișe care oferă bani în schimbul oamenilor. De gât avea agățată o pancartă pe care scria: *Germanii plătesc cu bani, partizanii plătesc cu gloanțe*, și înțelege că cel mort era fascist sau nazist, și aceea era răzbunarea partizanilor.

Dacă ar plânge, lacrimile i-ar lăsa dâre prin praful de pe obraji.

Când ajunge, restaurantul i se pare o ușurare. Cum poate fi o ușurare intrarea într-o capcană?

Cei doi partizani eliberați sunt ușor de remarcat – au aceeași expresie secătuită de putere ca Matteo, dar fața lor e colorată de vânătăi și de sânge, și nu au dinți. Ei prevestesc viitorul Chiarei sau, poate, și al lui Matteo.

Le spune parola și ei răspund la ea. Până acum, este așa cum a promis *La Voce*, nu e niciun semn de ambuscadă, dar ea își ține mâna în geantă, pe pistol.

Partizanii îi spun că trebuie să se întoarcă la Villa Triste până la miezul nopții, cu răspunsul ei la oferta propusă, altfel toți deținuții din închisoare vor muri.

— Care e oferta? întreabă Alix, convinsă că fiecare fibră din corpul ei se va revolta la auzul oricărei solicitări a naziștilor.

— Pietro Koch vrea un culoar sigur până în Elveția. Știe că până la urmă Aliații vor învinge și nu vrea să rămână pe mâna lor.

Partizanul pare că vrea să scuipe pe podeaua restaurantului, atât de tare îl dezgustă ideea că cineva i-ar permite unui om cu o cameră de tortură să plece nestingherit în Elveția.

— În schimb, îi va elibera pe toți prizonierii din Villa Triste.

Dacă mai devreme îi venea să plângă, acum îi vine să urle. Nu e o ofertă. Este o bătaie de joc.

Și ea nu poate autoriza ceva de genul acesta. Cum poate ea, care stă în siguranță pe tron în Elveția, să autorizeze salvarea criminalului sadic care se ocupă de Villa Triste? Ce îi vor spune familiile sutelor de oameni uciși și schilodiți de Pietro Koch dacă l-ar lăsa să plece liber, în schimbul vieții prietenei ei?

La Voce, își dă ea seama acum, este genul de om care stă ascuns în spatele celor puternici, așteptând să fie chemat când trebuie îndeplinite cele mai murdare sarcini. Și ea colabora cu el. O sută de dușuri dacă ar face, tot nu s-ar mai simți vreodată curată, mai ales după asta.

Nu poate să ia această decizie, pentru că nu ea trebuie să suporte consecințele. Numai liderii partizanilor pot face asta.

Îi roagă pe cei doi să o aștepte. Expresia feței lor este una pentru care nu cunoaște vreun cuvânt. E mai mult decât disperare – au uitat nu doar speranța, ci și ideea de speranță.

La gară, Matteo vine repede spre ea și se oprește când îi vede fața.

— Nu... începe el să spună.

— Nu e Chiara, se grăbește ea să-l liniștească.

Îi spune ce vrea Koch.

Matteo lovește cu pumnul în perete. Alix e cea care tresare de durere.

Îi ia în palme pumnul învinețit și îl trage repede de acolo – simpla lui prezență în Milano este periculoasă, fără să fie nevoie să atragă atenția.

— Trebuie să vorbim cu Parri, spune Matteo posomorât.

Alix dă din cap. Ca unul dintre liderii CLN, Parri este singurul care poate lua o astfel de decizie.

— Soția lui Parri...

Matteo se oprește și Alix știe că dacă nu l-ar fi ținut de mână, ar fi dat cu pumnii în zid până și-ar fi zdrobit oasele.

— Lisetta, soția lui Parri, a fost luată odată cu Chiara. Și ea e în Villa Triste. Și e însărcinată.

Când Alix a văzut-o pe sora lui Matteo atârnată de copac, cu abdomenul despicat, a crezut că acela era cel mai oribil lucru la care va asista vreodată. Dar se înșelase. Există

lucruri și mai oribile decât acela. Parri va trebui să hotărască soarta soției și a copilului său nenăscut, va trebui să se ploconească în fața răului ca să îi salveze. Ce bărbat ar merita să facă asta vreodată?

Nu își vorbesc în timp ce merg către apartamentul în care se ascunde Parri.

El îi ascultă cu ochii goi. Pe urmă se apropie de gramofon. Alege un disc și în cameră se aud două explozii de muzică, urmate de sunetul tânguitor al violoncelului. *Eroica* lui Beethoven, simfonia pentru eroi.

Iar Alix știe ce va face Parri.

Toți trei ascultă în tăcere. Când muzica se termină, Parri spune:

— Nu facem înțelegeri cu hienele!

Nu sunt lacrimi în ochii lui când vorbește, și cuvintele lui semnează condamnarea la moarte pentru soția și copilul lui nenăscut – și pentru Chiara – dar Alix aude sunetul lacrimilor care curg în el, precum percuția din simfonia eroilor.

După ce pleacă de la Parri, Alix se uită la Matteo și ceea ce vede în ochii lui îi face inima să-i tremure.

— Mai povestește-mi o dată visul acela, spune el. Cel care spuneai că va fi viitorul meu.

— Spuneam, începe ea și i se gâtuie vocea. Vei avea și tu fecioara ta brunetă, gașca ta de copii și cabinetul tău medical. Că toată lumea din Piemont va vorbi despre doctorul frumos care a luptat cu eroism în război și care și-a

dedicat viața vindecării oamenilor. Iar tu spuneai că uneori fecioara ta are...

Iar i se gâtuie vocea, sfâșiată de cuvintele care odată fuseseră rostite cu atâta speranță, iar acum reprezentau o rugăminte mizerabilă adresată lui Matteo de a nu face lucrurile care erau în ochii lui.

— Că fecioara ta are uneori părul roșcat, șoptește ea.

Îl trage într-un colț întunecat al unei clădiri sfărâmate de bombe și își scoate eșarfa.

— Roșu ca ăsta. Și eu nu am spus atunci, dar aș fi vrut să spun că ea îl va săruta așa.

El se apropie în același timp cu ea și sărutul lor nu seamănă cu niciun fel de sărut de care ea să fi auzit sau pe care să și-l fi imaginat vreodată. Nu e dintr-o carte; e dur, trist și tânguitor, cu buzele lipite. Apăsarea corpurilor lor este dureros de dură, e implorarea ei să nu facă toate acele lucruri de care era capabil după discuția cu Parri. Și era și declarația lui că va găsi cumva puterea de a nu face lucrurile acelea.

— Te iubesc, Alix.

Cuvintele sunt o suflare la urechea ei, atât de slabe și de șterse, încât dispar înainte ca ea să fie sigură că le-a auzit. Îl sărută iar, mai pasional decât înainte, iar el răspunde la fel, oferindu-i un soi de iubire care-i sfâșie inima – singurul soi de iubire pe care lumea îi va permite s-o aibă pentru el.

După ce se despart, obrajii ei sunt uzi de lacrimi. Nu știe ce va face acum Matteo, dacă e

în continuare bărbatul care i-a dat un bilet cu numele lui, pentru că a crezut că Matteo e o persoană care merită să fie păstrată – sau dacă *La Voce* a mai obținut o victorie pe care nici măcar nu credea că o poate obține.

Un sentiment violent și copleșitor de durere o propulsează pe Alix înapoi spre Berna. Nu vrea să se furișeze, să meargă în vârful picioarelor sau să se uite peste umăr – vrea ca *La Voce* să vină după ea. Își dorește confruntarea.

Se duce direct la confesional, unde știe că el așteaptă.

— Asta nu a fost o înțelegere, spune ea. Pentru Parri a fost agonie.

— Și pentru prietenul tău, Matteo? Cum a reacționat el la vestea că sora lui va fi ucisă în curând? o întreabă el.

Ea ar vrea să deschidă ușa, să lase să intre aerul, speranța, lumina și toate cele considerate de ea odinioară solide și indestructibile. Ar vrea să lase să iasă afară răul, dar răul e pretutindeni.

Totuși – era un pic de crispare în ultimele cuvinte rostite de *La Voce*? Mintea lui Alix răscolește prin toate lucrurile învățate la cursul de recunoaștere a vocilor, căutând acea mică fisură prin care ar putea pătrunde în mintea lui, în loc să bâjbâie.

— Știi bine că și pentru el a fost o agonie, spune ea în cele din urmă.

— Bine, admite el. Nu a fost o înțelegere. A fost o provocare. Vezi tu, vreau ca voi toți să căutați în sufletul vostru mai atent decât în cele mai întunecate și mai murdare locuri – cele despre care voi pretindeți că nu există. Vreau să găsiți răspunsul la întrebarea: *Ce ești tu capabil să-i faci unui om care se poartă fără milă cu cineva drag ție?*

O pauză plină de cruzime. Cuvintele lui *La Voce* sunt ecoul gândurilor pe care le-a avut ea în acea clădire distrusă de bombe, când îl ținea pe Matteo în brațe.

— Acum Parri știe răspunsul la întrebarea asta, continuă *La Voce*. Dar nu Parri mă interesează în mod deosebit. Mă interesezi tu și Matteo Romano. Sora lui încă trăiește – deocamdată.

Ea ar fi vrut să-și lipească fața de paravan și să strige: *Fac orice! Doar spune-mi ce vrei!* Pe urmă și-a încleștat pumnii. Orice? Putea să fie nemiloasă? Și știe răspunsul. Nu. Nu e făcută din aluatul potrivit.

E o lovitură și o scânteie minusculă de lumină în același timp.

Până când *La Voce* vorbește din nou.

— Oferta mea e asta.

Face o pauză, pentru efect.

— Săptămâna viitoare vei veni în camera mea de la hotelul Bellevue. Și vei purta rochia ta albă.

Are o singură rochie albă – rochia Vionnet, pe care o purtase la hotelul Bellevue în

noaptea în care aflase că Chiara era la Villa Triste.

La Voce știe că are o rochie albă. Asta nu putea să însemne decât că o văzuse.

Și tocmai îi spusese că vrea să se ducă în camera lui de hotel. Asta nu putea să însemne decât că o vrea.

Înţelege acum că acest om nu e interesat de genul acela de putere pe care o dobândește cineva făcând tranzacții cu oameni care conduc națiuni; el vrea genul de putere pe care o are cineva când se joacă cu sufletul lor. Și sufletul ei este premiul lui, sau poate sacrificiul. Ea este vita care nu mai e sfântă și care e dată drept ofrandă.

PARTEA A CINCEA

PARIS, 1947

Nu era ușor să lucrezi pe-atunci... Nu era normal să lucrezi.
Nancy White, *nepoata lui Carmel Snow*

CAPITOLUL 24

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Anthony.

Alix a clătinat din cap. Era un bărbat inconștient pe podeaua din camera ei de la pensiune. Anthony March stătea lângă Fortunée, inamica lui Alix. Iar Bobby a vrut să-l găsească pe Matteo.

— Grăbește-te, Alix!

Anthony părea că e gata s-o apuce de braț și s-o scoată pe ușă. I-a spus lui Fortunée:

— Poți să cureți tu?

— Lasă-mă în Montmartre, a spus ea. O să găsesc pe cineva să mă ajute.

Dumnezeule, vorbeau de parcă ar fi lucrat împreună. Anthony și femeia din cauza căreia ea fusese concediată. În niciun caz nu avea de gând să meargă cu ei undeva.

Dar ce opțiuni avea? Să o ia pe străzile din Paris cu valiza și cutiile de pălării în mână – posibil urmărită de *La Voce* sau de cineva care lucra pentru el – până când va găsi o pensiune sau un hotel care să-i deschidă ușa la ora trei dimineața, sau... *Merde*. Nu avea de ales. Suzanne i-ar fi pus întrebări, iar Alix nu voia ca povestea asta să interfereze cu munca ei. Esmée? Nu fusese la bal, ceea ce însemna că probabil nu era în oraș.

A clătinat din nou din cap către Anthony.

— Tu și Fortunée puteți pleca. N-am nevoie de ajutorul vostru.

— La naiba, Alix!

Cum-necum, deși era clar că Anthony o minţise, tot el înjura. După care a început să țipe.

— Încă de la început abia ai așteptat să o dau în bară. Să cauți dovezi pentru defectele mele. Am destule – nu trebuie să ai pregătire de spion ca să le găsești, e de-ajuns să ai ochi. Dar știi ceva? Și tu ai câteva defecte. Nu ai încredere în nimeni. Pun pariu că ai un milion de motive pentru asta. Dar pot să-ți explic ce e cu Anjelica – Fortunée sau alt nume nenorocit sub care o cunoști – dacă vii la Ritz. Ar fi trebuit să-ți explic mai demult ce e cu ea, evident. Dar crezi că aș fi atât de idiot să o aduc cu mine aici dacă aș fi complotat împotriva ta? Nu. Așa că hai să mergem.

La multe lucruri se gândise de când venise Anthony cu Fortunée la ea, dar nu la faptul că el o va învinovăți pentru defectele ei. Își dădea seama doar că gura ei e deschisă, dar golită de cuvinte.

Anthony a mai înjurat o dată și și-a trecut mâna prin păr.

— Scuză-mă. Sunt supărat că te-am lăsat să pleci singură de la bal. Trebuie să plecăm. Te rog? a adăugat el după încă un moment de tăcere din partea lui Alix.

Îi era al naibii de greu să aibă încredere. Dar dacă ar fi plecat acum și nu l-ar fi lăsat să-i

explice, ar fi continuat să nu aibă încredere în nimeni. *Ce stil de viață infect!*

Și-a luat bagajul.

Au ajuns în mașina lui Anthony aproape imediat. Au înaintat în viteză spre Rue Pigalle, unde s-au oprit s-o lase pe Fortunée. În tot acest timp, Alix ținuse strâns în mână biletul de la Matteo, cu degetele lipite de materialul unei rochii care îi promisese un alt fel de noapte.

— Să vii la Ritz când termini, Anjelica, a spus Anthony când Fortunée a coborât pe trotuar.

— Anjelica, a repetat Alix, singurul cuvânt pe care îl rostise de când plecaseră.

— Unii bărbați mă consideră angelică, a spus Fortunée, după care a plecat, legănându-și coapsele în mod exagerat.

Mașina a pornit din nou.

— Oprește, i-a spus Alix șoferului după ce au virat.

— De ce? a întrebat-o Anthony.

După care:

— Te rog, nu pleca, Alix.

— Mă întorc, s-a mulțumit ea să spună, după care s-a dat jos și s-a dus repede la cabina telefonică pe lângă care trecuseră, rugându-se în gând să răspundă cineva.

După aceea a urmat un drum lung și tăcut până la Ritz.

După ce au intrat în apartament, Anthony a aprins o veioză și s-a uitat la Alix, care s-a dus la fereastră și a început să privească Place Vendôme. În mașină, încercase să găsească o

modalitate mai puțin neplăcută de a-i explica, dar nu găsise nimic. Așa că a început cu datele concrete.

— Am întâlnit-o pe Anjelica, sau Fortunée, în Italia. A fost unul dintre informatorii mei. Anul trecut a venit la Paris să-mi spună că dacă am nevoie de abilitățile ei – în spionaj, nu altceva, a adăugat el repede, să o contactez. Când am auzit că vii la Paris, am rugat-o să încerce să-și ia o slujbă la Dior, ca să te supravegheze.

O bătaie în ușă l-a făcut să tresară, dar era doar cafeaua pe care o comandase înainte de a urca. A eliberat camerista și a turnat cafea în două cești, punând una dintre ele pe măsuța de lângă Alix. Pe urmă i-a spus adevărul pe care i-l datora și pe care i-l promisese.

— Când am văzut-o la bal, aproape m-am convins singur că pur și simplu am uitat să-ți povestesc de ea. Dar adevărul e că nu ți-am spus pentru că m-am gândit că dacă admit că am printre cunoștințe o prostituată pe care nu o plătesc – de ce suna mai rău decât în capul lui atunci când vorbea cu glas tare? – asta îți va confirma toate suspiciunile și prejudecățile pe care le ai față de mine.

— Dar acum am aflat, nu-ți dai seama că tot asta se va întâmpla?

— Dar tu îți dai seama cât de greu îi e cuiva să-ți facă mărturisiri?

Era mai mult decât o notă de furie în vocea lui, și Alix s-a întors să se uite la el. El a înlemnit, crezând că ea va pleca. Dar expresia de pe fața lui, oricare ar fi fost aceea – dacă îi

reflecta sentimentele însemna că era al naibii de deprimată – a făcut ca furia din ochii ei să dispară.

Dimpotrivă, ochii ei s-au umplut de lacrimi, și una dintre ele i s-a prelins pe obraz.

Nu plânsese în timpul niciunei discuții pe care o avuseseră despre toate lucrurile acelea îngrozitoare din trecutul lor. Iar el s-a simțit brusc teribil de tulburat, așa cum arătase ea când intrase cu Anjelica pe ușa pensiunii.

Lumea făcuse tot posibilul să o rănească pe Alix – a făcut din ea o orfană la vârsta de treisprezece ani, a permis ca BSS-ul să o ia și să o trimită într-un război în care au lăsat-o să se descurce cu un nazist care, cel mai probabil, avea mâinile murdare de sângele a mii de oameni, după care a trimis-o înapoi în Manhattan să lucreze pentru niște bărbați care nu aveau pic de respect pentru inteligența ei sau pentru faptul că nu semăna absolut deloc cu vreo femeie de pe această planetă. Iar acum o rănise și el. *Futu-i.*

— *Merde.*

A înjurat și ea și s-a întors spre fereastră.

— Iartă-mă, a spus ea, întorcând capul, și el a văzut pe fața ei aceeași deprimare. Niciodată nu am fost o femeie dificilă. Matteo mi-a spus odată că sunt un înger. Dar s-a demonstrat că eram diavolul care l-a trimis la moarte. De-asta sunt aspră.

Anthony a mai tras o înjurătură și a făcut un pas spre ea.

— Nu am spus că ești aspră. Am spus că ești o femeie în fața căreia e greu să faci mărturisiri. Știi de ce? Pentru că tu porți cu tine integritatea la fel cum porți rochia aceea – ca și cum ar fi pielea ta. În timp ce eu am uitat până și cum se pronunță acest cuvânt.

Rahat, de unde scotea cuvintele astea? Poate pentru că simțea nevoia de a fi singura persoană care nu o face să plângă.

— Acum două săptămâni, pe strada aceea din Montmartre, a continuat el, fără să se mai rețină, aveai atâta pasiune pentru Dior, încât te-ai așezat în fața unei manechine pentru a o proteja. Iar eu nu m-am gândit decât la un lucru – există un lucru în viața mea pe care aș fi în stare să-l apăr cu propriul meu corp? Și răspunsul a fost nu. De-asta e greu ca cineva să-ți facă mărturisiri.

S-a apropiat de birou și a dat cafeaua peste cap.

— Nu contează. Noaptea asta, din clipa în care am stat amândoi în piscină a fost...

Când a vrut să o prindă de mijloc. Să îi ia obrajii în palme, să o sărute și iar să o sărute, și să nu se mai oprească.

Dumnezeule. Și-a frecat fruntea, a pus ceașca pe farfurioară, a inspirat adânc, ca să se stăpânească, și a luat-o de la capăt.

— În seara asta parcă am fost iar în Italia și mi se învârtea capul. Ceea ce înseamnă că...

Ea a ridicat privirea să se uite la el, și asta aproape l-a dărâmat, pentru că lacrima aceea era tot acolo, de parcă ea ar fi crezut că dacă ar

fi șters-o și l-ar fi făcut să creadă că nu vrea să o vadă plângând, ar fi fost cea mai mare dintre slăbiciuni.

— Înseamnă că nu trebuie să te scuzi, a spus el încet. N-ar fi trebuit să spun că faptul că nu ai încredere în nimeni e un defect. Ar fi trebuit să spun că asta este cicatricea ta. Iar cicatricea mea e că...

A ezitat, neștiind dacă poate s-o spună.

„Am tendința să fac excese", îi spusese ea odată. Nu, *el* avea tendința. Femei, petreceri, băutură. Toate lucrurile ușoare care acționau precum o armură care nu lăsa pe nimeni să vadă mai departe de avere, de costumele scumpe și de fața lui aparent atrăgătoare, ca să-l găsească pe Anthony, omul pe care poate nici nu merita să-l găsești.

— Cultivarea unei reputații ca a mea mă face să-mi spun că toată lumea știe de la început ce primește, a spus el precipitat, vrând să termine mai repede cu asta. Pot să îmi spun că nu e vina mea dacă cineva crede că mă poate schimba, sau dacă ajunge să sufere, pentru că a știut de la început cum sunt. Dar astea sunt pretexte.

A trecut iar în fața biroului, așa că era mai aproape de ea, și a făcut eforturi să spună:

— Prin toate astea vreau să spun că poate nu merită să încercăm să-l găsim pe acest om.

Pentru tine nu merită, voia el să spună. Și-a strâns degetele, de parcă acestea ar fi vrut să se întindă spre ea, să o atingă, după care le-a băgat în buzunar.

Alix s-a întors cu spatele la geam, rezemându-se cu șoldul de pervaz, cu faldurile rochiei revărsate între ei, precum apele unui ocean de netrecut.

— Dar nu ne-am urî și mai mult dacă am înceta să-l mai căutăm?

Era un fel de disperare în cuvintele ei, un subtext care exclama zgomotos: *Am obosit atât de tare să mă mai urăsc!*

Și acestui subtext i-a răspuns el când a spus:

— Și eu.

Tăcere. Dar nu ca în mașină. Era tăcerea care se așterne între doi oameni care au aceleași sentimente față de ceva, și această înțelegere intimă era dureroasă și plăcută în același timp.

— Anthony...

S-a oprit și și-a șters în sfârșit lacrima.

— Tu ești mult mai mult decât reputația ta.

I-a zâmbit blând, rostind cuvintele, și acum el era cel căruia îi venea să plângă. Nu știuse până atunci că tandrețea poate să doară mai tare decât orice lovitură.

A făcut un pas în față, ezitant. Nu știa de ce. Știa doar că așa trebuie.

La fel a făcut și ea.

Soneria de la ușă i-a oprit pe amândoi. Privirile lor s-au despărțit.

— Trebuie să fie Anjelica, a spus el încet, cu vocea răgușită. Nu știu cât ai ascultat în mașină, dar am rugat-o să găsească pe cineva care să-l poată duce pe cel care a vrut să te atace la spitalul american, ca să-l țină sub

supraveghere până dimineață, când mă duc să-l chestionez.

Dar când a deschis, la ușă era Esmée.

— De ce ai venit? l-a auzit Alix întrebând-o suspicios.

Ea a profitat de ocazie să inspire adânc, să se șteargă la ochi ca să elimine orice urmă de umezeală de acolo și să pună sub cheie ce se întâmplase între ea și Anthony.

— Și de ce nu mă mai sună recepția să mă anunțe că am vizitatori? a continuat el.

— Charles știe că eu nu sunt un simplu vizitator, a spus Esmée.

Alix i-a întrerupt.

— Pe ea am sunat-o de la cabina telefonică, i-a spus ea lui Anthony. I-ai spus lui Fortunée să vină aici. Am vrut și eu pe cineva aici.

Esmée s-a așezat pe canapea.

— Tu știi că te iubesc, i-a spus ea lui Anthony. Dar în seara asta sunt în tabăra ei.

— Uneori regret că m-a împiedicat mama să te arunc în lac, i-a spus el cu o exasperare afectuoasă în voce, așezându-se lângă ea. De ce nu ai venit la bal? M-am uitat după tine.

Ea a ridicat din umeri.

— Azi, după-amiază, am văzut-o pe femeia pe care o suspectez că m-a denunțat amantului ei german, din cauza căruia am petrecut nopțile alea la închisoare. După asta am fost indispusă. Prea indispusă ca să merg la bal.

— Nu trebuia să te sun, a spus Alix plină de regret.

— Poate mă simt mai bine dacă am ceva de făcut, în loc să stau ascunsă în pat.

I-a zâmbit lui Alix.

— Arăți superb, apropo – chiar și pentru tine. Sper că te-ai distrat la bal, i s-a spus ea lui Anthony.

— Da, a spus el, uitându-se la Alix, ca și cum n-ar fi fost sigur că ea va spune la fel.

— *Ne-am* distrat, l-a corectat ea, și a văzut pe buzele lui o umbră de zâmbet.

Ușa s-a deschis iar. Fortunée nu s-a obosit să sune la ușă, a intrat în cameră cum intră o actriță pe scenă, așteptând aplauze.

Dar ăsta nu era spectacolul ei. Era al lui Alix.

A dat jos sacoul lui Anthony, a aprins încă o lumină, s-a apropiat de peretele acoperit de hârtii și a spus:

— Nici eu, nici Anthony nu o să mergem mâine în parcul Buttes-Chaumont. E o capcană. O să se ducă Fortunée.

Se simțea dintr-o dată ca înainte – strategică, inteligentă; să fie ea a naibii dacă o să-l lase pe *La Voce* să o prostească.

Următoarele cuvinte i le-a adresat lui Anthony.

— Din moment ce tu ești precum Washingtonul, cu bani și cu resurse, iar eu sunt precum informatorul îndoielnic pe care îl aduni de pe stradă și care nu are decât inteligență, personalitate și niște rochii frumoase, tu va trebui să o plătești.

Cuvintele ei l-au făcut să râdă, și ea s-a simțit din nou energizată, în ciuda orei târzii – în

sfârșit, relația lor revenea la normal.

Fortunée a intervenit.

— Pe mine mă întreabă cineva dacă vreau să mă duc într-un parc?

Esmée a pufnit.

— Am o bănuială că voi două nu sunteți prietene.

— Anj...

Anthony s-a oprit, după care a reînceput.

— Înainte să mă suni, i-a spus el lui Alix, Fortunée – care a fost amica lui Becky o perioadă – mi-a spus că Becky e convinsă că în seara asta, la bal, se va întâlni cu un bărbat mascat care are informații despre tine și care vrea să o ajute să răzbune moartea fratelui ei. Nu i-a spus numele lui Fortunée, i-a spus doar că nașul ei s-a interesat și că totul e în regulă. Ceea ce înseamnă că *La Voce* pozează în erou al luptei Rezistenței, nenorocitul. Asta e identitatea pe care a preluat-o.

— Asta e o treabă foarte deșteaptă, a spus Alix. Deci nu pot să mă duc pur și simplu la ea să-i spun cine e *La Voce*, fiindcă nu o să mă creadă. Totuși mâine o să-i fac o vizită. Esmée, ai putea să o urmărești după aceea, să vezi ce face? Anthony, tu trebuie să te duci la spital și să-l interoghezi pe bărbatul pe care l-am lovit, să afli cine l-a plătit. Vreau ca Fortunée să se ducă în parc ca să vadă ce se întâmplă când va vedea că nu vin. Și cealaltă problemă e că, din moment ce *La Voce* a înscenat discuția de la bazin, înseamnă că îmi știe numele. Presupun

că asta a fost moneda de schimb pe care a folosit-o Becky ca să se întâlnească cu el.

Vei purta rochia ta albă. Cuvintele spuse de *La Voce* în 1945 erau ca niște ace ascuțite care îi perforau încrederea în sine, lăsând să se strecoare frica. Evitarea întâlnirii din parc, de a doua zi, era felul ei de a-i spune: *Te-am mirosit.* Era puțin probabil să fie bucuros.

A fost nevoie de fiecare atom din ea ca mintea ei să se întoarcă din Biserica Franceză în apartamentul lui Anthony.

— Nu putea să te cheme și pe tine Mary Smith, naibii, în loc de Alix St. Pierre, îi spunea el. Numele ăsta te face să fii ușor de găsit.

Alix s-a dus la birou și s-a așezat în fotoliul lui de piele, vrând să scape de privirea lui intensă.

— Nu arăt deloc a Mary Smith.

Anthony s-a apropiat și el de birou, s-a sprijinit cu mâinile de el, aproape părând că a uitat că mai sunt și alte persoane în cameră.

— Vrei să încetezi o clipă cu glumițele? Nu poți să te vânturi așa pe străzile Parisului, cu un asasin nazist pe urmele tale.

— Dar *tu* poți să te vânturi pe străzi, a spus ea, încercând să-și mascheze frica cu iritare.

Un asasin nazist pe urmele ei. Un om cu un aspect absolut obișnuit și cu o nouă identitate atât de bine construită, încât a putut fi integrat în viața de zi cu zi, prefăcându-se a fi un om normal, nu un monstru. Un om a cărui prezență de partea cealaltă a paravanului din

confesional fusese suficientă pentru a o face să se sufoce. Iar acum el știa cum o cheamă.

A simțit cum spatele i se lipește și mai tare de fotoliu, a văzut că Anthony deschide gura să-i spună ceva, dar observă felul în care mâinile ei stau încleștate în brațe, lăsând pe pielea lor pete albe, lipsite de sânge.

La dracu' cu *La Voce*, căci o făcea și acum să intre în panică. Și-a desfăcut degetele de pe brațe și a încercat să se relaxeze, dar încă mai simțea că își ține corpul mai țeapăn decât un manechin de plastic.

Anthony a închis gura, a luat o sticlă de coniac și și-a turnat cel puțin patru porții. A reușit să ia doar o gură înainte ca Esmée să se apropie de el și să-i spună:

— O să te doară capul mâine, *mon cher*.

O clipă, Anthony a părut că vrea să arunce cu paharul în ea, dar a sunat telefonul, făcându-i pe toți să tresară.

— Prietenul tău de la spital, probabil, a spus Fortunée. Mi-a zis că o să te sune să-i dai instrucțiuni.

Anthony a răspuns la telefon cu un „da" sec.

Esmée i-a luat paharul din mână și a spus:

— Pot să vă las singure câteva minute? Trebuie să scap de asta.

Fortunée s-a uitat la Alix. Alix s-a uitat la Fortunée. Esmée nu le-a așteptat să răspundă și s-a îndreptat spre baie.

Alix se gândea că dacă urma să se bazeze pe Fortunée, atunci trebuia să afle mai multe

despre ea. S-a ridicat de la birou și s-a așezat lângă ea pe sofa.

— De ce te-ai dus în Italia în timpul războiului?

Fortunée s-a întins și s-a servit cu o țigară din pachetul lui Anthony.

— Eram în Marsilia când germanii au ocupat zona liberă în '42, și după aia n-a mai fost așa distractiv, a spus ea fără grabă. Când Napoli a fost eliberat de către Aliați, m-am dus acolo. Voiam libertate, nu ocupație.

— Atunci de ce te-ai întors la Paris după război?

Fortunée și-a dat ochii peste cap.

— Parisului îi place să pretindă că a suferit. Dar nimeni nu l-a bombardat ca să ajungă o ruină. E într-o formă mai bună decât vrea să pară.

Se dovedea că Fortunée era mai degrabă inteligentă decât enervantă.

— Deci tu te duci după...

— Zeița Fortuna.

Alix nu și-a putut stăpâni râsul la jocul ei de cuvinte.

— E posibil să înțeleg, a recunoscut ea. Toată viața mea m-am dus după – nu știu, noroc, aventură, ceva.

Anthony a închis telefonul exact în momentul în care Fortunée i-a răspuns lui Alix:

— Sau poate te duci pur și simplu după un vis difuz, pe care nu o să-l ajungi niciodată.

Alix i-a întâlnit privirea lui Anthony. Oare asta făceau ei?

Fortunée a observat schimbul lor de priviri și a adăugat, adresându-i-se lui Anthony:

— Data viitoare voi încerca în America. Îmi trebuie doar un american bogat care să mă ducă acolo.

— Atunci te uiți la cine nu trebuie, a intervenit Esmée, revenind în cameră. Acum, eu cred că înainte de-a suna telefonul, am stabilit planul. Spitalul o să aibă grijă de victima lui Alix până o să-l chestionezi tu dimineață?

Anthony a dat din cap.

— Bun, a continuat ea. Atunci, dacă *La Voce* sau cei plătiți de el o așteaptă pe Alix mâine în parc, ea va fi absolut în siguranță la *Maison* Christian Dior. Vom putea să reevaluăm gradul de pericol în care se află mâine, după întâlnirea cu Fortunée.

Anthony și Alix o fixau amândoi cu privirea, Anthony cu un fel de furie, iar Alix cu admirația stârnită de maniera superbă în care Esmée trecuse peste toată grija aceea exagerată a lui Anthony pentru siguranța ei.

În final, Alix a reușit un zâmbet.

— Atâta timp cât o să am la minte un sac cu făină, n-o să fiu cu adevărat în pericol.

Anthony aproape reușise să-și păstreze aerul determinat, dar i-a apărut un zâmbet în colțul gurii.

— Nu pot să cred că ai putut să dobori un om cu un sac de făină, îmbrăcată cu o rochie așa

deosebită, a spus el.

Alix a râs.

— Nu m-aș fi descurcat ca gangster.

Pe urmă a căscat cu poftă, doborâtă de ora târzie.

— Ne întâlnim cu toții aici mâine seară?

Esmée a dat din cap, i-a sărutat pe toți de noapte bună și a reușit să o scoată de acolo și pe Fortunée. După ce a închis ușa, Anthony a rămas cu mâna pe ea și i-a spus:

— Trebuie să vorbim despre Bobby.

— De ce e viața mea așa o mare încurcătură? a spus Alix obosită și s-a întors să se așeze pe fotoliul lui Anthony. Știi, în ultimele două săptămâni, am început să mă întreb ce voi face cu viața mea după ce se vor termina toate astea. Și că, în loc să trec de la o slujbă la alta, care să dureze doar cât ajung să îl irit pe patron, ar trebui să mă gândesc ce vreau cu adevărat să fac, și să o fac. După care se întâmplă ceva de genul ăsta și am senzația că nu voi ajunge niciodată în punctul ăla.

— Vei ajunge, a spus Anthony. Poate că nu te simți prea norocoasă pentru că nu ai familie și aspirații, dar măcar poți să-ți imaginezi că vei putea alege ce vrei să faci. Și pun pariu că o să faci acel lucru.

Era o notă de frustrare în vocea lui care a făcut-o să spună:

— Presupun că în familia March, fiul nu are posibilitatea să aleagă.

El a ridicat din umeri.

— Nu, când e ultimul care a rămas. Aș putea pur și simplu să-i spun tatălui meu că nu vreau să mă ocup de o nenorocită de afacere, că vreau să scriu. Dar numai un nemernic și-ar răni tatăl așa.

S-a întors cu fața spre lumina aurie aruncată de felinarele din piață, care făceau ca noaptea să semene cu un apus.

— Dar vorbeam despre Bobby, nu despre mine, a continuat el. Și am impresia că este o întrebare pe care nu ne-am pus-o.

Alix s-a încruntat.

— Adică de ce îl căuta Bobby pe Matteo?

Anthony s-a dus la hârtiile de pe perete.

— Nu numai asta. Bobby apare în multe dintre aceste întrebări. De ce a vrut să se ocupe de misiunea aceea? De ce nu de cea de dinainte sau de cea de după? Iar întrebarea pe care nu ne-am pus-o, s-a întors din nou spre ea, este dacă *La Voce* a dat dovadă de cruzimea lui obișnuită omorându-i pe oamenii aceia sau a fost o cruzime specială. A vrut să-i ucidă pe acei oameni sau pe unul dintre acei oameni, dintr-un motiv anume? Și dacă-i așa, înseamnă că știa cine avea să fie în munți în ziua aceea.

Alix s-a ridicat și s-a dus la fereastră, cu gândurile învârtindu-i-se în cap ca firele pe un mosor.

— Vrei să spui că fie *La Voce* a vrut să-l ucidă pe Bobby, fie că Bobby i-a spus cumva lui *La Voce* cine o să participe la misiune? Ar fi o întorsătură uriașă.

— Știu, a mărturisit el, părând acum mai puțin sigur de el. Pentru că în ce fel ar fi putut să ia cineva legătura cu *La Voce*, de fapt? Dar, Alix, biletul acela...

Alix și-a lipit mâna de geam și l-a întrerupt.

— Am plasat un radiofonist în cartierul general al lui Karl Wolff, ca germanii să poată comunica cu Dulles referitor la negocierile pentru capitulare,și să nu fie nevoie să treacă mereu granița de colo-colo. Poate că i-a transmis cineva radiofonistului numele celor din echipă. Și poate cineva din grupul lui Wolff a văzut transmisiunea – cineva cum ar fi *La Voce*.

Niciunul nu mișca. Se uitau unul la celălalt, și instinctul ei efectiv îi striga că, da, e ceva cu teoria asta, iar instinctul lui făcea același lucru, dacă putea să se ia după expresia lui.

Pe urmă a ridicat capul spre fâșia de întuneric de deasupra cerului auriu, ca Anthony să nu-i mai poată vedea ochii și a spus:

— Matteo mi-a spus că mă iubește. Și eu l-am iubit.

Anthony nu s-a mișcat și nici n-a vorbit. Nici Alix. Cele mai intime și mai sfinte sentimente pe care le avea erau împrăștiate peste tot, precum o mască ruptă, cu paietele risipite pe jos ca niște lacrimi.

Dar trebuia să mai spună ceva. A încercat să-și recapete cumpătul și a spus cu vocea tremurătoare:

— Dar nu poate fi acesta motivul pentru care Bobby a vrut să-l găsească pe Matteo. Bobby... Nu ar fi luptat pentru mine. Ți-am spus odată că era băiat bun. Și așa era. Nici prea profund, nici prea superficial. Nici prea amuzant, nici prea serios. Nici prea inteligent, nici prea prost. Era...

Cuvintele i s-au împotmolit de tot, amintindu-și-o pe acea Alix care acceptase cerea în căsătorie făcută de Boby atunci, în 1942 – o Alix care habar n-avea că războiul te putea ucide, dar cu toate astea trebuia, cumva, să continui să trăiești.

— El era undeva la mijloc, în niciun caz sălbatic și înverșunat până la extreme, a încheiat ea cu prea multă tristețe.

— Alix.

A întors doar capul spre el, iar Anthony a spus cu multă blândețe.

— Așa cum ți-am spus, Bobby putea fi tare idiot.

Ce subtext trebuia ea să citească din cuvintele acelea? Nu știa. Dar lucrul pe care îl știa era că ea n-ar spune niciodată cuiva despre Anthony că era doar un băiat bun. Ceea ce n-avea legătură cu subiectul.

Și-a întors din nou atenția asupra subiectului de actualitate.

— Cum ar fi putut Bobby să afle de Matteo, în fond?

— Nu știu, a spus Anthony. Dar a aflat. Lasă-mă să-i trimit o telegramă cuiva care a lucrat cu mine în Brindisi, la biroul de telegrafiere.

Poate au văzut ceva. Și presupun că asta ar fi singura posibilitate. Poate că nu Bobby e cheia. Poate că e motivația lui *La Voce*. Poate că există un motiv pentru care a vrut să distrugă exact misiunea asta. Dacă putem să aflăm asta, atunci am avea un avantaj când ne vom întâlni cu el. O să vorbesc și despre asta cu băiatul meu de la telegraf. Poate că se întâmpla ceva în comandamentul nazist din Italia la vremea aceea.

Alix s-a lipit cu șoldurile de pervaz și rochia ei spectaculoasă avea o strălucire argintie la lumina lămpii. *Nu Bobby e cheia.* S-a concentrat asupra afirmației, pentru că nu avea cum să fie așa. Cea de-a doua teorie emisă de Anthony avea să le ofere revelația, nu prima. Și dacă făceau o descoperire, puteau să învingă. Puteau să-l găsească pe *La Voce*, să-l întrebe ce motiv mișelesc a avut să-i ucidă pe oamenii aceia. Trebuia să fie ceva personal – altă explicație pentru un astfel de măcel nu putea fi. Aveau să-l facă să sufere așa cum suferise ea. Și pe urmă aveau să-l trimită la închisoare pentru totdeauna.

Iar Alix avea să-și planifice apoi viitorul. Ceva bazat pe ceea ce învățase la Dior. Ceva doar al ei. Ceva spectaculos.

I-a zâmbit lui Anthony. A zâmbit și el. Era un zâmbet pe care l-a simțit ca pe o flacără.

Era timpul să plece.

S-a îndreptat spre hol, cu toate că nu avea unde să se ducă.

Anthony s-a dezlipit de perete și a făcut un gest spre cutia cu pălării.

— Nu cumva ai vreun sac cu făină acolo, nu?

Ea a ridicat o sprânceană.

— Nu.

— OK. Tata are aici un apartament pe care îl folosește când vine la Paris. Acum e gol și e un loc sigur. Nu poate urca nimeni până la etaj, decât dacă angajații îi permit – sau decât dacă ești tu ori Esmée, a adăugat el caustic. Nimeni, nici măcar *La Voce*, nu va ști că ești aici. Folosește apartamentul cât timp vrei. Știu că nu îți place să îți spun ce să faci – rămâi peste noapte și mâine mută-te iar într-o pensiune micuță dacă vrei, deși eu cred că ți-ai asuma un risc prea mare. Sau stai o lună, până când rezolvăm toate problemele – să te bucuri de un loc în care ai cești de același fel și canapele confortabile. Faci cum vrei.

Până în seara aceea ar fi refuzat orice ofertă de genul acela, venită de la Anthony. Dar era epuizată și speriată, și un loc confortabil părea să fie exact ce își dorea. În plus, avea nevoie de un loc în care să stea doar două săptămâni. Pe urmă avea să fie cu Dior în America pentru două luni.

Iar asta însemna că nu are decât două săptămâni să-l găsească pe *La Voce* – sau două săptămâni în care să o găsească el pe ea. Dar împreună cu Anthony – fie ce-o fi –, ea va fi prima.

CAPITOLUL 25

Cu toate că dormise doar două ore – deși, cel mai probabil, a fost cel mai confortabil somn din viața ei –, Alix s-a decis că merită să înceapă de dimineață cu Becky Gordon, așa cum ai începe cu un Bloody Mary.

— Și cu piper cayenne din belșug, a mormăit ea în timp ce-și îmbrăca ținuta Dior.

La sediul din Paris al ziarului *The Times*, s-a strecurat spre birouri când recepționera era plecată, căutând mirosul greu de parfum *Old English Lavender* pe care Becky îl lăsa în urmă.

La treizeci de secunde după localizarea parfumului, Alix a intrat pe ușa unui birou frumos mobilat – dacă îți place cretonul – unde Becky citea ziarul sorbind din ceai.

Ceașca i s-a clătinat în mână.

— Cum îndrăznești să vii așa aici?

— Așa, cum? a întrebat-o Alix, după care și-a tras un scaun, a luat ceainicul și și-a turnat. Ca cineva care vrea să te strângă de gât?

— Păi ai o grămadă de experiență în uciderea oamenilor.

Alix a avut nevoie de toată stăpânirea ei ca să nu-i tremure mâna auzind asta. Fratele lui Becky murise. Da, Becky fusese dușmănoasă, voia să se răzbune, dar oare Alix nu merita

asta? Era atât de simplu să faci pe tupeista și pe spirituala când nu ești implicată emoțional, dar asta... Asta era altceva.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, a spus Alix.

Mâna lui Becky a început să înnoade perlele de la gât.

— Trebuia să mă căsătoresc cu un viconte, cu un bărbat care avea cel puțin același rang ca tata, dar acum lucrez aici pentru că fratele meu e mort și proprietatea părinților mei a ajuns pe mâna unui unchi oribil, din cauza dreptului de moștenire al primului copil. Nu am nimic – absolut nimic.

În tonul lui Becky se simțea și neîncrederea, și amărăciunea.

— Dacă fratele meu ar mai fi în viață, multe lucruri ar fi atât de diferite!

— Dacă îmi distrugi mie viața, viața ta nu va fi mai bună, a spus Alix încet. Ascultă-mă pe mine, răzbunarea ca scop în viață este...

Ce? Ceva cangrenos, dăunător.

— Exact ce meriți tu, a completat Becky. Acum pleacă, te rog. Nu, mai întâi citește asta.

Becky a împins spre ea ediția din ziua respectivă a ziarului. Era deschis la rubrica ei săptămânală, în care vorbea despre evenimentele din societatea pariziană. De obicei scriau bârfă și zeflemea, așa că Alix o citea destul de rar.

Articolul de azi era intitulat *Vânzătoarea se duce la cumpărături*. Era vorba despre o anumită roșcată, nu prea tânără, cu un trecut dubios și

fără niciun ban, care se infiltrase într-o casă de modă, pe o poziție care îi permitea să-și frece nu doar coatele cu un gen de oameni pe care, în mod normal, o fată orfană a unor muncitori imigranți i-ar servi la masă, în uniformă de cameristă. „Ea chiar servește ceva", scria mai departe în articol. „Se servește pe sine. Dar știm cu toții că vânzătoarele din magazin ajung, în ultimul capitol al poveștii, înapoi la magazin, și moștenitoarea ziarului se căsătorește cu prințul."

Alix s-a ridicat.

— Și unde ajunge trandafirul englezesc care nu se mai căsătorește cu un viconte? În brațele unui...

Se oprește. Nu avea nimic de câștigat dacă îi spunea lui Becky că și-a unit forțele cu un asasin. *La Voce* probabil i-a spus deja o poveste convingătoare despre lucrurile rele făcute de Alix, așa încât Becky îi era dedicată total bărbatului responsabil de tristețea ei.

Așa că s-a uitat în ochii ei și a încercat să nu se gândească câte bârfe se vehiculează prin camerele de probă de la Dior despre vânzătoarea care era cea mai recentă diversiune de moment a moștenitoarei ziarului – și câte bârfe va fi capabil Dior să suporte până când va trebui să o dea afară. În loc de asta, a întrebat:

— Cu cine trebuia să mă întâlnesc azi în parcul Buttes-Chaumont?

Becky, cu tot talentul ei de actriță, nu și-a putut ascunde tresărirea.

Și Alix și-a dat seama – pentru că aflase câteva lucruri despre *La Voce* în timpul războiului – că și pe ea o păcălea. Știuse că Alix îl urmărește și îl ascultă în noaptea aceea. Știuse că nu se va duce în parc. Voise să o facă pe Becky să se simtă incapabilă, nereușind s-o sperie pe Alix, și asta pentru ca Becky să se afle și mai mult sub controlul lui.

Nu, *La Voce* încă își planifica următoarea mișcare. Avea să fie o fentă și, abia apoi, finalul – exact cum se întâmplase în Elveția. Iar Alix trebuia să nu mai piardă timpul cu Becky și să i-o ia înainte, astfel încât finalul să nu se repete.

I-a spus lui Becky doar atât:

— Vei suferi mai puțin dacă te oprești acum, decât dacă vei continua. Dar presupun că vei ignora și sfatul ăsta.

L-a sunat imediat pe Anthony la birou.

— Ce s-a întâmplat la spital?

— A spus că a fost plătit de o femeie. Ca să te sperie.

— Becky. Exact cum m-am gândit. Bine, poți să le spui celorlalți să vină diseară cu o oră mai târziu? Și lui Fortunée spune-i să nu se mai obosească să se ducă în parc. Tu și ea ați putea să...

S-a oprit. Dădea ordine ca un general-maior. Și ordinele acelea erau personale, nu erau legate de vreo campanie de departe, iar din acest motiv îi era mai greu să o spună.

A încercat din nou.

— Ați putea, tu și Fortunée, să le faceți câte un dosar celor care au fost pe munte în ziua aceea? Cu accent pe Bobby. La ce operațiuni a participat, cum ar fi putut să îl cunoască pe Matteo. Trebuie să vedem ce legătură este între Bobby, Matteo și *La Voce*. Ceva e acolo, știu că e ceva. Știu că *La Voce* îl cunoștea pe Matteo. De asemenea, știa că Matteo este...

Fractura mea. Acea parte din mine care e și acum ruptă.

A auzit o mișcare, ca și cum Anthony s-ar fi ridicat, și-ar fi sprijinit telefonul cu umărul și s-ar fi dus la fereastră, la fel cum ar fi făcut dacă ar fi stat de vorbă în intimitatea apartamentului său.

— Continuă, a spus el încet.

Ea a închis ochii. Lui nu îi păsa că ea nu este un spion în clipa aceea, îi păsa de ea ca om.

— Matteo a fost călcâiul lui Ahile. Iar *La Voce* a fost...

Altă pauză.

— Un lunetist de mare precizie.

Cuvintele nu mă vor răni niciodată, promiteau niște versuri din copilărie. Nu era adevărat. Cuvintele pe care le spunea acum o răneau.

— Alix.

Din nou vocea lui Anthony, ca o mână pe urechea ei.

— Dacă aș putea să-ți aprind acum o țigară, aș aprinde-o.

Așa că ea s-a prefăcut că el i-a aprins-o, a inhalat curajul și a lăsat să iasă toate celelalte cuvinte dureroase.

— M-am compromis la final. N-ar trebui să prețuiești mai mult viața unora decât a altora, dar am făcut-o. Iar *La Voce* știa asta, la fel cum și eu am știut întotdeauna că ceea ce făcea el era ceva personal – voia să mă facă să mă simt vinovată, rușinată și chinuită așa cum sunt acum, dar poate am scăpat ceva din vedere când m-am gândit că e vorba doar de mine. Poate că...

A stat câteva secunde să se adune.

— Poate că nu s-a folosit de Matteo doar ca să ajungă la mine.

— Vrei să spui, a întrebat Anthony cu multă prudență, poate pentru că încerca să nu pună presiune prea mare pe această rană nevindecată, că s-a folosit de Matteo pentru că voia să-i facă rău și lui?

— Așa cred. Și trebuie să aflăm de ce.

Următoarea parte din planul ei prevedea să-l sune pe Frank la Ritz și să-i ceară cea mai mare favoare de până atunci. El i-a spus că o să vadă ce poate să facă. Acum nu mai putea decât să spere – și să rezolve niște lucruri.

Nici nu s-a așezat bine la birou și a sunat telefonul.

— Unde ai stat azi-noapte? a întrebat Esmée fără niciun preambul.

— La Ritz, a spus Alix fără să stea pe gânduri.

— Fir-ar să fie, Alix.

Alix s-a grăbit să explice.

— Nu mă culc cu Anthony. Și nu spun asta în sensul că el nu „se culcă“ cu cineva pe termen

lung, ci doar la întâlnirea propriu-zisă. Vreau să spun că nu m-am culcat cu el. Punct.

Uită de momentele acelea din piscină, și-a spus ea. Să uite de cum i s-a strâns stomacul când a văzut picătura aceea de apă care aluneca pe pieptul lui așa cum ar fi vrut mâna ei să o facă. Și să uite de mișcarea aceea care aproape îi împinsese unul spre celălalt cu o seară în urmă, la el în apartament.

— Am stat în apartamentul tatălui lui, i-a spus ea lui Esmée pe un ton ferm. Ignoră articolul lui Becky.

— Aș vrea să-l pot ignora. Nu trebuie să-ți spun eu asta, dar ai grijă să nu afle nimeni că stai în apartamentul lui March, a spus Esmée, acum pe un ton mai blând. Știu cum te va trata Parisul dacă se va afla, mai ales când Becky intervine. Nu vreau ca oamenii să uite că ai obținut slujba la Dior pe merit. Nu vreau să fii considerată metresa cuiva. Nu vreau ca...

Vocea i s-a gâtuit.

— Nici eu nu vreau, a spus Alix încet. Așa cum nu vreau ca lumea să creadă că tu nu ești altceva decât o femeie bogată care are nevoie de un soț.

S-a auzit cum își trage nasul, după care i s-a auzit din nou vocea.

— Dacă n-ai fi fost așa de al naibii de săracă, Alix St. Pierre. Dacă ai fi avut bani, familie și relații, ai fi scăpat basma curată.

— Atunci nici n-ar fi trebuit să apelez la bunăvoința lui Anthony, a subliniat Alix.

Esmée a tăcut, a tăcut și Alix, și era gata să închidă telefonul, pentru că avea prea multe lucruri de făcut în clipa aceea, dar pe urmă Esmée a spus pe un ton meditativ:

— A existat un mic moment de strălucire, nu-i așa, când părea că lumea se va schimba. Timp de patru ani, noi am făcut spionaj, am muncit din greu, am salvat vieți omenești și am schimbat lucrurile și pentru nimeni nu conta prea mult că suntem femei. După care totul s-a terminat. Ba chiar ne-am întors în timp.

— Știai că, după ce m-am întors la New York, mi s-a cerut să fac afișe în care să le spun femeilor să renunțe la serviciu și să se ducă acasă să pregătească o masă bună pentru soțul lor? Le-am spus că nu știu cum se scrie „soț".

— Sunt convinsă.

— Am contat și noi un pic, nu? a spus Alix, neputând să prevină nostalgia care îi îngroșa vocea. Uneori am impresia că doar mi-am imaginat.

Răspunsul lui Esmée a fost dur.

— Să nu le permiți femeilor din cabinele de probă de la Dior să-și bage colții în tine. Dacă vor face asta, nu vor avea milă. Vei ajunge uite așa, Alix a auzit-o cum pocnește din degete, libertina americană, ultima cucerire a lui March, pe care Dior o plătește cu banii lui și care depinde de el. Te vor face una cu pământul.

Pentru Lillie,

De la Paris

Tocmai am vorbit cu Esmée, și ceea ce mi-a spus mi-a stârnit o mulțime de întrebări. Întrebări de genul: tu ai crezut vreodată că dacă te căsătorești cu Peter, vei avea cea mai frumoasă viață? Presupun că știu răspunsul la întrebarea asta – ca să-ți păstrezi poziția, chiar și înainte ca tatăl tău să și-o piardă, trebuia să te căsătorești.

Dar ce trebuie să fac eu ca să-mi păstrez poziția? Care este poziția mea, până la urmă? E un spațiu care nu există, între două lumi – cunosc oameni din lumea banilor, dar nu vin din lumea banilor. Lucrez, dar nu mă încadrez prea bine în clasa muncitoare ca să devin interesantă pentru un ospătar, să zicem, sau pentru un contabil. Cum își va păstra Esmée poziția? Doar căsătorindu-se cu un alt aristocrat bogat care nu îi va fi fidel – și nici ea lui. Un faux mariage care va păcăli societatea că ei joacă după reguli.

Dar eu ce joc voi juca?

Toată dragostea mea și bisous,
Alix

A mototolit scrisoarea. Trebuia să rămână ancorată în prezent până la sfârșitul zilei și să se concentreze asupra teancului tot mai mare de hârtii: corespondența cu Neiman Marcus pe tema premiului pe care Dior urma să îl primească în America și scrisorile pe care *le patron* voia să le trimită magazinelor pe care voia să le viziteze în State. Timpul se scurgea

rapid până la plecarea lor. Două săptămâni ca să-l prindă pe *La Voce* – sau să fie prinsă de el.

Și-a ignorat telefonul care suna mult prea strident. Lucra atât de concentrată, încât inițial a avut impresia că are halucinații la auzul unei voci de coșmar. Dar a auzit-o din nou, ușor modificată pentru că nu mai răsuna într-un confesional. A ieșit în grabă din birou și a fost întâmpinată de un zid impenetrabil de croitorese care aduceau rochii învelite în huse.

— *Bien sûr, mon ange*, poți să-ți iei câte vrei, a spus acum vocea clar, distinct, și în mod sigur suficient de tare ca să audă ea.

— Mă scuzați, i-a spus ea cârdului de croitorese, dar nu a făcut decât să declanșeze o harababură și mai mare, pentru că una sau două au încercat să-i facă loc și s-au întors într-o parte, ajungând să se lovească de rochiile din față și din spate. Toate purtătoarele de rochii s-au dezechilibrat, lucru care le-a făcut să se clatine și pe cele din rândul al doilea, iar acum Alix avea în față o cursă cu obstacole din rochii care se mișcau în față și în spate, precum niște pumnale cu lamă de mătase.

— Merge mai repede dacă voi o luați înainte și eu vin după voi, a spus ea, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

Lângă ușa a văzut fața albă a lui Esmée. Și Alix și-a dat seama de ce îi tot sunase telefonul. Esmée, pe care o rugase s-o urmărească pe Becky, încercase să o avertizeze.

Când a ajuns la ea, Esmée nu a putut decât să clatine din cap.

— A plecat, a spus ea. Am încercat să-l întârzii fără să devină prea evident, pentru că nu vrem să afle cine te ajută.

A clătinat iar din cap.

— A fost aici cu Becky. I-am văzut fața, Alix. Știu cum arată.

Alix nu se putea mișca. *La Voce* venise la locul ei de muncă cu Becky. Stătuse acolo suficient ca ea să știe că a venit. Era fenta lui. Voia ca ea să știe că ea e șoarecele – și el este pisica.

Dar, la naiba, venise momentul ca Alix să fie o leoaică.

Prima bătaie care s-a auzit în ușa apartamentului domnului March era impertinentă, și Alix și-a dat seama că era Fortunée. A intrat impetuos, cu pieptul revărsându-se din decolteu, precum spuma din șampanie. S-a uitat în jur, s-a încruntat și a spus:

— Am crezut că bem ceva.

—Ai crezut prost, i-a răspuns Alix posomorâtă.

O privire aruncată pe meniu îi arătase că nu și-ar permite să comande ceva nici pentru ea. Pe urmă s-a străduit să zâmbească, să-și aducă aminte că Fortunée își făcuse datoria pe ziua de azi și că poate amândouă erau niște aventuriere care profitau la maximum de calitățile lor.

— Poate ar trebui să îngropăm securea războiului. Ar putea fi mai simplu.

— Dar nu la fel de amuzant.

Fortunée putea să bea, naibii, niște apă de la chiuvetă.

Altă bătaie în ușă, discretă, intimă și cumva afectuoasă – trebuia să fie Anthony. S-a dus direct la telefon și a comandat French 75, Kir și vermut cu gheață, precum și o vastă selecție de mâncăruri, solicitând ca nota să fie trecută în contul apartamentului său.

Pe la mijlocul convorbirii telefonice a venit și Esmée, și așa s-a întregit toată gașca ei pestriță. Era bucuroasă că nu e acolo Dulles, mentorul ei într-ale spionajului, ca să vadă la cine e forțată să apeleze.

Esmée l-a sărutat pe Anthony pe obraji.

— Sper că mi-ai comandat un Kir.

— Evident, a spus el, zâmbind.

Esmée s-a așezat pe sofa, Anthony lângă ea, iar Fortunée, care le urmărise săruturile și zâmbetele cu pleoapele îngustate, i-a spus lui Anthony:

— Nu e genul de femeie pe care un bărbat ca tine ar lua-o de soție. Nu o interesează deloc să ordoneze viața unui bărbat. Eu mă pricep la asta.

Esmée a râs cu sughițuri și s-a întors spre Anthony.

— Te rog să nu o asculți pe ea și să nu rupi logodna!

Anthony a râs și el, cu capul rezemat de canapea, relaxat și aparent fără să poarte vreo

mască.

— Dar mi-ai promis!

Pieptul lui Fortunée s-a dezumflat puțin.

Esmée i-a zâmbit liniștitor.

— Ai dreptate. În ciuda promisiunii, o viață întreagă în care să mă întrețin cu soțiile colegilor lui nu e pentru mine. În plus, *mon cher*, i-a spus ea lui Anthony, când te vei întoarce în Manhattan, o să găsești din belșug femei care sunt ca apa, abia așteptând să fie turnate în viața ta ca să-i ia forma.

Femei care sunt ca apa.

Era dureros de potrivit modul de a descrie felul în care fusese crescută Lillie, felul în care fuseseră crescute fetele cu care Alix a fost colegă de școală, cum fuseseră în general crescute persoanele de același sex cu ea, cu convingerea că menirea lor este să se integreze în viața unui bărbat. Iar Anthony era un bărbat care și el fusese educat să creadă într-o căsătorie cu o fată amorfă, care va fi fericită să fie doar doamna March.

Pentru un moment, lui Alix i-a părut rău pentru el – pentru faptul că un om inteligent, care probabil ar deveni mai bun căsătorindu-se cu o femeie precum Esmée, va face exact contrariul, pentru că tradiția și societatea i-au trasat drumul și lui nu i-ar trece prin minte să se abată de la el. După care s-a înfuriat pe ea că îl compătimește, când ar trebui să-i pară rău de femeia care va exista doar ca doamna March, în condițiile în care ar fi putut avea mai mult.

— Eu...

Anthony s-a încruntat la Esmée, pentru că vorbele ei păreau mai mult o acuzație decât o predicție pentru viitor.

S-a auzit o bătaie în ușă care i-a întrerupt. Alix i-a deschis lui Michel, băiatul de la hotel, l-a întâmpinat cu un zâmbet și cu câțiva franci pe care el i-a refuzat, spunându-i că este clienta lui favorită. A turnat băuturile – vermut pentru Anthony, șampanie pentru Fortunée și un French 75 pentru Alix. În mijlocul tăvii lucea o tartă de ciocolată cum Alix nu mai văzuse vreodată, și atunci s-a uitat la Anthony.

— Impresionant, a spus ea.

— Mă bucur că în final am reușit să te impresionez, a spus el caustic.

Înarmată cu o felie de tartă, Alix și-a scos pantofii și și-a slăbit centura rochiei strâmte, cu imprimeu de leopard, pe care i-o adusese *madame* Bricard, prevenind-o că era prea uzată ca să le-o poată arăta „fetelor", dar dacă o voia, o putea lua – doar că rochia nu părea deloc uzată. Când a descoperit asta, nu s-a mai îndurat să i-o dea înapoi.

A ridicat paharul.

— În cinstea voastră! Vă mulțumesc!

După care a spus:

— *La Voce* a fost azi la Dior.

Degetele lui Anthony s-au albit pe pahar.

— Dumnezeule, Alix, de ce nu ai spus asta de la început?

— Mi-a distras atenția tarta, a spus ea pe un ton degajat. Și înainte să faci pe durul cu mine și să-mi spui să nu mai fac glume, ascultă-mă.

El s-a uitat la ea posomorât și suspicios.

— *La Voce* a zburat pe sub radarul tuturor încă din timpul războiului, a avut relații suficient de importante ca să-i asigure noua identitate de fost luptător din Rezistență. Ceea ce înseamnă că și-a făcut o viață aici, la Paris, și nu vrea ca cineva să i-o distrugă, dezvăluind cine e. Asta e important pentru el – identitatea. Întotdeauna a fost, chiar și în Italia. Așa că vrea să mă scoată din Paris fără să facă o scenă sau ceva dubios care să ducă spre el. Asta e slăbiciunea lui. Iar venirea lui la Dior azi a fost felul lui de a-mi spune că e pregătit să facă ultima mișcare.

Anthony a fost lângă ea după ce și-a băut vermutul dintr-o înghițitură.

— Iar asta înseamnă că vrea să fii neliniștită, gândindu-te când și cum se va întâmpla. Nu mă faci să fiu mai puțin dur, Alix.

Esmée a intervenit.

— Nici pe mine. Azi am stat de vorbă cu unul dintre oamenii de legătură din vechea mea rețea. E un fotograf în vârstă, și treaba lui în timpul războiului era să găsească naziști și să le facă poze – să facă o arhivă, să-i spunem așa – astfel încât, atunci când trebuia să le dăm fotografii agenților noștri, să avem de unde să le luăm. M-am uitat prin tot ce avea și am găsit fotografia asta.

A ridicat o fotografie.

— Sunt sigură că el e cel pe care l-am văzut la Dior. De fotografia lui era atașată o foaie cu însemnări. Îl cheamă Friedrich Weber – nume care este și pe lista ta dată de Frank. Din note reiese că era genul de asasin cu care nu vrei să ai de-a face dacă ții la viața ta.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— Nu o să aștept aici, în turnul meu de fildeș, ca el să facă următoarea mișcare. Niciodată nu câștigi din poziție defensivă. Știi asta. Și era acolo și un negativ? a întrebat-o ea pe Esmée, care a dat din cap. Ar fi foarte util.

Alix și-a aprins o țigară și a suflat fumul – împreună cu groaza paralizantă stârnită de gândul că îi va mai auzi vocea – înainte să continue.

— Planul meu este să facem în așa fel încât confruntarea să fie într-un loc pe care îl putem controla, cu mine ca momeală. Dacă vrea să evite lumina reflectoarelor, *La Voce* sau Weber, sau ce nume folosește el acum nu mă va ataca pe stradă sau într-un loc public. Va vrea un loc discret. Va vrea să afle unde locuiesc și va vrea să o facă acolo. Ceea ce înseamnă că dacă Becky află că Alix St. Pierre locuiește în apartamentul tatălui lui Anthony March de la Ritz, le va spune tuturor celor din Paris, a continuat Alix cu calm, apoi s-a dus la fereastră, de unde putea să pună pe seama fumului vocea înecată. Atunci *La Voce* va ști unde mă găsește.

Și reputația mea va fi distrusă, nu a mai spus asta, fiindcă probabil era deja distrusă.

— Alix, a spus Esmée cu un ton disperat.

Hotelul Ritz, și-a amintit ea că îi spusese lui *La Voce*, era locul ei favorit din Paris. Era ca și cum destinul stabilise de la început asta.

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Aceasta era doar o parte din planul care putea foarte bine să amuțească răgetul spiritului ei de leoaică. Dacă ar fi fost doar una sau două persoane, confruntarea ar fi fost aproape imposibil de controlat. Oare Frank reușise să facă miracole – sau Alix va trebui să regândească totul?

— Cine e? a întrebat Anthony iritat.

Ușa s-a deschis și a intrat miracolul.

Erau Charles de la recepție, Jean-Luc, portarul, Michel, băiatul de la hotel, Agnès, camerista, și Benoît de la Micul Bar. Și, în spatele lor, cel puțin vreo zece perechi de ochi care aparțineau oamenilor cu care Alix vorbea, râdea sau cărora le mulțumea de fiecare dată când intra și ieșea de la Ritz. Ultimul dintre ei era Frank.

— Nu ești la bar, a spus ea uimită.

— M-am gândit că asta e mai important, a spus el zâmbind. Și mai sunt cel puțin șase care acum lucrează și nu au putut să vină, dar îi informez eu pe urmă. Ne-am săturat de naziști în timpul războiului. Unii dintre acești puști, a făcut semn spre angajații din fața lui, încă își mai plâng mamele și tații răpiți de naziști. Așa că am venit să ajutăm.

Dacă ar fi clipit de o mie de ori, tot n-ar fi reușit să ascundă faptul că ochii ei erau plini de lacrimi.

— Am senzația că toată ziua ți-am pus aceeași întrebare, dar ce se întâmplă aici? a întrebat Anthony, uitându-se când la ea, când la oamenii care se înghesuiau în cameră.

— Confruntarea va avea loc doar în condițiile dorite de noi, a spus ea, netezindu-și rochia cu imprimeu de leopard – și care se dovedise a fi o alegere adecvată – cu sentimentul că Alix St. Pierre înseamnă ceva care o face să merite să fie salvată, și nu uitată. Va avea succes, a reluat ea, dacă vom ști că adversarul nostru se apropie. Avem mai mult decât suficienți oameni care se pot uita la fotografia lui *La Voce* și să îmi spună – și să-ți spună și ție – când vine, i-a spus ea repede lui Anthony, care părea că e gata să se sinucidă dacă nu îi dă și lui un rol. Tot ei pot să aducă aici autoritățile în clipa când va fi nevoie. Dacă suntem preveniți și pregătiți, iar autoritățile sunt gata să intervină, atunci avem mai multe șanse de câștig. Amândoi, i-a spus ea lui Anthony care a zâmbit, în sfârșit.

După ce armata de ochi și de urechi a plecat, au mai fost de stabilit câteva detalii, iar Anthony nu avea de gând să lase pe cineva să plece înainte ca detaliile acelea să fie țesute într-o adevărată capodoperă. Știa că se plimbă nervos prin cameră, precum un novice înainte de prima lui misiune, dar nu era în stare să stea într-un loc.

— Tu o urmărești pe Alix, i-a spus el lui Fortunée. Îți plătesc cât vrei. Nu mă interesează ce spui tu, că nu o să te atace pe

stradă, a spus el cu ochii la Alix, trebuie să stea cineva cu ochii pe tine. Și găsește pe cineva să o urmărească pe Becky, i-a spus lui Fortunée pe un ton răstit. Trebuie să o supraveghem în continuare.

— Mă ocup eu de asta, a intervenit Esmée. Să nu uităm că am petrecut tot războiul urmărind oameni mai periculoși decât Becky.

Anthony a dat din cap.

— Și amândouă mă anunțați din prima clipă dacă îl mirosiți undeva în apropierea lui Alix.

Ele au dat din cap, probabil pentru că tonul vocii lui le spunea că nimeni n-ar trebui să aibă îndrăzneala să-l contrazică în momentul acela. Nu îi plăcea deloc ideea de a o folosi pe Alix ca momeală, dar planul ei era perfect, iar ea probabil i-ar fi aruncat tarta de ciocolată în cap, sau mai rău, dacă i-ar fi spus că nu vrea să facă asta, fără să aibă o motivație logică.

Dar era un motiv cu totul ilogic pentru care detesta ideea. S-a oprit brusc lângă fereastră, incapabil să mai facă vreo mișcare. Se temea pentru ea. Nu, nu se temea. Era înspăimântat.

Poate că ferocitatea din vocea lui a făcut-o să înțeleagă asta. Acum, una dintre mâinile lui era încleștată de pervaz, lângă ea, și el s-a uitat cum ea întinde cu un gest ezitant un deget cu care îi atinge ușor mâna, ca și cum i-ar fi spus: *O să fiu în regulă.* El a ridicat degetul mare, i-a atins dosul palmei și i-a spus foarte încet, ca să audă doar ea:

— Dă-mi voie să îmi fac griji pentru tine.

O secundă, privirile lor s-au întâlnit și el s-a simțit cutremurat de un sentiment puternic. Pe urmă ea a întors capul și s-a uitat pe fereastră cu privirea fixă, fără să clipească. Dar și-a lăsat mâna acolo, sub mâna lui, ca un cărbune încins, gata să se aprindă.

Dacă ar fi fost doar ei doi în cameră. Dacă n-ar fi existat vreodată naziști.

Și-a luat cu greu palma de pe mâna ei, înainte să îi spună ce aflaseră el și Fortunée în ziua aceea.

— Bobby și-a petrecut aproape toată după-amiaza de dinaintea plecării în misiune comunicând prin telegrame cu cineva, a spus el.

Ea și-a îndreptat umerii într-o postură perfectă, s-a dus la măsuța de cafea și și-a luat cupa de șampanie.

— Știm cu cine a comunicat?

El a clătinat din cap.

— Nu. Dar s-ar putea să fi aflat cum de îl știa pe Matteo. Ai spus că ai fost în Italia de două ori?

Ea a dat din cap.

Așa că el i-a povestit că Bobby, în toate misiunile lui de teren, fusese în sudul Piemontului. Dar ultima oară, înainte de misiunea din 10 aprilie 1945, se desfășurase ceva mai spre nord, nu chiar în apropiere de Matteo, dar...

— Dar ce? a întrebat ea cu un aer neliniștit.

— Auzi tot felul de povești când ești pe teren, a spus el. Eu am auzit multe și ea, a făcut semn

cu capul spre Fortunée, le-a auzit când a fost în nord de două ori. Una dintre ele era despre un lider al partizanilor și o americancă roșcată care într-o zi a venit val-vârtej pe munte și i-a spus unui agent britanic în uniformă că...

Și-a dres vocea, dar pe bune, înjurase de față cu ea de prea multe ori.

— Că o să-i taie boașele dacă nu își dă jos uniforma și nu se poartă respectuos cu partizanii. Și că liderul partizanilor a sărutat-o pe doamna roșcată într-un mod foarte...

I s-a gâtuit vocea.

— Foarte impresionant, a încheiat el.

De necrezut, Alix a început să râdă.

— O, Doamne, a spus ea. N-am făcut nicio referire la boașele idiotului ăluia britanic. Matteo a făcut, cred. Și nu a fost niciun sărut – nu atunci. Dar povestea ta sună mai bine într-o noapte târzie petrecută în jurul unui foc de tabără. Nu înțeleg ce legătură are asta cu Matteo și Bobby, a spus ea, chicotind în continuare.

— N-am auzit niciodată povestea cu niște nume, a spus Anthony, simțind cum i se duce mâna la umărul care se lamenta precum tatăl lui. Dar...

— Eu am auzit, a spus Fortunée. Am auzit o dată că numele liderului de partizani era Matteo.

— Și dacă Bobby știa că lucrezi pentru BSS... a început Anthony.

— Și știa clar că ești roșcată, a continuat Esmée.

— Atunci putea să creadă că alerg prin Italia sărutând liderii de partizani pe nume Matteo, a încheiat Alix. Și acum crezi că Bobby îi trimitea telegrame în după-amiaza aceea radiofonistului pe care îl plasasem la cartierul general al naziștilor, fiindcă voia să se asigure că Matteo va muri în munți, ca răzbunare pentru că m-a sărutat? Bobby n-ar fi făcut niciodată așa ceva, a spus ea vehement. Nu ținea atât de mult la mine.

— Atunci Bobby...

Anthony s-a oprit înainte să spună: *Atunci Bobby era un prost nenorocit.*

— Războiul îi schimbă pe oameni, a spus el în schimb. Îi face să acționeze așa cum n-ar fi făcut-o până atunci.

— Știu asta, a spus ea, aruncându-i o privire tăioasă. Dar teoria asta nu face decât să ia o parte din vina lui *La Voce* și să o transfere asupra lui Bobby. Eu am stat într-un confesional cu *La Voce*, a spus ea cu o furie care răsuna în fiecare cuvânt. Și știu că el poartă toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea. *Toată*, a repetat ea. Bobby e o pistă falsă. Unele piste nu duc nicăieri, așa, ca asta. Probabil că nu vom afla niciodată cui îi trimitea telegrame, și probabil nici nu contează. Lăsați-l pe Bobby. Concentrați-vă asupra lui *La Voce*. Nici acum nu știm ce l-a motivat. Și sigur nu a fost basmul ăla nenorocit cu roșcata care îi taie cuiva boașele.

— OK, a spus el, renunțând și profitând de ultima șansă pe care o mai avea de a mai

controla ceva din ceea ce avea să urmeze. Așteaptă câteva zile înainte să anunți pe toată lumea unde stai, Alix. Chiar dacă te vede venind la Ritz, o să creadă că vii să bei ceva sau să iei masa. Nimeni dintre cei care știu unde ai stat până acum, a zâmbit ușor, nu-și va imagina vreodată că îți permiți să stai aici. Noi patru ne vom folosi de toate relațiile pe care le avem pentru a afla tot ce se poate despre Friedrich Weber, inclusiv câți pistrui are pe nasul ăla nenorocit. Trebuie să știm înainte să vină el la Ritz ce a obținut el personal în ziua aceea, în afară de moartea a nouă oameni. Și nu doarme nimeni mai mult de câteva ore pe noapte până nu aflăm.

CAPITOLUL 26

Când s-a trezit a doua zi dimineață, înfășurată în așternuturi luxoase, lui Alix mai că îi venea să se întoarcă pe cealaltă parte și să se culce la loc, atât de mult o ispiteau perna moale și cuvertura de mătase. Dacă ținea în continuare ochii închiși, putea să se concentreze pe speranța că în câteva zile avea să se facă dreptate, și nu pe faptul că pentru a se împlini acea speranță, mai întâi trebuia să stea în aceeași cameră cu *La Voce*.

În plus, mai erau doar câteva zile înainte ca toată lumea să înceapă să creadă că este metresa lui Anthony March și înainte ca asta să îi pună o etichetă pe frunte. Dacă bârfele deveneau insuportabile – dacă femeile din Paris decideau că nu mai vor să cumpere rochii de la o casă de modă care adăpostește o seducătoare roșcată –, Dior nu va mai avea încotro și va fi nevoit să o dea afară. Sau va pleca ea mai înainte, ca să nu fie el nevoit să ia hotărârea aceea. Altă cale nu era. Se gândea că schimbase locuri de muncă și se descurcase. Putea să o facă din nou.

Doar că viața asta, chiar și cu *La Voce*, ajunsese să-i placă. Îi plăcea să lucreze cu oameni creativi, pasionați și buni cum erau

Dior, Suzanne și *madame* Bricard – ba chiar și afurisita aia de Fortunée. Și îi plăcea la nebunie să colaboreze cu Anthony. O făcea să gândească, o făcea să râdă și o făcea să simtă tot felul de lucruri. Însă după toate astea, nu îl va mai vedea niciodată. Dacă îți strici reputația din cauza unui bărbat, nu ți-o strici și mai mult continuând să te duci cu el la cluburi de jazz. Clienții lui Dior nu erau deranjați dacă amantele proveneau din cercul lor și se culcau cu cineva tot de viță aleasă. Dar o femeie ca Alix, care lucra pentru că era nevoită să lucreze, nu avea voie să calce strâmb.

Acum ochii ei erau treji de-a binelea. S-a dat jos din pat și a tras draperiile. Razele soarelui o scăldau în lumină aurie și speranță. Așa că s-a hotărât să se îmbrace pur și simplu cu rochia verde de mătase și să meargă printre oameni spre serviciu – cu Fortunée neobservată pe urmele ei – și să savureze parfumul Parisului în vară: o combinație între trandafiri, cafea și ultimele arome ale stăruitorilor crini de mai.

Spre sfârșitul zilei, Dior a venit la ea.

— A trebuit să devansez călătoria noastră în America, a spus el. Plecăm luni.

— Lunea asta? Cu o săptămână mai devreme?

— *Oui.*

Nu mai avea luxul de a aștepta câteva zile, până când toți ceilalți reușeau să adune informații despre Friedrich Weber. Trebuia să

forțeze confruntarea, ca să aibă loc înainte de plecarea la New York.

A fost un efort să-și înăbușe țipătul șocat.

Dior încă vorbea.

— Mai e ceva, a spus el. Am acceptat ceva în numele tău, pentru că îmi doresc foarte mult să faci asta. Urmează să stai și tu de partea cealaltă a canapelei. Un ziar vrea un interviu cu tine.

— De la mine! *Mais non*, a spus ea hotărâtă.

— *Mais oui*, a ripostat el ferm. Nu mă vei lăsa să scap o astfel de oportunitate. Este o colaborare cu fotografii. Am creat un model de rochie pentru tine.

— Ce ziar? l-a chestionat Alix, întrebându-se de ce jurnalistul se dusese la Dior și nu venise la ea.

— *New York Journal*.

— *Mais non*, a repetat ea.

Dior s-a ridicat.

— Nu îți cer decât să te gândești la ce e mai bun pentru casa de modă, așa cum faci de obicei. Dacă e mai bine să refuzi, atunci așa să fie. Te las pe tine să decizi.

După care a plecat, iar lui Alix îi venea să strige după el: *Asta e viclenie!* Pentru că atunci când el punea problema așa, cum ar fi putut să refuze?

Dar cum putea să facă față unui interviu cu Anthony? Văzuse o mulțime de interviuri în colaborare până atunci. Erau niște întrevederi intime care durau mult, și, în timpul acesta, jurnalistul se strecura discret în crevasele

ascunse ale sufletului și scotea de acolo gheața albăstruie care stătea neștiută de nimeni sub stratul de zăpadă. Dacă Anthony făcea același lucru cu ea și nu găsea nimic?

După aceea a plecat de la casa de modă. Fortunée i-a luat urma de pe o altă stradă, când a început să meargă pe malul râului. Era seară de-acum, cel mai bun moment pentru a se uita la broderia metalică a turnului Eiffel profilată pe cer și pentru a se gândi la toate lucrurile bune care i se întâmplaseră în ultimele nouă luni: găsise un mentor ca Dior, adusese sub lumina reflectoarelor din întreaga lume o casă de modă și văzuse cum femeile ridicaseră capul când rochiile New Look le promiteau în șoaptă că nu mai trebuie să țină privirea în pământ.

Iar acum își punea o altă întrebare – dar dacă Anthony va descoperi ceva interesant în timpul interviului?

A rămas pe loc, în timp ce înserarea făcea o plecăciune în fața nopții adevărate. Acum nouă luni nici măcar nu și-ar fi imaginat că avea să se gândească la lucrurile bune pe care le făcuse – și la binele care ar putea să mai fie încă în ea. Iar asta însemna că nu va permite să se lase distrusă de bârfe, fie ce-o fi.

Undeva, în lumea asta, erau și alte femei ca ea. Nu multe, dar erau. Războiul o ajutase să găsească câteva – dar cum vor putea femeile care au trăit fără război să-și găsească spiritele înrudite?

A zâmbit, pentru că în mintea ei lua naștere o imagine precum acele *petites gravures* pe care le avea Dior, alcătuită din cuvinte, imagini, încurajări și sfaturi. O revistă, poate. Dar nu ca *Harper's Bazaar*. Nu ca *Vogue*. Nu știa precis cum va fi, dar va fi a ei – și va fi pentru toate femeile ca ea, de acum și din viitor.

Până atunci, datoria ei față de sine era să încheie, în sfârșit, ceea ce începuse într-o cameră banală din Washington, în urmă cu cinci ani.

La Ritz, a trecut pe lângă Carmel și Christian Bérard în Micul Bar. Ochii lor străluceau de alcool sau de opiacee și de răutate, insensibili la frumusețea încăperii, a paharelor de cristal și a felului în care lumina atingea sticlele de șampanie și le transforma în aur, amândoi disperați să fugă de viață și să cadă în amorțeala pe care o luau drept bucurie.

S-a dus la Frank și i-a spus:

— E momentul. Poți să-i spui unuia dintre băieți să-i șoptească lui Becky că stau în apartamentul domnului March senior? Și poți să faci asta mâine seară? Asta i-ar da ei timp să-l anunțe pe Anthony că știe ce se întâmplă.

— Ești sigură că știi ce faci?

Ea a zâmbit. Într-un anumit fel, fusese mai simplu când era în BSS, pentru că banii și resursele erau aproape infinite. Dar prietenii și cunoștințele se dovedeau a fi bunul cel mai de preț, depășind într-un fel latura materială.

— Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama, dar da, știu ce fac.

Anthony a avut impresia că sunt șanse mari ca ea să îl ucidă. Dar mai întâi avea de gând să savureze momentul. S-a uitat la ceas. Puțin după ora șapte dimineața. A bătut iar la ușă.

Ușa s-a dat de perete. Alix, desculță și într-o ținută foarte neobișnuită și sexy – o pijama? – s-a uitat la el. Indiferent ce era – niște pantaloni roșcați care erau prinși cumva de bluza care îi lăsa libere brațele lungi – piesa aceea de vestimentație îi făcea părul să se aprindă ca focul, aprinzând în același timp și în el o flacără.

Ea a clipit și s-a frecat la ochi. El a zâmbit.

— O, Doamne, îmi plătești cu aceeași monedă, așa este? a spus ea, intrând după el, și apoi trântindu-se pe canapea.

— Știu că îți plac mult diminețile.

S-a așezat pe sofaua de vizavi de ea și și-a aprins o țigară, zâmbind în continuare.

— Și știu că vei evita să-mi dai un răspuns în privința interviului, așa că am venit să mi-l iau singur. Am comandat cafea, evident.

Alix a căscat de i-au trosnit fălcile.

— OK, sunt îngrozitoare. Acum poți să pleci, am înțeles.

— Dar nu am primit răspunsul.

— Nu e nimeni interesat de un interviu cu mine.

Așa i s-a părut lui că a spus.

S-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi și cu mâinile împreunate, pentru că voia ca ea să-l asculte.

— Carmel Snow mi-a dat ideea. M-am gândit la faptul că o americancă e singura responsabilă de ceea ce poartă aproape toate celelalte americance. Cine altcineva – care bărbat – mai are o astfel de putere? Așa că m-am decis să fac o serie de interviuri cu diverse femei care, într-un fel sau altul, modelează lumea. Când am întrebat-o dacă pot s-o intervievez, ea mi-a spus că și tu ar trebui să fii printre acele femei, dat fiind că ești responsabilă pentru ceea ce poartă aproape tot Parisul și jumătate din America. Carmel nu a fost de acord să îmi dea interviu decât dacă îmi dai și tu, așadar...

A ridicat din umăr nonșalant.

— Nu cred că vrei să pierd interviul cu Carmel și să distrug șansa tuturor să afle mai multe despre fosta ta șefă și amică, nu?

Alix a început să râdă.

— Am fost învinsă la puncte, așa-i?

— Nu am vrut să spun asta...

A încercat să nu zâmbească, dar i-a fost imposibil. Râsul ei era al naibii de contagios.

— Ba da, asta ai făcut, a spus ea, râzând în continuare. Și știi ceva? Ieri mă gândeam la ce aș putea să fac când...

S-a oprit și a părut că își regândește cuvintele.

— Poate sunt nebună, dar mă gândesc să fac o revistă care să aibă drept public fetele orfane și sărace, care poartă pantaloni în bar, uită să se căsătorească, sunt al naibii de încăpățânate și chiar le place să lucreze. După cum îți dai

seama, va avea garantat cam vreo trei cititori, dar tot o s-o fac. Și poate interviul ăsta e punctul perfect de plecare pentru a începe să vorbim despre genul de lucruri pe care acele trei fete ar vrea să le audă.

El ar fi trebuit să audă, dar nu era amuzant. Era perfect – doar că el știa exact care sunt celelalte două femei încăpățânate și independente ca ea: Esmée și Fortunée. Lumea trebuia să facă o mulțime de schimbări, se gândea el, și ăsta era poate unul dintre modurile de a începe.

Înainte să poată spună ceva, ea a adăugat foarte încet:

— Luni plec la New York cu Dior. O să fiu plecată două luni. Așa că trebuie să se întâmple înainte de asta. Becky o să afle în seara asta că stau aici. Până diseară, Frank o să aibă ochi peste tot în Ritz.

Era foarte tentant să tragă o înjurătură obscenă. A expirat lung, în timp ce mintea lui încerca să găsească un punct de sprijin în situația aceea periculoasă și necunoscută.

— Tot ne mai rămân vreo două zile. N-o să vină după tine la cinci minute după ce află unde ești. Va dori să aibă un plan solid. Iar Fortunée are niște informații despre un tip care l-a cunoscut la un moment dat pe Weber – așa că poate aflăm ce motivație a avut atunci.

Părea că se aruncă inutil atâtea monede într-o fântână, cu speranța că una dintre ele le va împlini dorința.

— Nu ți se pare că pierzi timpul cu interviul meu, când nu îl vei putea publica decât după ce se va întâmpla treaba cu *La Voce*? a spus ea atunci, ca și cum timpul lui Anthony era cumva mai important decât faptul că nazistul află unde stă.

Nu a răspuns imediat. Nu a putut, când el nu își dorea decât s-o urce într-o mașină, s-o ducă în cel mai apropiat port, și de acolo să ia amândoi un vapor care să-i ducă undeva departe de naziști și de trecut. Dar expresia de pe fața ei i-a spus că ea îl va înfrunta pe *La Voce* orice ar fi, iar el nu putea face nimic.

Decât să fie acolo când se întâmpla asta.

A prins o altă țigară și, în final, ea s-a uitat la el cu ochii verzi foarte serioși și cu durerea ascunsă în inima ei vizibilă în inelul de obsidian negru care înconjura irisul verde.

Așa că el i-a spus care era cealaltă motivație a lui, că nu era vorba doar de obținerea unui interviu cu Carmel.

— Trebuie să cred că totul va merge bine, i-a spus el. Așa că am un plan pentru un viitor în care *La Voce* nu mai e și în care pot publica un interviu cu tine, iar singura consecință va fi că și mai multă lume va afla cât de mult din succesul lui Dior ți se datorează ție.

A văzut cum clipește încet.

— Și eu vreau să cred asta, a spus ea.

El ar fi vrut să-i promită că se va întâmpla *sigur,* că va face el în așa fel încât să se întâmple. Pentru ea. Demersul ăsta nici măcar nu era pentru el, nu *mai* era.

— O să-ți dau interviul, a spus ea atunci, și el a avut impresia că erau șanse mari ca toți atomii din ființa lui să zâmbească cu gura până la urechi la auzul acestei vești.

De când îl făcea pe el o femeie atât de al naibii de fericit?

Dar ea era unica femeie din tot Parisul pe care nu ar atinge-o, oricât de fericit l-ar fi făcut. Îi promisese că o va trata ca pe un partener de afaceri, iar ea îi acordase în sfârșit încrederea, ar fi însemnat că el nu are deloc integritate dacă îi trăda încrederea. Așa că a stins țigara și s-a ridicat.

— Putem face mâine interviul? Pe la două, la tine în birou, să zicem?

Ea a dat din cap.

În drum spre ușă, a văzut două rochii de-ale ei așezate pe spătarul unui scaun. Acum știa destul de multe despre Alix – *Am revenit anul trecut la Paris cu fix trei costume, o bluză, o pereche de pantaloni și nicio rochie de seară,* îi spusese ea – ca să își dea seama că nu și-ar fi lăsat așa ținutele Dior fără să aibă un motiv.

— E vreo problemă cu șifonierul de aici? a întrebat el. Pot să aduc pe cineva să rezolve.

Ea a strâns din ochi, iar el se pregătea să spună – stânjenit, evident – că nu trebuie să plătească ea reparațiile, când ea a spus:

— Le vând.

— De ce naiba ai face asta?

Una dintre ele era rochia magnifică pe care o purtase la bal, și lui nu-i venea să creadă că ar

putea renunța la ea nici pentru cel mai îngrijorător motiv.

Vocea îi era foarte scăzută atunci când a spus:

— Trebuie să-i plătesc pe majordomi și pe restul angajaților de la hotel care îl pândesc pe *La Voce*. Tu o plătești pe Fortunée, așa că...

A ridicat din umeri.

— Nu voi mai avea nevoie de rochie de bal dacă mor. Mai degrabă investesc bani în supraviețuire.

— Alix.

Impulsul de a înjura era mai puternic decât înainte. Dacă i se păruse că ar fi stânjenitor să-i spună că nu trebuie să plătească reparația șifonierului din apartamentul tatălui său, acum i se părea jenant de-a dreptul. Și promisese că nu va spune nimic, dar încălcarea acestei promisiuni nu făcea rău nimănui – și poate ar fi de folos.

— Nu o plătesc pe Fortunée. Nu mai vrea să ia bani de la mine.

Ea s-a uitat la el, mută de uimire. În cele din urmă a reușit să spună:

— De ce?

— În ciuda episodului cu schița aceea, îi place să lupte pentru cei nedreptățiți.

A clipit iar lent, dar el a văzut lucirea din ochii ei înainte ca ea să o poată ascunde.

— Nu pot să le cer tuturor să facă asta pentru mine, a spus ea cu un fel de disperare. Lui Esmée. Ție. Lui Fortunée. Aveți atâtea alte lucruri de făcut.

— Dar nu tu ne ceri, Alix. Noi ne-am oferit. Pe urmă...

A zâmbit acum, pentru că își dorea să păstreze rochia și să lase naibii plata băieților, când el avea o tonă de bani inutili, care abia așteptau să fie cheltuiți.

— ... cine spune că Fortunée face asta pentru tine? Eu m-am gândit că o face pentru mine.

Ea a zâmbit, dar numai un pic, după care s-a uitat la rochii.

— Sunt doar niște rochii.

— Bine, a spus el, dându-și seama că nu poate să îi rănească orgoliul făcând altceva decât să accepte.

Dar să-l ia naiba dacă nu o va suna pe Esmée imediat după ce pleacă de aici să îi spună să-și trimită camerista să cumpere rochia pe care el i-o va da înapoi lui Alix după ce se vor termina toate astea.

Ea i-a deschis ușa, dar înainte ca el să iasă, i-a pus mâna pe braț.

— Mulțumesc, a spus ea, uitându-se țintă în podea. Credeam că o să scoți portofelul să îmi cumperi rochiile, și dacă ai fi făcut asta ar fi fost...

A ridicat iar din umeri.

— Umilitor.

Futu-i. Singurul lucru pe care și-l dorea în clipa aceea era să o strângă în brațe și s-o țină acolo. Îi știa fața, îi studiase contururile și expresiile, îi știa mâinile, felul în care se mișcau prin aer când vorbea, dar n-ar fi putut să o deseneze, să folosească altceva decât

cuvinte prin care să-i spună că îi pare rău că lumea e un loc așa de urât și că el ar face orice ca ea să nu mai simtă haosul.

— Alix, a spus el, încercând să-și stăpânească vocea și dorindu-și ca ea să-l privească în ochi, amintește-ți doar că nu ești singură.

Atunci ea chiar s-a uitat la el și pentru câteva momente durerea i-a dispărut din ochi.

— Nu. Le avem pe Esmée și pe Fortunée în grupul nostru de inadaptați. Și ne avem unul pe altul.

Felul în care rostise acele ultime cuvine le făcea să se umple cu tot ce-și dorise el vreodată. Tot restul zilei, s-a trezit cu țigara nefumată arzându-i degetele, în timp ce el se uita pe pereți și o vedea doar pe uluitoarea Alix St. Pierre, cu părul roșcat și cu ochii verzi.

CAPITOLUL 27

Ziua interviului a fost o nebunie. Mai erau trei zile până la plecarea în America, și programul turneului lui Dior încă nu era gata. Alix a întins de multe ori mâna spre telefon ca să-i spună lui Anthony că trebuie să fixeze o altă dată. Dar, dintr-o dată, s-a făcut ora două și era prea târziu să anuleze.

Abia a avut timp să elibereze marele salon de manechine, modele și de *arpettes* înainte să vină Anthony, îmbrăcat la fel cum era când îl admirase la prima venire în biroul ei, cu costum bleumarin, cămașă albă și cravată cu desene în formă de diamant. Arăta așa de bine, că i s-a strâns stomacul, și gândul acesta a făcut-o să-i fie greu să-l privească în ochi. Cum naiba să-i dea un interviu când ea nu putea nici să se uite la el?

A dat pe gât un pahar cu apă, încercând să se calmeze.

Nu a mers.

— Vom începe interviul cât timp se instalează fotografii, i-a spus Anthony, sigur pe el ca întotdeauna. Ne oprim ca să facem poze, după care continuăm. Fragmentarea interviului e bună pentru toată lumea. Dacă nu te deranjează.

Ea s-a așezat pe unul dintre delicatele scăunele *Louis Seize* pe care de obicei stăteau clienții. Anthony a făcut la fel, dar nu era bine. El era prea înalt, părea că nu se simte confortabil, și acum se simțea și ea aiurea.

— Vino cu mine.

L-a condus spre scară până la treapta ei favorită, și-a strâns rochia pe lângă ea și i-a lăsat lui locul dinspre perete, ca să-și poată rezema trupul mai solid.

— Sper că nu te deranjează traficul. Eu cred că e mai bine aici.

— Vreau să fii relaxată, o stare pe care nu am văzut-o prea des la tine – decât când ai o tartă cu ciocolată în mână. Așa că dacă trebuie să stăm pe scară...

A făcut o pauză, după care a întrebat-o:

— Înainte să începem, s-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu?

— N-am auzit ca Becky să înceapă cu bârfele. Așa că îmi închipui că deocamdată sunt OK.

— Bun.

Și-a deschis agenda și a bătut în ea cu stiloul.

— M-am gândit să începem cu începutul. Mi-ai spus că părinții tăi au murit când erai mică, dar nu mi-ai spus ce fel de oameni erau. Îți amintești de mama ta?

Alix a simțit că i se închid pleoapele și în spatele lor a apărut imaginea frumoasei ei mame, îmbrăcată într-o rochie strâmtă cu mărgeluțe, pe care și-o făcuse singură – actrița Louise Brooks o rugase pe mama lui Alix să-i facă și ei una la fel. Părinții ei făcuseră piruete

în sufrageria micului lor apartament, în seara în care Louise Brooks comandase un St. Pierre original. Alix se uitase la ei cu același nod în gât pe care îl simțea acum.

— Era întotdeauna veselă, a spus ea, și cuvintele ieșeau lent după ce a deschis ochii și a contemplat acele amintiri. Apartamentul nostru avea un singur dormitor pentru toți. Făcea ținutele care i se cereau la studio. Dar când eram eu acolo, întotdeauna zâmbea.

Anthony a ridicat ochii din agendă.

— Cred că a fost frumos, a spus el, și dacă ea nu se înșela, vocea lui era puțin nostalgică.

— Mama ta nu prea zâmbea? a presupus ea.

Anthony s-a intimidat.

— Am fost o familie obișnuită. Eram spălați și îmbrăcați de bonă și aduși în fața părinților la cinci după-masă, când fratele meu cel mai mare era studiat din cap până în picioare, fiind certat și pentru cea mai mică zgârietură de pe pantof. Fratele meu mijlociu scăpa de ceartă pentru jurnituri, dar nu scăpa de gura lor dacă nu își dădea cu părerea despre cele mai importante știri din ziua respectivă. Eu scăpam cam de toate pentru că o făceam pe mama să râdă – și dacă o făceam să râdă destul, mă mai ținea lângă ea câteva minute. Mă bucuram atât de tare că nu sunt în locul fraților mei, dar acum...

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Poate ar fi fost mai bine să fiu certat pentru jurnituri, decât să fiu iertat datorită calității mele de animator precoce.

Alix a zâmbit.

— Eu nu cred că educația asta ți-a făcut prea rău. Pantofii tăi lucesc întotdeauna, administrezi un ziar, așa că trebuie să știi care sunt cele mai importante știri, iar mie chiar îmi plac animatorii precoce.

Ecoul ultimelor ei cuvinte a răsunat ca un flirt. Ea a roșit. Anthony a urmărit cu privirea roșeața care cobora până pe piept.

— Dacă am reușit să te farmec în vreun fel, a spus el cu o voce mai răgușită decât de obicei, atunci educația mea nu a fost așa de rea.

Și atunci a avut Alix revelația că este absolut fermecată de bărbatul care stătea lângă ea pe scară.

Două croitorese au coborât râzând și le-au obturat raza vizuală. Dar Alix încă mai simțea cum tremură aerul dintre ei.

După ce acele *petites mains* au trecut, Anthony și-a dres glasul și și-a studiat din nou notițele.

— Deci povestește-mi cum ai ajuns de la copilul care și-a pierdut ambii părinți când avea treisprezece ani, la directoarea serviciului de presă al casei de modă care acum e cea mai faimoasă din Franța. Ce te-a impulsionat să muncești așa de mult, în loc să apuci calea viciilor și a eșecurilor, care era mai des întâlnită în cazul fetelor orfane din Los Angelesul anilor '30?

— Vicii am destule, după cum știi, a spus ea pe un ton degajat, dar pe urmă timbrul i s-a

schimbat. Într-o vreme mă cam copleșiseră, dar...

Anthony a desfăcut un pachet de țigări, a aprins una și i-a întins-o. Ea și-a strâns genunchii la piept și i-a cuprins cu brațele, a luat țigara și a tras din ea cu recunoștință, după care i-a dat-o înapoi, înainte de a continua.

— Când îi ești dator cuiva pentru toate... Poate că par nerecunoscătoare – familia van der Meer chiar s-a achitat de toate obligațiile când m-a luat în grija ei. Dar dacă într-un film e romantic și frumos când îi datorezi totul cuiva, în realitate stai pe o bucată de pământ subțire și transparentă, care poate fi distrusă cu un singur bobârnac, iar atunci rămâi în aer, așteptând să fii salvat. Nu puteam să trăiesc în felul acesta. Așa că nu am avut încotro și a trebuit să fac tot posibilul să îmi construiesc și să îmi modelez propria viață.

Ultimele cuvinte sunaseră atât de vehement, era în ele așa de mult din ea și toată teama ei legată de viitor, încât el putea să vadă în interiorul ei. Dar ea nu se mai temea de asta, pentru că ochii lui Anthony, mai întunecați decât îi văzuse vreodată, îi spuneau: *Povestește-mi și poate va durea mai puțin.* Și poate chiar așa era.

— Cât din asta îți notezi? a întrebat ea încet.

— Îți promit că voi respecta linia dintre Alix, persoana publică și persoana privată pe care încep să o cunosc.

I-a dat înapoi țigara, și unul dintre degetele lui a rămas ceva mai mult lipit de degetul ei, așa cum se întâmplase în noaptea aceea la Ritz.

De data asta ei i s-a strâns stomacul îngrozitor. Nu trebuia, nu putea să se îndrăgostească de Anthony March. Numai că tot ce își dorea era să-și sprijine capul de umărul lui și să-i simtă brațele în jurul ei. Să se uite în ochii lui albaștri ca noaptea și să se cufunde în ei.

— *Monsieur* March! *Quel plaisir!*

Madame Bricard s-a așezat lângă el pe neașteptate, râzând gutural și povestindu-i o anecdotă despre *chérie* Alix – cum a botezat ea toate materialele din prima colecție, de parcă ar fi fost născută în casa de modă.

Imediat ce *madame* Bricard s-a ridicat, Suzanne i-a luat locul, povestindu-i lui Anthony cum o întâlnise pe Alix înainte de război, când ea lucra în publicitate.

Abia a terminat Suzanne, că s-a așezat *madame* Carré, descriindu-i cu un aer solemn cum intra de multe ori în ateliere și le găsea pe croitorese încercând pe Alix noi modalități de prindere a mânecii sau a gulerului.

— De-asta i se potrivesc așa de bine modelele, a conchis *madame* Carré. Croitoresele îi știu măsurile pe dinafară.

— E și un mod ingenios de a-ți suplimenta garderoba, a spus Anthony, iar Alix a râs, văzând că a fost prinsă, după care și-a dat seama că fotograful stătea pe vine câteva

trepte mai jos și o fotografia râzând împreună cu Anthony.

— Aveam de gând să mă schimb...

Și-a trecut mâinile peste rochia boțită și s-a ridicat.

Anthony a dat din cap.

— OK. Terminăm întrebările mai târziu.

Alix a plecat repede și l-a găsit pe Dior în cabina de probă cu Diablesse – o rochie de lână roșie, cu fusta plisată, mânecile lungi și o centură verde-smarald, care se asorta cu ochii ei.

— Îmi place la nebunie, a spus ea, întinzând mâna să o atingă. Femeia independentă din mine ar vrea să spună că n-ar trebui să-mi mai oferi rochii, dar...

Pentru prima oară, Dior a întrerupt-o.

— Un adevărat agent de presă și-ar dori ca toate femeile frumoase din Paris să poarte rochii Dior. Pentru câteva momente sunt doar un agent de presă.

— Asta înseamnă că pentru câteva momente pot să fiu și eu designer? a întrebat ea jucăuș.

Dior a râs.

—Tu poți să-ți pui rochia. Fotograful așteaptă.

După ce și-a pus-o, Dior i-a zis:

— E un mit că roșcatele n-ar trebui să poarte roșu.

A întors-o cu fața spre oglinda în care ea a văzut că roșul acela era un superb instrument de corectură care atenua imperfecțiunile și

punea în evidență atuurile. Obrajii îi străluceau, părul îi sclipea, la fel și ochii.

— Discuția cu *monsieur* March te face și mai frumoasă, iar când spun asta nu sunt nici agent de presă, nici designer.

Dior a netezit umerii rochiei.

— O spun ca prieten.

Și ca un adevărat prieten, nu i-a dat voie să reacționeze la afirmația lui tulburătoare și s-a făcut nevăzut, ca ea să poată să se întoarcă pe palier cu niște palpitații pe care nu le examina decât ea.

Când a ajuns pe celebra scară, fotograful a fluierat admirativ, și-a luat aparatul și i-a spus lui Anthony:

— Nu mi-ai spus că e așa frumoasă.

— Vrei să spui uluitoare, a spus încet Anthony, iar când privirile lor s-au întâlnit, a fost ca și cum s-ar fi întors din nou în Piscine Deligny, la bal, când ea nu-l vedea decât pe Anthony March.

Timp de o jumătate de oră, când fotograful îi spunea să se întoarcă încoace și încolo, Alix nu și-a luat ochii de la Anthony, nu-și putea desprinde privirea de la el – păreau că sunt captivi așa dintotdeauna.

A simțit că roșește mai tare și respirația i-a accelerat. Abia dacă îl auzea pe fotograful care striga: „Frumos! Exact așa!“, aproape că nu și-a dat seama că acesta a terminat în timp record, că pleacă și îl lasă pe Anthony să termine

interviul și că ea îl duce pe Anthony în solitudinea marelui salon.

Acolo, stând față în față, i-a povestit atât de multe lucruri: despre noaptea aceea teribilă din Manhattan, când a ieșit cu Carmel în oraș și a încercat să-și înece fricile și durerile în băutură, dar erau așa de multe, încât a fost gata să se înece ea. I-a spus că din acest motiv se întorsese la Paris, și din acest motiv se străduia acum să nu bea decât un pahar. I-a povestit cum o învățase Christian ce e mândria adevărată.

I-a povestit de Matteo.

— Nu l-am sărutat pe Matteo decât o dată, a spus ea încet. A durat poate un minut, dar o să mi-l amintesc toată viața.

A ridicat din umeri.

— Poate că a fost de neuitat pentru că relația dintre mine și Matteo era imposibilă. Poate că doar ceea ce nu poți avea e atât de frumos, încât te face să te topești.

— Poate că da, a spus Anthony.

Privirea lui s-a oprit pe gâtul ei, aterizând acolo ca un sărut de după miezul nopții, făcând-o să se topească.

— Sau poate nu. Poate că în viață este uneori un moment în care primești exact ce ai crezut că vrei – și se dovedește a fi tot ce ți-ai dorit.

Un moment – unul care durase așa de mult, încât soarele coborâse pe cer și seara se instalase elegantă, îmbrăcată în damascul albastru-închis al ochilor lui Anthony. Ceea ce

începuse la ora două după-amiaza continuase până aproape de șapte seara.

Vocea lui Dior a răsunat în tăcerea strălucitoare.

— Sper că o vei descrie ca pe o stea, așa cum este.

Anthony i-a răspuns lui Dior, dar cu ochii la Alix.

— Nu există alt mod de-a o descrie.

Ea s-a apropiat de fereastră și a pus o mână pe geam, auzind vocile lor amestecându-se. Pe urmă, *le patron* a plecat și Anthony a venit lângă ea. A simțit că se apropie de el, că se apropie mult de el, de fapt, și totul în jur era deranjat și strălucitor, iar pulsul care bătea în gâtul lui era palpabil.

— Anthony, a șoptit ea, după care s-a oprit, cuvintele pierzându-se în năvala de emoții.

— Ce e? a întrebat el cu o voce mai răgușită decât o auzise ea vreodată, așa de răgușită, încât și-a dat seama că nu e doar imaginația ei.

— Pot să vin în apartamentul tău diseară, după ce terminăm aici?

— Credem că n-o să mai întrebi.

Aproape că îi era prea greu să dea din cap și să se retragă, dar a auzit că vine cineva.

— Am de făcut câteva lucruri. Vin cât pot de repede, dar s-ar putea să mai dureze vreo două ore.

— Pot să aștept, a spus el, cu un zâmbet care o făcea să se uite la gura lui, la linia obrazului lui și mai jos, acolo unde era nasturele cămășii,

un nasture pe care ar fi vrut să-l descheie mai mult decât orice.

— Alix.

Acum el îi spunea în șoaptă numele.

— Trebuie să încetezi să te mai uiți așa la mine, altfel nu am să mai pot pleca.

— Scuze, a spus ea cu un zâmbet mai larg. Dar poți fi chiar dezarmant când încerci.

— Încă nu am încercat, i-a spus și el zâmbind.

De ce tocmai în seara aceea avea așa de multe de făcut? Alix era convinsă că nu va putea să mai plece de la birou, pentru că toate documentele legate de turneul american aterizaseră pe masa ei: un milion de telegrame de peste ocean de la cumpărători, solicitări de interviuri pentru magazine și chiar pentru radio. Și doamnele Bricard, Carré și Raymond, toate emoționate pentru că îi dăduseră voie eroului lor principal să plece în trei zile, treceau mereu prin biroul lui Alix să îi amintească preferințele lui: *Are nevoie de singurătate; preferă mâncarea englezească; ai grijă că aibă întotdeauna flori proaspete în cameră.*

Încă mai erau clienți în casa de modă, în ciuda orei târzii, pentru că programările de ultim moment se aglomeraseră înainte de plecarea lui Dior – nu că el ar fi asistat vreodată la probe. Dar parcă toată lumea credea, spunea Suzanne obosită, că se închidea casa de modă dacă patronul pleaca și rămâneau doar femeile.

Alix îi dusese o cafea, pentru că știa că Suzanne nu avea timp nici să bea, nici să mănânce ceva. Dar a regretat imediat, chiar înainte să intre în cabina de probă, când și-a auzit numele rostit de o clientă care avea accentul englezesc caracteristic lui Becky Gordon.

— Se spune că stă în altă cameră, nu într-a lui, dar cine să creadă asta?

A urmat un cor de chicoteli.

Pielea lui Alix s-a răcit ca gheața, cu toate că ea lansase zvonul. Băiatul de la hotel vorbise cu Becky. Iar *La Voce* avea grijă ca Alix să afle că știe unde stă.

O altă clientă a vorbit.

— Cel puțin acum știm cum a reușit să-și permită rochia pe care a purtat-o la balul contelui. Buzunarele lui March sunt fără fund.

Becky a replicat:

— Dar amorul lui nu va fi. Niciodată nu e.

— Îmi pare rău pentru ea!

Tonul clientei nu arăta nicio urmă de simpatie.

— Face parte din oribila clasă de mijloc a femeilor. Prea independentă pentru un burghez și prea educată pentru proletar. Și prea săracă pentru un bogat. Singura ei opțiune e să devină genul de femeie cu care un bărbat se culcă, dar fără s-o ia niciodată de nevastă.

Și astfel sentința pentru ea fusese pronunțată, lucru pe care deja îl știa.

S-a retras în biroul ei cu cafeaua pentru Suzanne în mână și a stat nemișcată mult timp. Dar în scurt timp a venit o altă telegramă și și-a concentrat atenția asupra muncii, fără să se mai gândească la confruntare, la *La Voce* sau la faptul că îi era imposibil să se ducă la Anthony. Îi era greu să nu se gândească la ghemul din stomac pe care l-a avut când Anthony i-a spus: *Credeam că nu mă mai întrebi.* Îi era greu să nu audă foamea din vocea lui.

Pe urmă a ridicat brusc capul. De ce îl lăsa pe *La Voce* să-i răpească și asta? Îi răpise așa de multe, și nu avea de gând să-i dea și asta, să i-l dea pe unicul bărbat care știa cine e, care îi mângâiase mâna cu degetul și îi spusese că vrea să își facă griji pentru ea, lucru care era mult mai mult decât simplă dorință.

Și-a luat geanta și a încercat să nu se gândească la faptul că e aproape miezul nopții și că e foarte puțin probabil ca Anthony s-o fi așteptat până atunci.

Când a ajuns la ușă a ezitat. Pentru că mai era și problema întoarcerii în siguranță la Ritz. Dar în fața casei de modă, șoferul lui Dior a coborât din Citroënul decapotabil 15 Six și i-a făcut semn să se apropie. Dior trimisese înapoi mașina să o aștepte.

— *Merci, monsieur*, a șoptit ea în noapte.

A trecut pe la Micul Bar și Frank a clătinat din cap. Încă nu fusese văzut. Era în siguranță, cel puțin în noaptea aceea. A luat ascensorul și, după ce a coborât, s-a oprit. Anthony probabil dormea, probabil își imagina că se

răzgândise. Oare se simțise rănit? Sau doar ridicase din umeri?

S-a întors spre camera ei.

Ar fi putut să bată încet la ușa lui. Dacă dormea, nu l-ar fi trezit.

Nu a stat să te aștepte, și-a spus ea în timp ce se apropia, *așa că să nu fii dezamăgită.* A bătut foarte discret și a șovăit câteva secunde înainte să se întoarcă să plece, neputând să-și împiedice colțurile gurii să coboare.

— Alix.

S-a întors repede. Anthony stătea în ușă îmbrăcat cu pantaloni bleumarin de pijama și atât.

— Ai de gând să intri? a întrebat el cu o vagă notă de vulnerabilitate, de parcă întârzierea ei nu i-ar fi fost deloc indiferentă, ci l-ar fi tulburat.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Au fost așa de multe de făcut. Nu voiam să te trezesc...

— Nu dormeam. Citeam. Poți să intri. Dacă mai vrei.

S-a dat laoparte să o lase să treacă și ea s-a dus lângă fereastră.

Anthony, în celălalt capăt al camerei, a spus:

— Tu întotdeauna stai în același loc. Cel mai îndepărtat colț al camerei, ca și cum ai vrea să pleci imediat.

Ea s-a întors cu fața spre el, spre acest bărbat care îi cunoștea obiceiurile și partea întunecată din sufletul ei. Trebuia să-i spună. Chiar dacă asta avea să strice ce urma să se întâmple.

— A aflat. Becky a fost la Dior și a pălăvrăgit despre asta în cabina de probă.

Anthony s-a sprijinit cu mâinile de spătarul unui fotoliu.

— Ai un pistol, nu?

— Da. Fortunée a aflat ceva?

El a clătinat din cap.

Alix a privit spre noaptea neagră de dincolo de fereastră și a văzut lumina aurie reflectându-se în balustrade. Crengile castanilor se ridicau ca o dantelărie pe fundalul cerului catifelat, iar grațioasele balcoane curbate din piatră albă de vizavi păreau niște rochii de bal nemișcate. Parisul era incredibil de frumos câteodată. La fel și viața.

S-a întors spre Anthony și i-a zâmbit. Era timpul să nu se mai gândească la *La Voce* timp de o oră sau două.

CAPITOLUL 28

La zâmbetul ei, Anthony a făcut un pas în față. Lumina veiozei lucea pe curbura șoldurilor profilate prin pantaloni, pe mușchii brațelor și pe umbra vagă lăsată de perii mici din barbă, iar ea și-a dorit, cu o disperare care o speria de-a dreptul, să-și lipească buzele de toate acele părți ale corpului lui.

Dar... Nu s-ar fi putut preface că poate trece peste ceea ce ar fi urmat. Un bărbat ca Anthony era în stare să povestească.

A simțit că i se adâncește cuta de pe frunte și a văzut că și Anthony se încruntă drept răspuns. Trebuia ori să îi explice, ori să plece.

— O să râzi de ce am să-ți spun, a zis ea.

El a fost lângă ea într-o clipă.

— N-o să râd, a spus el cu voce joasă.

Ar fi vrut un French 75, o țigară și o tartă de ciocolată pentru curaj, dar era nevoită să-i spună fără nicio pavăză.

— Știu că nu-ți place să vorbești despre asta, dar adevărul e că tu ești mult mai experimentat decât mine. Și...

A oftat.

— M-am culcat cu Bobby o singură dată și el – nu că aș vrea să intru în detalii – dar...

A inhalat atât aer, cât și determinare, și cuvintele au curs ca un torent.

— Fusta mea era ridicată, dar nu scoasă de tot, pantalonii lui erau lăsați în jos, dar nu dezbrăcați, și totul s-a întâmplat așa. A fost singurul bărbat cu care m-am culcat înainte de război. Pe urmă, după război, când eram în Manhattan – la fel a fost și cu alții. În general, șefii mei. Nu că au fost mulți, dar întotdeauna se termina repede, într-un birou, pe întuneric și cu un minimum de haine scoase.

Oprește-te! Mâna ei a strâns pervazul, ca și cum ar fi putut-o ajuta cu ceva.

— Tot ce vreau să spun e că nimeni nu m-a văzut dezbrăcată până acum. Și...

A inspirat iar și a încheiat cu obrajii aprinși de jenă, de rușine sau de ambele.

— Nici eu nu am văzut vreun bărbat dezbrăcat. Și am senzația că ce se va întâmpla cu tine va fi altfel, și m-am gândit că ar trebui să-ți spun, pentru că poate tu ai prefera să nu mai...

A închis ochii, și rușinea o făcea să-și încleștеze degetele în pumni defensivi. *De ce* n-a putut să se prefacă, pur și simplu? Poate că el n-ar fi observat.

— Alix.

A deschis ochii foarte încet.

Anthony era chiar în fața ei și se uita la ea cu pleoapele lăsate și o privire întunecată, aceeași cu cea pe care o avusese la casa de modă, așa că a simțit că începe să respire sacadat.

Pe urmă el a cuprins-o în brațe și a tras-o spre el, astfel încât obrazul ei s-a lipit de pieptul lui și tot trupul ei a fost învăluit de trupul lui. Mâinile lui se mișcau pe spatele ei ușor, delicat, și ea a strâns ochii, pentru că acest moment de tandrețe i-a copleșit toate simțurile.

Niciodată nu mai fusese ținută așa în brațe, ca și cum ar fi fost prețioasă.

Au trecut secunde lungi în acea îmbrățișare mută. Alix abia dacă respira, nu voia să se miște și să destrame momentul frumos de nemișcare și tăcere. Dar era imposibil să nu-și dea seama că sub mâinile ei, mușchii spatelui lui erau încordați, așteptând.

Așteptând-o pe ea.

Întoarcerea rapidă a capului spre el a fost bruscă și necesară, și apoi nu a mai simțit decât fierbințeala respirației ei care a umplut un moment spațiul acela insuportabil dintre gura ei și trupul lui. Și-a plimbat buza de jos pe pieptul lui.

Mâinile lui Anthony s-au oprit pe spatele ei, și strânsoarea degetelor lui nu a mai fost chiar blândă.

— Alix.

Vocea lui era foarte răgușită.

Ea a dat capul pe spate și l-a privit.

— În noaptea asta, poți să faci ce vrei și nimic din ce nu vrei, a spus el.

Ea a zâmbit, în sfârșit.

— Nici măcar nu știu de unde să încep după o asemenea invitație.

Ochii lui Anthony s-au făcut negri.

— Poate o să încep de aici, a murmurat ea, punându-și palmele pe pieptul lui și urcând cu vârful degetelor până spre claviculă, apoi coborând cu ele spre abdomenul care era ferm și tonifiat și unde gura ei ar fi putut să petreacă ore în șir, era convinsă de asta. A depus un sărut delicat pe pieptul lui. Apoi altul. Și altul, fiecare dintre ele mai puțin delicat decât cele de dinainte.

A început să se miște în jurul lui, încet, gura în avangardă și degetele în urma ei.

— Alix.

Felul în care i-a rostit numele a făcut-o să se înfioare. Dar și-a păstrat ritmul lent, sărutându-l acum pe spate și ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă la curbura fină și apetisantă a omoplaților și la cicatricea din noaptea aceea.

A atins-o cu vârful degetului.

— Dacă nu erai așa de înalt, aș fi putut să o sărut mai bine, a spus ea, zâmbind puțin. Va trebui să amân asta până vom sta întinși.

A simțit cum mușchii lui se încordează și mai mult, ca și cum ideea de a sta întins lângă ea era un fel de chin plăcut. El a întins mâna după ea și a tras-o în fața lui.

— Ce urmează? a șoptit el.

Mâinile ei au coborât spre betelia pantalonului.

— Nu cred că ai nevoie de ăștia.

Respirația lui a fost clar întretăiată.

— Mă omori, Alix, a spus el și ea a zâmbit din nou, ridicând fața spre el și știind că el nu o va săruta, nu încă; că se reține, pentru că odată ce buzele lor aveau să se întâlnească, va fi mult prea mult și această tortură lentă și minunată va trebui să se încheie.

I-a scos pantalonii de pijama și s-a dat un pas în spate, îmboldită de un impuls de nestăpânit, și și-a plimbat ochii pe trupul lui Anthony la fel cum făcuse mai devreme cu buzele, acum fără urmă de ezitare. I-a întâlnit privirea.

— Ei bine, până și Rue Pigalle ar roși văzând asta.

El a râs.

— Ești... a început el. Nici măcar nu știu cum să închei propoziția. Ești cea mai sofisticată și în același timp cea mai puțin mondenă femeie pe care o cunosc, și nu aș schimba niciodată asta. Vino aici. Nu e corect ca tu să ai atâtea haine pe tine.

— Mi le scot eu, a spus ea. Sunt atâtea capse, că ar dura o veșnicie...

— Alix, a întrerupt-o el. Crezi am o capacitate așa de redusă de concentrare, încât să nu reziste la câteva capse? Abia așteptam să fac asta ore la rând.

Felul în care a subliniat ultimele cuvinte i-a spus că și el a așteptat cu nerăbdare venirea ei, la fel ca ea.

— De fapt, mă gândesc la asta de câteva zile. Ba chiar săptămâni.

Ea a roșit iar.

— Capsele și nasturii mei sunt ai tăi.

El și-a trecut dosul degetului peste linia obrazului ei și pe gât, până a ajuns la primul nasture, pe care l-a desfăcut încet, după care și-a plimbat vârful degetelor peste V-ul decolteului dezgolit. Și-a îndreptat atenția spre nasturele următor, și apoi spre celălalt, după care i-a desfăcut centura, s-a dat un pas în spate și și-a lăsat ochii să se plimbe pe corpul ei, cu toate că nu se vedea mai nimic: doar claviculele, sutienul și abdomenul. Cu toate acestea, el a respirat precipitat și a spus:

— N-ai idee cât îmi e de greu să nu te iau direct în pat.

— Dar am crezut că asta urmează să...

El a întrerupt-o.

— Nu. O să ne simțim mult mai bine de atât.

O, Doamne!

— Anthony...

I-a spus pentru prima oară numele de când intrase în cameră și a întins mâna spre el, fără să fie sigură că va rezista tentației de a-l săruta încă o vreme, iar senzația aceea s-a intensificat când el și-a trecut degetul peste buzele ei.

În cele din urmă rochia a fost scoasă, dar mai erau atât de multe de dat jos – corsetul, ciorapii și lenjeria intimă.

— Mi-ar plăcea să pocnesc din degete și să dispară toate.

El a zâmbit.

— Nu așa de repede.

Ceea ce era pură tachinare.

— Anthony, a spus ea din nou, și mâinile ei au urcat pe spatele lui, au venit pe piept și apoi puțin mai jos, mă înnebunești de tot.

— Crede-mă, a spus el cu buzele lipite de tâmpla ei și cu mâna în părul ei, e reciproc. Hai să ne asigurăm că suntem mai aproape de pat.

Când au ajuns în dormitor, ea s-a așezat pe marginea patului, iar el a îngenuncheat între picioarele ei, ca să-i poată desface din portjartier ciorapii de mătase, unul după altul, rulându-i pe fiecare. Pe urmă i-a prins gleznele în palme și și-a trecut degetele pe interiorul gambelor, pe genunchi și pe coapse.

Dacă nu îi scotea rapid sutienul și chiloții, în curând avea să moară. Ritmul și sunetul respirației lui, la fel ca ale ei, îi spuneau că neapărat trebuia să urmeze asta.

Dar el a ridicat doar mâna spre breteaua sutienului, atingându-i mătasea. Acum ea nu mai respira deloc, și nici el, și o bună parte din intensitatea momentului venea din felul în care vedea că se schimbă expresia lui, din trecerea de la lumină la întuneric pe care o avea în ochi și din ritmul pe care îl avea pulsul pe care i-l vedea în tâmple.

Nu mai dorise niciodată un bărbat așa cum îl dorea pe Anthony March.

— Vino aici, a spus ea într-o șoaptă aprinsă, încolăcindu-și picioarele în jurul lui, și l-a auzit cum geme, cu ochii ca niște pietre strălucitoare de lapislazuli. Trebuie să te sărut chiar acum, altfel...

După care s-a trezit în pat, cu el deasupra. Iar sărutul care a urmat a fost delicat, lent și amăgitor, cum fusese totul până atunci, iar asta a făcut-o să se arcuiască, lipindu-se de el. Ca răspuns, Anthony a sărutat-o aproape neatingând-o pe ceafă și pe gât, dar niciunul dintre săruturi nu a fost destul, și mai erau încă multe haine între ei, așa că ea a dus mâna la spate, și-a desfăcut sutienul și l-a aruncat pe jos.

Dorința din ochii lui Anthony era aproape insuportabilă.

— Nu știu cât mai pot rezista, a gemut ea.

— Păcat.

I-a zâmbit languros.

— Pentru că mai e mult.

Chiar și după ce au terminat, el nu și-a putut lua ochii de la ea, mâna lui se plimba de sus în jos pe coapsele ei, în timp ce ea îi mângâia șoldul. În mod normal, s-ar fi întins să-și ia hainele, dornic să evite momentul de după, pentru că oamenii suferă când finalul le arată că episodul respectiv nu a avut aceeași semnificație pentru toate părțile implicate. Dar el și Alix așteptaseră acest moment de câteva săptămâni, și acum el își dorea epilogul tăcut al celor întâmplate. Voia să-i privească șira spinării, partea din spate a genunchilor, curbura taliei – toate locurile ascunse și secrete care o alcătuiau pe Alix St. Pierre.

— Alix, a spus el, vrând să fie sigur. După ce mi-ai spus la început... ești OK? Am făcut destule și ești mai tăcută ca de obicei...

— Nu, nu sunt OK. Deloc.

Merde. Anthony s-a încordat.

— Iartă-mă, eu...

Pe urmă ea a zâmbit și și-a ridicat brațele deasupra capului seducător.

— Mă simt desăvârșit și glorios de împlinită. Pentru vreo jumătate de oră, poate...

Nu a putut să n-o sărute, și limba lui a atins-o pe a ei, încă flămândă. Dacă ar fi trebuit să o sărute pe Alix St. Pierre restul vieții lui, el ar fi absolut fericit.

— Nu cred că ți-am spus asta când eram la Dior, dar îți mulțumesc, a șoptit el. Pentru că mi-ai povestit de mama ta, de familia van der Meer, de Carmel și de Dior. Știu că ți-a fost greu să vorbești de unele dintre aceste lucruri. Dar mă bucur că mi le-ai spus.

— Și eu, a spus ea. Dar...

— Ce e? a întrebat-o el, punându-i mâna pe spate și trăgând-o spre el ca să elimine și spațiul acela de doi centimetri care mai rămăsese între ei.

— Asta m-a făcut să îmi dau seama că deși am vorbit despre ce ai făcut în timpul războiului, sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine.

El s-a gândit că așa era.

— Ce vrei să știi?

Și s-a gândit că pentru prima dată în viața lui, era dispus să lase pe cineva să-l întoarcă pe dos, să-i permită să înțeleagă copilăria tatuată pe oasele lui, să-i atingă cicatricile din

adolescență și să citească povestea scrisă sub pielea lui.

— Nu mi-ai spus prea multe lucruri despre tatăl tău și... În fine, când eram la bal am avut impresia că unul dintre motivele pentru care ai venit la Paris a fost că ai vrut să scapi de el.

A clătinat din cap și s-a retras, ca și cum nu ar fi fost sigură că, odată ce era goală în pat cu un bărbat, avea dreptul să-l întrebe orice.

— Sunt băgăcioasă.

El a prins-o și a tras-o lângă el.

— Nu te mișca, a murmurat el. E prea plăcut ca să pleci de aici.

Pe fața ei a apărut un zâmbet. El și-a sprijinit capul în mână, simțind că se topește când ea s-a lipit de pieptul lui.

S-a gândit cum să răspundă la întrebarea ei și s-a decis:

— După ce mi-am terminat îndatoririle în BSS, m-am întors în Manhattan. Am încercat să mă port frumos cu tata, dar...

A întins mâna spre noptieră după o țigară, felul lui obișnuit de a trage de timp.

Dar ea se uita în continuare la el, așteptând să continue.

— Vino aici, a spus el și s-a întins pe spate, i-a pus capul pe umărul lui, după care a tras din țigară și i-a dat-o ei.

A tăcut doar câteva secunde înainte să continue.

— Mă durea undeva de profiturile din publicitate, dar când ești la conducere, trebuie să te intereseze. Am avut o mulțime de discuții

cu tata în care mi-a spus lucruri de genul: *Fratele tău nu ar fi făcut asta* sau *Nu poți să fii și tu ca frații tăi?* până să-mi dau seama că trebuie să plec, altfel îi rup gâtul. Redactorul ziarului nostru în străinătate s-a angajat în altă parte la mijlocul anului trecut, și eu am fugit să preiau funcția lui în Europa. Acum vorbim poate de două ori pe an, la aniversări sau la ședințele consiliului de administrație și... E mai bine așa.

I-au răsunat în minte cuvintele lui Esmée, care spunea că la sfârșitul anului el avea să-și asume rolul de *domnul March junior* și să găsească pe cineva care să umple locul vacant de *doamnă March*, alături de el. Oare și el era ca apa, așteptând să fie turnat într-un viitor pe care îl considera a fi unic? Un viitor în care o slujbă importantă și o poziție în societate erau singurele lucruri care contau, iar o soție era o achiziție necesară – cineva care să găzduiască petreceri, să facă copii și să tolereze infidelitatea. Când a privit așa lucrurile, s-a întrebat dacă nu cumva fugise și de altceva în afară de tatăl lui atunci când venise la Paris. În viața pe care ar fi trebuit s-o aibă, se îndoia că ar fi găsit o femeie ca Alix, iar gândul acela l-a făcut să simtă și mai acut durerea din umăr.

— Chiar e mai bine pentru tatăl tău – care nu mai înțelege deloc cum va arăta viitorul acum, când doi dintre fiii lui au murit – ca unicul fiu să se înstrăineze de el? l-a întrebat Alix încet, iar el a strâns-o și mai tare, gândindu-se la fetița de treisprezece ani care se uita cum dansează părinții ei în micul apartament și

care pierduse viitorul mult așteptat odată cu moartea părinților ei.

— Uneori, când oamenii suferă, a continuat ea, nu spun ceea ce cred, pentru că e prea dureros. *Vreau să vorbesc despre frații tăi, dar nu știu cum.* Poate că ceea ce a spus tatăl tău nu avea legătură cu tine. Poate că ar fi vrut să îi răspunzi: *Știu că fratele meu nu ar fi făcut asta. El ar fi făcut asta.* Și atunci ați fi putut vorbi despre el un minut, două.

A urmat o pauză lungă după aceea, și Anthony a curmat-o doar când țigara a ars prea mult. S-a încruntat și a stins-o în scrumieră.

Alix s-a răsucit peste el, rezemându-se cu antebrațele de pieptul lui.

— Te-am supărat? l-a întrebat ea, punându-i mâna pe obraz. Nu am vrut.

— Știu, a spus el, împletindu-și degetele cu ale ei. Doar că nu m-am gândit niciodată la asta. Cu toate că primul meu impuls a fost să-ți spun într-un limbaj foarte colorat că te înșeli, impulsul de acum este să...

A șovăit.

— Dacă e cum ai spus tu înseamnă că l-am făcut pe tatăl meu să sufere foarte mult. Mă detest pentru asta.

Alix i-a dus mâna la gură și i-a sărutat-o.

— Atunci trimite-i o telegramă, scrie-i o scrisoare... Fă un gest ca să știe că ești în continuare alături de el.

— Poate o s-o fac, a spus Anthony, începând din nou să o mângâie. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, a spus ea încet.

— Apropo de asta.

A zâmbit.

— Mai sunt și alte probleme pe care vrei să mi le rezolvi?

— Da, mai sunt.

El a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Problema este, a spus ea, ridicându-se puțin mai sus, că ești prea departe.

Cealaltă problemă era că un sărut cu Alix nu era ceva care se poate termina repede, așa că sărutul s-a prelungit, a devenit mai apăsat, după care el a culcat-o pe spate și s-a urcat peste ea, iar privirea ei l-a făcut să o strângă mai tare, conștient că de data aceasta nu avea să fie lent, amăgitor și blând, ci sălbatic, pasional și perfect.

La patru dimineața, când Anthony dormea liniștit lângă ea, Alix și-a desfăcut gambele dintre picioarele lui. Ultimele ore fuseseră sublime și nu voia să le strice. Dacă pleca acum, ar fi putut să fie exact ce a fost – cea mai uimitoare noapte pe care a avut-o. Nu se aștepta la nimic din partea lui Anthony, știa că ea este o simplă distracție din drumul lui spre viața de adult. Deși, s-a gândit ea cu regret, avea să-i fie foarte greu să se mai culce cu cineva după ce s-a întâmplat cu el.

Și mai greu avea să-i fie să pretindă că nu îi păsa.

Cea mai bună variantă de distragere a atenției era să se ducă la serviciu, cu toate că

era sâmbătă. Putea să se asigure că totul e pus la punct pentru plecarea de luni și poate așa ar fi reușit să nu se mai gândească o oră sau două la momentul când avea să apară *La Voce*.

Pe la prânz a sunat telefonul.

— Nu pot să intru în casa de modă din cauza schiței furate, a spus o voce. Sunt în cabina telefonică de pe stradă.

— Fortunée?

— Nu, Maria Antoaneta.

Alix a preferat să-i ignore sarcasmul.

— Un minut.

Fiind sâmbătă, nu era prea multă lume pe acolo, așa că a fost relativ simplu să o strecoare clandestin în biroul ei.

— A plecat, a spus Fortunée, studiind sticlele de coniac pe care le avea Alix, și turnându-și un pahar.

— Anthony?

Vocea lui Alix era vizibil șocată.

Fortunée a rânjit.

— *Monsieur* March e la birou. Vorbesc despre pista pe care o găsisem, omul despre care am crezut că ar putea să-mi spună câte ceva despre *La Voce*.

—Fir-ar. Dă-mi aia.

A arătat spre paharul ei.

Fortunée i l-a dat cu regret.

— Probabil nu mai vrei să auzi alte vești proaste, dar nu mai am nicio pistă. Nu cred că mai am vreo cale prin care să te ajut să afli motivația lui Weber.

I-a luat înapoi paharul și a terminat băutura.

— Stai puțin.

Alix s-a străduit să-i arate că toată atenția ei era îndreptată asupra lui Fortunée.

— Îți mulțumesc. Sincer. Ai făcut mai mult decât trebuia și n-am să uit. Dacă vreodată voi putea să fac ceva pentru tine, să-mi spui.

— Ai fi bună de o *grande horizontale*. Și aș avea nevoie de o roșcată dacă îmi voi deschide vreodată un local.

— Niciodată nu aș..., a izbucnit Alix, dar pe urmă a văzut că Fortunée zâmbește și a început să râdă.

A râs și Fortunée.

— S-ar putea să îmi lipsești, știi? a spus ea după ce și-a revenit. N-am avut niciodată frați adevărați, dar am avut norocul să cunosc câțiva oameni care s-au purtat cu mine mai frumos decât niște rude.

— Păi, ascultă aici, că e unicul lucru sentimental pe care ți-l voi spune vreodată. *Monsieur* March știe că fac orice pentru el. Așa că ai face bine să nu-l faci să sufere. Atunci o să mă supăr și nu sunt prea drăguță când mă supăr.

Alix a început să-și răsucească un nasture cu un gest cam violent.

— Am o bănuială că e mai probabil să fie invers, a spus ea foarte încet.

Fortunée a oftat.

— E mult mai simplu să nu-i dai unui bărbat sentimentele tale, la dracu', a fost sfatul ei înainte de plecare, dat aproape cu blândețe.

— Știu, a șoptit Alix în camera goală, aducându-și aminte cuvintele pe care i le spusese Mary cu aproape cinci ani în urmă. *Puterea e opusul iubirii.* Și în clipa aceea Alix nu era în stare să facă nimic în privința sentimentelor pe care le avea pentru Anthony. Erau inexorabile – iar asta era în același timp amețitor și catastrofal.

Dar – puterea este opusul iubirii. *Mon Dieu.*

Fac orice pentru el, îi spusese Fortunée. Și *ce ești tu capabilă să-i faci unui om care se poartă fără milă cu cineva drag ție?* o întrebase *La Voce*. La vremea aceea se întrebase dacă era mai mult decât o întrebare. Acum știa că era ultima piesă din puzzle.

L-a sunat imediat pe Anthony la birou. *Te rog să fii acolo.* A răspuns o femeie care i-a spus că Anthony e într-o ședință. Peste o hărmălaie de voci, l-a auzit pe Anthony întrebând iritat:

— *Qui est-ce?*

— *Mademoiselle* St. Pierre.

Vocea lui Anthony s-a auzit pe fir.

— Alix?

— Mi se pare că ești ocupat. Pot să revin. Dar...

Vorbea atât de repede, că era incoerentă.

— Stai puțin. Sunt vreo zece oameni la mine în birou– azi, la Paris, are loc Conferința de Cooperare Economică Europeană și trebuie să acoperim subiectul, dar pot să lipsesc un minut, a explicat el. Ce s-a întâmplat?

— *La Voce*, a spus ea, încercând să se exprime logic. Ți-am spus că am avut impresia

că îl voia pe Matteo. Acum știu că așa a fost. Nu știu precis ce a făcut Matteo, dar cred că a avut legătură cu o persoană la care *La Voce* ținea – poate un frate, nu era genul de bărbat care să aibă o iubită. Mi-a spus odată ceva de genul că trebuie să aflăm ce am fi în stare să facem cuiva care e crud cu o persoană dragă. Și din felul în care a spus-o, nu erau simple cuvinte. Știu că pare o aiureală, și eu tot turui, dar...

A auzit pe cineva care strigă: *Monsieur!* Anthony i-a spus să aștepte, apoi a revenit la ea și și-a cerut scuze.

— Știi că noi am avut agenți infiltrați în grupurile de partizani, a spus el repede cu voce scăzută, fiind clar că nu vrea să audă cineva din cameră. Le-am telegrafiat tuturor, și unul dintre ei mi-a spus o poveste despre un ostatic german – fratele cuiva cu funcție înaltă din subordinea lui Wolff – care a fost înjunghiat mortal de un partizan chiar înainte să vii tu la mine cu Operațiunea Lycaon. Persoana cu care Fortunée încerca să vorbească era un nazist care a fost luat ostatic odată cu bărbatul acela. Ea voia să încerce să-l facă pe nazistul acela să-i spună ceva despre omul care a fost înjunghiat mortal. Și eventual...

— Era fratele lui Weber, și el a pus la cale Lycaon ca să se răzbune, a spus ea foarte încet. Iar Matteo era...

Nu a putut să o spună.

— Cel care l-a ucis, a completat Anthony în locul ei.

— Ei, a făcut ea cu vocea gâtuită, știind acum sigur că i-a oferit lui *La Voce* nu doar trupul lui Matteo, ci și sufletul lui, acum avem motivația pe care o voiam. Dar nu mi se pare deloc...

O victorie.

Cum putea să termine propoziția, când simțea și acum că o sfâșie iubirea tristă dintre ea și Matteo?

— Alix.

Vocea lui Anthony era ca o mângâiere blândă pe obraz.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Dar asta nu-l ajută pe Matteo. Nimic nu-l mai ajută.

Amintirea. Un lucru atât de copleșitor. Simțea și acum mirosul pe care îl avea Milano în '45 – praf, incendii și sarea milioanelor de lacrimi. Auzea și acum liniștea mormântală întreruptă de prăbușirea neașteptată a unui zid. Zgârieturile simțite pe obraz de la barba aspră a lui Matteo. Șoapta lui aproape neauzită: *Te iubesc, Alix.*

Cotul ei era sprijinit de birou, fața ascunsă în palmă și un milion de lacrimi curgeau nestăpânite.

— Îmi pare rău, Matteo, a plâns ea.

Putea să spună asta în fiecare zi și tot nu ar fi fost de ajuns.

Munca, și-a spus ea mult timp după aceea. Doar ea putea să alunge amintirea. Dar, uite, chiar acolo, pe jos, era un cocoloș de hârtie

care nu nimerise în coșul de gunoi. Încă îi mai scria lui Lillie. Ceea ce însemna că nu exista nimic care să alunge amintirile.

Poate că era ceva. Amintirile frumoase. Cele prețioase. Pentru că nu-și putea permite să se lase doborâtă. Trebuia să rămână puternică suficient cât să poată duce la bun sfârșit singurul lucru pe care-l mai putea face pentru Matteo.

Și avea amintiri noi și prețioase – tocmai își făcuse una noaptea trecută. *Gândește-te la asta acum,* s-a îndemnat ea. *Folosește-te de ea ca să te concentrezi asupra prezentului.*

Anthony, atingerea buzelor lui pe tot corpul ei. Atingerea buzelor ei pe tot corpul lui. Dar și conștiința faptului că probabil asta nu se va mai întâmpla niciodată. Peste două zile pleca la New York. Iar confruntarea cu *La Voce* avea să elimine orice moment de pasiune.

— Ești așa de aprinsă la față! Vrei un pic de aer? a întrebat-o Suzanne, intrând pe neașteptate în cameră ca să se schimbe pentru aperitive.

După care:

— Cum a mers interviul cu *monsieur* March? de parcă observația de dinainte nu avea nicio legătură cu întrebarea care a urmat.

— Bine, a spus Alix, dar simțea și ea că e aprinsă la față.

Suzanne a început să-și descheie jacheta.

— *Chérie*, a spus ea. Știu că tu crezi că nu poți avea asta, a arătat cu mâna în jur, plus o poveste de dragoste până la adânci bătrânețe.

Dar nu tăia bobocul înainte să înflorească doar pentru că tu crezi că gerul de mâine îl va distruge oricum. Așteaptă să vezi ce se întâmplă.

— Nu știu dacă metaforele botanice sunt punctul tău forte, a spus Alix. Anthony March nu e bărbatul care să stea până la adânci bătrâneți cu o femeie ca mine. Bărbații bogați care moștenesc ziare au nevoie de femei care să le facă viața mai ușoară, nu mai complicată.

Suzanne a oftat, punându-și rochia de cocktail și i-a făcut semn lui Alix să vină să o ajute să și-o încheie.

— Asta îi trebuie lui Anthony și tuturor celor ca el. Dar s-ar putea să nu fie și ce-și dorește.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Eu am mare încredere în *monsieur* March. Poate mai mult decât are el însuși.

Pe urmă și-a reaplicat rujul și a ieșit din birou.

Alix a clătinat din cap. Suzanne ar fi trebuit să știe că nu vorbea de o lume în care chiar conta ce-și doresc oamenii. În mod sigur nu era așa, nu când erai femeie. Trebuia să nu se mai gândească la Anthony, altfel nu va face decât să împlinească predicția pe care i-o făcuse lui Fortunée – *Am o bănuială că e mai probabil să fie invers.*

CAPITOLUL 29

La Ritz, a trecut pe la Frank, care și de data asta a clătinat din cap. Atunci, mâine. Evident că *La Voce* a aflat – de la Becky – că Alix avea să plece la New York, și evident că voia să aștepte până în ultimul și cel mai chinuitor minut. Exact asta făcuse când au plecat oamenii pe munte în '45.

Când ascensorul a ajuns la etajul trei, a ieșit și a luat-o spre stânga, către camera ei. Din față s-a auzit o mișcare. A înlemnit.

Pistolul era în geantă. A băgat mâna să-l apuce și a făcut câțiva pași încet, fără zgomot.

Dar era Anthony, care se plimba prin fața ușii ei, fumând o țigară.

Ea s-a oprit brusc și a încercat să-și amintească să respire.

— Hei, a spus el, uitându-se în ochii ei, și asta a fost.

Au pornit unul spre celălalt în același timp, mâna ei a urcat pe obrazul lui, mâna lui a prins-o de șold și a tras-o spre el, sărutând-o mai apăsat, mai dornic și mai pasional decât își amintea că fusese seara trecută.

— Nu pot să mi te scot din cap, s-a retras el puțin, doar cât să spună asta.

Ea a deschis ușa și s-au năpustit amândoi în cameră, s-au lipit de perete și ea l-a tras mai aproape, așteptându-se să se întâmple chiar acolo, repede și pe jumătate dezbrăcați, pentru că i se părea imposibil să mai aștepte.

Dar Anthony a clătinat din cap și apoi a spus:

— Te vreau dezbrăcată de fiecare dată.

După care a adăugat:

— Nu am vrut să sune ca o pretenție.

Ea a râs.

— Nu mă deranjează să ai astfel de pretenții. Și m-ai scutit să spun eu asta.

— Ce facem, Anthony? l-a întrebat Alix mai târziu, când stăteau întinși în pat, el ținând-o cu spatele lipit de pieptul lui și mângâindu-i șoldul, iar ea ținându-l de mână.

— Ne reparăm, a spus el, și ea i-a simțit zâmbetul din voce.

— Știi la ce mă refer, a spus ea foarte încet.

A urmat o pauză.

— Știu la ce te referi.

Dar care era răspunsul la întrebare?

— Alix, a spus el. Dacă începem să vorbim despre asta trebuie să îți văd fața.

Ea s-a întors, iar Anthony și-a sprijinit capul în mână, în timp ce cu cealaltă continua să o mângâie.

— Spune-mi de ce, a întrebat-o el cu o vocea ca o mângâiere moale de catifea, după ce a murit Bobby și te-ai întors la New York, n-ai mai avut nicio relație serioasă. Presupun că nu ai avut, dat fiind ce mi-ai spus aseară. Dar nu pot să înțeleg. Ești *superbă*. Nu numai asta. Mă

faci să râd mai mult decât a reușit vreodată cineva să o facă. Ești inteligentă, loială și altruistă și dacă i-ai oferi unui bărbat doar un sfert din ce mi-ai oferit mie aseară, nu văd cum te-ar mai lăsa să te dai jos din pat.

— Îmi trebuie o țigară, a spus Alix, întorcându-se pe spate și regretând că a deschis discuția. Motivele ei erau legate de lucruri pe care niciun bărbat nu le înțelegeau.

Poate Carmel înțelegea. Leacul ei era suficient alcool cât să-i conserve sufletul. Și Mary înțelegea. Alix nu vedea acum în fața ochilor decât chipul lui Mary, când i-a spus că soțul ei o bate și că lui Dulles îi plăcea ca, înainte de ședințe, să o înghesuie într-o cameră pentru o partidă rapidă de sex. Cine era lângă Mary, să o susțină?

În tăcerea așternută din cauza ezitării ei, Anthony a aprins două țigări, după care i-a dat și ei una.

— Am bănuiala că o să vrei una doar pentru tine, a spus el și a venit mai aproape, eliminând distanța care apăruse între ei când se întorsese ea pe spate.

Ea a tras adânc în piept și a privit fumul care se ridica în aer, precum speranțele și visele, dispărând înainte să ajungă în cel mai înalt punct din cameră.

— Trebuie să înțelegi, a spus ea cu poticniri, cum e să fii femeie. Este...

Cum să îi explice?

A încercat din nou.

— Tu știi că indiferent de cât de mult câștigă, o femeie trebuie să aducă un bărbat să semneze alături de ea dacă vrea să ia un împrumut de la bancă? Trebuie să obții permisiunea soțului pentru a continua să lucrezi, asta dacă nu te concediază mai întâi șeful. Nu e un lucru obișnuit să lucrezi după ce te căsătorești, decât dacă ești bogată, cum e Suzanne și „ocupația" ta e văzută doar ca o bârfă cu alte femei bogate. Carmel e cealaltă excepție importantă de la regulă, dar...

Alix a ridicat din umeri.

— Nu-și vede soțul niciodată. Abia dacă și-a văzut copiii când erau mici. Tot ce vede este fundul paharului gol, și asta doar o secundă, înainte să îl umple iar.

I-a căzut scrum din țigară pe cearșaf și ea a înjurat, împrăștiindu-l. Anthony încerca să-i caute ochii, dar ea se tot uita în altă parte.

Altă tentativă de răspuns.

— Din momentul în care am revenit la New York, în '45, am evitat intimitatea pentru că asta ar fi însemnat să mă confrunt cu lucrurile la care ar fi trebuit să renunț și nu puteam. Dacă aș fi fost căsătorită, nu aș mai fi asistat la prima prezentare de modă făcută de Dior, știind că am contribuit și eu puțin la ea. Nu m-aș mai fi plimbat pe Rue de la Paix să văd că din două rochii, una este fie Dior, fie influențată de Dior, și să știu că am contribuit și eu. În loc de asta, m-aș fi plimbat de colo-colo într-un apartament dintr-o zonă drăguță a

orașului, așteptând disperată să sune soneria, ca să am și eu ceva de făcut.

Mâna lui Anthony o strângea acum aproape dureros, dar asta și voia – să simtă că o ascultă.

— Se gândește cineva vreodată, a continuat ea, că bărbații care stăteau în munți, în Italia, ar fi murit cu toții fără *staffette*, care le aduceau mâncare, haine și mesaje? La fel cum toți bărbații de azi n-ar putea să facă nimic fără femeile care organizează acasă petreceri, se ocupă de copii, de gospodărie și de relațiile sociale care sprijină afacerile lor. Noi facem ca lumea să fie posibilă – dar lumea face ca pentru noi aproape totul să fie imposibil. În timpul războiului, pe stradă, unul din două afișe era cu o femeie care lucrează, sub cuvintele: *Poți să o faci!* Și chiar am făcut-o. Dar acum deschizi o revistă și, în toate fotografiile, femeia e în bucătărie. Nu ne vrea nimeni pentru altceva în afara treburilor gospodărești sau ca decor, acum, că războiul s-a terminat.

A tras furioasă din țigară și a lăsat fumul să îi intre în ochi, ca să pună pe seama lui umezeala lor. Faptul că spunea aceste lucruri cu glas tare nu schimba nimic. Dar s-a simțit brusc al naibii de furioasă, așa că a spus-o oricum.

— Dacă m-aș căsători și aș avea o fată? Ce ar trebui să-i spun? *Da, draga mea, munca și succesul de la serviciu te fac să te simți împlinită, așa cum puține lucruri reușesc, așa că visează și îndrăznește să faci ce vrei.* Dar pe urmă ar trebui să-i spun: *Ah, scuze, am uitat să spun că atunci*

când te căsătorești, trebuie să-ți bagi visul într-o cutie și să nu îl mai scoți de acolo, pentru că ar fi mult prea dureros să-ți amintești cum ai fost. Așa că nici măcar nu știu dacă vreau copii, pentru că nu vreau să spun astfel de lucruri unui om drag.

A simțit că îi curg lacrimile pe obraji și le-a șters furioasă, apoi a ridicat mâna să-l oprească pe Anthony, care se apropiase să-i spună ceva, dar dacă l-ar fi lăsat, probabil că ar fi început să plângă de-a binelea. Și dacă și-ar fi dat voie să plângă, cum s-ar mai fi oprit?

— O femeie poate fi ușor distrusă de un bărbat, Anthony, a spus ea cu o voce atât de subțire, încât părea aproape transparentă, oboseala s-a instalat în ea când a revenit de unde plecase. Cu toate că Lillie și mama ei nu au fost vinovate de faptul că tatăl ei a pierdut toți banii, și ele au pierdut tot. Nu aveau bani puși deoparte pentru că o femeie căsătorită nu are voie să aibă cont bancar pe numele ei.

A strivit țigara în scrumieră, răsucindu-se ușor, astfel încât următoarele cuvinte le-a rostit cu capul întors.

— Necăsătorită, banii și greșelile sunt doar ale mele. Ca femeie, lumea e plină de porți, de uși închise și de bariere, iar căsătoria nu face decât să le înmulțească. Așa că am ajuns să fiu femeia cu care nimeni nu vrea să aibă o relație, darămite cu care să se căsătorească. Roșcata vocală, obsedată de muncă și care se îmbracă în pantaloni, străduindu-se să nu se lase doborâtă de vicii precum Carmel, și căreia

nu îi mai rămân decât întâlniri fugitive prin colțuri întunecate, care nu rezolvă nimic și care te fac doar să plângi.

A fost sugrumată de toate nedreptățile pe care nu le putea îndrepta, și de disperare.

— Alix, a spus Anthony.

A venit deasupra ei și a sărutat-o pe frunte atât de delicat, încât durerea simțită în gât a devenit insuportabilă și lacrimile prea multe ca să mai poată fi reținute în ochi.

— Te rog, uită-te la mine, a spus el. Știu că nu vrei, pentru că ești supărată, dar te rog.

A mângâiat-o pe păr, ținând mâna cealaltă lipită de corpul ei, iar ea a cedat și s-a uitat până la urmă la el.

— Mă uit la tine, a șoptit el, la părul tău incredibil de roșu revărsat pe pernă, la ochii tăi umezi, pentru că nu vrei să plângi în fața mea și îmi vine mie să plâng gândindu-mă la ce ți s-ar putea întâmpla în viitor. E imposibil să ajungi să stai închisă în casa cuiva, pregătind petreceri. Tu ești *spectaculoasă*. Lumea are nevoie de oameni ca tine în ea, nu închisă într-un apartament din Manhattan, cu regretele ascunse sub un zâmbet de amfitrioană. Îmi imaginez toate lucrurile care nu s-ar întâmpla dacă nu ai fi tu acolo să le faci să se întâmple și nu e un viitor pe care să mi-l doresc.

Era atâta compasiune în vocea lui, și așa de neașteptată, încât gâtul i s-a mai relaxat puțin și i-a dat curajul să spună și ultimul lucru.

— Uneori mă întreb, a început ea, poticnindu-se, ce voi regreta mai mult când voi avea șaptezeci de ani și voi fi singură. Voi regreta singurătatea, lipsa soțului și a copiilor – voi regreta că nu mă pot întoarce în timp, să îmi spun mie, cea de acum, să mă căsătoresc cu oricine mă vrea și să dobândesc viața pe care ar trebui să o am? Sau atunci când voi avea șaptezeci de ani, patru copii și cincisprezece nepoți și voi fi găzduit câte trei petreceri pe săptămână timp de patruzeci de ani, voi vrea să ies în ușă și să strig la mine, cea de acum, să nu mă căsătoresc niciodată? Cum aș putea să știu dacă merită să renunț la familie, când eu nu am avut niciodată o familie adevărată? Cum aș putea să știu pe ce ar trebui să pun mai mult preț, când multe dintre lucrurile de preț nu le-am avut niciodată?

Atât de multe întrebări fără răspuns. Nu, nu fără răspuns. De neîntrebat. Pentru că o femeie nu trebuia să ceară sau să viseze – trebuia să se supună. Și să stea naibii acasă.

Anthony se încruntase, de parcă ar fi căutat să-i răspundă, oferindu-i astfel cel mai de preț cadou.

— Lucrurile se schimbă, Alix. Tu știi asta. Vreau să spun, acum vreo douăzeci și cinci de ani femeile nu aveau dreptul să voteze. Dar acum îl au. Așa că...

S-a poticnit și apoi a întins mâna să-i șteargă lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Eu cred, a șoptit ea, știind că a ajuns la final cu cuvintele pe care putea să le spună fără să izbucnească în hohote, că o femeie singură nu poate să realinieze planetele ca să modifice viitorul deja scris pentru femeile de azi. Ce va fi peste douăzeci de ani e deja stabilit, pentru că bărbații de azi – cei care iau deciziile – au crescut în această lume. Și ei vor încerca să o păstreze așa, orice ar fi.

— Îmi pare rău, Alix, a spus el. Mi-aș dori să...

Înainte ca el să continue, ea l-a sărutat, pentru că în clipa aceea simțea nevoia de intimitate, așa cum niciodată nu simțise, nu dorise sau nu înțelesese. Sărutul a fost lent, apăsat și trist, iar el îi ținea obrajii în palme și îi prindea lacrimile.

Anthony March, s-a gândit ea deodată, ar fi un soț devotat dacă și-ar găsi femeia potrivită – și gândul acela era dulce-amar. Voia asta pentru el, voia să aibă viitorul acela, în loc de viitorul în care se căsătorea cu o femeie care se potrivea bine cu viața lui, dar nu se potrivea cu el – o femeie de care să se plictisească după un an și un bărbat care să flirteze cu vânzătoarea în timp ce soția și amanta lui făceau cumpărături la Dior. Nu avea să-și găsească soția dacă Alix îi ocupa locul în pat.

Și tot ce ar fi găsit ea, dacă ar fi rămas acolo, ar fi fost lucruri care ar fi transformat-o într-o persoană așa cum nu voia să fie. Vocea lui Mary striga la ea din trecut, repetându-i povestea cu Dulles, care dădea buzna peste ea

ca să-și limpezească mintea: *Dar,* îi spunea el, *te vreau. Trebuia să fie o ofertă suficient de bună. Neapărat. Am acceptat-o,* îi spusese Mary.

Dar Alix nu ar fi acceptat să fie pur și simplu vrută.

— Anthony, a spus ea, oprind cu regret sărutul acela în care era ușor să te pierzi. Nu putem să mai facem asta.

El a încleștat fălcile.

— *Eu* nu mai pot s-o fac, a precizat ea. Lumea vorbește – deja a început să vorbească, grație lui Becky – și vorbește despre femeia nemăritată dintr-o astfel de relație. Nimic din ceea ce voi face nu va mai fi bun sau profesionist, pentru că voi fi considerată amanta ta, și toată lumea știe care este unicul lucru la care se pricepe o amantă. Așa că relația noastră, indiferent ce fel este, trebuie să se termine acum.

Mâinile care îi strângeau lui spatele spuneau altceva decât cuvintele ei. Mâinile ei spuneau la ce-i tânjește inima, adică să rămână acolo pentru totdeauna. Dar inima, așa cum aflase în Italia, nu putea să fie decât sfâșiată.

Anthony și-a lipit fruntea de fruntea ei câteva momente lungi. Tăcerea lui i-a arătat că a înțeles ce i-a spus. Că ea nu se potrivea – nu putea să se potrivească – în viața pe care el și toți bărbații ca el fuseseră condiționați să o creadă singura variantă. Iar ea îi era recunoscătoare că nu-i face promisiuni false, că nu se preface că peste câteva luni nu avea să se întoarcă în Manhattan să-și preia rolul de

patron al unui imperiu mediatic și să se căsătorească cu o femeie care își dorea în schimb doar o casă mare, o garderobă luxoasă și discreție.

— Bine, a spus el într-un târziu.

Dar felul în care îi strângea șoldurile spunea că nu, nu e deloc bine.

Dar trebuia să fie.

Singurul lui răspuns a fost un alt sărut dulce-amar și plin de promisiunea că dacă aceea era ultima oară când mai erau amândoi în pat, avea să fie ceva magnific.

Au făcut din nou dragoste cu aceeași tandrețe, degetele lui Anthony mișcându-se pe pielea ei ca niște pene, de pe frunte până pe degetele de la picioare, în timp ce îi șoptea: *Spune-mi ce îți place, spune-mi ce vrei*, iar tot corpul ei răspundea la intensitatea cu care fuseseră rostite cuvintele printr-un cutremur, și a murmurat la urechea lui: *Sărută-mă peste tot.*

Iar el a sărutat-o, și buzele lui copiau mișcările mâinilor, atingerea lor senzuală nu rămânea prea mult în același loc, până când a rămas, și atunci ea a simțit că nu i se topesc doar oasele, ci și inima.

Ce se întâmplase cu ei? Ceva se întâmplase, era singurul lucru de care Anthony era convins, iar ochii lui Alix, care îl priveau și acum, îi spuneau același lucru. Presupunea că ar fi trebuit să se ducă în camera lui – Alix îi spusese că s-a terminat. Că nu mai vrea să facă asta. Dar el simțea urmele lăsate de unghiile ei

când îl ținuse atât de strâns – ca și cum n-ar fi vrut să îi mai dea drumul – în același timp în care îi spusese că *ea* este cea care îi dă drumul.

Iar asta însemna...

Că nu va mai face asta cu ea niciodată.

Simpla idee îl făcea să se încovoaie. A întins mâna după pachetul de Gauloise, a aprins o țigară, a tras încet din ea și a suflat fumul, după care s-a uitat peste umăr la ea și la părul ei roșu care se desfăcea pe pernă așa cum i se desfăcea lui inima în bucăți.

I-a dat țigara, s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat, pentru că nu mai putea să mai stea ca să o transforme în subiect de bârfă. După tot ce făcuse, nu merita să fie bănuită că profită de el și de banii lui. A regretat deodată că are bani – dar știa că doar cineva cu bani își poate permite să regrete că îi are.

Data următoare, și foarte posibil ultima oară când avea s-o vadă, avea să fie într-o cameră cu *La Voce*. Dar singurul lucru la care se putea gândi în clipa aceea erau momentele în care împărțise țigara cu ea și degetele lor se atinseseră preț de o secundă încărcată de vibrație. Și la tot ce făcuseră împreună – se duseseră la un club de jazz și nu dansaseră împreună, ci își împărtășiseră durerile, stătuseră întinși în pat și își atinseseră conturul sufletului.

Tu ești spectaculoasă, îi spusese el. Știuse asta din prima clipă în care o văzuse intrând în barul aflat cu trei etaje mai jos. Cu ea,

întotdeauna avea să fie până la sfârșitul vieții – altfel amândoi s-ar face scrum.

S-a ridicat și a avut senzația că merge pe cărbuni încinși.

Dar i-a atras privirea o fotografie înrămată de pe birou.

— Cine e? a întrebat el.

— Prietena mea, Lillie. De ce?

— E aceeași fotografie pe care o purta Bobby cu el.

CAPITOLUL 30

Lillie, ce ai făcut? Era singurul lucru la care se putea gândi după plecarea lui Anthony, uitându-se la fotografia pe care o făcuseră la bâlci. Bobby o luase cu el în Europa.

Ai grijă de ea, îi spusese el lui Alix.

Ce face Lillie? Întotdeauna asta era prima întrebare pe care i-o punea când lua masa cu el în Manhattan, înainte de război.

Alix nu avusese nicio bănuială. Lillie era fata de aur – blondă, bogată și frumoasă. De ce n-ar întreba cineva de ea mai întâi? În plus, Bobby și Lillie erau prieteni de mici și nu avea niciun motiv să fie suspicioasă, pentru că doamna van der Meer insistase așa de mult ca ea și Bobby să fie împreună, considerând că averea lui nu este suficient de mare pentru Lillie.

Dar Lillie nu fusese la fel de determinată? Mereu îi șoptea ceva la ureche despre Bobby, și lui Bobby despre ea. Se uitase la Alix cu lacrimi în ochi în seara în care Bobby a cerut-o în căsătorie, de parcă ar fi implorat-o să accepte. *De ce?*

Pentru că dacă Bobby s-ar fi căsătorit cu Alix, triunghiul ar fi continuat să existe – prietena lor comună, Lillie, ar fi făcut întotdeauna parte din viața lor. Dar dacă soția ar fi fost altcineva,

nu Alix, acea soție poate ar fi vrut să elimine vârful de triunghi numit Lillie din gelozie, nesiguranță – sau oricare dintre sutele de motive pentru care o soție nu vrea ca soțul ei să aibă o prietenă apropiată. Și așa Lillie nu ar mai fi putut să-l vadă.

Lillie avea lacrimi în ochi pentru că, probabil, logodna ei cu Bobby i se părea a fi finalul relației pe care o avea cu el. Nu iei cu tine într-o zonă de război decât fotografia persoanei iubite. Asta nu putea să însemne decât că Lillie și Bobby se iubeau – și posibil de foarte mult timp.

Pentru Lillie,
De la Paris

Dacă întorc capul și mă uit peste umăr, văd un pat cu așternuturi de bumbac alb în care a rămas imprimată urma a două trupuri. Dar mâine va veni, la un moment, dat o cameristă și va schimba cearșafurile, va face să dispară toată căldura și tandrețea care încă plutesc în aer, iar patul va fi neted, rece și gol.

Am știut întotdeauna că Peter nu este omul pe care îl iubești, la fel cum nici Bobby nu a fost pentru mine. Niciuna dintre noi nu s-a simțit apropiată de logodnicul ei – apropiați ca rochia de corp, o rochie care să ți se potrivească perfect din toate punctele de vedere. Am început să cred că o singură persoană poate să ți se potrivească așa. Dar așa te potriveai tu cu Bobby, Lillie?

Tot ce știu eu este că tu și Bobby nu ar fi trebuit să permiteți ca relația voastră să ajungă să fie un vis neclar, pe care să nu vi-l puteți îndeplini. Trebuia să-mi fi spus, trebuia să-i fi spus mamei tale, să spui lumii întregi – trebuia să fi pus mâna pe fericirea care era acolo, când s-a putut.

Dar nu ai făcut asta, și eu nu pot să nu mă întreb – așa se explică cumva felul în care s-au terminat toate? Sau eu încă mai caut, și acum, o modalitate de a da vina pe altcineva?

A lăsat stiloul jos. Așa se explică cumva felul în care s-au terminat toate? Un final fusese în mai 1945, în Manhattan. Celălalt fusese în aprilie, o lună mai devreme, când o femeie îmbrăcată într-o rochie de mătase albă aștepta într-un bar.

Și dintr-o dată Alix a știut care va fi marele final.

La Voce stătea pe undeva pe-aproape, zâmbind ușor și așteptând ca ea să-și dea seama.

S-a ridicat și și-a pus o rochie de mătase – de data asta cu imprimeu de leopard. Pe urmă a ridicat receptorul și, deși era aproape miezul nopții, a format numărul de la camera lui Anthony. A răspuns după primul țârâit.

— Vrea să se întâmple la fel ca prima dată, a spus ea ciudat de calmă. Probabil că și el are niște ochi la Ritz. Și e OK, pentru că eu am mai mulți. Așa că acum o să cobor la bar și o să beau apă până când o să apară în fața mea o

cheie, după care o să iau liftul și o să mă duc în camera lui *La Voce*.

— Alix, ce naiba...

— E în regulă. Tot eu sunt în avantaj. Tu așteaptă să te sune Frank.

— În niciun caz n-o să te las să te duci jos și să stai la bar singură, iar eu să stau să mă sune Frank. Alix, i-a rostit el încă o dată numele, disperat, iar ea ar fi vrut să-i ia fața în palme, să-l facă să se uite în ea, în adâncul sufletului ei, așa cum făcuse cu câteva ore înainte, și să vadă fâșia lungă de satin roșu și lucios țesută din sentimentele ei pentru el.

Dar nu a putut să spună decât atât:

— Ai încredere în mine?

— Mai mult decât în oricine, lua-m-ar dracu', a mârâit el. Știi asta.

— Atunci ai încredere și acum. Așteaptă să te sune Frank.

A coborât la bar.

Când a ajuns acolo a vorbit cu Frank, iar el a dat din cap și s-a dus să pună totul în mișcare. A revenit după cinci minute și i-a făcut din nou semn cu capul.

Pe urmă a trecut mai bine de o oră. Evident. Erau tertipurile care îi plăceau lui *La Voce*. Dar ea îi știa acum toate jocurile și credea că învățase să joace unele dintre ele mai bine decât el.

Ceasul a bătut ora unu și jumătate când a venit cheia.

Etajul doi. Camera 207, după cum aranjase.

PARTEA A ȘASEA

BERNA, APRILIE 1945

De multe săptămâni, primeam rapoarte conform
cărora intenția naziștilor era ca,
forțați de împrejurări, să retragă în munții din sudul
Bavariei, din vestul Austriei și din nordul Italiei
crema trupelor SS, Gestapoul și alte grupări fanatice
devotate lui Hitler. Acolo ar fi urmat să blocheze
trecătorile dificile și să le țină piept Aliaților pe o
perioadă nedeterminată...
General Dwight D. Eisenhower

CAPITOLUL 31

Data viitoare când ne vom întâlni, vei veni în camera mea de la hotelul Bellevue Palace. Și vei purta rochia ta albă, îi spusese *La Voce*.

Nu poate face asta.

Alix spune, cu ochii fixați pe paravanul care o separa de bărbatul acela în confesional:

— Prețul pe care îl ceri este mult prea mare.

Nu-i vine să creadă că are tupeul acela, dar puterea era acum a ei. Tocmai i-a spus cel mai relevant lucru dintre toate – ce vrea. Și e ceva ce doar ea îi poate da.

— Vreau mai mult decât eliberarea Chiarei Romano, a spus ea sec. Închizi Villa Triste. Și vreau să aflu detalii despre Redută. Dacă există în realitate. Spune-mi asta și vin în camera ta. Lasă-mi un bilet când afli dacă poți să faci asta.

El râde, dar ea îi simte uimirea provocată de îndrăzneala ei. El credea că drumul făcut la Milano o va speria. O speriase, dar îi dăduse și genul acela de forță despre care ea știa că nu e o virtute, ci ceva mult mai întunecat.

Alix e mai tăcută decât de obicei când se întoarce în Herrengasse. Dulles se uită la ea, dar nu spune nimic. Îl pusese pe unul dintre

curieri să-i ducă un bilet în care îi spunea că e la Milano și că o să-i facă un raport scris, nu verbal. Dulles îl citește și nu comentează. Mai târziu, când vine Mary, se uită și ea la Alix, dar o lasă să tacă.

A doua zi e cam la fel. Alix lucrează robotic.

Ar putea să plece, își spune ea pe la prânz. Granița cu Franța e deschisă acum, că țara a fost eliberată. Ar putea să ia un tren spre Paris, să bată la ușa lui Suzanne sau a lui Esmée și să doarmă o sută de ani. Ura pe care o simte pentru ea însăși în clipa în care îi vine gândul acela în minte e atât de mare, încât se aude cum inspiră adânc, iar Dulles ridică repede capul din hârtii.

Chiara e în camera de tortură a lui Koch, iar ea își imaginează că fuge.

Se ridică, se duce la biserică, deschide cartea de imnuri și găsește un bilet.

Nu îți voi da detalii despre Redută, dar îți voi da o rută nepăzită până acolo.

Soldații tăi pot vedea cu ochii lor dacă e reală. Știi ce trebuie să faci ca să obții informația.

Pleacă de la biserică și aruncă biletul pe biroul lui Dulles.

— De la *La Voce*, spune ea înainte să-i telegrafieze lui Leone.

POT OBȚINE O RUTĂ SIGURĂ SPRE REDUTĂ DACĂ POȚI ARANJA O MISIUNE PENTRU A VERIFICA EXISTENȚA EI. BACIO POATE FI GHID.

— Ce vrea în schimb informatorul tău?

Dulles stă în fața ei cu biletul lui *La Voce* în mână.

— Pe mine.

— Și tu vrei să faci asta?

Râsul ei este strident și uluit.

— Doar un bărbat căruia nu i se va cere niciodată trupul la schimb pentru ceva poate să întrebe asta.

Își ia geanta și iese să ia niște aer.

Se întoarce în Herrengasse la lăsarea serii. Pe biroul ei se află răspunsul lui Leone.

DA. DACĂ EXISTĂ ÎNTR-ADEVĂR O RUTĂ SIGURĂ.

Își apasă pleoapele cu pumnii strânși.

Stă în biroul ei din Elveția, cu patru pereți în jur și fără să existe pericolul de a fi luată de pe stradă pentru a i se rupe oasele. Are puterea de a le salva pe Chiara, pe soția lui Parri și pe toți cei din Villa Triste. Avea șansa să afle dacă Reduta e populată cu vârcolaci, dacă Aliații trebuie să acționeze imediat pentru a opri o bătălie sângeroasă în munți, care ar fi lungit războiul și pierderile de vieți omenești pe luni sau poate ani de zile.

Războiul trebuie să se termine. Oamenii trebuie să fie salvați.

E așa de simplu, pe bune.

Sunt atâtea nevoi și aproape niciuna nu e satisfăcută.

Sunetul făcut de sosirea unei telegrame îi întrerupe gândurile. Trage hârtia, vede că vine de la Cartierul General al Forțelor Aliate din

Caserta și după ce o citește își dă seama că probabil e trimisă de Lillie.

SCUZE, ASTA A VENIT IERI. ȘTIU CĂ TREBUIA SĂ O TRIMIT IMEDIAT. NU O SĂ MAI FAC ALTĂ DATĂ, DE DATA ASTA CHIAR PROMIT. POȚI SĂ MĂ ACOPERI?

În telegramă este inclus un mesaj de la radiofonistul pe care Alix îl infiltrase recent în cartierul general al lui Karl Wolff. Cum în Berna nu exista stație radio, mesajele trimise de el trebuiau trimise la Caserta și apoi redirecționate lui Alix. Mesajul acesta vorbea despre o întâlnire pe care naziștii o plănuiau pentru a doua zi. Rahat.

Dulles o s-o jupoaie de vie pe ea sau pe Lillie.

Abia îi dusese mesajul și el tocmai începuse să o mustruluiască, când o altă voce îi rostește numele.

Tresare, se întoarce și îl vede în spatele ei pe Domnul Trabuc, cel care o intervievase la Washington.

— Vin din Franța, spune el prietenos. Cred că îți sunt dator cu o cinste pentru treaba bună pe care ai făcut-o.

Ea mai că râde. Nu e o coincidență că ea, o femeie cu nervii la pământ, intermediază o misiune de localizare a Redutei din Alpi, și domnul Trabuc apare aici. Probabil că l-a chemat Dulles. Urmează să fie mustruluită pentru altceva.

Barul hotelului Bellevue e ocupat cu clienții obișnuiți și câțiva bărbați o salută pe Alix din cap când intră, dar apoi se întorc când văd că are deja un companion.

— Nu știu cum vă numiți, îi spune ea, așezându-se.

— Colonelul Dearborn.

Începe același ceremonial de aprindere a trabucului la care Alix asistase cu aproape trei ani în urmă, și se uită la el cu nerăbdare. Un om care are atât de mult timp de pierdut cu aprinderea unui trabuc nu a stat niciodată lângă un lider al Rezistenței, care alege integritatea în defavoarea soției și lasă muzica să plângă în locul lui.

—Felicitări, spune el când, în sfârșit, terminã. Activitatea ta reprezintă una dintre cele mai importante povești de succes din BSS. O armată mare de partizani în nordul Italiei. Negocieri avansate de capitulare.

— Mi-e greu să cred că m-ați invitat aici ca să sărbătorim.

— Ai o dilemă, e tot ce spune el.

Ea nu răspunde. El nu a venit aici să o ajute, ci să o convingă. Trei bărbați – Dulles, Dearborn și *La Voce* – împotriva unei singure femei. Exact așa e viața.

El savurează primul fum de trabuc și spune:

— Vreau să gândești așa cum ai gândit în camera aceea din Washington în 1942. Nu vreau să gândești ca o femeie care s-a apropiat de partizani poate mai mult decât ar fi trebuit.

Alix întinde mâna după cutia lui de trabucuri. El se încruntă, și ea se bucură, pentru că vrea să-l rănească la fel cum a rănit-o și el pe ea. Nu a mai fumat niciodată trabuc și e destul de sigură că tăietura ei nu e

perfectă, dar amână trasul din el pentru scena cea mai importantă. Are gust de bani, putere și mândrie, toate lucrurile pe care ea nu le are. Cum ar putea să se gândească la biroul acela din Washington ca să salveze o Alix care nu mai există?

Dearborn o presează.

— Femeia aceea nu avea niciun fel de sentiment față de Italia – nicio suferință și nicio iubire. Dacă i-aș fi spus acelei femei că uneori trebuie să decidă dacă nevoia e atât de mare, încât mai întâi să acționeze și pe urmă să simtă, așa ar fi făcut. Așa ai făcut când ai venit inițial în Elveția. Ai acționat pe baza celor spuse de mine, chiar fără să ai cu adevărat încredere în mine. Și te-ai gândit la asta mai târziu – când era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Poate că are dreptate. La urma urmelor nu era prea târziu pentru a mai schimba ceva?

Ceea ce va fi s-a pus în mișcare în clipa în care Chiara a fost prinsă. Rămâne doar să termine, odată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 32

Înclinată spre un umor negru, denumește operațiunea Lycaon. În ziare se spune că germanii ascund în munți vârcolaci, așa că ce nume ar fi mai potrivit pentru o operațiune de căutare a acelor creaturi, decât al regelui pe care Zeus îl transformase în lup?

Îi telegrafiază lui Leone numele, și el răspunde: ECHIPA PREGĂTITĂ PENTRU OPERAȚIUNEA LYCAON. AȘTEPTĂM DE LA TINE RUTA SIGURĂ ȘI CONFIRMAREA DATEI.

Nu la mult timp după aceea, primește o telegramă de la Lillie. LA CARTIERUL GENERAL SE VORBEȘTE DOAR DE OPERAȚIUNEA LYCAON, CE-O FI AIA. PESTE TOT AUD DOAR BISOUS, BISOUS.

Ultima parte a telegramei lui Lillie o face pe Alix să râdă, închipuindu-și o mulțime de săruturi franțuzești la Cartierul General al Forțelor Aliate. MERSI, îi răspunde ea. M-AI FĂCUT SĂ RÂD ȘI NU-MI ADUC AMINTE CÂND AM FĂCUT ASTA ULTIMA OARĂ.

PE MINE BOBBY M-A FĂCUT IERI SĂ RÂD, revine Lillie.

Pe de-o parte, lui Alix nu îi vine să creadă că Lillie îi trimite și acum telegrame lui Bobby și că îi folosește numele real în telegrame. Pe de altă parte, se bucură că Lillie are cu cine să

râdă – telegramele ei de obicei nu sunt amuzante.

În clipa aceea ar da aproape orice să audă râsul lui Lillie. Întotdeauna era așa lipsit de griji – râsul cuiva care știe că i se iartă orice.

Oare Alix va putea să se ierte pentru ce trebuie să facă?

Lasă jos telegrama și desface biletul de pe birou, primit de la Mary.

Am vorbit cu Allen și, cu toate că nu mi-a spus tot, mi-a spus suficient. Iar acum trebuie să-ți spun ceva.

Iertarea este un cuvânt inventat de un bărbat care se așteaptă să o primească, însă fără s-o acorde niciodată. Supraviețuirea e un cuvânt inventat de o femeie, pentru că e felul în care ea trăiește.

Vei supraviețui, Alix. Și eu la fel. Și asta e ceva.

Alix se așază la barul din hotelul Bellevue Palace în rochia ei albă și așteaptă să fie chemată sus. Până la miezul nopții e mai beată decât ar trebui și gândurile îi sunt vraiște. Ar vrea să-și bage capul într-o cadă cu apă.

Pentru că e prea târziu. Nu vine. A fost doar un joc. Chiara va muri și poate vor muri mii de oameni într-o Redută din Alpi, despre care Aliații nu știu prea multe.

Pe urmă vine chemarea, sub forma unei chei aduse de un chelner. Ia ascensorul până la camera 434, deschide ușa și intră.

— *Halt!* strigă *La Voce* din cameră. Așază-te pe fotoliu.

Lângă ușă fusese adus un fotoliu, și ea se așază pe el, mai degrabă pe hol, decât în cameră, cu mâna pe pistolul din geantă.

Se aude clinchetul unor cuburi de gheață și apoi o sorbitură. Se întreabă dacă asta îl excită pe el, ideea că ea e acolo fără să o vadă, sau vrea doar să-și ascundă identitatea.

— Pe fotoliu ai o hartă pe care e marcată o rută spre locul unde se află Reduta. Omologii tăi pot urca pe ruta aceea care va fi nepăzită de vineri seara până sâmbătă dimineața.

— De unde știu că nu-i o capcană? întreabă ea, și limba i se împleticește puțin de la alcool și de la teama de ce se va întâmpla.

— La graniță te așteaptă un pachet. Ar trebui să fie o dovadă suficientă.

Un pachet. Strânge din ochi și îi vine să plângă. Știe că e vorba de Chiara, că prietena ei e liberă și că Matteo va zâmbi, nu va plânge.

Nu mai e timp de tergiversări. Are harta, o are pe Chiara, așa că acum e momentul să plătească. Se ridică.

— Nu în seara asta, spune el înainte ca ea să intre în dormitor. Vineri seara. În timp ce oamenii tăi urcă la Redută.

I se întoarce stomacul pe dos și se sprijină cu mâna de perete.

La Voce vrea ca ea să mai petreacă vreo câteva zile gândindu-se ce o să-i facă îmbrăcată în rochia ei albă. Vrea să o posede în timp ce ea își face griji gândindu-se la Matteo, care urcă prin munții patrulați de

vârcolaci. Știe că tortura e mai rea când nu știi ceva, nu când faci ceva.

Dar comparativ cu ce i-ar fi făcut Chiarei banda lui Koch în Villa Triste, nici nu e tortură.

— Harta e pe fotoliu, repetă el. Ia-o și pleacă.

Nu e nevoie să îi spună de două ori.

Îi telegrafiază lui Leone: OPERAȚIUNEA LYCAON UNDĂ VERDE. 10 APRILIE. RUTA ATAȘATĂ. Pe urmă ia mașina și pleacă direct la graniță, unde o așteaptă Chiara. Corpul ei e mai mult decât învinețit: e aproape sfâșiat. Ochii îi sunt lipsiți de orice urmă de viață.

Alix vrea cu disperare să stea de vorbă cu Matteo, să se uite în ochii lui și să-l convingă că e suficient de puternic pentru a nu face toate acele lucruri de care naziștii l-au făcut să fie capabil să le facă. Dar dacă ar fi văzut-o pe Chiara în starea aceea...

— Au închis Villa Triste, spune Chiara letargic după ce ajunge în siguranța apartamentului lui Alix. Matteo m-a adus la graniță. El spune că ar trebui să stau la tine până îmi mai revin.

Se întoarce cu fața la perete și Alix știe că nu-și va mai reveni vreodată.

Își ascunde lama de ras și eșarfele.

Ziua de zece aprilie vine cu un soare strălucitor. Berna pare un oraș de poveste, care așteaptă o nuntă demnă de un roman. Casele de turtă dulce strălucesc în lumina soarelui, turnul cu ceas de la Zytglogge se

profilează idilic pe cer, iar clopotele ceasului astronomic bat. Sclipirea din ochii căpcăunului mâncător de copii este singurul semn că basmele au un final fericit doar după ce e tăiat un călcâi ca să încapă un picior într-un pantof sau după ce capul unui cal atârnă într-un turn.

Leone, Matteo și restul oamenilor lui Leone probabil că au avansat ceva prin munți de acum, se gândește Alix în timp ce își pune rochia albă. Trupul ei ajunge la hotelul Bellevue, dar mintea ei e cu oamenii care merg pe drumul spre Redută. Își închipuie cum sunt atenți să nu fie prinși în ambuscadă, gata să tragă, cu creierul pregătit pentru a memora toate detaliile despre fortăreața în care lumea presupune că Hitler ar vrea să-și întâmpine sfârșitul tragic.

Bea, dar nu simte gustul și e lăsată iar să aștepte până la miezul nopții transformarea ei într-o femeie care supraviețuiește, nu trăiește.

În fața ei apare o cheie. Ia ascensorul până la camera 407, de data asta.

Înăuntru e aprinsă o veioză. Draperiile sunt trase.

— Alo? strigă ea.

Ecoul e singurul răspuns.

Pe pat e un bilet. *Sunt pe drum. Așteaptă-mă.*

Se așază pe marginea patului și încearcă să se gândească la toate lucrurile frumoase din viața ei, încearcă să le adune ca pe niște talismane care să o apere de pericol. Dar ele nu vin. Se ascund în umbră, în spatele imaginii

feței Chiarei, așa cum arăta în dimineața aceea: o ruină.

Și brusc își dă seama. Dacă *La Voce* e pe drum, înseamnă că a fost acolo.

Plânsul ei e zgomotos, lung și inutil.

La Voce se dovedise a fi un expert. O făcuse să creadă că valorează așa de mult, încât posedarea trupului ei avea să salveze viața unor oameni.

De fapt îi trimisese la moarte.

Ia trenul până la graniță și acolo, în rochia ei albă, tremură – cu ochii amorțiți de lacrimi și cu inima plângând neîncetat – și așteaptă să vină cineva.

Nu vine nimeni.

Patru zile mai târziu, cu ochii sticloși, cu rochia murdară, cu sufletul franjuri, abandonează supravegherea graniței și se întoarce în Herrengasse. Pe biroul ei e o telegramă.

NOUĂ OAMENI PIERDUȚI, INCLUSIV BACIO. UN AGENT A SUPRAVIEȚUIT CU O RANĂ ÎN UMĂRUL DREPT. GERMANII ÎI AȘTEPTAU.

Dulles țipă la ea, dar ea habar n-are ce spune. Țipetele lui devin urlete, așa că iese din birou, îmbrăcată tot în rochia ei albă. În apartamentul ei o trezește pe Chiara, care îi aruncă o privire și începe să plângă.

O scutește să spună cu voce tare: *Matteo e mort.*

Chiara lovește cu picioarele și aruncă pe jos obiecte. Blestemă, geme și în final începe să

urle.

— Voi afla cine este responsabil de asta, promite Alix, iar și iar, până când își dă seama că *ea* este responsabila.

Atunci pleacă din apartament.

Când se întoarce, Chiara nu mai e, iar ea știe că nu o va mai vedea niciodată.

Își face valiza și ia un tren ca să ajungă la apartamentul lui Suzanne Luling din Franța eliberată. Suzanne nu are niciun fel de legătură cu războiul, iar Alix nu poate da ochii decât cu genul acesta de oameni.

După ce vaporul din Le Havre ajunge în Manhattan, o sună pe Lillie, care s-a întors și ea din Europa. Are nevoie – nici măcar nu știe – de iertare, de cineva căruia să-i spună totul. Dar Lillie este incoerentă.

— Bobby a murit, plânge ea, iar Alix își dă seama că Bobby era alt om pe care îl trimisese la moarte.

Nu. Nu și pe Bobby. Pe Bobby cel cu părul auriu, pe Bobby cel dulce ca zahărul. Pe omul care o consolase în seara balului de absolvire, pe omul pe care îl consolase ea în seara în care o ceruse în căsătorie.

— Cum poți să suporți? plânge Lillie.

— Pot să suport doar pentru că știu că nu mi-o voi ierta niciodată. Nici tu nu ți-ai ierta-o, dacă ai fi responsabilă de asta.

Vocea lui Alix e aspră, ca și cum nu ar mai avea niciun sentiment, când, de fapt, are prea multe. Unele dintre ele ies la suprafață când spune în șoaptă:

— Atâția oameni morți.

— Nu-mi pasă de asta, se vaită Lillie. Mie îmi pasă doar de Bobby!

Dar mie îmi pasă de toți. Închide telefonul.

PARTEA A ȘAPTEA

PARIS ȘI NEW YORK, 1947

Trebuie să-ți pui inima și sufletul pe tavă, așa cum,
fără îndoială,
o fac toți cei ce caută succesul.
Christian Dior

CAPITOLUL 33

— Bună seara, *mademoiselle* St. Pierre, i-a spus *La Voce* – sau Friedrich Weber – când ea a intrat în camera 207 de la hotelul Ritz.

E rândul tău, și-a spus ea, încercând să facă față necesităților fizice de a respira și de a se mișca, încercând să alunge din minte ceea ce le făcuse el lui Matteo și Chiarei.

Și lui Lillie.

Starea de rău o copleșea. Dar avea doar șansa asta, și acei nouă oameni morți meritau ca ea să fie de data asta cel mai puternic om din cameră, nu cel înfrânt.

— Ochi pentru ochi, și doi oameni sunt orbi, i-a spus ea, pronunțând fiecare cuvânt cu o claritate letală. Nouă morți pentru unul, și fratele tău e în continuare mort. Ai ucis nouă oameni ca să-ți răzbuni fratele, când tu nu îl voiai decât pe Matteo. Rezultatul este că noi doi suntem împreună în aceeași cameră. Răzbunarea nu schimbă nimic.

A văzut că începe să fie uimit. Ea avea avantajul. El nu știuse că îi descoperise motivația. Dar avantajul o apăsa greu. Cum putea fi asta o victorie?

El și-a revenit rapid și a spus cu un ton la fel de măsurat:

— Ai aflat că Matteo mi-a ucis fratele cu sânge rece, așa cum cineva și-ar închipui că ucide un nazist. Dar nu cred că ai toate detaliile.

S-a oprit și ea a știut că ceea ce se pregătea să-i spună ar putea să o doboare. Nu voia să asculte. Dar acesta era epilogul. În curând totul avea să se termine.

— În noaptea în care sora lui a fost dusă la Villa Triste, a continuat Weber, Matteo și partizanii lui au luat prizonieri cinci ofițeri germani. Au cerut să primească în schimbul lor cinci prizonieri, printre care și sora lui. Nici nu mi-a trecut prin cap să accept. După ce a primit refuzul meu, Matteo a ales un om, a scos cuțitul și l-a înjunghiat fără milă. Omul acela era fratele meu. Niciun bărbat nu e scutit de sălbăticie în război. Poate că nicio femeie.

Matteo, cu tenul lui lucios, măsliniu, și capul dat pe spate de râs.

Matteo, care voia să doarmă cu ea sub cerul liber, cu degetele în părul ei.

Matteo, care era pierdut încă dinainte de a fi mort.

Alix s-a apropiat de telefon.

— Chem autoritățile. În America sunt oameni cărora le-ar plăcea să te vadă în tribunal.

A înțeles acum că, într-adevăr, justiția era chiar simplă. Nu trebuia să stea de vorbă cu el, trebuia doar să îl închidă.

El a râs. *A râs.*

În aceeași clipă, s-a deschis ușa secretă din cameră și a intrat Anthony. Îl rugase pe Frank să se asigure că *La Voce* primește una dintre camerele cu uși secrete, așa cum văzuse că era camera lui Becky. După experiența aceea, îi povestise lui Frank și el îi spusese că hotelul e plin de culoare secrete care fuseseră folosite în război pentru ascunderea oamenilor.

Anthony părea că nu vrea decât să se repeadă la Alix și, în același timp, să-l sugrume pe *La Voce*. S-a stăpânit și nu a făcut nici una, nici alta.

Iar Weber a făcut și mai mari eforturi să se stăpânească decât atunci când Alix îl pomenise pe fratele lui.

Se așteptase doar la Alix. Degetele ei țineau strâns puterea care acum revenise la ea.

La Voce s-a ridicat. Se gândea că ar putea să fugă. Dar nu avea cum. Frank deja chemase poliția. *La Voce* ajungea în sfârșit la închisoare.

Dar el a spus:

— *Monsieur* March. Exact la timp. Vă rog, luați loc pe fotoliul meu.

— Nu, a răspuns cu duritate Anthony.

— Sigur? S-ar putea să regretați că nu stați jos când vă voi spune că americanii știu foarte bine unde sunt. Și au știut unde eram după terminarea războiului, pentru că am colaborat cu ei. Mi-au oferit o nouă identitate. Ba chiar m-au lăsat să aleg cine vreau să fiu. Nu mă vor aresta.

Nu. Alix și-a auzit șoapta în liniștea plină de șoc.

Chiar *avea* să vomite. S-a dus la fereastră, a deschis geamurile, dar aerul era cald și nemișcat, nu îi îmbunătățea cu nimic starea. Anthony a venit imediat lângă ea, și probabil că lăsa să se vadă prea multe, dar ea s-a bucurat de mâna pe care i-a pus-o el pe spate.

Am colaborat cu ei.

Auzise de naziști cărora li se acordase clemență și care lucraseră pentru Aliați, de naziști care ajutaseră cu informații după război și care șterseseră bălțile de sânge de care erau responsabili doar pentru că aveau informații prețioase referitoare la locul în care se aflau acele bălți de sânge și la cei care cauzaseră acele bălți de sânge. Dar nu își închipuise vreodată că unui astfel de om i se poate acorda clemență în schimbul unor informații, nebuloasele acelea care la începutul anilor patruzeci erau mai prețioase decât aerul.

La Voce a continuat să vorbească pe un ton calm și imperturbabil – lipsit de frică, de fapt.

— Karl Wolff a scăpat de închisoare ca martor al acuzării. Am depus și eu câteva mărturii, dar principala mea contribuție a fost să lucrez pentru fostul tău șef, pentru *monsieur* Dulles.

Nu. Iarăși *nu*. Era imposibil. Dulles angajase un criminal. Și Dulles ar fi putut să-i spună de acum câteva luni unde e *La Voce*.

La Voce părea că-i citea gândurile.

— Nu ți-ar fi spus, a zis el, prefăcându-se binevoitor. Știa că te-ai fi supărat.

În clipa aceea era atât de multă ferocitate în ea, încât nu mai vedea prea bine ce consecințe ar fi fost dacă s-ar fi repezit la el să-și verse ura, lovindu-l cu pumnii în piept.

— *Supărat?*

Cuvântul era un hohot de plâns.

— Nu sunt supărată.

Sunt cât se poate de distrusă și nenorocită. Lacrimile îi curgeau pe obraji, lacrimi care îi arătau lui Weber că a câștigat.

O jucase pe degete magistral.

Acum Anthony se pusese în mișcare, îndreptându-se spre Weber cu pași mari.

— Ești un...

Alix s-a așezat în fața lui, oprindu-l. Dacă Anthony l-ar fi lovit pe *La Voce*, era convinsă că acesta va face plângere și, până la urmă, Anthony ar fi fost cel ajuns în închisoare.

— Nu, a spus ea, știind că se expune iar în fața lui *La Voce*.

Data trecută fusese cu Matteo. De data asta era Anthony.

Era prea obosită, prea pustiită ca să-l poată opri pe Anthony doar așezându-se în fața lui, așa că s-a folosit de cuvinte.

— Dacă îl lovești, îl voi lovi și eu și pe urmă aș ajunge la închisoare. Dacă nu vrei să se întâmple asta, nu-l lovi.

S-a bucurat că a părut fermă și tranșantă; toate celelalte părți din ea se prăbușeau.

Anthony i-a aruncat o privire furioasă, dar s-a oprit.

La Voce a zâmbit exaltat. Iar Alix și-a dat seama în acel moment că niciodată nu avusese intenția să facă gestul blând de-a o ucide. Voia ca ea să trăiască veșnic cu durerea îngrozitoare a vinovăției. Ceea ce-i spusese acum însemna că ea nu va mai putea niciodată să se uite la fețele celor nouă tineri morți când o vor vizita noaptea în vis. Nu va putea niciodată să le spună: *Se va face dreptate.*

Nu se va face niciodată dreptate. Pentru că lui *La Voce* i se permisese să scape.

— Am făcut ce mi-am propus să fac, a spus Weber rece. Dar dacă tot sunt aici, hai să mai facem un pas. Eu nu cred că ar trebui să mai rămâi la Paris, *mademoiselle* St. Pierre. Eu mi-am refăcut viața, grație prietenilor tăi americani care mi-au oferit un nou nume, și nu vreau ca viața mea să fie tulburată de cineva din trecut care împrăștie zvonuri despre mine. Știu că informația e clasificată și tu ai mâinile legate din cauza legii spionajului, așa că prea multe nu poți să faci, în afară de mici iritări. Totuși aș prefera să pleci, pur și simplu pentru că nu cred că vrei să stai – decât dacă îți plac vizitatorii nocturni la pensiunea ta și pașii care te urmăresc pe străzi. Nu voi mai fi la fel de amabil dacă te voi mai vedea vreodată. În ceea ce te privește, *monsieur* March, nici dumneata nu îmi poți tipări numele în ziar – ai mâinile legate la fel ca ea.

Laș nenorocit ce ești, ar fi vrut ea să-i strige, însă ce sens mai avea? Indiferent ce nume avea acum, acesta era fără pată. Nimeni nu va

ști vreodată că odinioară a fost un nazist pe care îl chema Friedrich Weber.

Nu avea suficiente lacrimi, chiar dacă le-ar fi păstrat toată viața, ca să plângă la gândul ăsta. Dar durere era, era *așa* de multă durere.

Pe urmă a auzit pe cineva vorbind. Pe cineva care știa toate lucrurile pe care ar fi vrut să le spună ea, lucrurile care acum erau împinse adânc în străfundurile ființei ei de gândul că oamenii cu care lucrase și față de care dăduse dovadă de loialitate în Elveția o trădaseră așa de crunt.

— Ai mare noroc că e Alix aici, îi spunea Anthony lui *La Voce*. Doar ăsta e motivul pentru care nu te arunc pe fereastră. Dar într-o zi o voi face. Nu cu totul, ci bucată cu bucată, cuvânt cu cuvânt. Pentru că ai dreptate – eu nu pot să scriu despre tine. Dar pot să scriu în general despre naziștii care au scăpat din fața justiției. Pot să vorbesc despre lucrurile pe care le-ai făcut. Pot să folosesc surse care nu intră sub incidența legii spionajului ca să spun tuturor că s-au încheiat niște înțelegeri care l-ar face să plângă și pe cel mai nenorocit om. Voi scrie în fiecare zi și voi câștiga și un Pullitzer nenorocit pentru cuvintele astea, voi face în așa fel încât oamenii să se uite puțin mai atent la ce s-a întâmplat după război. Nu ai fost judecat niciodată de o instanță, dar ai putea să fii. Faptele tale te vor urmări permanent, pentru că nu ai cum să le schimbi. Și din momentul acesta, datorită lucrurilor despre care am să scriu, vei începe să te uiți

peste umăr să vezi dacă nu cumva justiția e pe urmele tale – și va fi.

Zâmbetul lui Weber dispăruse. Anthony reușise să-i observe acea mică slăbiciune pe care Alix încercase s-o găsească de când fusese în confesional cu *La Voce* și încheiase cu el cea mai proastă înțelegere posibilă.

— Nu mă deranjează prea tare amenințările referitoare la cuvinte vagi, în care nu poate fi pomenit numele meu, amenințări pe care știu sigur că mulți oameni importanți din America vor face tot posibilul să le zădărnicească.

Dar tonul lui nu mai era atât de relaxat ca înainte.

— Nu am terminat, l-a întrerupt Anthony. Ai venit aici să o distrugi pe Alix. Dar va trebui să pleci de aici cu conștiința faptului că nu vei face niciodată asta. E cea mai puternică persoană din camera asta. Va trece peste toate astea și, chiar dacă nu va fi la Paris, o vei vedea cum crește și devine și mai spectaculoasă, iar asta va fi crucea pe care o vei purta tu – că nu ai putut să o distrugi.

Dar a venit ghiuleaua.

— Să vedem cât de puternică e dacă îi aduc aminte că i-ar fi putut salva pe toți. L-am pus pe radiofonistul infiltrat de ea în cartierul nostru general să îi transmită un mesaj chiar înainte de plecarea în misiunea de căutare a Redutei, a spus Weber cu răceală. În transmisiunea aceea i s-a spus să anuleze operațiunea. Ar fi fost suficient timp să oprească oamenii, ca să nu se mai ducă în

munți. Am vrut să fiarbă, la fel cum a fost nevoit să fiarbă fratele meu. Am vrut să simtă aceeași frică pe care a simțit-o el. A ignorat mesajul. Deci *ea* este vinovată.

Pe urmă a plecat înainte ca ea să-l poată opri, a trecut pur și simplu pe lângă epava care era sufletul ei.

Ar fi putut să-i salveze pe toți? Dar nu văzuse niciodată mesajul lui Weber.

Cum ar fi putut să-l rateze? Cum ar fi putut să fie atât de preocupată de ce îi va face *La Voce* în hotelul lui din Berna, încât să treacă cu vederea un avertisment, iar rezultatul să fi fost măcelul?

A alergat la baie, unde a vomitat iar și iar. În final s-a așezat pe gresie, cu capul rezemat de perete, plin de ecouri de cuvinte: *Transmisiune. Timp suficient. A ignorat mesajul.*

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc. I-a luat ceva timp să-și dea seama că e chiar un ciocănit la ușă și că Anthony o strigă. I-a luat și mai mult să răspundă, pentru că acele cuvinte, *A ignorat mesajul*, se tot repetau, dar acum căpătau un alt sens.

Cuvintele acelea însemnau că și ea a trădat pe cineva. În parte deliberat, în parte din ignoranță.

Omisiunea ei fusese necesară pentru autoconservare și nu înțelesese până acum că avusese consecințe mult mai mari. Iar persoana pe care o trădase era de partea cealaltă a ușii și tocmai îi luase apărarea. Nu o

va mai apăra după ce îi va spune ce era probabil să se fi întâmplat, de asta era sigură.

A deschis ușa și a văzut cum Anthony întinde mâna spre ea și pe urmă și-o retrage, cercetându-i fața.

— Îți trebuie un whiskey și o țigară, a pus el diagnosticul. Și aș putea să te iau în brațe, dacă îmi dai voie.

Nu-și dorea nimic mai mult, dar a clătinat din cap.

— Doar whiskey, cred.

A auzit în vocea ei același tremur pe care îl simțea în interiorul ei.

El i-a întins un pahar, încruntat.

— Ia loc, a spus el și a vrut să se așeze lângă ea, dar s-a răzgândit când a văzut că ea îi evită privirea.

A luat o gură de whiskey, apoi a băut; a tușit și, în final, a strâns din ochi.

— Uite.

Anthony i-a întins o țigară aprinsă.

Ea a clătinat din cap. Trebuia să îi spună acum. Pe urmă se va termina.

Dar Anthony a fost cel care a vorbit primul.

— N-ai primit avertismentul acela, nu-i așa?

Alix a clătinat din cap.

— Atunci s-a terminat, Alix, a spus el pe un ton ferm și cumva uimit, de parcă, deși îi tot spusese că trebuie să aibă încredere că se va termina cu bine, nici el nu fusese pe deplin convins. Încetează să te mai învinovățești. Ai făcut tot ce se putea face. *Amândoi* am făcut tot ce se putea face. Toată vina o poartă cel care

nu ți-a transmis mesajul. Iar eu am să fac tot ce-mi stă în putere să aflu cine naiba a fost nenorocitul.

Trebuia să îl întrerupă. Dar cum poți să te forțezi să spui ceva care știi că îl va răni, dacă nu *devasta,* pe cel pe care l-ai vrut lângă tine când ai avut de înfruntat cel mai urât lucru din viața ta – pe omul care te-a făcut să simți că te topești?

El a continuat înainte ca ea să poată interveni, și-a trecut fugar mâna peste obraz și a vorbit repede, plimbându-se prin fața ferestrei.

— Știu că pare o nebunie – tocmai am stat în aceeași cameră cu un om de cea mai joasă speță și îmi dau seama că te-a șocat cu totul, dar, Alix, am vorbit foarte serios. Nu te-a distrus în aprilie 1945 și nu poate să te distrugă acum. Acum ești mult mai puternică decât erai atunci și nu poți să te învinovățești pentru un mesaj pe care nu l-ai primit. Lasă în urmă toate astea, mergi înainte și fii spectaculoasă. Și mai știi ceva?

A clătinat din cap și a zâmbit, ca și cum nu-i venea să creadă ce a putut să dezlănțuie *La Voce* în el.

— Când erai la baie, nu puteam să mă gândesc decât la faptul că trebuie să mă maturizez, naibii. Am aproape treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu, am mai multe privilegii decât majoritatea oamenilor și eu mă vait că trebuie să preiau conducerea unui ziar. Dacă mă ocup eu de ziarul ăsta nenorocit,

atunci pot să fac exact ce i-am spus lui *La Voce*. În timpul războiului, la început, știam perfect ce e bine și ce e rău, dar, în final, chiar și cei care, teoretic, erau de partea binelui făceau o grămadă de lucruri mai puțin onorabile. Așa că am plecat din Italia cu gândul că lumea s-a dat așa de tare peste cap, încât, dacă vrei să fii virtuos, trebuie să te compromiți, că nu merită să te lupți pentru nimic. Dar asta mă face la fel de puțin onorabil ca ceilalți. Dacă nimeni nu ripostează, atunci primim ce meritățm. Vreau o lume mai bună decât cea în care oamenii ca Weber scapă nepedepsiți – și, în calitate de director de ziar, eu pot să mă lupt până la ultima suflare cu el și cu ceilalți asemenea lui. Dacă prefer să scriu, în loc să-mi bat capul cu finanțele și cu publicitatea, atunci voi angaja pe cineva să facă lucrurile astea, poate cu mai multă competență decât mine. Chiar pot să am tot ce vreau, la dracu' să mă ia...

S-a oprit, a inspirat brusc, de parcă ar fi avut o revelație, iar Alix a încercat să zâmbească, pentru că se bucura pentru el. Se bucura *sincer*. Avea să scrie despre criminalii de război care trăiesc și acum printre parizieni, când ar trebui să fie la închisoare. Avea să câștige premiul Pulitzer. *El* avea să fie spectaculos. Și va uita repede ce avea să-i spună ea, pentru că avea atâtea lucruri care să-i distragă atenția.

— Tot ce vreau, în afară de tine, a spus el și s-a uitat la ea cu ochii aceia albaștri de satin, și toate sentimentele lui păreau că se dezvăluie și

vin s-o cuprindă pe ea. Și o clipă ea și-a dorit să se lase cuprinsă.

Dar...

De fapt era timpul să dezvăluie și ea ceva.

A pus paharul jos, s-a ridicat și s-a uitat în ochii lui.

— Prietena mea, Lillie, a spus ea, poticnindu-se. A... a murit în mai 1945.

Anthony s-a încruntat, făcând eforturi să urmeze direcția către care îl purta conversația ei.

Alix și-a aprins o țigară și a văzut că îi tremură mâinile când a apropiat flacăra de capătul țigării. A tras fumul în piept, l-a suflat în aer și a privit cum întunecă spațiul dintre ei. Vorbește.

— Și Lillie lucra la BSS. Lucra la...

A mai tras o dată adânc din Gauloise.

— Lucra la serviciul de telegrafie din cadrul Cartierului General al Forțelor Aliate, mai întâi în Alger și apoi la Caserta.

— Lillie, a repetat el. Adică persoana din fotografia pe care o avea Bobby la el. Nu pot să...

A clătinat din cap, încercând să transforme nonsensul în ceva ce avea sens.

Apoi s-a uitat la ea atent.

— Caserta. La serviciul de telegrafiere?

Alix a dat din cap.

— Nu aveați stație radio în Berna, a spus el încet. Și îmi spui asta pentru că...

S-a oprit și a tras o înjurătură.

— La biroul de telegrafiere din Caserta era o fată care a primit de două ori mustrare pentru că a uitat să ne transmită niște mesaje.

Vai, Lillie, ce ai făcut? Întrebarea se ridica din nou, dar Alix era aproape sigură că acum știa răspunsul.

A dat iar din cap.

Iar acum părea că și Anthony știa răspunsul.

— Ai deschis discuția asta pentru că fata aceea din Caserta...

S-a oprit de parcă s-ar fi gândit că dacă nu o spunea, nici nu era adevărat.

— Fata aia era prietena ta, Lillie. Dumnezeule, Alix.

Era gata să dea din cap a treia oară, pentru că, pe bune, ce alte explicații mai trebuiau? Alix era o mincinoasă – acesta era adevărul și unica explicație. În mod deliberat nu îi spusese că Lillie a lucrat la serviciul de telegrafiere, dar numai pentru că nu suporta să vorbească despre ea. Nu ascunsese informația pentru că și-ar fi imaginat că Lillie are vreo legătură cu toate astea.

— Nu am știut, a început ea să spună, dar apoi s-a oprit. Adică am știut că a uitat să îmi transmită mesaje și înainte. De două ori. Dar nu am știut că a mai fost un mesaj de care a uitat...

Și poate că nu a fost Lillie de vină, ar fi vrut ea să spună. Dar toate dovezile o indicau pe ea.

— Nu avea cum să știe despre ce e vorba...

Era cea mai slabă scuză posibilă. Toate mesajele trimise în cadrul BSS aveau legătură

cu viețile oamenilor. A strivit țigara în scrumieră.

Pe urmă, când Anthony a vorbit, vocea lui era foarte scăzută.

— Presupun că persoana cu care a comunicat Bobby toată după-amiaza de dinaintea misiunii era Lillie. Erau iubiți? Ai știut și asta?

— Nu...

Nu a așteptat-o să termine.

— Cât timp am pierdut urmărind pista aceea. Prietena ta, Lillie, îi trimitea mesaje de dragoste lui Bobby prin telegrame, iar eu alerg după surse, întrebându-mă dacă Bobby punea la cale un plan sinistru. Ce era dacă scriai numele lui Lillie pe lista din apartamentul meu sau dacă aminteai, în treacăt, cât de neglijentă era, la naiba? Poate că am fi dat de urma radiofonistului, găseam mesajele și știam de acum câteva săptămâni că ea e de vină, nu noi. Știai că pentru mine era mai important ca orice să nu mă mai consider vinovat.

Anthony și-a înfipt degetele în umăr, ca și cum s-ar fi supărat pe el însuși, când ea știa că e de-a dreptul furios pe ea. Avusese cel puțin o jumătate de oră în baie pentru a procesa toate astea, în timp ce el afla abia acum.

— Îmi amintesc cum am stat față în față la mine în apartament și te-am întrebat dacă ai trecut numele tuturor celor cu care ai lucrat, a spus el cu aceeași voce joasă și uimită. Ai spus că da. M-ai mințit. Lipsa încrederii a fost

cicatricea ta, dar... M-ai mințit *pe mine*, a repetat el, rostind ultimele cuvinte cu vocea ușor sugrumată.

Ai încredere în mine? îl întrebase ea cu doar câteva ore în urmă.

Mai mult decât în oricine, lua-m-ar dracu'. Știi asta, îi răspunsese el.

Își încălcase cuvântul – iar acum se distrusese pe ea însăși.

— Poate că la început am mințit și eu, a spus el, fulgerând-o cu privirea, dar, din clipa în care m-ai prins cu rahaturile mele duplicitare, nu ți-am mai spus nici măcar o minciună. Ți-am spus doar adevărul.

— Dar... a dat ea să spună.

El uitase de Fortunée. Exact așa cum el nu fusese onest cu ea în privința ei, nici ea nu fusese onestă în privința lui Lillie. Din același motiv. Rușine. Cum putea ea să-i spună că mai era o moarte de care se considera responsabilă? Că pentru moartea lui Lillie se ura cel mai mult. Lillie murise pentru că Alix nu îi fusese alături, și acesta era adevărul pe care nu putea să-l rostească.

Dacă ar fi putut să se concentreze asupra logicii, asupra contraargumentelor. Dar sentimentele ei pentru Anthony nu fuseseră niciodată logice. Odată îi spusese că Bobby era undeva la mijloc, în niciun caz sălbatic și înverșunat până la extreme. Anthony era sălbatic și înverșunat până la extreme. Niciodată nu ar fi reacționat la vestea că ea l-a mințit ridicând din umeri și spunând

nepăsător: *A, da, păcat.* Era furios pentru că îi păsa.

Iar în clipa aceea o aștepta pe ea să vorbească. Când a devenit clar că ea nu putea sau nu voia să-și încheie propoziția, s-a foit pe loc, ca și cum nu știa ce să facă, să se plimbe prin cameră, să țipe sau să îi întoarcă spatele. În loc de asta, Anthony a izbucnit cu furie:

— Alix, eu ți-am oferit mai mult decât...

S-a oprit și apoi s-a întors cu spatele și s-a sprijinit cu mâinile de masă.

Mai mult decât oricărei alte femei. Știa că asta era ce nu a vrut el să spună.

A auzit pe cineva plângând și și-a dat seama că e vorba despre ea. Și-a astupat gura cu pumnii și vedea că Anthony strânge din fălci de parcă și el ar fi încercat să oprească ceva.

— Îmi pare rău, Anthony, a spus ea deprimată. Îmi pare așa de rău!

El s-a uitat peste umăr la ea, a mai înjurat o dată, a scos din buzunar o batistă și a pus-o pe masă.

— Ia, a spus el răgușit. Știu că niciodată n-ai batistă când îți trebuie.

Apoi și-a trecut mâna peste față și s-a îndepărtat de masă.

— Amândoi suntem extenuați. Nu ar trebui să facem asta acum. Hai să... Nu știu. Să vorbim mâine.

A pornit spre ușă.

Dar, odată ajuns acolo, și-a băgat mâna prin păr, s-a uitat la ea și i-a spus cu un fel de uluială:

— Eu te-am iubit, Alix.

Acesta era momentul în care ea ar fi putut să îndrepte situația. Dacă s-ar fi așezat în genunchi și l-ar fi rugat să o ierte, dacă i-ar mai fi spus o dată cât îi pare de rău, atunci probabil el chiar ar fi iertat-o. Și pe urmă, ce? Nimic.

S-ar fi întors de unde au plecat – la lipsa de onestitate. Pentru că el nu-i spusese niciodată până atunci că o iubește.

Așa că vorbele care i-au ieșit pe gura aia afurisită și încăpățânată a ei au fost, chiar dacă puțin tremurate:

— Iar asta înseamnă că și tu minți.

El a întors capul repede.

— Ce naiba, Alix? Tocmai ți-am spus că te-am iubit.

Era așa de simplu pentru el să spună asta acum, când erau la final. Dacă i-ar fi spus că o iubește când ea i se destăinuia în pat, atunci ar fi trebuit să facă ceva – ar fi trebuit să admită că simplul fapt că spunea că o iubește nu schimba nimic. Faptul că îți iubești amanta nu schimbă cu nimic statutul ei de amantă.

— Vrei o medalie pentru asta? l-a întrebat ea cu vocea mai tremurătoare decât ar fi vrut. Când ai decis că mă iubești, Anthony? Acum? Ieri? Azi dimineață?

— Nu e ca și cum pur și simplu decizi să iubești pe cineva și îți notezi momentul, Alix, a ripostat el.

— Crezi că eu nu știu?

S-a trezit înaintând către el, spre ușă, împinsă de nevoia de a-l face să înțeleagă că faptul că îi spunea acum că o iubește arata că și el a omis lucruri destul de importante.

— Am mai iubit înainte, mai știi? Știu cum e să iubești. Dar vreau să știu de ce nu ai putut să-mi spui că mă iubești ultima dată când am fost împreună în pat.

— Pentru că ultima dată când am fost împreună în pat mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi.

— Ți-am spus că nu vreau să fiu amanta ta. E cu totul altceva.

— Nu. Mi-ai spus că vrei să fii singură. Că o căsătorie înseamnă o ușă închisă pentru care nu vrei să primești o cheie. Că nici măcar nu crezi că vrei copii, pentru numele lui Dumnezeu. Că nu vrei viața mea și că nu mă vrei în a ta.

Acum striga, la fel și ea.

— Dar nu-i vorba despre asta! Discutam despre prietena ta, Lillie, nu de noi.

— Acum nu mai e vorba despre Lillie. E vorba despre adevăr și minciună. Amândoi am mințit.

— Dar tu...

— Eu, ce? Am mințit mai mult decât tine? Asta voiai să spui?

Stătea chiar în fața lui, simțea furia care iradia din amândoi și și-a dat dintr-o dată seama că așa se termină întotdeauna. Când doi oameni ajung să declanșeze o furtună care face ca până și aerul din jurul lor să fulgere,

atunci marele final nu putea fi decât totul – ceea ce el nu-i oferise niciodată – sau nimic.

— Ție ți se pare că e un lucru minor că nu mi-ai spus că mă iubești? Că iubirea e un sentiment atât de neimportant, încât nu merită să pomenești de el?

A hohotit fără veselie, cumva uimită.

— Ți se pare că mi-ai oferit *mie* mai mult decât le-ai oferit altor femei? Cred că faci o confuzie între a oferi mai mult și a oferi suficient. Mi-ai oferit doar ce mi-au oferit și ceilalți bărbați cu care am făcut sex. Dacă asta e mai mult decât ai oferit tu femeilor, atunci îmi pare rău pentru acele femei.

Mersese prea departe. Fața lui Anthony era complet imobilă, mușchii îi erau încordați de furie. Iar asta a făcut ca toată indignarea ei să se evapore brusc și s-a trezit spunând cu voce tristă:

— Eu vreau să fiu totul în viața cuiva, Anthony. Vreau să fiu persoana alături de care treci prin toate extremele, nu persoana cu care stai confortabil undeva, la mijloc. Vreau să fiu registrul de trăiri pe care nici măcar nu ți-l poți imagina. Nu doar o adăugare la o discuție deja lamentabilă. Și mai știi ceva, a continuat ea, auzind cum se rupe fiecare cuvânt de durerea celor doi ani în care a ținut totul în ea, Lillie mi-a fost ca o soră. Și tu nu te-ai obosit să mă întrebi ce...

Dumnezeule, cum era posibil să plângă mai tare decât plângea acum?

S-a șters cu palmele pe obraji și i-a spus ultimul lucru pe care mai avea de gând să i-l spună.

— Nu te-ai obosit să mă întrebi ce a însemnat pentru mine pierderea ei. Era singura familie pe care o mai aveam, Anthony.

Și acesta era miezul rece și sfâșietor al suferinței ei. Faptul că nu mai avea deloc familie reprezenta o ruptură în mijlocul unei inimi deja zdrobite.

Tăcere. Anthony se uita în tavan, Alix în podea.

Ea nu și-a dat seama cât timp a trecut înainte ca el să vorbească.

— Îmi pare rău pentru Lillie. Sincer, îmi pare rău.

Și vocea lui era gâtuită.

— Dar presupun că aici nu e vorba despre ea, cum ai spus și tu. E vorba despre o grămadă de lucruri. Și totul se reduce la ideea că suntem doi oameni care s-au rotit pe orbite diferite.

A prins în mână clanța ușii.

Ea a ridicat privirea și a văzut că acum și el avea ochii umezi.

Și el nu a plecat, încă nu. A mai spus ceva, vorbind rar, încet și cu tristețe.

— Ți-am oferit încrederea mea, Alix. Nu din prima clipă. Dar, din seara balului, ți-am oferit-o. Ți-am oferit-o pentru că era lucrul pe care ți-l doreai mai mult decât orice. Niciodată nu i-am mai oferit cuiva încrederea mea. Așa că da, ție ți-am oferit mai mult.

A suflat aerul din plămâni cu forță.

— Îmi pare rău că nu a fost suficient.

Și pe urmă a plecat, iar ea a știut doar că amândoi aveau dreptate și amândoi greșeau. Și că a doua zi nu aveau să-și mai vorbească. Sau peste două zile. Sau vreodată.

CAPITOLUL 34

În dimineața celei de-a cincea zi după plecarea din Cherbourg, la bordul *vaporului Queen Elizabeth,* Alix, *monsieur* Dior și o mie de valize au întâmpinat orașul care ieșea din mare, cu etajele inferioare ale zgârie-norilor din Manhattan încă umbrite de ultimele rămășițe ale nopții și cu vârfurile lor încununate de aurul primelor raze de soare. *Le patron* zâmbea și se lăsa pradă temperamentului lui normand, mărturisind cât de mult i-ar plăcea să cucerească orașul. Alix privea fix la amintirile ei urâte, care luau forma clădirilor de birouri unde lucrase odinioară și încerca cu disperare să nu se gândească la Anthony.

Își petrecuse cea mai mare parte a voiajului în cabină, spunându-i lui Dior că suferea îngrozitor de rău de mare, lucru care, într-un fel, era adevărat. Tot universul ei, ființa ei în întregime se clătinau grețos dintr-o parte în alta când stătea în pat, o vedea pe Alix în rochie albă, așteptându-și soarta, în timp ce pe ea de acum o aștepta o soartă și mai rea, o auzea pe Alix spunându-i Chiarei că Matteo e mort, își amintea cum Alix și Anthony se răneau unul pe celălalt și pe ei înșiși.

Și, mai ales, își amintea sclipirea lacrimilor din ochii lui când îi spusese: Ți-am oferit încrederea mea. Îmi pare rău că nu a fost de ajuns.

A fost, ar fi vrut ea să-i spună. Încrederea aceea era mai mult decât avusese ea vreodată și nu a știut ce să facă cu ea. La fel cum el nu a știut cum să disperseze aproape treizeci de ani de înțelegere a felului în care funcționează lumea, ca să o poată include și pe ea. Așa că dăduseră cu piciorul la toate.

Un singur lucru mai putea să facă acum pentru a se salva.

Cu câteva ore înainte să ajungă la New York, Alix se forțase să se concentreze asupra acestui lucru – asupra transmisiunii pe care *La Voce* spusese că i-a trimis-o. Dacă dădea vina pe Lillie, așa cum făcuse Anthony, nu o făcea să se simtă mai bine. Trebuia să vadă toate transmisiunile care se făcuseră în preajma zilei de 10 aprilie, trebuia să înțeleagă cum de Lillie a putut să fie atât de neglijentă.

Dacă era să-și revendice cu adevărat viața, Alix trebuia să scape cumva de vinovăția sufocantă care o împovărase din 1945 și care încă o mai împovăra – vinovăția pe care o simțea pentru moartea lui Lillie. Asta, ca și celelalte vinovății, o făcuse să caute alinare acolo unde nu trebuia: în cocktailurile French 75, în ocazionale partide grăbite de sex, în minciuni care să o protejeze de suferință și în neîncrederea în ceilalți, pentru că nu avea încredere în ea.

Imediat ce avea să încheie sarcinile oficiale pe care le avea de îndeplinit cu Dior, avea să se ducă la colonelul Dearborn, să-l întrebe dacă ar putea să vadă arhivele de transmisiuni radio și telegrame. Poate era ceva acolo care să o ajute să se dezvinovățească, pe ea și pe Lillie. Sau poate era doar un firicel de speranță care abia aștepta să se înfășoare strâns în jurul gâtului ei.

Alix și Dior au părăsit imediat Manhattanul, îndreptându-se spre Dallas, unde ceremonia de înmânare a premiului avea să se țină la sediul magazinului Neiman Marcus. A doua zi dimineață, și-a ascuns roșeața ochilor cu rimel, tristețea cu ruj roșu și inima frântă cu o rochie Dior. Era acolo cu o misiune și trebuia să lase laoparte toate celelalte ca s-o îndeplinească ireproșabil, pentru Dior. Era ultima misiune pe care o mai îndeplinea pentru el, dat fiind ultimatumul pe care i-l dăduse *La Voce*. Când *le patron* avea să se întoarcă la Paris, Alix nu va pleca cu el. Dar avea de gând să aștepte până la sfârșit ca să-i spună asta. Și avea să pună toate celelalte lucruri în așteptare până va reveni la New York.

Ceremonia a început cu o prezentare a rochiilor Dior făcută cu manechine americane care defilau prin sala mare a magazinului. Toate suprafețele posibile fuseseră acoperite cu lameuri aurii orbitoare, ca și cum asta ar fi însemnat eleganța. Alix a mimat că își pune ochelarii de soare, încercând să-l facă pe Dior

să nu se mai încrunte, și pe ea să se simtă mai relaxată. Aproape a avut efect, dar după o oră s-a anunțat o pauză.

— Nu poate nimeni să stea liniștit două ore? s-a plâns Dior, și nu s-a înseninat deloc când i s-a spus că era momentul să răspundă întrebărilor puse de ziariști.

— Domnule Dior, l-a întrebat unul dintre ei, rochiile dumneavoastră dezvăluie destul de mult din corp, nu-i așa?

— Da, a încuviințat Dior placid.

Alix a intervenit pentru a-l salva, fiindcă știa că el habar nu avea de înclinația spre austeritate pe care o aveau conaționalii ei.

— Linia se bazează pe două aspecte – măiestria croielii și forma feminină, a spus ea. Rochiile nu fac decât să urmărească conturul firesc al corpului feminin.

A făcut un gest spre șirul de manechine între care se afla și unul care purta – din păcate sau din fericire, în funcție de preferința publicului pentru rotunjimile feminine – modelul Maxim, rochia de seară cu decolteu generos.

Alix și-a înăbușit primul hohot de râs pe care-l avuse de când plecase din Paris, iar buzele lui Dior au zvâcnit.

— Dar protestatarii vor să se revină la fuste mai scurte și la decolteuri mai puțin... ample, a spus ultragiat ziaristul, pentru că în portul din New York fuseseră întâmpinați de o delegație a clubului „Mai Jos de Genunchi".

Alix nu a îndrăznit să se uite la *monsieur* Dior.

— Atunci cred că le va plăcea partea a doua a prezentării.

Pe podium a apărut un manechin care purta rochia lungă clasică a lui Dior. În spatele ei, un alt manechin a ridicat o pancartă, protestând împotriva lungimii șocante și a gambelor acoperite. Primul manechin a tras de un scripete pe care Alix îl atașase la rochie, și poalele rochiei s-au ridicat până sub genunchi, la lungimea care era aparent mai acceptabilă. Protestatoarea a zâmbit satisfăcută și a părăsit scena, moment în care manechinul a eliberat mânerul scripetelui și a lăsat poalele rochiei jos.

Publicul a izbucnit în hohote, și Alix a știut atunci că asta va apărea în ziare a doua zi. Și s-a gândit că poate totul avea să fie bine. Avea să rămână în Manhattan și să găsească o altă slujbă care să-i placă, cu un șef care s-o facă să se simtă mândră de ea și nu avea să vină în biroul ei la miezul nopții, cu o sticlă de coniac. Și avea să găsească ceva în transmisiunile acelea care îi să-i aducă din nou încrederea în sine.

Dar cu coada ochiului a văzut pe stradă un panou publicitar cu textul: *Țigările sunt precum femeile. Cele mai bune sunt subțiri și bogate.*

Și și-a amintit ce i-a spus lui Anthony: *Ce va fi peste douăzeci de ani e deja stabilit, pentru că bărbații de azi – cei care iau deciziile – au crescut în această lume. Și ei vor încerca să o păstreze așa, orice ar fi.*

Poate greșise. Ar fi trebuit să spună: *Ce va fi peste cincizeci de ani e deja stabilit.* Schimbarea era ceva care ținea de fantastic, la fel ca speranțele ei.

De acolo au plecat la Los Angeles, la Chicago... Orașe după orașe, până când au revenit, în sfârșit, la New York și a venit momentul să îi facă o vizită lui Dearborn – și să îi spună lui *le patron* că demisionează de la Casa de Modă Christian Dior. S-a hotărât să rezolve mai întâi cu Dearborn, și în ziua în care urma să se întâlnească cu el, era la hotel, la micul-dejun, și răsfoia niște ziare, când i-a atras atenția o fotografie.

Era ea, îmbrăcată cu rochia Diablese, pe treptele casei de modă, uitându-se cu ochii strălucitori și cu un zâmbet intim pe buze la bărbatul care nu se vedea în cadru, și aerul ei era atât de viu, cum nu crezuse că va mai fi vreodată după plecarea din Elveția. În fotografia aceea se vedea așa de clar că e o femeie care trăia, nu una care supraviețuia. Era o altă versiune a ei, cu care nu era obișnuită. O versiune pe care ar fi vrut s-o prindă cu ambele mâini și să nu îi mai dea drumul, orice s-ar întâmpla.

Oare va vedea și Mary fotografia? s-a întrebat ea. Și dacă o va vedea, va crede în imaginea aceea?

Răspunsul era prea trist ca să zăbovească asupra lui.

Și-a îndreptat atenția asupra textului scris de Anthony.

Cu un nume precum Alix St. Pierre, destinul ei e să stăpânească lumea. Și o va stăpâni. Ea își începe cuceririle dezarmându-și victimele cu glume scandaloase. În timp ce ei râd fără să se poată stăpâni, ea le dă lovitura mortală cu o mulțime de idei geniale care doboară toți adversarii. La final, va zâmbi de la înălțimea tronului ei de mătase. Și toată lumea va amuți – după care se va îndrăgosti de ea.

Ceașca lui Alix s-a așezat nesigură pe masă. A mai citit o dată primul paragraf, dar realizase că nu interpretase greșit cuvintele prima oară.

— Se pare că am cucerit presa, a spus *monsieur* Dior, așezându-se lângă ea. Amândoi. Că e vorba de mine sau de tine, aproape că nu există frază în care să nu se vorbească despre Dior. Îți sunt dator cu o mărire de salariu.

Ea s-a uitat la el cu ochii goi.

Dior a zâmbit.

— Merci e cuvântul pe care îl cauți.

— Da, a spus ea, încercând să se concentreze. Mulțumesc. Mulțumesc, a repetat ea.

— Ești la fel de dezarmată de articolul domnului March pe cât e el dezarmat de tine.

Alix a clătinat din cap.

— Nu e... Anthony nu e dezarmat de mine. Nu mai e.

— Ah, a făcut *monsieur* Dior.

Nu spusese o vorbă despre ochii ei roșii, despre sobrietatea și muțenia ei neobișnuite sau despre faptul că rareori mai zâmbea. O privise doar în tăcere, cu seriozitate, și o lăsase cu suferința ei – până acum. A scos din buzunar o cutiuță și i-a întins-o.

Ea a deschis-o fără un cuvânt. Înăuntru era un lănțișor cu steluță de aur.

A ridicat ochii spre el.

— E superb. Dar...

— Eu nu pot s-o port, a spus el. Așa că nu poți să mi-o dai înapoi. În plus, n-o s-o porți prea mult timp, sper. Întotdeauna ți-ai fixat privirea pe stele pentru mine. Vreau să faci la fel și pentru tine. Așa că asta e o stea pe care vreau să o pui la loc pe cer când o să ridici mâna și o să atingi constelații pentru tine.

Evident că ea a început să plângă. Cum putea să nu plângă?

— Mulțumesc, a plâns ea în brațele lui.

— Este și un talisman, *ma chérie*, i-a șoptit el la ureche. Am impresia că ai nevoie de un pic de noroc.

— Tu chiar...

Și-a șters ochii și a acceptat cu recunoștință batista întinsă de el. A atins steluța cu degetul.

— Tu chiar crezi ce spune *madame* Delahaye, nu-i așa? l-a întrebat ea, făcând referire la prezicătoarea lui. Și în puterea unui talisman de a... ce? De a schimba viitorul? Dar dacă poți să schimbi viitorul, de ce trebuie să-i ceri unei prezicătoare să facă o profeție?

S-a încruntat, fără să știe prea bine ce întreba, pentru că avea în minte zâmbetul batjocoritor al lui Weber.

— Poate că mă liniștește să știu că există un viitor. Dacă ar exista doar trecut și prezent, atunci...

S-a retras puțin ca să se uite la ea când vorbește.

— Atunci am fi cu totul altfel. Cred că Ofelia a spus: *Noi știm ce suntem, dar nu știm ce am putea fi.* O prezicătoare poate să prevadă eventual niște lucruri care mi se vor întâmpla, dar nu poate să vadă și ce fel de om voi fi când se vor întâmpla. Presupun că încerc să fiu omul potrivit pentru acele evenimente.

Văzând lacrimile care luceau în ochii ei, altcineva probabil ar fi spus pe un ton încurajator și optimist: *Și tu vei fi femeia potrivită pentru acele evenimente.* Dar Dior nu a spus-o, și ea l-a iubit și mai mult pentru asta. L-a iubit pentru că a spus că *încearcă* să fie omul potrivit. Pentru că în final poate că asta era tot ce conta. Efortul făcut pentru a lăsa evenimentele să te modeleze și să te forțeze să mergi pe un anumit drum sau efortul făcut pentru o te modela și orienta în ciuda celor întâmplate.

Într-un moment fugar, când era la Paris, începuse să creadă că încă mai era ceva bun în ea. Începuse să facă planuri de viitor. Pe urmă îl lăsase pe Weber să o facă să creadă contrariul. Iar asta însemna că erau multe lucruri la care trebuia să se gândească.

— Ești un om foarte înțelept, i-a spus ea.

— Mă bucur doar că sunt omul potrivit pentru momentul acesta.

— Vrei să vezi dosarele ultra-secrete, a spus Dearborn după ce a făcut obișnuitul ceremonial al aprinderii trabucului în confortul fotoliului său de piele de la biroul vechi, pe care îl avea în biroul lui de avocat, împodobit cu obișnuitele elemente de decor: diplome de la Yale înrămate, sticle de whiskey și o fotografie cu soția și cei patru copii.

— Da, a răspuns Alix.

— Știi că nu pot să-ți dau voie.

— Poți, dacă vrei. Sau dacă sunt eu suficient de convingătoare.

— Nu, a spus el cu asprime. Nu-ți închipui că pot să fiu convins prin mijloace obișnuite!

Ea a râs.

— Crede-mă, nu am bani de dat și am de gând să rămânem amândoi îmbrăcați.

A fost rândul lui să râdă.

— Evident. Alix St. Pierre nu e persoana care să negocieze pentru a obține ce vrea, ea dă cu parul.

Râsul acela a făcut ca vocea ei să devină foarte dură.

— Atunci să dau cu parul. Îmi ești dator. Îmi ești dator, pentru că l-ai lăsat pe Weber să colaboreze cu BSS-ul după război. Pentru că nu l-ai pedepsit pentru tot ce a făcut. Pentru că toți v-ați prefăcut că ce a făcut el pentru a se discuta la masa negocierilor Operațiunea Sunrise și capitularea Italiei a putut compensa

moartea bărbaților și a femeilor care acum ar fi trebuit să fie în viață și să se bucure de libertatea pentru care au luptat.

S-a gândit la Matteo, care acum ar fi trebuit să fie într-un spital, îngrijind un pacient. S-a gândit la Chiara, care acum ar fi trebuit să aibă un somn liniștit, fără coșmaruri în care era torturată.

— Sunt atâția oameni cărora le ești dator, a încheiat ea puțin mai încet.

— Și tu crezi că această cruciadă a ta va echilibra situația? a întrebat el, punând trabucul în scrumieră și căutând pe fața ei răspunsul potrivit.

Era un singur răspuns posibil. Discuția cu Dior, ba chiar și discuția cu Anthony o făcuseră în sfârșit să înțeleagă.

— Situația nu se va echilibra niciodată, a spus ea. Dar trebuie să termin asta, pentru mine. Astfel încât să fie o situație pe care să o pot suporta, nu să fie un lucru care mă definește. *Știm ce suntem, dar nu știm ce putem fi.*

I l-a citat pe Dior și implicit pe Shakespeare.

— Vreau să fiu cea mai bună variantă a mea, nu cea mai rea.

O tăcere contemplativă. Dearborn și-a luat trabucul.

— Ai făcut multe lucruri importante, Alix. Un singur dezastru nu ar trebui să te definească.

— Poate n-ar trebui. Dar în clipa asta, în ciuda tuturor încercărilor mele de a mă convinge de contrariu, mă definește.

El a zâmbit, după care a suflat un nor de fum care a înceţoşat aerul dintre ei.

— Te-ai dovedit a fi mai ceva decât mi-am închipuit. Şi venirea ta aici stă drept dovadă. Puţini oameni plătesc nişte datorii cerute doar de sufletul lor.

S-a ridicat.

— Dosarele sunt păstrate în altă parte. Îmi trebuie câteva zile să le aduc aici. Întoarce-te lunea viitoare. Dacă vii pe la şapte seara, o să am grijă să poţi intra. Până dimineaţa trebuie să pleci şi să pui la loc toate hârtiile. Şi ştii că orice ai găsi...

S-a oprit.

Alix s-a uitat la el cu o privire foarte serioasă, fără să se aştepte să schimbe ceva, dar fiindcă simţea nevoia să spună asta pentru Matteo şi pentru Bobby.

— Orice aşa găsi, Weber va lua masa la Brasserie Lipp până la sfârşitul vieţii?

— Ceva de genul ăsta.

— Exact asta, şi tu ştii bine.

S-a îndreptat spre uşă cu conştiinţa faptului că cel puţin poate să ţină capul sus, că nu l-a lăsat pe Dearborn să se sustragă.

El s-a întors cu spatele şi a început să şteargă raftul deja curat pe care se aflau fotografiile. Înainte ca ea să ajungă la uşă, a spus foarte încet:

— Poate găsesc o modalitate prin care autorităţile de la Paris să-i retragă paşaportul şi să-l trimită în Germania. Şi poate mă fac că nu văd ce articole publică Anthony March –

atâta timp cât nu contravine flagrant legii. În felul acesta s-ar putea stârni în jurul lui un miros dubios. Dacă Weber n-ar mai fi la Paris, ai putea să te întorci acolo știind că măcar a pierdut Brasserie Lipp și că s-ar putea să se uite peste umăr, așteptând să fie prins din urmă de trecut – lucru care sper să se întâmple într-o bună zi.

Alix a dat din cap.

— Cred că ar fi un început bun.

Peste cinci zile, au urmat cutii peste cutii și pagini peste pagini de telegrame și rapoarte trimise de ea despre rachete V2, despre lagăre ciudate construite la Auschwitz și despre numărul și mărimea brigăzilor de partizani din munții Italiei.

La trei dimineața, privirea îi aluneca peste cuvinte și mesajele se amestecau, iar ea nu își dădea seama dacă le mai înțelege bine. Trecuse prin aproape toate documentele, când a găsit o serie de mesaje vechi care fuseseră trimise timp de câteva săptămâni, din 1944 în 1945, de la biroul elvețian de telegrafiere al Cartierului General al Forțelor Aliate din Caserta, unde lucrase Lillie, către biroul BSS Brindisi, unde era Bobby.

TE-AM GĂSIT.

MI-E DOR DE TINE.

TREBUIE SĂ-I SPUNEM LUI ALIX.

ȘTIU.

DE CÂND AVEAM ZECE ANI.

ȘI EU LA FEL.

TE IUBESC.

AȘA DE MULT.

DUPĂ RĂZBOI?

DA.

Pe urmă o altă serie de mesaje transmise tot de cei doi în dimineața zilei de 10 aprilie.

CONDUC LYCAON. PLEC LA PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE ÎN ZECE MINUTE. ÎNCĂ MAI SPER SĂ ÎL GĂSESC PE BĂRBATUL CARE O CUNOAȘTE PE ALIX. AM UN BILET PE CARE SĂ I-L DEA EI. TREBUIE SĂ ÎI EXPLIC TOATĂ POVESTEA. NU POT SĂ MĂ MAI ASCUND.

MISIUNEA TA VA AVEA SUCCES. ALIX VA ÎNȚELEGE. E CEA MAI BUNĂ DINTRE NOI.

AȘA ESTE.

SUCCES.

MI-AR PLĂCEA SĂ FII AICI CÂND MĂ ÎNTORC.

M-AI SĂRUTA?

TE CĂSĂTOREȘTI CU MINE?

DA.

Între mesajul cu *Te căsătorești cu mine?* și cel cu *Da* era intercalată o transmisiune radio trimisă către biroul de telegrafiere în care lucra Lillie. Fusese trimisă de radiofonistul pe care Alix îl infiltrase în cartierul general al lui Karl Wolff. Transmisiunea avea mențiunea *Urgent* și îi solicita destinatarului să fie redirecționată imediat către Berna.

MESAJ DE LA CONTACTUL DE LA BISERICA FRANCEZĂ, scria în el. *ANULLARE.*

Anulați.

Alix a închis ochii.

Poate că mai era destul timp pentru a schimba viitorul. Numai că pe transmisiune nu exista decât ștampila *Primit*, pusă de la Caserta, nu și *Redirecționat*.

Alix a luat hârtia, s-a dus cu ea la șemineu și a aprins un chibrit. Nu a stat să se uite cum arde.

A luat metroul până la stația 157th Street, a ieșit și a pornit pe Riverside Drive. În depărtare, podul George Washington se întindea arcuit, trecând de pe un țărm pe altul. La fel cum făcuse Lillie.

Tristețea s-a ivit imediat ce Alix a văzut porțile – tristețea că așa s-a sfârșit, într-un loc singuratic în care aveai drept companie iarba verde și cerul albastru dintr-o zi senină sau stropii de ploaie și noroi dintr-o zi urâtă. A găsit mormântul și a pus mâna pe piatra funerară, citind cuvintele scrise pe ea: *Lillie Marie van der Meer. Născută la 18 iulie 1919. Decedată la 10 mai 1945.*

Douăzeci și șase de ani de viață. Atât avusese Lillie.

Alix s-a așezat pe iarbă și a pus pe mormânt un buchet de crini de mai. Pe urmă s-a rezemat de un copac și a închis ochii. În spatele pleoapelor închise i-a apărut ultima ei discuție cu Lillie, precum un film în culori, cu sonorul dat prea tare.

Pe 10 mai îi dăduse telefon lui Lillie, care plângea.

Bobby e mort. Cum poți să suporți?

Iar Alix îi răspunsese: *Pot să suport doar pentru că știu că nu mi-o voi ierta niciodată. Nici tu nu ți-ai ierta-o dacă ai fi responsabilă de asta.*

Lillie începuse să plângă din nou.

Ce știa Alix acum, era că Lillie nu îl plângea pe Bobby, prietenul ei, ci pe Bobby, iubitul ei, pe băiatul cu care mama ei nu voia să se căsătorească pentru că nu era destul de bogat. Și mai plângea pentru că flirtase cu Bobby prin telegrame, avusese cu el una dintre acele conversații pasionale pe care le au îndrăgostiții. El o ceruse în căsătorie și ea răspunsese *da*, răspuns pe care probabil ar fi vrut să-l dea de mult timp.

În mijlocul acelor momente de bucurie, Lillie primise o transmisiune radio pe care ar fi trebuit să i-o trimită lui Alix, un mesaj în care *La Voce* îi spunea să anuleze operațiunea. Dar Lillie fusese distrasă, neatentă și cu siguranță nu știuse care e semnificația mesajului, și abia pe urmă înțelesese că nouă oameni, printre care și iubitul ei, au murit pentru că mesajul nu a fost trimis.

Alix se învinovățise de moartea acelor nouă oameni mai bine de doi ani. Dar nu ar fi putut face nimic ca să-i oprească.

Era timpul să nu se mai simtă vinovată de asta, de moartea lui Lillie, o durere de care fusese gata să se lase trasă până la fund. Pentru că acum știa, și știa sigur, că nu avusese nicio vină nici în privința morții lui Lillie.

Lillie era abătută când vorbiseră la telefon în mai. Iar ea, în loc să o consoleze, îi vorbise cu duritate despre responsabilitate și iertare – cuvinte care se refereau la ea însăși, nu la Lillie. Lillie o sunase ceva mai târziu, iar Alix ignorase soneria telefonului pentru că era aproape amorțită de whiskey. Și așa, în noaptea aceea, când nu putea să doarmă, cuvintele pe care ea i le spusese prietenei ei fără să le conștientizeze greutatea – *Nici tu nu ți-ai ierta-o, dacă ai fi responsabilă de asta* – căzuseră exact în cea mai ascunsă și mai lovită parte a inimii ei. A apelat la flaconul cu somnifere al mamei. A înghițit una sau două, îi spusese lui Alix doamna van der Meer. Dar, după ce doamna van der Meer s-a culcat, Lillie s-a întors după flacon. A mai luat câteva. Și alte câteva. Până când a luat prea multe și acum doarmea pentru totdeauna.

De atunci, Alix fusese convinsă că dacă i-ar fi răspuns la telefon a doua oară, atunci Lillie ar fi avut pe cineva cu care să vorbească și ar fi putut să adoarmă și fără pastile. Dar nimic n-ar fi ajutat-o pe Lillie să doarmă – fiindcă ea își dăduse seama că era responsabilă de moartea lui Bobby. Nu a putut să și-o ierte.

Și după noaptea zilei de 10 mai, nici nu a mai fost nevoie.

Investigația lui Alix descoperise doar o neglijență. Doi tineri care erau așa acaparați de iubirea lor, încât unul dintre ei a uitat să transmită un mesaj, iar consecința a fost un

măcel. Consecință care nu putea fi prevăzută de nimeni, dar o consecință.

Mai înțelegea acum că Bobby îl căuta pe Matteo ca să îi poată spune lui Alix că e liberă. Dar Alix și Matteo avuseseră același destin tragic pe care îl avuseseră Lillie și Bobby.

S-a aplecat în față și a pus amândouă mâinile pe mormânt.

— Pentru Lillie, a spus ea jumătate zâmbind, jumătate plângând. Din Manhattan.

A inspirat adânc.

— Te iubesc. Sper că tu și Bobby sunteți undeva, împreună. Mi-aș fi dorit să fim cu toții aici, pe pământ. Mi-aș fi dorit ca atâtea lucruri să fi fost altfel. Dar tot ce pot să fac e să duc o viață mai bună, o viață pe care nu aș fi putut să o trăiesc dacă nu s-ar fi întâmplat toate acele lucruri îngrozitoare. Așa voi face, îți promit. Toată dragostea mea și *bisous*, Alix.

CAPITOLUL 35

Luna următoare Alix s-a întors cu Dior la Paris, la micul birou pe care îl împărțea cu Suzanne și la postul ei de directoare a serviciului de presă. Timp de două luni a purtat la gât steluța, în timp ce stârnea valuri de nerăbdare și mai aprinsă decât în februarie pentru cea de-a doua colecție creată de *le patron*.

Se întâlnea cu ziariștii în biroul ei, niciodată la Ritz. Dacă ieșea undeva seara, mergea la Café de la Paix sau la Sheherezade, localuri mari și zgomotoase, diferite de Tabou din toate punctele de vedere. O dată pe săptămână lua masa acasă la Suzanne – petrecerile lui Suzanne erau legendare. După ce unei invitate care spusese cu răutate că Alix trebuie să-și găsească un alt bărbat șic, acum că *monsieur* March s-a plictisit de ea, Suzanne i-a răspuns:

— *Mademoiselle* St. Pierre e ultima persoană pe care aș da-o afară din casă. Dar dumneata, *madame*, ai putea să fii prima.

Puțini mai făceau comentarii malițioase referitoare la scurta ei relație cu Anthony. Cu toate acestea, Alix știa că cel mai bine ar fi fost ca o vreme să ducă o viață monahală, lucru

care îi convenea, pentru că nu era deloc interesată de idile.

Cercurile sociale în care se învârtea erau cu totul altele decât cele în care trăia Anthony, așa că nu îl văzuse niciodată. O pusese pe asistenta ei să ia legătura cu Fortunée, pe care Anthony o angajase la ziarul lui ca redactor de modă. A fost singurul lucru care a făcut-o pe Alix să râdă în hohote, pentru că era uimită, dar în același timp și pentru că aprecia o mișcare inteligentă. Fără îndoială, Fortunée avea să joace excelent rolul acela.

În anumite seri, se ducea direct în noua ei cămăruță, pe care o închiriase la o altă pensiune, și se chinuia să încropească, pagină cu pagină, o revistă care să nu fie ca *Harper's Bazaar* sau ca *Vogue*, ci ceva mai sincer. Pe copertă scrisese titlul *Elan*, fiindcă revista era dedicată femeilor inteligente, energice și, da – mai mult decât hotărâte. Nu știa de unde avea să obțină banii pentru a face asta, sau dacă într-adevăr erau doar trei femei în toată lumea la fel de hotărâte ca ea, dar continua să-și imagineze că ar putea face asta – continua să ridice fața spre constelații.

Era posibil ca Dearborn să-i fi spus nașului lui Becky – sau poate chiar lui Becky – să-și retragă ghearele. Becky lucra și acum la *The Times* și, din când în când, mai făcea câte un comentariu referitor la o cochetă roșcată care încearcă și acum să facă un salt mult prea mare din zona rău famată a orașului, și Alix mai auzea și acum șușoteli când trecea pe

lângă cabinele de probă, dar știa că toată viața va auzi șușoteli și va întâlni femei de genul lui Becky, dat fiind drumul pe care și-l alesese. Cel mai bine era să o facă îmbrăcată în bluze Dior cu imprimeu de leopard, fără să se scuze.

Dearborn îi trimisese o telegramă în care îi spunea că *La Voce* a fost trimis în Germania. Că a avut grijă ca zvonurile despre trecutul lui să se împrăștie ca niște gloanțe prin orașul pe care el și-l alesese ca reședință – și că în curând avea să se facă oarecum dreptate și în ceea ce-l privea.

Așa că Alix era fericită, nu exuberantă sau expansivă, ci liniștită. Erau multe de spus în legătură cu bucuriile simple, își spunea ea în timp ce pregătea invitațiile pentru a doua lansare a lui Dior, destinate presei, imaginându-și exclamațiile de uimire care se vor auzi când vor vedea cum se învârte fusta extravagantă a modelului Diorama, din lână neagră, care avea un diametru de aproape patruzeci de metri. Singurul moment în care bucuria i-a dispărut puțin a fost când a trecut pe invitația pentru *New York Journal* numele lui Fortunée, nu pe cel al lui Anthony.

În curând avea să plece de la Paris, să se ducă la New York, iar ea nu avea să-l mai vadă vreodată.

Pe urmă a plecat de la serviciu, s-a dus repede acasă, la pensiune, și și-a pus rochia Chérie. Era ziua lui Esmée și dădea un mare bal – un bal la care Anthony nu va veni, se jurase ea. Alix nu avea nicio rochie potrivită

pentru un bal, pentru că vânduse dumnezeiasca rochie Compiègne ca să-i plătească pe cei care spionaseră la Ritz pentru ea. Dar Chérie era o rochie frumoasă, cea mai frumoasă din câte avusese vreodată, așa că avea să fie bună.

A mers pe jos până la Esmée, în ciuda frigului, și a fost introdusă în casă de către cameristă. A văzut-o pe Esmée imediat, îmbrăcată tot cu o rochie Dior pe care o purta mai bine decât un manechin. Îi zâmbea bărbatului de lângă ea într-un mod care arăta că este absolut plictisită, așa că Alix s-a grăbit să-i sară în ajutor.

Și-a compus un aer îngrozit, a bătut-o pe umăr și a exclamat:

— *Mon Dieu!* Mi-a sărit o broască pe rochie, jur că am văzut-o. Dar e atâta metraj de mătase că nu pot să o găsesc!

Iar Esmée, gata să pocnească de râs ca un dop de șampanie, i-a spus bărbatului de lângă ea:

— O adevărată urgență! Trebuie să o ajut pe prietena mea, și amândouă au plecat repede, după care au închis ușa în urma lor, prăpădindu-se de râs.

Până când Esmée a spus:

— N-ai nicio broască în rochie, nu? lucru care pe Alix a făcut-o să râdă și mai tare.

— Hai cu mine, i-a spus Esmée, conducând-o pe Alix pe scări spre dormitorul ei. Am ceva pentru tine.

— Dar e ziua ta, nu a mea, a protestat Alix.

Esmée a zâmbit și a poftit-o într-o cameră plină de rochii. Acolo, strălucind precum o constelație, era rochia Compiègne.

— Cum... s-a bâlbâit Alix.

— Anthony mi-a spus că o vinzi. Fata care a cumpărat-o de la tine era una dintre cameristele mele. Eu am o tradiție, să ofer cadouri de ziua mea, așa că e a ta. Oricum nu-mi vine. Ești mai scundă decât mine. Și dacă spui nu, o să trimit o ploaie de broaște în pensiunea ta amărâtă!

Nimeni nu o contrazicea pe Esmée. Iar Alix nu voia să o contrazică.

— Pot să mă îmbrac cu ea?

— Ai face bine, i-a răspuns Esmée.

A ajutat-o să își încheie rochia, după care a întors-o cu fața spre oglinda în care Alix a văzut o femeie care semăna cu cea din fotografia care însoțea interviul lui Anthony. Dar această Alix avea umbra de tristețe care stătea între inima ei și fericire. S-a întors de la oglindă și a atins acel *velours au sabre*, amintindu-și cum se gândise la un moment dat că văzuse cum se ascunde acolo umbra lui Anthony, tandrețea lui disimulată precum trandafirii din rochia ei, înainte să fie tăiate încet atingerile, râsetele și încrederea.

A clipit.

Pe urmă s-a uitat peste umăr la acea Alix St. Pierre care ieșise din copilăria fără mamă, din război, din casa Dior – și din iubire.

— Vrei să lucrezi pentru mine? a întrebat-o ea brusc pe Esmée. La revista pe care o concep

acum, revista fără niciun ban și probabil fără niciun cititor, dar cu al naibii de multă ambiție?

Esmèe a râs.

— Doar dacă îmi promiți că nu mai spui niciodată cuvântul *broască*. Iar eu am bani, ai uitat? Când ești gata, îți împrumut niște bani – știu că nu i-ai accepta ca dar. Iar eu voi fi corespondenta ta de la Paris.

A ridicat capul și și-a rotit mâna.

— *Esmèe Archambault, corespondent la Paris.* Da, a spus ea. E un rol pe care mi-l doresc mai mult decât cel de Esmèe Archambault, mondenă plictisită.

Alix a luat-o pe după umeri.

— Știi că s-ar putea să-mi ia o viață ca să-ți dau banii înapoi?

— Atunci ai face bine să te asiguri că vei avea o viață lungă, Alix St. Pierre, a spus ea. O să i-o suflăm lui Anthony pe Fortunèe. Și-așa se va plictisi acolo după ce va pleca el în Manhattan.

Alix a râs.

— Nu știu dacă e o idee strălucită sau groaznică.

— Ideile mele sunt întotdeauna strălucite, a spus Esmèe cu mândrie. Și mai am o idee absolut genială.

Alix a ridicat o sprânceană și a zâmbit.

— Pe-asta trebuie să o aud.

— Ar trebui să vorbești cu Anthony.

Alix s-a dat trei pași în spate.

— E la fel de genială precum ideea de lenjerie din beton.

Esmée a râs.

— Ei, așa ceva ne-ar face să stăm la locul nostru, nu? Hai să-ți arăt ceva.

A dispărut în dormitor și a revenit cu un ziar pe care i l-a întins lui Alix. Era desfăcut la un articol semnat de Anthony March, care vorbea despre femeile din Italia care lucraseră ca *staffette* și îi ținuseră în viață pe partizani timp de patru ani lungi. Una dintre *staffette*le intervievate de el era Chiara Romano, care îi spusese: „A mai fost o persoană în Elveția care ne-a ținut în viață. În timpul războiului nu poți să ai succes sută la sută în privința asta, dar ea a făcut tot ce a putut, cu mult mai mult decât a făcut majoritatea."

— Și asta, a spus Esmée, parcă determinată să o facă pe Alix să-și strice rochia cu lacrimile ei.

Era un bilet scris în italiană.

Bella, vino în vacanță în Italia. Eu sunt o studentă săracă la medicină, dar tot o să ne distrăm.

Ti amo, Chiara.

Alix a ridicat capul, mută.

— Anthony m-a rugat să ți-l dau, a fost singurul ei comentariu. Iar acum, că plângi și ești vulnerabilă, o să-ți dau lovitura de grație. Ai făcut ceva și Anthony s-a simțit rănit, măcar atât am priceput și eu. Dar a propus vreo variantă prin care cineva cu o viață ca a ta

poate depăși toate obstacolele? Sigur că nu. Pentru el era simplu să plece, mult mai greu i-ar fi fost să rămână. Era mai simplu pentru el să te condamne pentru un lucru pe care voia să îl creadă impardonabil, și mult mai greu i-ar fi fost să ierte.

Alix a simțit că se prăbușește pe un scaun.

— Nu cred că...

— N-am terminat, a spus Regina Esmée cu un aer imperial, așa cum îl avea când avea șaisprezece ani și era elevă. Unul dintre voi trebuie să aibă curajul să mai ofere o șansă iubirii voastre – a dat din mâini, refuzând protestele lui Alix. O șansă reală, un efort sincer al sufletului. Să faceți cea mai spectaculoasă încercare la care vă puteți gândi. Pentru că, dacă încercarea va avea succes, atunci va merita cu vârf și îndesat.

Alix a strâns din ochi. Cum ar fi să stea lângă Anthony în fiecare noapte, să îi povestească despre cum a decurs ziua ei – îngrijorările ei, victoriile ei, râsetele și ratările ei? Cum ar fi să îl audă și ea povestindu-i aceleași lucruri în fiecare seară? *Beatitudine.*

— Am încercat deja o dată și s-a dovedit a fi spectaculos de prost, a spus ea sec.

Esmée a clătinat din cap hotărâtă.

— Nu, tu și Anthony erați supărați. Nu înseamnă că ați încercat. Și îți spun asta ție, și nu lui, fiindcă ești cel mai curajos om pe care îl cunosc. Iar dacă el este prea al naibii de încăpățânat ca să nu te asculte și încercarea ta nu are succes, atunci te întorci imediat aici și

plângi până nu mai ai lacrimi, după care îl punem pe Dior să-ți facă o rochie din tristețea ta și o aruncăm în foc. Pe urmă, a spus ea cu mai multă blândețe, dacă încercarea nu reușește, atunci înseamnă că nu te-a meritat niciodată.

Alix s-a ridicat de pe scaun, și rochia i s-a învârtit în jur la fel de învolburată, extravagantă și furtunoasă precum povestea ei cu Anthony. A întins mâna să o atingă, amintindu-și cum Anthony se aplecase să îi șoptească la ureche, cu respirația caldă pe pielea ei: *Nu pot să te complimentez în legătură cu felul în care arăți, pentru că nu îmi vine în minte niciun cuvânt care să fie potrivit.*

Și cum îi spusese: *Te-am iubit.*

Și cum spusese Esmée: *Pentru el a fost simplu să plece.*

A ridicat capul. Esmée a bătut din palme și a zâmbit.

Chiar va face o încercare spectaculoasă. În pat, la Ritz, Alix îi povestise lui Anthony toate dificultățile cu care modul ei de viață venea la pachet. El o ascultase. Dar asta fusese tot. Cu siguranță greșise când îl mințise. Dar nu greșise și el fiindcă nu îi spusese că ar fi putut să îl iubească – că ar fi fost altfel cu el?

Poate că n-ar fi fost altfel. Poate că el nu putea să-și imagineze o viață în care să nu fie el cel care semnează cecurile și care distribuie banii, și să nu aibă acasă o femeie care să îi organizeze petrecerile. Poate că atunci când îi spusese că îi vine să urle când se gândește la

ce s-ar putea întâmpla cu ea în viitor, a vrut să spună că îi vine să urle pentru că știe că el nu poate face parte din acel viitor.

Dacă era așa, atunci nu îi va lăsa pe Esmée și pe Dior să îi facă o rochie din tristețea ei. I-ar pune să-i facă mai bine una din curaj și ar lua rochia aceea cu ea în viitor – un viitor pe care și-l va croi singură. Un viitor pe care îl va prețui, indiferent de ce va fi acum cu Anthony.

CAPITOLUL 36

Alix a intrat la Ritz în superba ei rochie albastră. Nu s-a obosit să întrebe unde e *monsieur* March. Era sigură că este la bar.

A trecut pe Aleea Tentațiilor și a intrat în Micul Bar. El stătea lângă o fereastră, cu picioarele întinse, cu o mână în buzunar, în mâna cealaltă cu o țigară, cu un pahar aproape gol în față și cu două femei de la masa alăturată care se uitau la el, fluturându-și genele.

S-a dus la el și a spus, la fel cum spusese la prima lor întâlnire:

— Alix St. Pierre. Pot să vă ofer ceva de băut?

Anthony a întors capul spre ea. A strivit țigara în scrumieră și a spus glumeț:

— Alix. St. Pierre. Numele tău pare să sugereze că tu ai fi o băutură.

Ei i-a venit să zâmbească cu gândul la amintirile stârnite de cuvintele acelea.

Dar și-a strâns poalele rochiei și s-a așezat pe scaunul de vizavi, abia atunci gândindu-se că ar fi trebuit să își facă mai întâi o strategie, nu să acționeze așa, impulsiv. Dar iubirea nu are strategii, doar risc, lipsă de logică, euforie și suferință. Niciodată nu puteai să știi sigur cum se vor rostogoli zarurile. Avea de gând să

arunce totul în aer, spectaculos de bine sau spectaculos de rău, oricum ar fi.

— Doar că nu sunt ceva atât de simplu, a început ea poticnit. Eu sunt femeia care te iubește...

El s-a uitat repede la ea, dar pe urmă a întors capul.

— Sunt femeia care te iubește, a repetat ea. Dar sunt și femeia care vrea să lucreze cu orele, femeia care de multe ori nu va ajunge la timp la masă, darămite să mai planifice vreo petrecere pentru tine. O femeie care ar fi cu totul altfel față de orice parteneră pe care o are un cunoscut de-ai tăi și care nu ar accepta ca, după vreun an, să-ți faci o amantă și să-i oferi cadou bijuterii ca să nu te mai simți vinovat. O femeie care nu vrea să fie mai puțin decât bărbatul de lângă ea. Asta nu înseamnă că vreau să fiu singură, că nu vreau să îmi împart viața cu cineva. Înseamnă că vreau să știu dacă pot să mut vreo două stele, astfel încât viitorul meu să fie așa cum n-am crezut niciodată că poate să fie – o perioadă superbă de timp în care să mă pot căsători cu cineva, păstrându-mi în același timp independența *și* cariera.

A inspirat adânc și a încercat să vorbească mai rar, ca el să înțeleagă ce spune și să nu se mai încrunte de parcă nimic din ce îi spunea nu avea sens.

— Nu am fost corectă cu tine, a spus ea mai încet, dar nici tu nu ai fost corect cu mine. Ai plecat fără să îmi spui că relația noastră ar fi

posibilă. Și nici acum nu știu dacă ar trebui să te regret, fiindcă nici acum nu știu dacă am avut vreodată o șansă – sau dacă nu ai fost decât un vis menit pentru nopțile petrecute între așternuturi... un vis care nu ar fi supraviețuit nici măcar o zi.

A luat paharul și a băut ultima înghițitură.

Anthony s-a uitat la ea mult timp. Ea a făcut tot posibilul să nu întoarcă privirea. Albastrul întunecat al ochilor lui îi spunea că el analizează tot ce îi spusese, că se hotărăște dacă e pregătit să facă acel efort sincer al sufletului, așa cum se exprimase elocvent Esmée.

Pe urmă a clătinat din cap, ca și cum ar fi spus *nu*.

Un grup de persoane din domeniul modei a dat năvală pe ușă. Au strigat-o, dar ea nu i-a luat în seamă, pentru că făcea eforturi să nu plângă, să își păstreze curajul, așa cum își jurase. Era mult mai greu să fii curajos în momentul în care aveai de pierdut ceva prețios.

A pus mâinile pe masă, pregătită să se ridice.

Atunci, pe neașteptate, Anthony a zâmbit luminos și a spus:

— Naiba să te ia Alix St. Pierre, pentru că întotdeauna ai dreptate. Eu m-am simțit foarte – nu bucuros, mai degrabă îndreptățit să mă scufund în autocompătimire și vermut. Dar tu din nou ai dreptate, evident. Nu ți-am dat niciodată motive să crezi că te vreau exact așa cum ești. Mi-a fost mai simplu să cred că ceea

ce s-a întâmplat cu Lillie duce la concluzia că ai greșit. Și mi-a fost mai simplu să mă conving că, atunci când îmi povesteai despre viața ta și despre dorințele tale, îmi spuneai de fapt că e imposibil să fim împreună.

Niște hohote zgomotoase de râs aproape i-au acoperit ultimele cuvinte, și el s-a ridicat.

— Nu vreau să purtăm aici discuția asta. Am putea să...

A ezitat, iar ea s-a îmbărbătat, pregătindu-se să-i audă propunerea de a merge sus. Dacă ar fi făcut asta, era cu adevărat totul sfârșit, pentru că asta însemna că nu înțelesese nimic – că atunci când ar fi fost în camera aceea superbă în care făcuseră dragoste, puterea din mâinile ei trecea în mâinile lui. Însemna că el nu putea să înțeleagă cât de ușor îi era lui să o facă să se simtă inferioară.

El s-a uitat în jos și a bătut ezitant cu degetul în masă.

— Am putea să mergem la clubul ăla aiurit din pivniță, unde m-ai dus tu odată.

Ea a inspirat rapid. Asta era! Momentul acela de care îi vorbise la un moment dat lui Lillie într-o scrisoare – comuniunea dintre doi oameni, apropiați ca rochia de corp, o rochie care să ți se potrivească perfect din toate punctele de vedere. Clubul aiurit din pivniță era locul în care deveniseră pentru prima dată un fel de parteneri, locul în care își acordaseră încredere unul celuilalt pentru prima dată.

Iar Anthony își dăduse seama că acela era unicul loc potrivit în care să clarifice totul.

— Știi, a spus el cu o voce prea răgușită ca să nu o facă să se înfioare, cu toate că am fost împreună la un club de noapte și la un bal, n-am dansat niciodată cu tine. Visez să dansez cu tine.

Și vocea ei a fost clar răgușită când a spus:

— S-ar putea să fie cel mai frumos și mai neașteptat lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Pe urmă a zâmbit.

— Visezi doar să dansezi cu mine?

— Alix.

Cât de mult te poți îndrăgosti?

Dar...

Expresia ochilor lui îi spunea doar că o vrea. Și că asta tot nu era de ajuns.

Așa că și-a ferit privirea și nu și-au vorbit cât au mers spre râu, pe Pont Neuf, alt pod decât cel pe care trecuse când venise pentru prima dată la Paris, în 1937. Un moment, Alix a putut să o vadă pe fata cu părul roșu-auriu și zâmbet exuberant de acum zece ani. A mai văzut și o femeie cu ochii verzi, înlăcrimați, și cu inima frântă. Dar Alix cea care traversa acum podul părea a fi alta, poate a treia Alix, compusă din celelalte două, dar și din multe altele.

În club, vocea cântărețului se strecura printre spațiile minuscule dintre dansatori și fum, umplând golul dintre ea și Anthony. Masa la care stătuseră prima dată era liberă, și el a arătat cu mâna spre ea, dar Alix a clătinat din cap.

— Ai spus că vrei să dansezi cu mine, a zis ea, și în clipa următoare s-a trezit în brațele

lui, la fel de aproape de el ca întotdeauna, pentru că în Tabou distanța nu exista. Dar el, în loc să-i ia o mână într-a lui și să pună o mână pe mijlocul ei, le-a pus pe amândouă pe mijloc, iar ea l-a luat de gât.

— Rochia asta, a șoptit el, și respirația lui era fierbinte pe pielea ei, întotdeauna mi-am dorit să-ți dau jos rochia asta.

— Tragi de timp, i-a șoptit ea, neputând să-și rețină zâmbetul.

El a dat din cap vehement.

— Îți spun adevărul. Și îți voi mai spune și alte adevăruri.

S-a retras cu ea într-unul dintre cele mai întunecate colțuri ale localului, iar una dintre mâinile lui i-a mângâiat umerii goi, atingere care pe ea o durea.

— Cred că am spus că îmi vine să urlu când mă gândesc la ce ți s-ar putea întâmpla în viitor, a început el, încruntându-se puțin. Era adevărat. Dar am fost un laș nenorocit. Pentru că în noaptea în care ți-am spus-o, mi-am dat seama că ce am considerat eu întotdeauna că va fi viitorul meu – o soție care îmi netezește și aranjează fiecare aspect al vieții mele, astfel încât eu să pot face ce naiba vreau – nu va fi niciodată posibil cu tine. Și mi-am spus că e în regulă. Dar asta m-a făcut să mă întreb dacă aș putea să fiu fericit întorcându-mă acasă la o femeie care a stat toate ziua în oraș cu prietenele, la o femeie care nu a auzit în viața ei de Planul Marshall. O soție care să arate bine la brațul meu, dar pe care – probabil ai

dreptate – aș putea să o înșel, a oftat el. O soție care ar trebui să reprezinte viitorul meu. Dar de ce nu m-am gândit niciodată dacă merită să am un astfel de viitor? Tu, Alix, m-ai făcut să gândesc al naibii de mult!

S-a retras un pic, de parcă și-ar fi dat seama că stă cumva deasupra ei și vorbește repede și pasional.

— Îmi pare tău, a spus el, și ea l-a tras din nou aproape, fiindcă nu voia să existe între ei nici spațiul acela minuscul.

Tonul cu care el a rostit următoarele cuvinte era hotărât și grav.

— Am fost așa de nemernic, Alix! Nu aș putea să-mi cer iertare suficient pentru asta. Tu mi-ai spus că nu vrei doar să te culci cu mine. Și mi-ai mai spus că pentru tine căsătoria este o capcană pregătită să te prindă în ea. *Deci, asta e*, mi-am spus eu. *Sfârșit*. Și pe urmă ți-am spus că te iubesc și te-am lăsat să te descurci singură. Dar nu mai vreau să fac asta. Vreau să ne descurcăm împreună. Să nu mă mai minți niciodată, și eu o să mă dau peste cap să te conving că poți să ai încredere în mine. Voi greși de sute de ori, probabil. Va trebui să mă ierți de multe ori. Voi fi demodat, tradițional și stupid și poate că vei vrea să renunți la mine, așa cum aproape am renunțat eu la tine. Dar mă lași să încerc?

— Anthony, a spus ea cu ochii plini de lacrimi, pentru că reușise cumva să găsească bărbatul care voia ca ea să fie Alix St. Pierre

cea de acum, nu cea care îi convenea lui sau lumii. Sigur că te las.

El i-a șters lacrimile cu atingeri delicate, pe urmă i-a pus mâna sub bărbie, i-a mângâiat obrazul și și-a strecurat degetele în părul ei. Nu se mai prefăceau că dansează, erau lipiți de peretele clubului cu mii de focuri care ardeau între ei.

— Mi-a fost așa dor de tine, a spus el foarte încet. Te iubesc atât de mult! Te vreau atât de mult!

Pe urmă s-a îndepărtat de ea.

Și cum-necum, deși în club nu era loc pentru a face așa ceva, s-a așezat în genunchi.

Saxofonul a cârâit entuziast și dansatorii le-au făcut loc, majoritatea oprindu-se să se uite cum Alix râde și pe fața lui Anthony apare un zâmbet jucăuș.

— Alix St. Pierre, vrei să te căsătorești cu mine? a strigat el ca să acopere muzica. Îți promit că voi face tot posibilul să fie o căsătorie între doi egali. Îți promit să te iubesc întotdeauna. Și îți promit, a adăugat el cu un zâmbet și mai larg și cu sclipiri în ochi, că nu te voi lăsa să ții pe tine rochia asta mai mult de cinci secunde, înainte să ți-o scot.

— Vino aici, a spus ea, râzând și mai tare, după care l-a ridicat de jos, în timp ce tobele băteau ca niște aplauze și dansatorii au început să țopăie. Îmi doresc mai mult decât orice să mă căsătoresc cu tine, a spus ea zâmbind și apoi și-a șters lacrimile, adăugând: Și să-mi scoți, în sfârșit, rochia asta.

El a luat-o iar în brațe, a sărutat-o ușor și i-a murmurat la ureche:

— Atunci de ce naiba suntem în club și nu în pat? Și asta înseamnă că tu o să fii Alix St. Pierre March? Chiar că ai avea nume de prințesă PR.

Alte râsete – vor fi de acum atât de multe râsete în viața ei.

— Îți dau voie să-mi spui pe scurt prințesa Alix, a spus ea. Și mai știi că îți spuneam că vreau să scot o revistă? Deja am angajat-o pe Esmée și am de gând să ți-o fur pe Fortunée. Dar tu ai putea să fii redactor și să scrii despre ce vrei tu, iar eu voi fi redactor-șef – șeful tău, cu alte cuvinte – și ne-am înțelege foarte bine.

A fost rândul lui să râdă nestăpânit, după care a sărutat-o pe gât și pe umăr.

— În ce m-am băgat?

— Să sperăm că vom avea ani de zile ca să ne dăm seama, a spus ea și i-a ridicat capul ca să îl sărute.

NOTA AUTOAREI

Christian Dior, creatorul colecției New Look, omul care în 1947 a revoluționat moda internațională, a angajat la serviciul de presă, în primii doi ani de existență ai casei de modă, un american – un bărbat, nu o femeie. Lucrul acesta m-a intrigat întotdeauna, pentru că, în afară de Jacques Rouêt, care era business manager, Dior se înconjurase de femei, printre care se numărau Suzanne Luling și cele trei mame: doamnele Bricard, Carré și Raymonde. Așa că m-am decis să schimb istoria și să-l transform pe șeful serviciului de presă de la Dior într-o femeie pe nume Alix St. Pierre. Este o născocire a imaginației mele, evident debordante, la fel ca Anthony March (din păcate!), însă toate celelalte personaje de la Dior, până și portarul Ferdinand, au la bază persoane reale.

Erau multe lucruri interesante pe care aș fi putut să le includ aici, referitoare la viața desfășurată în acei primi ani în Casa Christian Dior, dar a trebuit să mă abțin, pentru că altfel cartea ar fi fost de două ori mai lungă! Lui Dior i se spunea *le patron* de către angajați, și chiar îi plăcea să lucreze pe scări. Pentru el, prezicătorii și talismanele erau lucruri

esențiale. Despre discursul ținut de Christian Bérard în onoarea lui Dior, în seara de după prima lui prezentare, se vorbește în autobiografia lui, *Dior by Dior*, ca fiind strategia lui Dior de a-i lăsa pe numeroșii lui prieteni din domeniul modei și pe cei din lumea jurnalismului să vorbească despre el și, în felul acesta, să îi facă publicitate.

Dior însuși povestește cum au venit la casa de modă mai multe dame de companie, care au răspuns la anunțul lui de angajare de manechine, și cum le-a intervievat personal pe toate. Tot el fost unul dintre primii creatori de modă care au stabilit o conexiune cu actrițele de la Hollywood, iar Rita Hayworth a purtat, într-adevăr, modelul Soirée la premiera filmului *Gilda,* deși ceva mai târziu decât apare în carte. Am mutat, de asemenea, data vizitei lui Dior în America din 1947, când s-a dus pentru a primi premiul Neiman Marcus pentru servicii distinse în domeniul modei – premiul pe care Dior îl numește în autobiografia lui *Oscarul modei*, termen pe care l-am păstrat; vizita are loc mai târziu, în 1947, decât apare în carte. Episodul cu ședința foto de pe Rue Lepic, unde una dintre manechinele lui Dior a fost atacată de parizieni, chiar a avut loc, la fel și toate dezbaterile din presă stârnite de decizia șocantă de a face fusta până la jumătatea gambei, și nu imediat sub genunchi. E amuzant când te gândești că protestatarii l-au urmărit pe Dior în turneul lui din America

fiindcă erau ultragiați că fustele lui sunt prea lungi!

Christian Dior: Povestea unei vieți, cartea scrisă de Marie-France Pochna, a fost o sursă utilă pentru multe anecdote, inclusiv cea cu balul venețian al contelui de Beaumont de la Piscine Deligny. Alte surse pe care le-am folosit pentru a recrea viața de la Casa Christian Dior au fost memoriile lui Suzanne Luling, *Mes Années Dior: L'Esprint D'Une Époque*, pe care le-am citit în franceză, capitol cu capitol (și, da, lui Suzanne chiar îi plăcea să meargă în clubul de noapte Tabou!), *Christian Dior: The Early Years*, scrisă de Esmeralda de Réthy și Jean-Louis Perreau, *Working for Christian Dior: The Insights of a 1950s Fashion Model*, scrisă de fosta manechină de la Dior, Jean Dawnay, *Dior: The Legendary Images*, editată de Florence Müller, *Talking About Fashion to Elie Rabourdin and Alice Chavane*, scrisă chiar de Dior, *Dior and His Decorators: Victor Grandpierre, Georges Geffroy, and the New Look*, scrisă de Maureen Footer, precum și volumul apărut la editura Assouline, *Christian Dior 1947-1957*, toate m-au ajutat enorm.

Inutil să mai spun, toate rochiile lui Dior din carte sunt modele reale, inclusiv splendida Compiégne, cu toate că acesteia i-am permis să călătorească în timp, pentru că, în realitate, a fost creată în 1954; puteți să vă distrați căutând pe internet imagini cu rochiile! Ca întotdeauna, voi posta și eu multe astfel de imagini pe conturile de pe rețelele de socializare.

Toți redactorii de modă pe care îi întâlniți sau care sunt menționați în carte sunt persoane reale. Despre incredibilul succes pe care l-a avut Carmel Snow ca redactor la *Harper's Bazaar*, care contrastează atât de mult cu teribila tristețe din viața ei personală, se vorbește pe larg în cartea lui Penelope Rowlands, *A Dash of Daring: Carmel Snow and Her Life in Fashion, Art and Letters,* și aceasta a fost sursa folosită de mine pentru a construi personajul Carmel din carte, la fel și *The World of Carmel Snow,* scrisă chiar de ea dintr-o perspectivă mai exuberantă.

Pentru a recrea viața postbelică din Paris, m-am folosit de cartea scrisă de Antony Beevor și Artemis Cooper, *Paris: After the Liberation: 1944-1949*, și de *To Marietta from Paris: 1945-1960,* scrisă de Susan Mary Alsop, al cărei soț a fost atașat la ambasada din Paris. Ea oferă multe detalii referitoare la idilele bărbaților și femeilor din jurul ei (dar nu ale ei!), la felul în care funcționa căsătoria la vremea respectivă și la rolul pe care îl aveau femeile și soțiile. La fel ca Alix, am avut și eu un exemplar al minunatei cărți scrise de Clara E. Laughlin, *So You're Going to Paris!,* ghidul de încredere al tuturor femeilor din anii '30. Era esențial pentru verificarea denumirilor de străzi, a geografiei și a locurilor din epoca respectivă.

În biografia lui Carmel Snow, scrisă de Rowlands, este conturată și o imagine destul de precisă (dar și deprimantă) a vieții pe care o aveau femeile la vremea aceea, a vieții pe care

ar fi trebuit să o aibă Alix. Despre soțul lui Carmel, Palen, ea spune: „El, la fel ca mulți bărbați din familiile înstărite din Est, lucra rar, cel puțin după standardele noastre. În cazul celor din familia Snow, la fel ca în cazul multor membri ai societății WASP – care erau pe atunci la putere, mai știți? –, averile erau strânse demult, cluburile erau fondate și ei erau deja înscriși în ele și casele mari erau deja construite. Majoritatea bărbaților își lua soții pentru care asta putea să fie *raison d'être* (...) Până spre finalul anilor '50, ba chiar și mai târziu, americancele lucrau ca să se simtă împlinite, nu din necesitate, și, de cele mai multe ori, erau nevoite să le ceară permisiunea soților pentru asta. Iar mulți bărbați refuzau." *Au!* Discuția pe care o au Alix și Anthony despre conturile bancare ale femeilor și permisiunea soțului pentru asta este bazată pe fapte reale. Abia prin anii '60 femeile din America și-au câștigat dreptul de a deschide un cont bancar, dar, așa cum se relatează în *The Guardian*, abia în 1974 a fost votată Legea Șanselor Egale la Credit. „Până atunci, băncile solicitau ca femeile necăsătorite, văduve sau divorțate să aducă un bărbat care să fie co-semnatar la orice cerere de împrumut, indiferent de venitul pe care îl aveau. În plus, la acordarea creditului, luau în calcul mai puțin din valoarea veniturilor, mergând chiar până la 50% din acestea." De două ori *au*! Iar reclama la țigări, cu femeile bogate și subțiri, pe care Alix o vede spre finalul cărții, este

reală; dar a fost creată chiar mai târziu: în 1967, ceea ce ne arată cât timp au îndurat femeile lucruri de acest gen – și încă le mai îndură, într-o oarecare măsură.

Într-o notă minoră, poate vă întrebați de ce în telegramele trimise de Alix lui Mary se folosește cuvântul „stop“ în loc de punct, iar în telegramele lui Mary e invers. Pe atunci, punctuația era mai scumpă decât cuvintele, și din acest motiv oamenii preferau să utilizeze cuvântul „stop.“ Desigur, Mary avea bani destui ca să nu o intereseze astfel de lucruri, dar Alix nu avea. Este doar un exemplu pentru vizuina de iepure în care se bagă scriitorii când încearcă să respecte adevărul istoric!

Referitor la intriga elvețiană din carte: Allen Dulles a fost detașat la Berna la sfârșitul lui 1942. A lucrat și s-a culcat cu Mary Bancroft, care a devenit bună prietenă cu soția lui Dulles, Clover, când aceasta a venit la Berna după război. Povestea lui Mary Bancroft este similară cu cea creionată de mine în carte: era în Elveția cu cel de-al doilea soț, care, într-adevăr, își pusese valetul să o spioneze înainte de a se căsători cu ea și care, într-adevăr, o lovise, lăsând-o inconștientă. Cuvintele lui Mary, care spunea că puterea este opusul iubirii, sunt preluate din autobiografia ei, la fel ca multe dintre anecdotele care o au ca protagonistă, inclusiv cea în care Dulles intră în camera ei, într-o dimineață, își ia ce dorește și pe urmă pleacă grăbit, mulțumindu-i pentru limpezire.

Dulles este un personaj complicat: unii dintre cei care au scris despre el îl disprețuiesc clar, în timp ce alții îl consideră un erou. Eu am bănuiala că adevărul e undeva la mijloc și că putea să fie în același timp demn de dispreț și erou, în funcție de circumstanțe și de relația cu cel care vorbește despre el.

Pentru a construi personajele Allen și Mary în carte, m-am folosit de cartea lui Scott Miller, *Agent 110: An American Spymaster and the German Resistance in WWII, Autobiography of a Spy,* scrisă de Mary Bancroft, *Max Corvo: OSS Italy 1942-1945,* de Max Corvo, și am citit, în plus, sute de telegrame trimise de Dulles de la Berna către Washington, Caserta, Londra și alte puncte intermediare, așa cum au fost ele reproduse în cartea *From Hitler's Doorstep: The Wartime Intelligence Reports of Allen Dulles, 1942-1945.* Din loc în loc, am folosit fraze din telegramele lui, mai ales în privința Redutei care, în final, s-a dovedit a nu exista. Dar, așa cum se descrie pe larg în cartea lui Marvin Meek, *Ultra and the Myth of the National Redoubt,* și în alte surse, Aliaților le-a fost teamă că naziștii își duc trupele de elită în această ascunzătoare din munți, și, în acest fel, războiul s-ar fi prelungit luni sau ani de zile cu bătălii crunte și extinse în Alpi. Ziarele din America vorbeau despre Redută de prin ianuarie 1945 și îi numeau pe soldații pe care îi bănuiau că se retrag acolo „vârcolaci". Am folosit o parte din cuvintele lui Harry VBSSer din articolul intitulat „Ascunzătoarea lui

Hitler“ și publicat în *New York Times*, în articolul de ziar din carte.

Ideea că ar fi putut exista o echipă de cercetare alcătuită din agenți BSS și partizani italieni, care să fie trimisă în Alpi în aprilie 1945, în misiune de recunoaștere, este pură ficțiune. Când vine vorba de astfel de lucruri, eu întotdeauna îmi pun întrebarea: ar fi posibil? Și cred că da, era posibil ca Aliații să fi luat măcar în calcul o astfel de misiune la vremea aceea, dat fiind că îi speria așa de mult această fortăreață alpină. Având în vedere că telegramele care vorbesc atât despre interceptări Ultra, cât și despre fotografii de recunoaștere a zonei în care s-ar afla reduta se bazau pe date reale, înțelegeți de ce Aliații au ajuns să se teamă de amenințarea reprezentată de ea.

Situația partizanilor italieni se bazează, în principal, pe fapte reale, cu toate că am schimbat, din când în când, nume și date, întrucât evenimentele istorice nu se supun întotdeauna necesităților unui fir epic. De asemenea, am simplificat și am comprimat detaliile referitoare la înființarea și activitatea CLN și BSS în Italia. De exemplu, am mutat Cartierul General al Forțelor Aliate la Caserta în iunie 1944, în timp ce mutarea s-a făcut, în realitate, în iulie 1944. Printre alte exemple în care am măsluit realitatea se numără luptele dintre partizanii italieni și naziști din 1944, care au fost numite generic vara de foc, și nu toamna de foc, și au avut loc, așa cum

sugerează numele, în vară, și nu în toamnă. În anumite situații, personalul și ofițerii se schimbau, și, la momente diferite, în Italia era la putere Kesserling sau Veitinghoff, dar, ca să evit confuzia și detaliile care ar fi îngreunat fluxul narativ, am concentrat toată puterea de decizie a naziștilor în Karl Wolff.

Povestea îngrozitoare a brutalității naziștilor din Italia – preoți incendiați, femei însărcinate spânzurate și spintecate, sate incendiate și oameni adunați de peste tot – este spusă în detaliu de Caroline Moorehead în cartea *A House in the Mountains: The Women Who Liberated Italy From Fascism* și de Ada Gobetti, în cartea *Partisan Diary: A Woman's Life in the Italian Resistance*. Tot în detaliu sunt redate atrocitățile din Villa Triste și întemnițarea Lisettei, soția liderului CLN, Vittorio Foa, precum și negocierea ulterioară cu Pietro Koch pentru eliberarea acesteia în schimbul plecării lui nestingherite în Elveția, înțelegere pe care Foa a refuzat-o cu eroism, folosind cuvintele reproduse de mine în carte: „Cu hienele noi nu negociem". Pe urmă, Foa s-a dus în apartamentul lui și a ascultat la gramofon *Eroica* lui Beethoven. Mi s-a frânt inima citind asta. Dar veți observa că în cartea mea l-am înlocuit pe Foa cu Parri, pentru că cititorul făcuse deja cunoștință cu el și era greu să mai introduc un personaj în poveste. Îi cer iertare lui Foa pentru asta. Ca și Chiara, Lisetta a scăpat din Villa Triste și a supraviețuit războiului.

Chiara și Matteo sunt o combinație între numeroșii partizani și *staffette* despre care am citit în cărțile lui Gobetti și Moorehead.

BSS-ul din Berna și partizanii italieni au înființat, într-adevăr, o linie de curierat din nordul Italiei până în Elveția pentru a transmite mesaje și informații între BSS Berna, regiunea Piemont și cartierul general al CLN. Legătura între partizani și Elveția s-a făcut, în parte, prin intermediul agentului BSS Donald Jones, din Lugano, dar, încă o dată, în vederea simplificării, l-am scos din poveste pe Jones și am ținut departe de Berna aceste activități. Tot pentru simplificare, am modificat, în această parte a poveștii, date, intervale de timp și nume de cod.

E imposibil să scrii o carte ca asta și să nu simți o mare părere de rău pentru partizanii italieni. În mod sigur, aliații nu i-au sprijinit cât ar fi putut, iar generalul Alexander chiar le-a spus partizanilor italieni, la un post public de radio, să oprească lupta peste iarnă. Nu poți decât să-ți imaginezi cât de greu le-a fost celor din munți să asculte aceste cuvinte.

Erau multe fricțiuni politice între BSS și SOE, serviciul britanic responsabil cu sprijinirea partizanilor, sabotajele și culegerea de informații. John McCaffery, ofițerul de legătură al SOE în Elveția, chiar i-a spus lui Parri că italienii nu pot să dea vina decât pe ei înșiși pentru situația în care se află și că partizanii ar trebui să se limiteze la sabotaj. Rolul pe care l-a avut Dulles în sprijinirea partizanilor

italieni e mai greu de identificat; unele surse sugerează că era mult mai interesat să preia controlul oriunde se putea și să intre în grațiile mai-marilor de la Washington (cartea lui Corvo este deosebit de critică la adresa lui Dulles), iar alte surse afirmă că a fost unul dintre cele mai importante personaje care i-au convins pe cei aflați la conducere că americanii ar trebui să joace un rol mai însemnat în Italia. În mod sigur, telegramele trimise de el arată că s-a luptat de multe ori pentru trimiterea de ajutoare partizanilor.

Dulles a avut, într-adevăr, negocieri secrete cu comandamentul din Italia pentru capitularea trupelor italiene în cadrul Operațiunii Sunrise, care, în final, s-a desfășurat pe 2 mai 1945. Iar biroul BSS din Berna chiar a infiltrat un operator radio în cartierul general al lui Karl Wolff pentru a facilita negocierile. În alte locuri, am simplificat mult modul în care se făceau comunicațiile de către BSS, ca să nu îngreunez firul narativ, dar, în mod sigur, au fost multe schimburi de mesaje între BSS Berna, BSS Brindisi și Cartierul General al Forțelor Aliate din Caserta.

De asemenea, este adevărat că Wolff, *Obergruppenführer* și *general der waffen SS*, deci comandant suprem al trupelor SS și poliție, a scăpat nepedepsit pentru crimele lui la sfârșitul războiului, datorită participării lui la Operațiunea Sunrise, deși, în final, a fost arestat în 1962, dar și eliberat după doar șase

ani. Mulți comentatori afirmă că puterea de convingere a lui Dulles a fost un element crucial cu ajutorul căruia Wolff, care era responsabil de moartea a mii de oameni, dacă nu și mai mult, a reușit să evite executarea la Nürnberg. Anumite surse pe care le-am amintit mai sus afirmă că au existat naziști cu un trecut cel puțin dubios, care au fost recrutați de BSS în lunile care au urmat războiului, pentru valoarea lor ca informatori. Mai târziu, ca șef al CIA, Dulles a fost acuzat că ar fi recrutat masiv foști naziști și pentru organizația de spionaj. Din aceste evenimente m-am inspirat în crearea personajului Friedrich Weber, sau *La Voce*, și la povestea trocului făcut cu BSS pentru libertate, după război.

În cele din urmă, vreau să spun că știu cât de mult le place cititorilor mei să citească aceste note de la finalul cărților mele – întotdeauna primesc sute de mesaje despre ele, iar asta îmi place la nebunie. Sper că asta vă va oferi spre explorare o mulțime de sfere ale istoriei.

MULȚUMIRI

Altă carte publicată! Dacă mi-ar fi spus cineva în 2010, când mi-a fost publicată prima carte, că peste mai bine de zece ani încă voi mai scrie și voi mai publica cărți care sunt citite, nu cred că l-aș fi crezut. Îmi place la nebunie să scriu; sunt atât de norocoasă să am o slujbă de vis, să mă trezesc dimineața nerăbdătoare să lucrez și să creez povești. Dar pot să fac asta în mare parte datorită multor oameni minunați.

Agenta mea, Kevan Lyon, este unul dintre cei mai minunați. Îi trimit cinci capitole din cartea asta și un rezumat posibil cam încurcat, iar ea se îndrăgostește de ea (sau cel puțin așa mi-a spus mie!). Când cineva are atâta încredere și siguranță în scrisul tău e un mare dar. Îți mulțumesc pentru că ești cea mai bună agentă de pe planetă.

Rebecca Saunders, incredibila mea editoare de la Hachette Australia, a avut o reacție asemănătoare. Îmi aduc aminte că am primit un email de la ea în care chiar a folosit semne de exclamare (ceva foarte rar la ea!) și mi-a spus că e cel mai bun material pe care l-am scris vreodată. Încrederea ei în mine a fost totală de când a dat peste manuscrisul

primului meu roman istoric, și pentru asta îi sunt foarte recunoscătoare.

Sunt așa de mulți oameni la Hachette Australia cărora aș putea să le mulțumesc – tuturor, de fapt! –, dar dați-mi voie să îi remarc pe Kate Taperell, care este publicista mea de vis, pe Sophie Mayfield și pe Emma Rafferty, pentru gestionarea procesului editorial. Louise Stark, Fiona Hazard și Eve Le Gall merită toate o mențiune specială, la fel și echipa de vânzări, care îmi oferă minunatul dar de a-mi susține permanent cărțile.

Întotdeauna este stresant să lucrezi pentru prima dată cu un copyeditor, dar Dianne Blacklock s-a dovedit a fi extraordinară – îți mulțumesc!

Leah Hultenschmidt, de la Grand Central Publishing din America, mi-a întâmpinat și ea manuscrisul cu dragoste și entuziasm și îi mulțumesc pentru faptul că a avut încredere în mine că îi voi oferi ceea ce promiteau acele prime capitole.

Echipa mea pentru drepturi de autor în străinătate, alcătuită din Sarah Brooks, Emma Dorph, Andy Hine și Kate Hibbert, e de-a dreptul fenomenală, și, sincer, nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți. Aplauze pentru editorii mei din străinătate – e electrizant să știu că oameni din toată lumea îmi citesc cărțile.

Am mulți prieteni scriitori cărora trebuie să le mulțumesc, dar mai ales celor cu care beau un ceai, stau de vorbă și scriu miercurea, o

dată la două săptămâni: Louise Allen, Holly Craig și Polly Phillips. Fetelor, sunteți cele mai tari, cinste întâlnirilor noastre, ca să mai producă alte râsete și vreun cuvânt, două. Sara Foster e mereu primul meu cititor, în afară de editorul meu, și s-a dovedit a fi și de data asta o parte importantă din scrisul meu.

Colegilor mei de la Lyoness, care sunt cel mai încurajator grup de prieteni literari pe care și l-ar putea dori cineva: vă mulțumesc pentru discuțiile de vineri, pentru că iubiți și împărtășiți noutăți literare, pentru că vă întristați și sărbătoriți, după caz.

Vânzătorii de carte și cititorii sunt vitali pentru un autor, și eu vă mulțumesc pentru sprijin de o mie de ori. Mesajele care curg de la cititori sunt ca niște lumini strălucitoare care apar în lungile zile de scris, iar faptul că îmi văd cărțile expuse, vândute și recomandate în librării e pentru mine o încântare.

Ultimul cuvânt îl adresez celor mai buni oameni din lume: lui Russell, Ruby, Audrey și Darcy. Vă mulțumesc, în special, pentru că m-ați lăsat de câteva ori să fug la plajă, când am simțit nevoia să mă pierd în universul acestei cărți. Întotdeauna aș prefera să mă pierd în universul vostru, dar, uneori, ești chemat la datorie!